

Chỉ
lòng
sông
biết

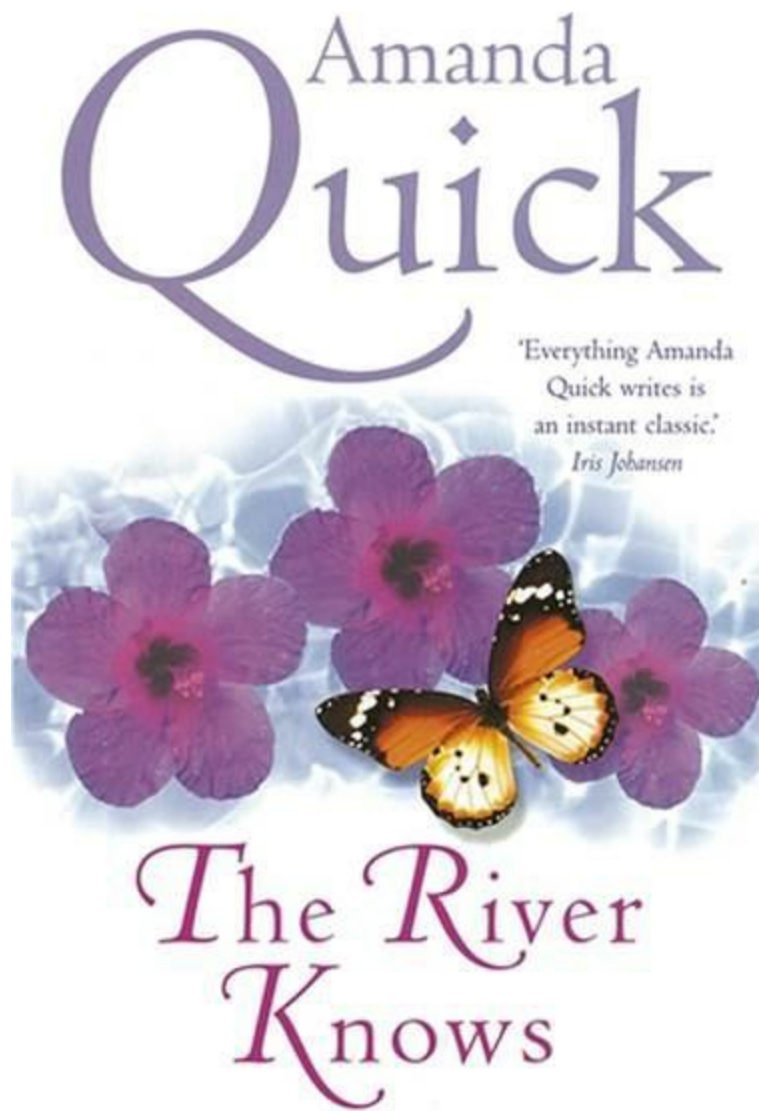
AMANDA QUICK

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

Chỉ Dòng Sông Biết

Tác giả: Amanda Quick

Người dịch: Nhiệt Xích

Số trang: 402

Ngày xuất bản: 07/2012

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ

Nguồn sách & Chụp pic: Hoai Luong

Type

Dung Nguyen & Mi Hà & Cao Thu Trang & Ngân Dương &

Lazycat Nguyen & Oni Gato & Annabelle

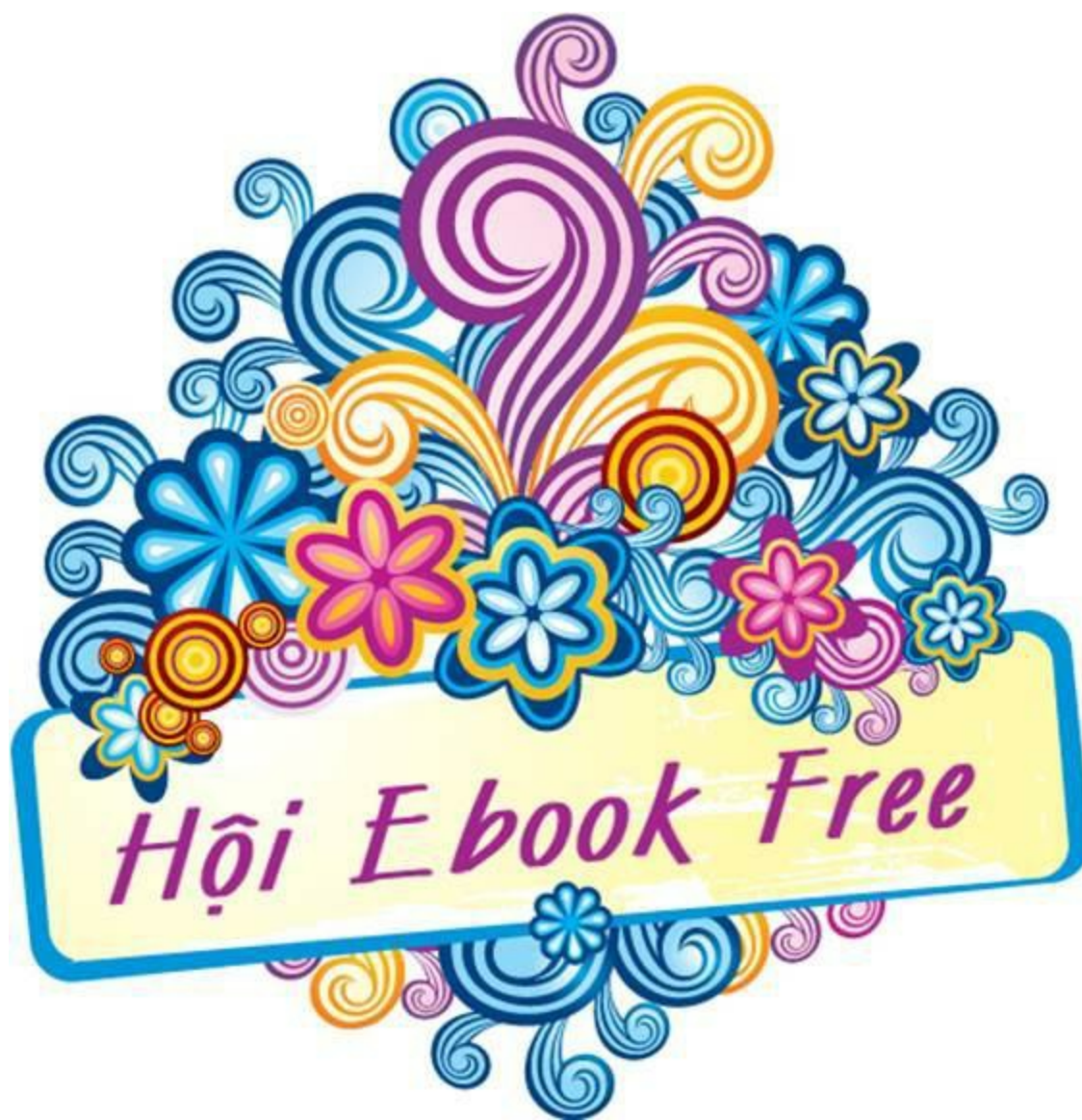

Beta: CoCo & Pò Sữa Cung Đình

Làm ebook: CoCo

In the memory of Dung Nguyen, a great friend, a wonderful sister, and a constructive member.

GIỚI THIỆU

Một chàng quý tộc liều mình đi tìm hiểu ngọn ngành cái chết của vị hôn thê, một nữ nhà báo quả cảm mang theo bí mật kinh hoàng bên mình. Cả chàng và nàng, tưởng chừng bất đồng giai cấp, bất đồng quan điểm, kỳ diệu thay lại chạm trán nhau trên cầu thang tối nhà một quý tộc uy danh trong thế giới thượng lưu. Chiếc hôn đầu chỉ như tấm mạng che mắt gã vệ sĩ, ngờ đâu lại dệt lên một chuyện tình đẹp như tranh vẽ, mê hoặc đến khó quên.

*Là một tác giả đam mê những trang viết lãng mạn, Amanda Quick thường đặt các cuốn sách của mình trong bối cảnh thời hiện đại cùng những nhân vật hiện đại, song lại nhấn mạnh đến các giá trị đã bền bỉ theo thời gian, như niềm tin, danh dự và tình yêu chung thủy. **Chỉ dòng sông biết** chỉ là một trong 122 tiểu thuyết lãng mạn của Amanda Quick, và là một trong hơn 40 cuốn có mặt trong danh sách New York Times Bestseller của bà, nhưng đã góp phần đưa bà trở thành người đầu tiên được nhận giải thưởng Jane Austen của tạp chí Romantic Times, mang lại “vinh dự cho cộng đồng những nhà văn theo đuổi thể loại tiểu thuyết lãng mạn”.*

NHẬN XÉT

*“Với cốt truyện hay, gay cấn, hồi hộp, **Chỉ dòng sông biết** đưa độc giả trôi theo rất nhiều nút thắt và tình tiết bất ngờ.” - The Seattle Times*

“Lại một câu chuyện hấp dẫn nữa với những nhân vật hấp dẫn, cốt truyện thu hút, sự lãng mạn say mê và cái nhìn dí dỏm.” - The (Columbia, SC) State

“Đối thoại sinh động, hài hước tế nhị và hành động chớp nhoáng.” – Booklist

Phần mở đầu

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#)[Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)

[Chương 19](#) [Chương 20](#) [Chương 21](#)

[Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#)

[Chương 28](#) [Chương 29](#) [Chương 30](#)

[Chương 31](#) [Chương 32](#) [Chương 33](#)

[Chương 34](#) [Chương 35](#) [Chương 36](#)

[Chương 37](#) [Chương 38](#) [Chương 39](#)

[Chương 40](#) [Chương 41](#) [Chương 42](#)

[Chương 43](#) [Chương 44](#) [Chương 45](#)

[Chương 46](#) [Chương 47](#) [Chương 48](#)

[Chương 49](#)

PHẦN MỞ ĐẦU

Cuối thời nữ hoàng Victoria...

“Nàng không dám vặn chiếc đèn nào vì sợ kẻ nào đó đi ngang sẽ thấy có ánh sáng và nhớ lại nếu sau này cảnh sát đến hỏi han. Ngoài đường kia sương xuống càng lúc càng dày, nhưng ánh trăng hắt qua cửa sổ vẫn còn đủ chiếu sáng căn phòng khách nhỏ xíu, dù nàng cũng chẳng cần đến luồng sáng lạnh lẽo này. Nàng biết rõ những căn phòng xinh xắn trên cửa hiệu như biết rõ tên mình. Cái không gian chật hẹp ấy là nhà nàng suốt gần hai năm qua.

Nàng ngồi thụp xuống bên cái rương nặng trĩu góc phòng rồi cố tra chìa vào khóa. Việc đơn giản lại hóa khó khăn không tưởng khi đôi bàn tay nàng run rẩy không cách nào kiểm soát. Nàng ép mình hít thật sâu để kìm lại quả tim đang nện trong lồng ngực, nhưng chỉ uổng công. Sau ba lần vấp vấp, cuối cùng nàng cũng mở được cái rương. Tiếng rin rít của bản lề nghe như tiếng thét nho nhỏ thả vào cảnh im lặng chết chóc.

Nàng thò tay vào lấy ra hai cuốn sách bìa da nàng cất trong đó từ lâu. Nhóm đứng dậy, nàng mang chúng lại đầu kia phòng, xếp vào cái va li nhỏ. Trong hiệu dưới nhà có hàng chục cuốn khác, vài cuốn có thể mang lại cho nàng một món khá cao, nhưng chỉ hai cuốn này có giá trị vượt xa tất cả so còn lại.

Nàng phải chọn lấy vài cuốn để mang đi thôi; sách vốn rất nặng. Mà kể cả nếu đủ sức mang thêm vài cuốn cũng sẽ là thiếu khôn ngoan. Một lượng lớn sách quý biến mất khỏi các giá có thể gây nghi ngờ.

Cũng vì những lý do đó mà nàng chỉ mang một số quần áo tối thiểu. Sẽ chẳng hay gì nếu cảnh sát phát hiện ra một vụ được coi là tự tử lại mang theo gần hết phục trang của nàng xuống đáy sông.

Nàng đẩy cái va li căng phòng vào. Cảm ơn trời nàng vẫn chưa bán đi hai cuốn sách. Trong hai năm qua, có những thời điểm nàng đã rất cần món tiền ấy, nhưng không thể cầm lòng chia tay với những cuốn sách mà cha nàng quý nhất. Đó là tất cả những gì còn lại, không chỉ của ông, mà còn của người mẹ đã qua đời cách đây bốn năm.

Cha nàng chẳng bao giờ hồi phục hoàn toàn sau cái chết của người vợ thân thương. Không mấy ai lấy làm ngạc nhiên vào cái ngày ông tự chĩa súng vào đầu sau một thảm họa tài chính long trời lở đất. Chủ nợ đã lấy đi ngôi nhà ảm cúng và gần hết đồ đạc trong nhà. May thay, cái thư viện lớn đầy sách quý với họ lại chẳng có chút giá trị.

Đối mặt với những lựa chọn nghề nghiệp truyền thống mở ra cho phụ nữ ở vị thế như nàng - một cuộc sống khốn khổ với tư cách một thị nữ hay gia sư - nàng đã nhờ những cuốn sách của mình để làm chuyện bất khả hình dung, và trong con mắt Xã hội, đó là chuyện bất khả tha thứ: Nàng dẫn mình vào buôn bán.

Trong mắt Thế giới Lịch duyệt, chẳng khác gì nàng đã ngừng tồn tại một cách thần kỳ. Dù cũng chẳng phải nàng từng quen biết ai trong thế giới ấy. Nhà Barclay chưa bao giờ giao du trong Xã hội.

Những hiểu biết về sưu tập sách và các nhà sưu tập được thừa hưởng từ cha đã giúp nàng bắt đầu có được một khoản tiền lãi nhỏ chỉ sau vài tháng kinh doanh. Trong hai năm mở hiệu sách nàng đã tạo dựng được tên tuổi cho mình, một chủ tiệm nhỏ nhưng thành công chuyên về sách hiếm.

Cuộc sống mới này, với những món đồ tăn tiện, những sổ sách kế toán, và những thư từ giao dịch thường xuyên, khác rất nhiều so với thế giới yên ả và lịch sự nàng đã lớn lên, nhưng làm chủ và điều

hành cửa tiệm riêng của mình đã đem lại cho nàng sự hài lòng vô kể. Chẳng gì có thể sánh được việc chủ động về tài chính cho mình. Hơn nữa, vai trò chủ hiệu sách rất cuộc đã giải phóng nàng khỏi rất nhiều luật lệ và kìm kẹp hà khắc với những tiểu thư chưa chồng trong xã hội. Không thể chối rằng nàng đã thụt lùi trên thang bậc xã hội, nhưng bù lại nàng được nắm quyền điều khiển vận mệnh mình, điều nàng chưa từng có trước kia.

Ấy vậy mà chưa đầy một giờ trước, giấc mơ về một tương lai tươi sáng và tự lập đang manh nha trong nàng đã bị đập tan. Bây giờ quanh nàng chỉ còn là ác mộng. Chẳng

còn lối thoát nào cho nàng, chỉ có trốn chạy vào bóng tối, mang theo một nắm đồ đạc cá nhân, khoản tiền thu được trong ngày nhờ bán sách, và hai cuốn sách quý của nàng.

Nàng phải biến mất hoàn toàn - điều đó nàng hiểu rõ - nhưng cũng phải làm sao để không ai cảm thấy cần đi kiếm tìm nàng. Lời giải đáp điên dại của nàng đến từ một bản tường thuật trên báo nàng đọc mấy ngày hôm trước:

... Lần thứ hai trong vòng một tuần lễ, Thế giới Lịch duyệt than khóc vì sự ra đi đầy choáng váng của một quý bà địa vị cao sang. Đáng buồn thay, dòng sông đã nhận vào lòng thêm một nạn nhân nữa.

Bà Victoria Hastings, như được biết, bị khuất phục trước một trong những cơn tuyệt vọng thường gặp của mình, đã nhảy qua cầu xuống lòng sông Thames lạnh lùng thăm thẳm, vẫn chưa tìm thấy thi thể bà. Nhà chức trách dự đoán rằng nó đã b cuốn trôi ra biển hoặc bị mắc vào những xác tàu đắm dưới đáy sông. Người chồng tận tụy của bà, Elwin Hastings, muốn quần trí vì buồn khổ.

Các độc giả của chúng ta chắc cũng nhớ rằng chưa đầy một tuần trước, tiểu thư Fiona Risby, vị hôn thê của ông Anthony Stalbridge, cũng đã lao mình xuống sông. Tuy nhiên thi thể của cô đã được tìm thấy...

Hai phụ nữ sống trong Thế giới Lịch duyệt đã nhảy xuống sông trong cùng một tuần. Hơn nữa, năm nào chả có những người đàn bà tuyệt vọng cùng cực ở những địa vị kém cao sang hơn nhiều lựa chọn lối thoát ấy. Sẽ chẳng ai thấy có gì đặc biệt khi phát hiện ra một chủ hiệu sách tầm thường cũng tự tử bằng cách này.

Nàng viết lá thư trắng trời với những ngón tay run rẩy, vất óc tìm những từ ngữ hợp lý, những từ ngữ *đáng tin*.

... Tôi tuyệt vọng. Tôi không thể sống với ý nghĩ về những gì mình đã làm đêm nay, cũng không thể đối mặt với một tương lai chỉ có nỗi ô nhục của cuộc xử án công khai và sợi dây treo cổ. Sự quên lãng tuyệt đối của dòng sông còn dễ chịu hơn nhiều...

Nàng ký tên mình rồi đặt lá thư lên cái bàn nhỏ nơi nàng vẫn thường ăn những bữa ăn đơn độc. Nàng đặt bức tượng bán thân nhỏ của Shakespeare chặn lên mảnh giấy. Sẽ không ích gì nếu nó rơi xuống sàn và có thể bị cảnh sát bỏ qua.

Nàng khoác áo choàng, nhìn quanh phòng lần cuối. Nàng hài lòng khi sống ở đây. Phải, nỗi cô đơn có những lúc khiến nàng không chịu nổi, nhất là về đêm, nhưng dần dà cái đó cũng thành quen. Nàng

đã tính kiếm một con chó làm bầu bạn.

Nàng quay đi, nhấc cái va li nặng nề lên. Lần nữa nàng do dự. Có hai cái mũ móc trên tường: cái mỏng đội mùa hè còn cái rộng vành cắm lông chim nàng vẫn đội khi ra ngoài đi dạo. Nàng chột nhận ra sẽ rất tốt - sẽ rất *đáng tin* - nếu cái mũ lông chim được tìm thấy trôi nổi gần cầu, có thể còn mắc vào đá hay một mảnh gỗ dạt nào đó. Nàng lấy cái mũ chụp lên đầu.

Ánh mắt nàng đưa tới cái rèm che phòng ngủ. Con rùng mình lại ập đến khi nghĩ đến thứ nằm bên kia tấm rèm.

T chặt va li, nàng hồi hải xuống nhà vào căn phòng phía sau. Nàng mở cửa, bước vào con hẻm tối. Chẳng phải mất công tìm chìa khóa làm gì. Ổ khóa đã bị đập tung chưa đầy một giờ trước, khi kẻ xâm nhập phá cửa vào trong.

Nàng thận trọng bước đi trong hẻm, trông cậy vào trí nhớ để tìm con ngõ hẹp đằng sau những dãy cửa hàng.

Nếu may mắn thì phải một vài ngày nữa mới có người tự hỏi tại sao Tiệm sách Barclay đóng cửa lâu đến thế. Nhưng chẳng sớm thì muộn cũng sẽ có người - ông chủ nhà, khả năng cao là thế - sẽ chú ý. Ông Jenkins sẽ đập cửa mặt một hồi, sau đó là nổi điên lên. Ông ta sẽ lấy chìa từ chùm chìa khóa lúc nào cũng mang bên mình và mở tung cửa, đòi tiền thuê nhà.

Và lúc đó cái xác trong phòng trên lầu sẽ được tìm thấy. Chẳng may chốc, cảnh sát sẽ bắt đầu truy lùng con đàn bà đã sát hại Huân tước Gavin, một trong những vị thân hào giàu có nhất, được trọng vọng nhất Thế giới Lịch duyệt.

Nàng chạy trốn vào bóng đêm.

CHƯƠNG 1

Một năm hai tháng sau...

Người quả phụ bí ẩn lại biến mất rồi.

Anthony Stalbridge mò mẫm từng bước trong hành lang mờ tối, liếc tìm một vệt ánh sáng leo mép lọt ra dưới cửa phòng nào đó. Đường như không phòng nào có người, nhưng chàng biết nàng phải ở đâu đó quanh đây. Chỉ vài phút trước chàng đã thoáng thấy nàng biến mất trên cầu thang tối dành cho người ở.

Chàng đã đợi vài phút trước khi theo nàng lên cầu thang chật hẹp. Nhưng khi lên đến tầng dành cho phòng ngủ, chẳng thấy bà Bryce đâu nữa.

Âm thanh văng vẳng của điệu van và tiếng rầm rì đôi chốc rộ lên từ những cuộc chuyện trò dầm hơi sâm banh từ dưới vũ đường vọng tới. Tầng trệt dinh thự nhà Hastings sáng lóa những đèn, những vị khách lựa là thích cánh chen vai, nhưng trên này chỉ có ánh mờ mờ quanh những giá nến trên tường và cái im lặng rợn người. Dinh thự rộng bát ngát, vậy mà người ở đây chỉ có Elwin Hastings, cô vợ rất mới, rất trẻ, rất giàu có của ông ta, cùng các quản gia. Gia nhân thì ngủ dưới nhà. Thế nghĩa là phần lớn buồng ngủ trên tầng này để trống.

Những buồng ngủ trống trong bữa tiệc đông người đôi khi vô cùng quyền rũ với những vị khách đang tìm một nơi thích hợp để hẹn hò vụng trộm. Có phải bà Bryce lên đây gặp gỡ một gã nào chăng? Vì một lý do mù mờ nào đấy chàng cũng chẳng thêm suy nghĩ nhiều về khả năng đó. Không phải vì chàng có quyền gì đối với nàng. Họ đã nhảy cùng nhau vài điệu và trao đổi vài câu thân trọng, khổ sở với việc tỏ ra lịch sự trong vài sự kiện diễn ra tuần vừa qua. Bề ngoài thì họ chỉ quen biết nhau đến thế. Nhưng trực giác của chàng - chưa kể đến từng phần bản năng đàn ông trong chàng - đã nói với chàng rằng thực ra họ đã khởi đầu một trận so kiếm điên cuồng. Và chàng không có ý định thua trận.

Từ buổi gặp đầu tiên, Louisa Bryce đã làm mọi cách phủ nhận sự chú ý của chàng, ít ra trong lời nàng nói. Điều đó cũng không hẳn lạ lùng, tất nhiên, với cái quá khứ tai tiếng gắn vào tên chàng. Điều khiến chàng chú ý là hình như nàng bỏ quá nhiều sức lực để ngăn chặn mọi gã đàn ông trong phòng tại tất cả những tiệc tùng nàng tham dự.

Chàng là người từng trải. Chàng biết có một số phụ nữ không màng tới đàn ông về mặt thể xác, nhưng vài dịp chàng đã dụ được Louisa ra sàn nhảy trong vòng tay mình, chàng biết rõ thân thể nàng cũng đáp lại những tín hiệu của chàng. Điều van là phép thử cực hiệu quả cho chuyện ấy. Mặt khác, cũng có thể chàng chỉ tự phỉnh phờ mình vì lý do xưa như trái đất: Chàng ham muốn nàng.

Nàng không thể biết đôi kính gọng vàng trí thức, những váy vóc bất hợp thời, kiểu chuyện trò thành thật và chán ngắt của nàng chỉ khiến chàng thêm hứng thú. Cái lớp vỏ học thức buồn chán của nàng rành rành là giả tạo. Nhưng chàng cũng phải thừa nhận lớp vỏ ấy có vẻ khá thành công đối với phần còn lại của Xã hội. Tên tuổi nàng không gắn với người nào trong giới thượng lưu. Chàng đã bỏ công kiểm tra điều ấy, một cách kín đáo, dĩ nhiên. Theo như chàng nắm được, Louisa không có mối liên hệ tình cảm với tay nào.

Người phụ nữ này gần như chắc chắn là một điều bí hiểm, và một trong những mặt bí hiểm nhất là sự tò mò lén lút của nàng trước chủ tiệc tối nay, Elwin Hastings, và những nhân vật liên quan đến liên minh đầu tư của ông ta.

Một cánh cửa mở ra cuối hành lang. Chàng lách vào hốc tường nhỏ tối mờ chờ xem có gì xảy ra.

Louisa đi ra khỏi phòng. Chàng không thấy rõ nét mặt nàng trong bóng tối, nhưng nhận ra cái áo dài hạt dễ xỉn màu với cái khung eo nhỏ lỗi thời. Chàng cũng thấy cái cằm nghiêng kiêu hãnh và đôi vai đáng đáp thanh nhã của nàng.

Dù đang trong hoàn cảnh hết sức khinh suất, mà cũng có thể chính vì thế, một luồng ham muốn nóng bừng siết chặt lấy hạ bộ chàng. Chàng nhìn nàng bước ra từ bóng tối, đang tới gần mình và nhớ lại cảm giác có nàng trong tay khi nàng nhảy với chàng vừa lúc trước. Nàng đã cực kỳ cố gắng, như mọi khi, tỏ ra cứng nhắc và tế nhị, nhưng những cuộc chuyện trò ngắc ngứ không thể giấu đi nét khôn ngoan cảnh giác và sự thách thức đầy kích thích trong đôi mắt hổ phách kia. Cũng như những huyền thuyên ngớ ngẩn không thể xua tan cảm giác về cái sống lưng thanh thoát đang áp vào lòng bàn tay chàng. Chàng tự hỏi nàng có nhận ra mình càng cố xua đuổi chàng bao nhiêu, chàng càng quyết chí khám phá những bí mật của nàng bấy nhiêu.

Nàng vội vã đi dọc hành lang, không biết có chàng ở đó, quay lại cầu thang dành cho người ở. Trong khoảnh khắc, ánh sáng từ một giá nến trên tường hắt vào gọng kính của nàng. Chàng đang cân

nhắc có nên bước ra chặn lối nàng hay tiếp tục theo sau thì một giọng nói cứng rắn dội lên từ trên cầu thang dành cho người ở.

“Ai đó?” người đàn ông hỏi gay gắt.

Đó là mệnh lệnh, không phải câu hỏi, và không được nói ra bằng giọng lễ độ, cung kính của người hầu.

Quinby. Một trong hai tay vệ sĩ gần đây theo sát Hastings bất cứ đâu.

Anthony đưa tay ra nắm lấy Louisa khi nàng đi ngang và giữ nàng đứng lại.

Nàng quay lại nhìn chàng, miệng há hốc thốt ra một tiếng thét nhỏ vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Mắt nàng mở to. Chàng chặn bàn tay còn lại trên môi nàng.

“Im nào,” chàng nói khẽ vào tai nàng. “Cứ tin tôi.”

Chàng kéo nàng áp sát người mình rồi hôn thật mạnh lên môi để bắt nàng im lặng.

Nàng giãy giụa cự lại mất vài giây. Chàng cố tình hôn thật sâu để bắt nàng đáp trả. Đột ngột, nàng ngưng chống cự. Trong khoảnh khắc gần gũi dâng tràn đó, một cảm giác sắc bén điếng người như một luồng sét giáng xuống cả hai. Chàng biết nàng đã nhận ra cảm giác ấy. Chàng cảm thấy phản xạ bất ngờ và bối rối của nàng. Không liên quan gì tới tay vệ sĩ đang gần tới.>

Bước chân nặng nề của Quinby vang lên trong hành lang. Anthony khẽ chửi thề. Chàng chỉ muốn được tiếp tục hôn Louisa. Chàng muốn lôi nàng vào buồng ngủ gần nhất, đặt nàng xuống giường, lột bỏ cặp kính và cái áo dài xấu xí...

“Hai người làm gì ở đây?” Quinby gắng hỏi.

Anthony ngẩng đầu, không phải giả bộ mới tỏ ra miễn cưỡng và cău kính. Louisa bước lùi, mày cau lại như thể cả nàng cũng bức bối vì có người ngắt quãng. Chàng nhận ra sau cặp kính mắt nàng có vẻ lạc thần và hơi thở gấp gáp.

“Có vẻ như chúng ta có bạn đến thăm, em ạ,” chàng nói thản nhiên.

Quinby đã gần tới nơi. To con với đôi vai rộng, hắn ta trùm cái áo khoác đen trên người. Một bên túi áo trĩu xuống vì vật nặng gì đó bên trong. Trên bàn tay lóe lên cái nhẫn lớn có vẻ đắt tiền bằng vàng khảm mã não.

Louisa bất ngờ phản kích lại tay vệ sĩ. Anthony cảm thấy nàng lúng túng, nhưng nàng che đậy một cách đáng nể bằng cách mở đánh phạch chiếc quạt ra về bức mình.

“Tôi không nghĩ chúng ta đã được giới thiệu với nhau,” nàng nói bằng giọng khiến lò sưởi cũng phải đóng băng. Mặc dù thấp hơn nhiều, bằng cách nào đó nàng vẫn tìm được cách nhìn Quinby như từ trên cao xuống. “Anh là ai mà dám xách mé với chúng tôi?”

“Thưa bà, tôi không có ý làm phiền,” Quinby nói đôi mắt xoáy vào Anthony, “nhưng khách không được lên đến tầng này. Tôi sẽ tiễn cả hai ông bà xuống lầu.”

“Chúng tôi không cần người hộ tống,” Anthony lạnh lùng nói. “Chúng tôi biết đường rồi.”

“Đúng thế,” Louisa nói. “Chắc chắn là chúng tôi biết đường.”

Nàng vén vạt váy nắm lấy rồi định đi lướt qua Quinby. Hắn đưa tay nắm lấy khuỷu tay nàng.

Nàng thở dốc, như thể choáng váng điếng người. “Sao ông dám?”

“Chân thành xin lỗi, thưa bà, nhưng trước khi bà đi, tôi buộc phải hỏi bà vừa làm gì ở đây,” hắn nói.

Nàng trừng mắt sau tròng kính. “Bỏ tay ra khỏi người tôi ngay, không tôi đảm bảo ông Hastings sẽ được thông báo về sự việc này.”

“Ngài Hastings chắc chắn sẽ được thông báo về sự việc này.” Quinby rõ ràng không nao núng vì lời đe dọa. “Nhiệm vụ của tôi là thông báo cho ngài khi có những sự việc tương tự xảy ra.”

“Tương tự gì, lạy Chúa?” nàng đập lại. “Ông đang ám chỉ cái gì vậy?”

Anthony nhìn Quinby. “Bỏ tay anh khỏi tay bà đây.”

Quinby nhú mắt. Hắn không thích nghe ra lệnh? Anthony nghĩ.

“Ngay lập tức,” Anthony nói thêm thật nhẹ nhàng.

Quinby thả Louisa ra.

“Tôi cần câu trả lời cho câu hỏi vừa rồi,” hắn gầm gừ, mắt vẫn chĩa vào Anthony. “Tại sao hai người lên đây?”

Câu hỏi này rõ ràng nhắm vào chàng, Anthony nhận ra. Quinby không còn để tâm đến Louisa nữa.

Anthony nắm lấy khuỷu tay Louisa bằng một cử chỉ sở hữu, cử chỉ của tình nhân. “Tôi cứ nghĩ câu trả lời đã hiển nhiên rồi chứ. Bà đây và tôi lên trên này là vì có chút chuyện riêng tư.”

Chàng thấy rõ ràng Louisa không thích thú gì với những ẩn ý trong lời giải thích đó, nhưng rõ ràng nàng hiểu mình không còn cách nào khác ngoài hòa theo chàng, cần phải khen ngợi, nàng không hề lỡ nhịp.

“Rõ ràng là chúng ta cần phải đi nơi nào khác, ông ạ,” nàng nói.

“Có lẽ thế,” Anthony đồng tình.

Chàng nắm chặt khuỷu tay nàng hơn nữa, đưa nàng vòng lại, nhắm về hướng cầu thang chính.

“Thế này,” Quinby nói đằng sau lưng họ. “Tôi không biết hai người định làm gì, nhưng...”

“Chắc chắn là thế,” Anthony ngoái lại nói. “Anh không biết chút gì về việc bà bạn tốt của tôi và tôi đang làm gì ở đây, và sẽ vẫn là như thế.”

“Tôi được thuê trông coi mọi thứ quanh nhà,” Quinby tuyên bố trong khi theo họ trên hành lang>

“Tôi hiểu điều đó,” Anthony nói. “Tuy nhiên, bà đây và tôi không hề biết rằng các tầng trên nhà là lãnh địa cấm. Rõ ràng chúng tôi không thấy tấm biển nào nói lên điều đó.”

“Tất nhiên là không có biển,” Quinby gầm gừ. “Người như ông Hastings không bao giờ cảm biển lung tung trong những ngôi nhà đẹp như nhà này.”

“Thế thì anh chẳng thể trách chúng tôi đã đi lên đây khi chúng tôi muốn thoát khỏi đám đông dưới nhà,” Anthony ngọt ngào nói.

“Họm đã,” Quinby nói.

Anthony lờ hẩn đi. “Tôi tin rằng cỗ xe của tôi sẽ đem lại đủ riêng tư mà chúng ta cần có,” chàng nói với Louisa đủ lớn để vang tới chỗ Quinby.

Nàng ném cho chàng một cái nhìn ngờ vực, nhưng may sao không nói gì.

Họ đi xuống. Quinby dừng lại ở đầu cầu thang. Anthony cảm thấy đôi mắt hẩn như khoan vào lưng mình.

“Chúng ca phải đi thôi,” chàng nói nhỏ với Louisa. “Nếu không, hẩn sẽ càng nghi hoặc hơn nữa.”

“Tôi đến đây với phu nhân Ashton,” Louisa bút rút nói. Nàng cũng nói nhỏ như vậy. “Tôi không thể cứ thế biến mất được, bà ấy sẽ hoảng hốt.”

“Tôi đoán chắc sẽ có một gia nhân canh cửa sẵn sàng chuyển lời cho bà ấy là bà đi cùng tôi.”

Nàng cứng người. “Tôi không thể làm thế được, thưa ông.”

“Tôi không hiểu vì sao lại không. Đêm còn dài, và chúng ta có rất nhiều chuyện cần nói với nhau, phải không?”

“Tôi không hiểu ông muốn nói gì. Cảm ơn ông đã can thiệp đúng lúc trong hành lang, nhưng hoàn toàn không cần thiết. Tôi có thể đối phó được với ông ta. Bây giờ tôi thực sự cần xin phép...”

“Tôi e rằng mình mới là người thực sự cần xin phép ở đây. Bà đã kích thích trí tò mò của tôi, như bà thấy đấy. Tôi sẽ không thể ngủ đêm nay nếu không nhận được một vài câu trả lời.

Nàng lại ném cho chàng một cái liếc, ngờ vực. Chàng mỉm cười, thấy quyết tâm của mình. Nàng đánh mặt lại, nhưng không tranh cãi thêm. Nàng còn đang bận tính toán đường thoát, chàng nghĩ, hẩn nhiên, nàng tính giờ để thoát đi đúng lúc quay lại phòng khiêu vũ, nơi đám đông khó mà gây nên một cảnh ồn ào.

“Bà sẽ phải từ bỏ mọi ý định về chuyện bỏ rơi tôi thôi, thưa bà Bryce,” chàng nói. “Thế nào bà cũng cho phép tôi đưa bà về đêm nay.”

“Ông không thể ép tôi vào xe ông được.”

“Tôi sẽ không mơ tới chuyện cưỡng ép. Nhất là khi lý lẽ bình tĩnh hoàn toàn có thể thành công.”

“Lý lẽ bình tĩnh đó dựa trên cái gì?”

“Tại sao chúng ta không bắt đầu bằng nhận xét rằng cả bà và tôi có vẻ đều chung mối quan tâm về những việc riêng tư của người chủ nhà đêm nay nhỉ.”

Chàng cảm thấy nàng hít một hơi thật nhanh và hoảng hốt. “Tôi không hiểu ông nói gì.”

“Cái phòng bà vừa đi ra vài phút trước là phòng ngủ của Hastings.”

“Làm sao mà ông biết được?” nàng hỏi. “Ông chỉ đoán mò thôi.”

“Tôi ít khi đoán lắm, thưa bà Bryce. Nhất là khi có thông tin thực tế. Tôi biết đó là phòng ngủ của Hastings vì tôi đã có được sơ đồ các tầng của ngôi nhà vừa hôm qua thôi.”

“Lay trời, thưa ông.” Bỗng nhiên mắt nàng sáng bừng lên vì hiểu ra và vì cái gì đó rất giống với sự nhẹ nhõm thành thật. “Ông là một kẻ trộm chuyên nghiệp. Tôi đã bắt đầu ngờ điều đó.”

Mọi quý bà đảng hoàng tử tể chắc sẽ hết hôn hét vía, chàng ngẫm nghĩ. Xem ra Louisa chẳng hề băn khoăn vì ý tưởng đang được mọi thành phần của giới tội phạm hộ tống. Ngược lại, rõ ràng là nàng rất tò mò. *Vui mừng* cũng không phải là nói quá. Chàng đoán đúng: Nàng là một người đàn bà rất đổi khác thường.

“Bà chẳng thể mong tôi khẳng định điều ngờ vực của bà,” chàng nói, “Ngay lập tức bà sẽ gọi cảnh sát đến cùm tay tôi lại.”

Chàng hết sức ngạc nhiên khi thấy nàng cười lớn. Âm thanh ấy hợp hồn chàng.

Chàng chợt nhận ra rằng câu chuyện đang đi về hướng có phần kỳ quái.

“Bà nói thế là sao?” chàng hỏi.

“Tôi phải thừa nhận rằng từ ngày gặp ông ở vũ hội Hammond, tôi đã khá tò mò về ông, thưa ông.”

“Tôi nên thấy được phỉnh nịnh hay lo ngại?”

Nàng không trả lời câu hỏi đó. Ngược lại, nàng mỉm cười, trông có vẻ ranh mãnh và thỏa mãn như một con mèo nhỏ cuộn tròn trước lò sưởi.

“Ngay từ đầu tôi đã thấy có cái gì đó hết sức bí hiểm ở ông,” nàng nói.

“Bà nhận ra vì cái gì?”

“Còn sao nữa, tất nhiên là vì ông yêu cầu giới thiệu và còn thực sự nhảy với tôi.” Nàng xòe quạt rồi khẽ đóng lại cho thấy nàng đã chứng minh xong lời mình.

“Thế thì có gì mà lạ?”

“Các quý ngài không bao giờ thêm quen biết với tôi, chưa nói đến chuyện đưa tôi ra nhảy. Khi ông nhảy với tôi trong bữa tiệc nhà Wellsworth, tôi nhận ra ngay rằng ông đang áp ủ một mưu đồ nào đó.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Tất nhiên, tôi đồ rằng ông đang lấy tôi làm bình phong để che giấu sự chú ý với một bà nào đó.” Nàng chú ý ngừng lại. “Một bà đã có chồng, có lẽ thế.”

“Rõ ràng là bà đã bỏ khá nhiều thời gian và công sức nghĩ về tôi trong mấy ngày vừa rồi.”

Cũng nhiều như chàng đi nghĩ về nàng, chàng nghĩ. Ý nghĩ đó khiến chàng hết sức hài lòng.

“Ông là một câu đố, nàng nói gọn lỏn. Tất nhiên là tôi thấy cần thiết phải tìm cách trả lời. Tôi phải nói rằng đây là một chuyện tình cờ hết sức.”

Họ đã tới hành lang chính trước khi Anthony kịp tìm ra cách ứng đối lại câu này. Một gia nhân mặc chế phục màu xanh bạc theo lối cũ, với bộ tóc giả rác phấn trên đầu tiến lại.

“Cho xin áo của bà Bryce,” Anthony nói. “Anh cũng có thể gọi xe của tôi và báo với phu nhân Ashton rằng bà đây đã về với tôi.”

“Vâng, thưa ngài.” Người kia vội vã đi mất.

Louisa không phản đối gì thêm. Anthony có cảm giác nàng cũng sẵn lòng ra đi ngay bây giờ không kém gì chàng. Hiên nhiên ý tưởng ra đi trong đêm với một tay trộm chuyên nghiệp chẳng khiến nàng lo lắng gì cho lắm. Chàng không rõ mình phải suy nghĩ về chuyện đó thế nào.

Người gia nhân trở lại với cái áo khoác hạt dẻ xịn màu đi đôi với cái áo dài hạt dẻ xịn màu. Anthony cầm lấy từ tay gã rồi chỉnh lại trên vai Louisa. Cử chỉ phong nhã này chứa một hàm ý chắc sẽ không bị bỏ qua. Nếu Hastings có tra vấn gã sau này, người gia nhân có thể chân thực mà nói rằng bà Bryce và ông Stalbridge có vẻ vô cùng thân mật.

Cỗ xe xuất hiện bên thềm cửa, Louisa cho phép chàng đưa tay để nàng vịn đi vào trong xe. Anthony chui vào theo trước khi nàng kịp đổi ý.

Chàng ngồi xuống trước mặt nàng và đóng cửa lại. Khoảng tối chật chội trong khoang xe vây lấy họ. Trong khung cảnh riêng tư đó, chàng vâng vắt vì mùi hương tinh tế tỏa ra từ Louisa, trộn lẫn giữa mùi nước hoa từ một thứ hoa gì đó và một thứ hương rất đàn bà. Chàng nhận thấy mình đã gần như bị kích thích. Chàng phải buộc mình tập trung vào công việc hiện thời.

“Thế thì, bà Bryce,” chàng nói, “chúng ta đến đâu rồi?”

“Tôi tin rằng ông sắp sửa kể cho tôi vài điều về công việc khác người của ông.” Nàng thò tay vào bao tay lấy ra chiếc bút chì và tập giấy. “Ông làm ơn vặn đèn lên một chút được không? Tôi cần ghi chép.”

CHƯƠNG 2

Sự im lặng trở thành sắc ngọt.

Louisa ngược lên. Anthony trở mắt nhìn nàng, sững sờ. Nàng mỉm cười khuyến khích. “Đừng lo,” nàng nói rồi mở cuốn sổ tay nhỏ bọc da nàng vẫn mang đi khắp nơi. “Tôi không cố ý đánh cắp bí mật nghề nghiệp của ông đâu.”

“Cũng vậy thôi bởi tôi không hề có ý tiết lộ cho bà,” chàng đáp khô khan. “Cất cuốn sổ đi, thưa bà Bryce.”

Một cơn rùng mình chạy khắp các sợi dây thần kinh trong nàng, vẫn là cơn rùng mình cảnh giác khi phu nhân Ashton giới thiệu chàng với nàng đầu tuần ấy ở nhà Hammond. Tên chàng vang lên ồn ã như

hồi chuông cảnh cáo, nhưng nàng đã trấn an mình rằng được mời nhảy với kẻ có vị hôn thê là một trong hai người đàn bà chết đuối dưới sông hơn một năm trước chỉ thuần túy là tình cờ, không phải Bàn tay Đáng sợ của số phận. Thế giới giao tế suy cho cùng là một nơi khá nhỏ. Tuy thế, khi nhìn thấy chàng trong hành lang ngoài phòng ngủ của Hastings đêm nay, nàng đã gần như kinh hoàng. Chàng không thể biết, nhưng sự thực là, gặp chàng ở đó còn khiến nàng giật thột hơn cả khi gặp tay vệ sĩ.

Nàng biết chắc mình có thể đối phó với Quinby. Sau bao nhiêu tháng rong trong Xã hội, hình ảnh mà nàng cùng phu nhân Ashton lao lực dựng lên nói chung đã được chấp nhận. Nàng là Louisa Bryce, người bà con tâm thương, lỗi một, tẻ nhạt kinh khủng từ nông thôn lên được phu nhân Ashton rộng lòng nhận làm thị nữ. Chẳng có lý do gì khiến Quinby phải nghi ngờ nàng quá mức.

Ngược lại, sự xuất hiện bất ngờ của Anthony trong hành lang đã khiến tâm thần nàng bấn loạn. Lần này không thể phủ nhận rằng có gì đó liên quan, không chỉ là tình cờ.

Ngay từ lần gặp đầu tiên, nàng đã nắm bắt được rằng dáng vẻ buồn chán và hờ hững khó chịu của Anthony chỉ là ảo tưởng. Vì lý do đó nàng vẫn luôn đặc biệt cẩn trọng mỗi khi ở gần chàng. Cũng có thể chính vì lý do đó mà chàng đã lôi cuốn nàng ngay từ buổi đầu tiên.

Khi nhận ra rất có khả năng chàng là một tay trộm nữ trang chuyên nghiệp, nàng chẳng những thấy an lòng mà còn nảy sinh một ý tưởng kỳ diệu. Ít nhất lúc đó có vẻ như là một ý tưởng kỳ diệu. Còn bây giờ nàng bắt đầu ngờ vực. Xem ra không phải cảm hứng đã đến với nàng vài phút trước. Từ đây nhìn lại, có thể đó là sự tuyệt vọng đến điên rồ.

Nàng nhận ra chàng đang quan sát nàng nửa bức tức tò mò, nửa quyết tâm sắt đá.

“Nếu ông khăng khăng không cho ghi chép,” nàng nói, cố giữ giọng lịch thiệp và không tỏ ra thất vọng.

Lưỡng lự, nàng bỏ lại cuốn sổ và bút chì vào cái túi nhỏ trong bao tay.

Chàng không hề cử động để bật đèn trong xe như nàng đã yêu cầu, vì thế những nét mặt chàng vẫn khuất trong bóng tối. Nhưng trong tuần vừa qua, nàng đã nhảy với chàng vài lần. Đôi mắt kỳ bí và những góc cạnh khắc khổ trên mặt chàng đã in dấu vào các giác quan nàng. Khi những đầu ngón tay bọc găng của nàng đặt rất khế trên vai chàng ở điệu van, nàng đã ý thức rất rõ sức mạnh trong những bắp cơ mềm mại bên dưới cái áo khoác đặt may đắt tiền của chàng.

Nhảy với Anthony cũng như nhảy với một con sói ăn mặc cực đẹp và cư xử rất lễ độ: vừa nguy hiểm lại vừa hứng khởi. Hôn chàng, một vài phút trước, còn phẫn khích gấp ngàn lần và hiển nhiên cũng bất trắc gấp ngàn lần. Nàng nghĩ sẽ không bao giờ quên cái ôm siết choáng người trong hành lang ngoài cửa buồng ngủ của Hastings.

Từ Anthony tỏa ra vẻ tự chủ lạnh lùng, nét sắc lạnh vừa hấp dẫn lại vừa khiến nàng kính trọng và dè chừng. Nàng nghe nói chàng đã dành rất nhiều thời gian du hành đến những miền đất xa xôi trước khi trở lại Anh quốc bốn năm về trước. Nàng có cảm giác thời gian bôn tẩu ở nước ngoài đã dạy cho chàng nhìn thấu bề ngoài mà những kẻ khác trong Xã hội không làm nổi.

Gia đình Stalbridge được tất cả mọi người coi là cái nôi nuôi dưỡng những kẻ lập dị. Nói chung họ phớt lờ Xã hội. Nhưng mấy năm gần đây, nhà Stalbridge giàu lên khá nhanh, và dòng giống của họ thì

không một tí vết. Với những yếu tố quan trọng đó, phu nhân Ashton đã giải thích, Xã hội không thể phớt lờ nhà Stalbridge. Anthony và các thành viên khác của gia đình đều đặn được ghi tên trong mọi danh sách khách mời, dù họ chẳng mấy khi nhận lời.

Mỗi nữ chủ nhân lôi cuốn thành công một người nhà Stalbridge tới một sự kiện giao tế đều được coi là đã lập nên một chiến công lớn lao. Hẳn nhiên bà Hastings mới mẻ hết sức kiêu hãnh vì đã dụ được Anthony tới vũ hội đầu tiên bà ta tổ chức ở địa vị phụ nữ có chồng.

Hài lòng vì cuốn sổ và cái bút đã biến đi, Anthony tựa người vào ghế ngắm nghía Louisa với đôi mắt khẽ nhúu lại.

“Bà làm gì trong phòng ngủ của Hastings?” chàng hỏi.

Cuộc đối thoại không diễn ra theo hướng nàng đã định. Nàng những muốn nắm quyền chủ động ngay từ đầu, nhưng không hiểu sao chàng đã lật ngược lại và giờ đang thăm vắn nàng. Chẳng còn cách nào khác, nàng sẽ phải làm mặt trơ.

“Tôi mở cái cửa đó hoàn toàn do nhầm lẫn,” nàng đáp.

“Tôi dám chắc rằng bà sẽ không phạt ý khi tôi nói mình không tin lấy một chữ trong câu chuyện cực kỳ vớ vẩn này, và tôi cũng không tin là cái người đã ngăn đường chúng ta sẽ tin chuyện đó.”

“Tôi có một câu chuyện cực kỳ thuyết phục dành cho cái sinh vật tởm lợm đó,” nàng quát trả mà không cân nhắc lời lẽ. “Nếu ông không can thiệp vào, tôi đã nói với hấn rằng tôi chỉ tìm một căn phòng để sửa lại vết rách trên áo.”

“Tôi không nghĩ hấn sẽ thấy câu chuyện đó đáng tin hơn tôi chút nào.” Anthony duỗi dài chân và khoanh tay ngang ngực. “Tiện đây, tên của sinh vật tởm lợm đó, như bà gọi, là Quinby. Anh ta là một vệ sĩ được thuê về. Hastings gần đây đã tuyển một cặp. Cả hai đều mang theo súng lục.”

Nàng ngưng thở một giây. “Lạy trời cao đất dày, thưa ông. Ông đang nói với tôi là ông Quinby có vũ khí?”

“Khẩu súng để trong túi áo khoác. Tôi nghĩ hấn cũng mang cả dao nữa. Theo kinh nghiệm của tôi, những người lớn lên trên đường phố thường khá thoải mái với chúng.”

“Tôi hiểu.” Nàng nuốt nước bọt, tiếp nhận thông tin này. “Có phải ông có được kinh nghiệm ấy sau những hành trình đi nước ngoài?”

“Quả thật bà đã chịu khó tìm hiểu về tôi. Tôi rất hãnh diện vì thu hút được sự chú ý của bà đến mức độ đó.”

Nàng đỏ mặt. “Phải, vâng, như tôi có nói, sự quan tâm đặc biệt ông dành cho tôi đã khiến tôi khá tò mò.”

“Tôi không hề thấy sự quan tâm của mình dành cho bà là đặc biệt chút nào. Hãy tin tôi nếu tôi nói rằng bà hoàn toàn không hề thiếu hấp dẫn một tí nào, thưa bà Bryce. Còn để trả lời cho câu hỏi của bà, phải, tôi quả đã dành ít thời gian ở những nơi người ta thường đi lại với vũ khí trong tay, và tôi đã học được nhiều điều.” Chàng ngừng lại để nhấn mạnh thêm. “Tôi đủ sức nhận ra những người như

Quinby.”

“Chà, điều đó rõ ràng làm sáng tỏ vài điều về ông Quinby,” nàng nói nhanh. “Tôi cứ băn khoăn vì sao ông ta cho mình cái quyền chặn đường chúng ta một cách thô lỗ như thế. Tôi có nhận ra ông ta không phải là một người hầu bình thường trong nhà.”

“Không hề,” Anthony đồng tình. “Bài học số một, thưa bà Bryce: Lần tới nếu nhìn thấy một người mặc áo khoác phòng lên có vẻ kỳ quái, hãy đề tâm.”

“Chắc chắn là tôi sẽ làm vậy. Cảm ơn vì lời khuyên, thưa ông.”

“Chết tiệt. Tôi đang phí hoài thời gian khiến bà khiếp sợ, phải không?”

“Tôi cam đoan là mình có đủ khả năng bị khiếp sợ, thưa ông Stalbridge, nhưng theo ý tôi, không gì sánh được với thực tế bất chấp chủ đề là gì. Ất hẳn là càng biết nhiều về bọn tội phạm, người ta càng được chuẩn bị sẵn sàng hơn để tự bảo vệ mình. Bởi ông rõ ràng là một chuyên gia, tôi rất lấy làm biết ơn trước bất cứ thông tin gì ông thấy có thể cung cấp.”

“Tôi cần suy nghĩ một chút về tiền học phí.”

“Một ý tưởng tuyệt vời, thưa ông,” nàng đáp, sự nhiệt tình đã trở lại trong giọng nói. “Tôi rất sẵn lòng trả công để được chỉ dẫn về những vấn đề này. Những chỉ dẫn ấy sẽ hết sức cần thiết.”

Chàng quay ra cửa sổ nhìn vào bóng đêm như muốn tìm câu trả lời từ một đấng siêu nhiên nào đó. “Cũng đáng đời tôi. Lẽ ra tôi phải khôn ngoan đừng bước vào con đường đó.”

“Xin lỗi?”

“Không có gì, thưa bà Bryce. Tôi chỉ đang nói chuyện với mình. Bà đã đẩy tôi vào đó.”

Nàng gõ một ngón tay đi găng lên đệm. Bây giờ khi cú sốc ban đầu vì nhận ra mình đã bị một người mang vũ khí chặn đường đã qua, sự tò mò và phản kích lại trỗi lên. Tại sao Elwin Hastings thấy cần thiết phải thuê một đôi vệ sĩ? Đó là câu hỏi hết sức kích thích. Một câu hỏi khác đến liền ngay sau đó.

Nàng nhìn sang “Làm sao ông biết được rằng Hastings đã thuê vệ sĩ riêng và rằng họ có vũ khí?”

Anthony ngừng chú ý đến cảnh vật bên ngoài. “Tôi sẽ chỉ nói rằng mình quan tâm sát sao đến các việc của Hastings.”

“Cái đó thì rõ mười mươi rồi. Dù sao, chuyện gì đã qua thì cũng qua rồi. Chúng ta phải bước tiếp thôi.”

Chàng có vẻ buồn cười. “Sau khi cứu được bà tôi chỉ được cảm ơn có thể thôi sao?”

Nàng mỉm cười vẻ khôn ngoan. “Chúng ta hãy thành thật với nhau, thưa ông. Ông cũng rất thuận tiện khi được nhận ra ở đúng thời điểm đó, phải không?”

“Ý bà là sao?”

“Trong lúc tôi có một cái cơ tuyệt hảo thì như chúng ta đều biết ông sẽ gặp khó khăn hơn rất nhiều trong việc giải thích vì sao mình có mặt ở hành lang đó. Thực tế là, tôi thay có lẽ *ông* cần cảm ơn *tôi*

đã cứu thoát ông khỏi một tình huống lẽ ra vô cùng lúng túng.”

Nàng ngồi lại, hài lòng vì đã lật ngược thế cờ với chút suy luận đó.

“Sau này hãy nhắc tôi bày tỏ lòng cảm ơn,” chàng nói. “Trở lại đề tài trước mắt, tôi chỉ nghĩ được hai lý do để một người nào đó lần lên lầu giữa một buổi vũ hội. Lý do đầu tiên và hiển nhiên nhất là một cuộc hẹn hò. Nói cho tôi biết, có phải bà lên lầu để gặp Hastings không?”

Giật mình, nàng chỉ có thể kinh sợ nhìn chàng mất vài giây. Rồi nàng nhún vai. “*Không hề*. Tôi mà lại đi dan díu với một kẻ xấu xa như thế.”

Anthony sửng lại. “Bà biết gì về ông ta?”

“Ngoài những chuyện khác thì tuy mới cưới nhưng sau lưng ông ta đã làm vợ mình bẽ mặt vì thường xuyên lui tới một nhà thổ khét tiếng.”

“Làm thế quái nào bà biết được chuyện đó?” Anthony hỏi, tỏ ra ngạc nhiên thực tình.

Nàng suýt bật cười. “Tôi không bao giờót kinh ngạc là đàn ông lúc nào cũng sừng sốt khi phát hiện ra đàn bà không thơ ngây như họ tưởng. Chúng tôi có nguồn tin vĩa hè, thừa ông, cũng như các ông.”

“Cái đó thì tôi không hề nghi ngờ. Nói cho tôi, nếu không đồng tình với lễ thói đạo đức của ngài Hastings, tại sao bà lại nhận lời đến vũ hội tối nay?”

Nàng ngần ngại, không sẵn sàng tiết lộ cho chàng. Những câu hỏi sấn sỏ của chàng đang khiến nàng suy nghĩ mông lung về việc viện đến chàng giúp đỡ là tốt hay không.

“Phu nhân Ashton muốn dự bữa tiệc này,” nàng nói tron tru. “Bà ấy muốn tôi đi cùng.”

Anthony dành vài giây suy nghĩ rồi lắc đầu một cái “Tôi e rằng bản tường thuật đó thiếu vẻ chân thực.”

Lời kết tội lạnh nhạt này khiến nàng tức giận. “Thật đáng tiếc, bởi đó là bản duy nhất tồn tại.”

“Nếu bà không lên lầu để gặp Hastings, vậy tôi buộc phải kết luận bà lên vào phòng ngủ ổng ta với ý định lấy mật thư gì đó.”

Nàng cứng người. “Tôi không hiểu vì sao mình phải trả lời những câu hỏi của ông trong khi ông từ chối trả lời mọi câu hỏi của tôi.”

“Thứ lỗi cho tôi. Một khi quyết tâm thỏa mãn trí tò mò của mình, tôi thường trở nên dai như đĩa.”

“Trùng hợp làm sao. Tôi cũng thế.”

“Bà tìm gì trong phòng ngủ của Hastings?” chàng hỏi thật nhẹ nhàng.

Miệng nàng khô lại. Rời khỏi vũ hội với chàng quả thật là một ý định sai lầm. Đến giờ thì nàng thấy rõ.

“Tôi không hiểu ông đang nói gì, thưa ông,” nàng nói. “Nếu trả lời câu hỏi đó, bà sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian cho cả hai ta.”

Nàng hắt cằm lên. “Hắn ông không nghĩ tôi sẽ phải đáp lại những tọc mạch riêng tư về các hoạt động của tôi đâu chứ. Chúng ta gần như không biết nhau, thưa ông.” “Sau đêm nay, Thế giới Lịch duyệt sẽ nghĩ ngược lại - Những lời nói của chàng khiến nàng ớn lạnh toàn thân. Chàng nói đúng. Những chuyện mách lẻo bay nhanh như gió trong Xã hội. Trong khi có thể sẽ chẳng mấy ai để tâm đến nàng, Anthony lại là chuyện hoàn toàn khác. Những quý ông độc thân giàu có và con dòng cháu giáng luôn là đối tượng được quan tâm đặc biệt của giới thượng lưu. Thêm nữa, lại còn những tai tiếng vẫn quần quanh chàng từ khi vị hôn thê của chàng tự sát. Đến mai chắc chắn sẽ có lời ra tiếng vào, nàng nghĩ.

“Chuyện đàm tiếu sẽ qua mau thôi,” nàng nói. “Chẳng mấy chốc ông sẽ lại nhảy với một tiểu thư nào đó, và mọi người sẽ lại quên bằng tôi.”

“Bà có vẻ nhiệt tình muốn rũ bỏ tôi. Tôi thật đau lòng.”

“Tôi không phải một cô bé ngốc nghếch nào đó vừa rời ghế nhà trường. Chúng ta đều biết ông không hứng thú gì với cá nhân tôi cả. Ông đã dùng tôi vào mục đích nào đó suốt tuần vừa rồi.”

“Bà nghĩ thế thật ư?”

“Tất nhiên.” Nàng tàn nhẫn dập tắt đốm lửa hy vọng nhỏ nhoi đang leo lét đâu đó trong mình. “Làm ơn hiểu rằng tôi cũng có chút thông minh, thưa ông. Chẳng có lý do nào khác để ông hướng sự chú ý vào tôi cả. Tôi phải thừa nhận mình đã từng băn khoăn không biết ông có ý gì, nhưng tôi tin rằng những thắc mắc của mình đã được trả lời đêm nay.”

“Thật ư? Vậy câu trả lời là gì?”

“Bởi ông là một quý ông-kẻ cướp, hẳn nhiên ông có nhiều lý do muốn tới dự một số sự kiện giao tế nào đó. Cũng lại hiển nhiên rằng ông muốn đánh lạc hướng mọi người để không ai nhận ra khi ông thực hiện công việc của mình. Suốt tuần vừa rồi, ông đã thấy người bà con nghèo từ nông thôn lên của phu nhân Ashton rất phù hợp với mục đích này, phải không?”

“Bà nghĩ tôi dùng bà nguy trang cho những mục tiêu phi pháp của mình sao?” chàng hỏi, bắt đầu dĩ làm vẻ thú vị. Nàng xòe đôi bàn tay đi găng. “Tôi nghĩ các ảo thuật gia gọi đó là che mắt. Nếu người ta nghĩ ông Stalbridge lười đời đang mua vui bằng cách quyến rũ một góa phụ nhà quê, họ sẽ không nghĩ thêm ông ta còn có thể đang làm gì khác nữa.” “Chết tiệt,” chàng nói, không phải không tán phục. “Bà thực sự tin rằng tôi có thói quen chuyển đổi sở hữu những đồ quý giá của người khác>

“Dựa trên những sự kiện này thì đó là lời giải thích duy nhất có ý nghĩa.” Nàng hắng giọng. “Liệu tôi có thể kết luận rằng công việc ban đêm của ông là lời giải thích vì sao cơ nghiệp nhà Stalbridge hồi phục lại trong những năm gần đây? Phu nhân Ashton có nói với tôi rằng bốn năm trước, khi ông chưa trở lại nước Anh, gia đình ông mang tiếng là đang trên bờ vực phá sản.”

“Bà nghĩ tôi đã phục sinh lại tài chính gia đình bằng cách chọn lấy nghề nghiệp là một tên trộm châu báu?”

“Ông cũng phải thừa nhận đó là một giả thiết rất khả quan.”

“Dựa trên sự kiện là tôi đã mời bà nhảy vài lần trong tuần vừa qua sao? Không đâu, thưa bà Bryce, tôi sẽ không chấp nhận đó là một giả định hợp lý. Những chứng cứ của bà quá sức yếu ớt.”

“Ồ, vẫn còn một vài điều khác ngoài điệu nhảy, thưa ông,” nàng lạnh lùng nói.

Chàng không cử động. “Khác như thế nào?”

“Tôi thấy ông lên ra ngoài phòng khiêu vũ của phu nhân Hammond đêm rồi. Tôi nghĩ ông có công chuyện ngoài vườn, nhưng ông lại lên cầu thang sau.”

“Lạy Chúa, bà đi theo tôi ư?”

“Chỉ đến chân cầu thang thôi,” nàng trấn an. “Tôi cảm thấy ở trong hoàn cảnh đó tôi có quyền được biết ông đang nhắm tới điều gì.”

“Hoàn cảnh gì? Cha mẹ trời đất, cái bà này, tôi chỉ làm mỗi một điều là nhảy với bà vài lần thôi.”

“Phải, và tôi biết phải có lý do gì thì ông mới làm chuyện đó,” nàng nói. “Như chính ông đã chỉ ra, thưa ông, chỉ có một vài lý do vì sao một người lại lên vào cầu thang cho người hầu giữa một sự kiện giao tế. Trước đêm nay tôi cứ đoán chừng ông vẫn thường gặp gỡ người tình theo cách đó, nhưng giờ tôi bắt đầu ngờ rằng ông là một tên trộm thì hợp lý hơn.”

“Bà làm tôi lóa mắt, thưa bà Bryce.”

Nàng không nghĩ đó là một lời khen. Có lẽ đến lúc nên ngừng đùa cho chàng với nàng sự thực. Hiển nhiên là chàng sẽ chẳng thừa nhận mình là một tên đạo chích. Cũng công bằng thôi. Nàng chắc chắn cũng sẽ không gửi gắm những bí mật của mình cho chàng, ngay cả khi chàng khiến mạch đập nàng loạn nhịp.

“Với nghề nghiệp của ông, thưa ông Stalbridge, hẳn ông chẳng ở vị trí thích hợp để tra vấn những hoạt động tôi, chưa nói đến chuyện chỉ trích.”

“Thưa bà Bryce, đây là chuyện mê hoặc nhất tôi từng gặp phải trong nhiều năm nay. Tuy nhiên, tôi sẽ nói thẳng thừng. Tôi không biết bà định làm gì đêm nay, nhưng phải nói rằng bà đã vô cùng liều lĩnh khi đi vào phòng ngủ của Elwin Hastings. Hẳn bà không hề ý thức được mối nguy lớn mà mình mắc phải.”

Độ nghiêm trọng quả quyết trong lời chàng khiến nàng ngưng lại.

“Chắc hẳn là tôi không gặp phải cảnh nào nguy hại hơn là bị ê mặt vài giây,” nàng nói.

“Nếu bà tin như thế thì tôi phải nói rằng bà không biết nhiều về Hastings như bà tưởng đâu.”

“Tôi sẽ chấp nhận rằng ông có thể biết về ông ta nhiều hơn tôi.” Nàng ngưng lại và tặng cho chàng một nụ cười khuyến khích. “Có lẽ ông sẽ vui lòng mà khai mở cho tôi ít nhiều?”

Nét mặt chàng đanh lại. “Xin hãy để tâm, thưa bà Bryce. Nếu Hastings có cơ nghi ngờ rằng bà là mối đe dọa cho ông ta, bà sẽ gặp phải nguy hiểm lớn đấy.”

Nàng thôi cười. “Chắc ông không có ý nói rằng ông ta sẽ đến nước sát hại tôi chỉ vì biết được tôi đã tình cờ mở cửa phòng ngủ của ông ta.”

“Vâng, thưa bà Bryce, chính xác là tôi có ý nói thế.”

Nàng hít vào thật sâu. “Quả tình, thưa ông, như thế này thì hơi quá quắt. Có thể ông ta không phải là người tốt, nhưng dù sao cũng là một quý ông. Tôi không tin ông ta lại hạ mình đến mức xuống tay với người đàn bà chưa làm hại gì ghê gớm đến ông ta.”

Anthony đột ngột chồm về phía trước, khiến nàng thở gấp vì bất ngờ. Chàng nắm lấy cổ tay nàng và cúi sát hơn.

“Hãy nghe tôi, bà Bryce. Nếu những kết luận của tôi về Elwin Hastings là đúng thì ông ta đã giết người hai lần rồi.”

Nổi kinh hoàng tràn ngập người nàng. “Lạy trời, thưa ông. Ông có chắc không?”

“Tôi chưa có chứng cứ, nhưng phải, tôi biết chắc.”

“Tôi nghĩ mình buộc phải tin lời ông,” nàng chậm rãi nói. “Hẳn nhiên ông có những mối quan hệ tốt trong giới tội phạm hơn tôi, và vì thế có nhiều thông tin hơn về những việc như thế.”

“Có phải tôi nghe thấy sự ghen tị không nhỉ?”

“Chà, tôi phải thừa nhận thông tin tỉ mỉ về thế giới ngầm là cực kỳ hữu dụng tại một số thời điểm.”

“Bà hoạt động trong lĩnh vực nào thế, thưa bà Bryce?” chàng hỏi thật dịu dàng.

Một cơn ớn lạnh nữa lại chạy xuống lưng nàng. Nàng cảm thấy rất rõ sức mạnh trong những ngón tay chàng. Chàng không khiến nàng đau, nhưng hiển nhiên nàng đang bị bắt giữ. Phải cần rất nhiều cố gắng, nàng mới có thể giữ cho giọng mình bình tĩnh và thản nhiên.

“Đừng sợ, thưa ông, tôi không phải địch thủ của ông,” nàng trấn an chàng. “Tôi không quan tâm gì đến vàng bạc của nhà Hastings cả.”

“Vậy thì bà hy vọng tìm ra cái quái gì ở trong phòng ông ta?”

Nàng do dự thêm một chốc rồi quyết định. Chàng biết nàng đã vào trong phòng đó, và chàng không hề tổ với gã vệ sĩ. Rõ ràng là chàng không phải đồng bọn của Elwin Hastings, và cho dù bề ngoài có vẻ là một quý ông, nhưng chàng lại là một kẻ cắp chuyên nghiệp như chàng tự nói ra, mà đó vốn không phải loại người nổi tiếng về những chuẩn mực đạo đức. Có vẻ như nàng không có nhiều lựa chọn ở đây. Anthony là một quý ông khác đời; chẳng có gì giống với những người đàn ông khác. Có thể chàng sẽ tính nước giúp đỡ nàng, kể cả chỉ vì thấy đó là một thử thách đáng lao vào.

“Tôi đang hy vọng tìm được bằng chứng cho thấy Hastings kiếm lời ở một nhà thổ,” nàng nói. “Một nơi tên là Nhà Phụng Hoàng.”

Nàng nín thở>

Anthony nhìn nàng, rõ ràng là mất một lúc lâu vẫn không thốt nổi lời. Chàng buông cổ tay nàng ra, nhưng vẫn cúi về phía trước, hai cánh tay đặt trên đùi. Chàng đan nhẹ các ngón tay vào nhau giữa hai đầu gối và ngắm nhìn nàng như ngắm nhìn một mẫu vật kỳ quái ở một vườn thú lạ đời.

“Bà tìm bằng chứng cho thấy Hastings đang bỏ tiền ra cho một nhà thổ ư?” chàng hỏi, như muốn khẳng định lại chuyện đó cho rõ ràng.

Nàng bóp chặt chiếc bao tay. “Vâng.”

“Bà có phiền nếu tôi hỏi tại sao không?”

“Có phiền, thưa ông. Đó không phải việc của ông, thưa ông.”

Chàng gật đầu. “Tôi nghĩ là không. Tại sao bà lại nghĩ bằng chứng này có thể ở trong phòng ngủ của Hastings?”

“Trước đó, tôi đã lên được vào thư viện của ông ta và tìm trong ngăn bàn. Ngăn bàn thậm chí còn không khóa. Tôi không tìm được gì có ích. Ngoài chỗ đó, phòng ngủ là nơi duy nhất tôi có thể nghĩ ra.”

“Bà lục bàn giấy để tìm những tài liệu về tình hình tài chính của ông ta.” Anthony có vẻ như không còn sức ngạc nhiên. Chàng chỉ lắc đầu. “Trong mọi chuyện ngu ngốc, liều lĩnh, điên rồ...”

“Tôi không hỏi ý kiến của ông, thưa ông,” nàng nói rồi ngời thẳng người lên. “Dù sao thì cũng không điên rồ đến mức đó. Chẳng ai ở quanh đó. Các gia nhân đều bận rộn hết cả tối.”

“Chắc phải có phép màu thì bà mới không bị một trong hai tên vệ sĩ tóm được.”

“À, vâng, tôi không biết họ có mặt lúc đó,” nàng rầu rĩ thừa nhận.

“Một sơ hở chết người.”

“Quả thế,” nàng thừa nhận. Nàng duỗi thẳng vai. “Như tôi vừa nói, phòng ngủ là nơi duy nhất tôi có thể nghĩ ra là nơi cần tìm.”

“Tôi đoán rằng bà không tìm ra cái bằng chứng mình đang cần>

“Tiếc thay là không.” Nàng thở dài. “Tôi đã tìm hết các ngăn kéo trong tủ áo, và cả dưới gầm giường. Có một bàn giấy nhỏ gần cửa sổ. Ngăn kéo không khóa, nhưng trong đó chẳng có gì. Tôi không biết phải tìm nơi nào nữa. Không hề có két sắt nào.”

“Đây là vì nó nằm dưới sàn nhà.”

Nàng mở tròn mắt. “Ông biết chắc điều đó sao?”

“Vâng. Đó là một cái két sắt Apollo độc quyền, tiện thể nói thêm, loại két sắt an toàn nhất trên thị trường hiện nay.”

“Tôi vô cùng khâm phục, thưa ông. Quả thật, ông hẳn rất thành thạo công việc của mình. Chắc hẳn ông đã tìm hiểu rất kỹ về các, ờ, đối tượng của mình. Tôi còn không nghĩ đến việc tìm két sắt dưới sàn nhà.”

“Cũng thế thôi. Nếu bà ở lại trong phòng đó thêm một phút, hẳn tên vệ sĩ đã phát hiện ra bà.”

“Ngay cả nếu có tìm được két sắt, nó cũng chẳng ích gì cho tôi. Tôi lấy làm buồn phải nói rằng, dù có thể mở được những ổ khóa đơn giản bằng kẹp tóc, tôi chẳng có chút kinh nghiệm gì với két sắt cả.”

“Tôi thấy kinh ngạc là những tài năng của bà cũng có giới hạn, thưa bà Bryce.”

Bị châm chọc, nàng siết chặt hai tay vào nhau. “Không cần thiết phải mỉa mai thế, thưa ông.”

“Nếu có làm bà thấy nhẹ nhõm hơn thì xin thưa là theo chừng mực tôi được biết, chưa ai mở nổi một ổ khóa Apollo. Đôi khi các tay cạy kết còn phải dùng đến thuốc nổ mới phá được, bởi đến giờ này đó vẫn là phương pháp hữu hiệu duy nhất.”

“Thế thì ông tính mở kết sắt của Hastings bằng cách nào, thưa ông? Bởi rõ ràng đó là ý định của ông đêm nay.”

“Thứ lỗi cho tôi, lẽ ra tôi phải nói rằng gần như chưa ai mở nổi khóa Apollo. vẫn có một ngoại lệ.”

Nàng phẩn chấn hẳn lên. “Là ông ư?”

Nàng dốc hết sức nói. “Trong trường hợp đó và bởi chúng ta đã đi xa đến thế này, tôi có một đề nghị dành cho ông.”

“Dừng lại ngay, thưa bà Bryce.” Chàng giơ một tay lên, lòng bàn tay chĩa về phía nàng. “Dừng nói thêm gì cả.”

“Tôi chỉ đang nghĩ không biết ông có bằng lòng cho thuê tài năng chuyên nghiệp của mình,” nàng nói nhanh.

Chàng không cử động. “Bà muốn mượn tôi phá kết sắt nhà Hastings sao?”

“Chính thế. Nhiệm vụ của tôi đêm nay đã thất bại, nhưng rõ ràng ông là một chuyên gia trong những vấn đề thế này.” Nàng vẫy tay chỉ về bộ cánh dạ tiệc thanh nhã của chàng và cỗ xe hào nhoáng vững chắc họ đang ngồi. “Ắt hẳn là ông đã rất thành công trong những năm vừa qua. Tôi hiểu rằng ông không cần phải nhận khách hàng. Nhưng bởi lẽ nào ông cũng định mở kết nhà Hastings, tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu ông chịu khó nhìn quanh một chút trong lúc làm việc đó. Tôi quan tâm đến bất kỳ giấy tờ gì liên quan đến nhà thổ. Tôi sẽ đền bù xứng đáng cho ông.”

“Bà Bryce, tôi không nhận những việc như thế này.”

“Tôi hiểu.” Nàng ném nụ cười rạng rỡ nhất, thôi thúc nhất về phía chàng. “Nhưng hiển nhiên một nhà kinh doanh khôn ngoan như ông sẽ không từ chối lời đề nghị đáp tặng của một người hết sức biết ơn.”

Chàng không nói gì một lúc lâu.

“Thế nào, thưa ông?” nàng thúc giục.

“Bà là một phụ nữ phi thường, thưa bà Bryce.”

“Ông cũng rất đổi khác thường, thưa ông. Tôi không bao giờ nghĩ rằng lại có nhiều tay trộm trang sức trong giới giao tế.”

Có vẻ như nhận xét đó khiến chàng thấy thú vị. “Bà sẽ phải ngạc nhiên, thưa bà. về mặt thống kê mà nói, tôi nghĩ sẽ không sai khi nói rằng những người sống trong xã hội thượng lưu không hề lương thiện hơn những người sống trong các giai tầng khác.”

“Cái đó thì chúng ta đồng ý kiến,” nàng nói, “nhưng cái khác nhau giữa hai loại người đó là tầng lớp trên ít có khả năng bị trừng trị vì những tội ác của mình hơn nhiều so với những tầng lớp dưới.”

Chàng nhướn một bên mày. “Bà có vẻ khá chua chát, thưa bà Bryce.”

“Tôi không có ảo tưởng gì về giới quyền thế và giàu có, thưa ông. Tôi biết quá rõ những tổn thương họ có thể gây ra, cũng như họ có thể thoát khỏi vòng công lý dễ dàng đến thế nào. Nhưng tôi nghĩ đây không phải là lúc nên tranh cãi những vấn đề đó, phải không thưa ông?”

“Phải.” chàng nói. “Có lẽ chúng ta có những vấn đề cấp bách hơn nhiều.”

“Rõ ràng là sau này ông có ý định trở lại dinh thự Hastings để hoàn thành kế hoạch của mình. Tôi chỉ yêu cầu có một điều rằng khi mở kết sắt của ông ta ông để ý xem có tài liệu gì giao dịch với Nhà Phụng Hoàng không. Tôi sẽ rất vui mừng được đền đáp cho những khó khăn của ông.”

“Đây là nếu tôi không bị bắn vỡ đầu giữa chừng công việc.”

“Chà, vâng, tôi tin rằng ông là một tay trộm rất lành nghề, thưa ông. Suy cho cùng, ông đã sống sót được đến tận giờ.”

“Tôi rất cảm động vì bà đã tin tưởng vào chuyên môn của tôi.”

Hy vọng lại trào lên trong nàng. “Thế nào? Ông nhận lời chứ?”

“Sao lại không nhỉ?” chàng nói, rõ ràng có vẻ cam chịu. “Xem ra tôi đâu có việc gì thú vị hơn để làm đêm nay.”

“Tuyệt diệu.” Nàng lại mím một nụ cười sáng rỡ. “Tôi sẽ đợi ông trong xe này.”

“Cái đó thì không, thưa bà. Tôi sẽ đưa bà về nhà trước. Ngày mai, chúng ta sẽ nói chuyện về thành quả của tôi.”

“Có vẻ như ông không nắm được một yếu tố cấp thiết ở đây, thưa ông. Tôi đang trả công cho ông để làm việc này đêm nay. Với tư cách là người đi thuê, tôi buộc phải ở gần đây cho tới lúc ông hoàn thành công việc.”

“Nói cách khác, bà không hoàn toàn tin tưởng tôi.”

“Mong ông thứ lỗi, thưa ông. Tôi không có ý xúc phạm. Chẳng qua là tôi chưa bao giờ có cơ hội thuê một tay trộm chuyên nghiệp. Tôi mong có thể làm cho việc giao dịch này càng chuyên nghiệp càng tốt.” Nàng ngập ngừng khi nghĩ đến một điều khác. “Tiện thể, ông tính công bao nhiêu cho loại việc này?”

Mắt chàng nheo lại một cách nguy hiểm. “Cứ yên lòng là tôi sẽ cân nhắc cẩn thận câu hỏi đó, thưa bà Bryce.

CHƯƠNG 3

Một giao dịch chuyên nghiệp. Thế quái nào mà nó lại đến nước này? Chàng thì sắp phá khóa kết sắt của Elwin Hastings trong khi kẻ đồng lõa mới của chàng - thôi coi là khách hàng đi - thì đang đợi trong một cỗ xe đóng kín ở một nhánh đường gần đó. Cuộc đời vốn đã phức tạp của chàng đêm nay vừa mọc thêm một vài nút thắt mới dứt khoát là rối rắm.

Lần thứ hai trong đêm Anthony quan sát cái hành lang tối mờ ngoài phòng ngủ của Hastings. Tay vệ sĩ không còn ở đó. Không thấy dấu hiệu, nào cho thấy có ai đang rình rập. Chàng kiểm tra hốc tường mình vừa nấu hồi hôm. Không có ai cả.

Trở lại vào trong dinh thự là một việc khá đơn giản. Vì mục đích này, chàng đã trùm cái áo choàng dài và mũ chóp cao mang theo vào người. Louisa chăm chỉ theo dõi, rõ ràng nàng thấy sự biến hóa về phục trang này rất hấp dẫn.

“Nếu có ai nhìn thấy từ xa, sẽ ít khả năng người đó nhận ra tôi hơn,” chàng giải thích.

“Ông mặc áo khoác và đội mũ đó trông khá dữ tợn, thưa ông. Thật lạ lùng là chúng lại thay đổi đáng về ông đến thế. Tôi thề là ông hoàn toàn giống một phần tử xã hội đen.”

“Mục đích là nhìn giống như một nhà kinh doanh đáng kính.”

“Ồ. Xin lỗi.”

Chàng trèo qua tường bao quanh vườn mà không gặp chuyện gì, dù phải thụt xuống núp sau rào bụi rậm khi tay vệ sĩ thứ hai, Royce, lượn qua, có vẻ đang làm một vòng tuần tra quanh nhà như thường lệ.

Nhờ sơ đồ nhà đã nghiên cứu kỹ chiều hôm đó, và những gì mới thấy đầu tối, chàng nhanh chóng tìm được lối vào cho gia nhân, cầu thang sau nhà dẫn lên các tầng trên vẫn còn bỏ ngõ. Các gia nhân còn đang bận rộn ở tầng trệt vì những đòi hỏi hậu cảnh nảy sinh trong một ngôi nhà đầy khách khứa.

Hài lòng khi thấy cả hành lang thuộc về mình, chàng mở cửa phòng ngủ của Hastings. Vào trong, chàng đứng lặng yên một lát, để các giác quan tiếp nhận căn phòng sáng ánh trắng. Chàng đã theo dõi Hastings hơn một năm rồi. Chàng biết khá cặn kẽ về con mồi của mình.

Chàng lật một góc thảm lên liền tìm thấy kết sắt ở đúng chỗ nó cần phải ở. Chàng không phải đánh lửa để xem mình đang làm gì. Khi lén lút mở một kết sắt Apollo độc quyền, người ta dùng bàn tay chứ không dùng đôi mắt.

Nhanh như chớp, chàng bật cái kết tung ra. Bộ nghề phá khóa nhỏ chàng mang bên mình đã được đặt làm riêng từ một trong những tay thợ thủ công giỏi nhất Birmingham. Các món đồ này còn tinh xảo và bén nhọn hơn cả dao mổ phẫu thuật nữa.

Khoang trong của chiếc kết tối như một cái hang nhỏ. Chàng thọc tay vào, lôi hết mọi thứ ra, đặt lên thảm dưới vệt ánh trắng sáng loáng. Có bốn cái túi nhung, loại vẫn dùng để đựng tư trang, vài thứ giấy tờ giao dịch, năm cuốn nhật ký bọc da, và một phong bì đựng ba lá thư.

Chàng lật qua mấy cuốn nhật ký. Bốn trong số đó là của những người khác, không phải của Hastings hay vợ ông ta. Cuốn thứ năm ghi chép những khoản chi trả từ những người nào đó chỉ viết bằng tên tắt. Thư trong phong bì đề tên một tiểu thư nào đó.

Chàng nhét hết nhật ký, thư từ và giấy tờ vào các túi trong của áo choàng, cầm đến các túi trang sức, chàng tháo dây từng cái một. Ba cái đầu tiên đựng thập cẩm các loại lắc tay, hoa tai, dây chuyền làm từ kim cương, ngọc trai và đá quý đủ màu. Tất cả đều theo kiểu đáng đương thời. Hẳn nhiên chúng là vật sở hữu của bà Hastings quá cố. Bà vẫn nổi tiếng vì khiếu thẩm mỹ trong ăn mặc. Chàng nhét cái túi thư tư lên, dốc mọi thứ bên trong vào lòng bàn tay. Ánh trắng đậu lại trên một chiếc dây chuyền

vàng khảm ngọc lục bảo và kim cương. Mẫu thiết kế đã rất xưa, và nhìn quen thuộc vô cùng.

Một niềm vui man rợ trào lên trong máu chàng. Chàng đã dự đoán sẽ tìm được câu trả lời nào đó đêm nay. Chàng không dám hy vọng mình sẽ may mắn đến mức>

Chàng bỏ cái dây chuyền vào túi, thắt sợi dây lại, và thả nó vào trong một túi áo.

Chàng ném ba cái túi kia vào lại trong két, đóng cửa rồi khóa lại. Sau đó, chàng xếp cái thảm cho ngay ngắn. Không biết lúc nào Hastings sẽ tới kiểm tra đồ đựng trong chiếc két Apollo, nhưng lúc đó hắn sẽ được một mẻ kinh hồn, và cũng đáng đời hắn. Chẳng tay trộm thông thường nào lại bỏ lại hầu hết số nữ trang. Khi nào hiểu ra chính xác những món gì đã bị lấy đi, Hastings sẽ hiểu có người đang săn đuổi mình. Nếu may mắn hắn sẽ bắt đầu vã mồ hôi.

Anthony tới bên cửa lắng nghe chăm chú.

Ngoài hành lang, một tấm ván sàn kêu cọt két. Tiếng cọt két đầu tiên nhanh chóng dẫn theo tiếng thứ hai, lần này gần hơn. Có ai đó đang đi trên hành lang đến gần buồng ngủ. Một tay vệ sĩ, nhiều khả năng là vậy. Liệu gã có mở cửa phòng ngủ của ông chủ, hay đây cũng là cấm địa với hắn? Chẳng thể biết Quinby hay Royce kỹ lưỡng đến mức nào, nhưng với những gì Anthony biết về tính khí Hastings, không có nhiều khả năng hắn lại cho phép một trong hai gã vệ sĩ nhúng mũi vào cõi riêng tư linh thiêng của mình.

Nhiều giọng nói vang lên trong hành lang. Một người đàn ông thăm thi bằng giọng nhẹ nhàng và khản thiết. Một người đàn bà đáp lại, giọng cũng nhỏ và hào hứng không kém.

Rõ ràng là Hastings đã kéo một vị khách nữ lên phòng ngủ trong khi người vợ trẻ đang làm bồn phân tiếp đãi khách khứa dưới nhà. Hắn nhiên hành động đó đã chứng thực cho sự khinh miệt sẵn có của Louisa đối với con người hắn. Nhưng tâm hồn nhạy cảm của bà Hastings đệ nhị không phải thứ chàng đặt lên hàng đầu tại thời điểm này. Chàng phải ra khỏi phòng đã.

Có hai lựa chọn: cửa sổ hoặc cửa ra vào thông sang phòng ngủ của bà Hastings. Chàng chọn lối thứ hai. Nếu chui ra bờ tường bên ngoài chưa chắc chàng đã tìm được một cửa sổ không khóa khác để bò lại vào trong.

Tay chàng đã đặt trên nắm đấm dẫn sang phòng ngủ bên cạnh thì nghe thấy cửa chính căn phòng đó mở ra. Chàng dừng lại, lắng nghe cặp tình nhân bên kia vào đến trong phòng.

“Nguy hiểm quá mức, Lilly. “

“Tối nay, Hastings và khách khứa đã chuốc quá nhiều sâm ba. Chẳng ai nhận ra chúng mình lén đi một lát đâu. Dù sao thì như thế này cũng chẳng liêu lĩnh hơn trước đây hồi chúng ta vẫn gặp nhau trước khi em bị đẩy vào cuộc hôn nhân khốn kiếp này. “

“Nhưng nếu có ai phát hiện ra... “

“Tình lang ơi, em đã khốn khổ bấy lâu nay vì anh. mấy tuần vừa rồi thật là ác mộng. Ôm em đi. “

Có tiếng sột soạt của những lớp váy dày và tiếng rên rỉ có vẻ nồng nàn.

“Lạy Chúa, Lilly. Em không hiểu được anh đã cảm thấy ra sao đâu. Đêm nào, anh cũng thức trắng nghĩ về em nằm trên giường của Hastings. Cứ như thế, anh sẽ dần dần phát điên mất.”

“Đừng tự hành hạ mình, người yêu ơi. Hắn đã không thể hoàn thành bổn phận người chồng trong đêm tân hôn, và từ ngày hôm ấy hắn chẳng đến gần em.”

“Hastings bắt lực ư?”

“Hắn nói đó là lỗi tại em. Hắn bảo em không hiểu được những nhu cầu đặc biệt của hắn. Em nghĩ hắn đã đi nơi khác để thỏa mãn những nhu cầu đó, và em rất biết ơn vì điều ấy, tin em đi.”

“Anh cũng vậy.”

Anthony buông nắm cửa rồi quay lại phòng tới cánh cửa mở ra hành lang. Chàng luồn ra hành lang mờ tối rồi xuống theo cầu thang sau.

CHƯƠNG 4

Nàng không nhận ra mình đã căng thẳng thế nào trong khi chờ đợi Anthony trở về cho đến lúc cửa xe đột ngột mở ra. Nàng suýt thét lên kinh ngạc khi chàng đu người vào trong khoang xe tối om.

Tôi không định làm bà giật mình, thưa bà Bryce.”

Chàng bật cửa trên nóc xe ra.

“Quảng trường Arden, N>

“Vâng thưa ông.”

Cỗ xe lộc cộc lăn đi. Anthony buông mình xuống băng ghế trước mặt nàng.

Nàng hiểu ngay đã có chuyện gì đó xảy ra. Từ người chàng tỏa ra một luồng năng lượng nóng bỏng, sôi sục. Nàng cảm giác như mình đang ngồi chung xe với một con báo vừa đánh hơi thấy mồi.

“Sao mà ông lâu thế?” nàng nói gắt hơn thấy rõ so với dự định. “Tôi lo lắng quá đổi. Ông đi lâu quá.”

“Hai mươi phút là cùng. Phần lớn thời gian ở loanh quanh trong vườn, đợi thời cơ có thể vào được nhà.”

“Thời gian không trôi đi nhanh đến thế khi người ta phải đợi trong một cỗ xe đóng kín không đèn.” Nàng sầm soi nhìn chàng, cố phân biệt các đường nét. “Ông có sao không? Có trục trặc gì không?”

“Cảm ơn bà đã quan tâm. Tôi khá ổn, thưa bà. Vấn đề duy nhất, thực tế là thế, chỉ là một vấn đề khá nhỏ mọn.”

“Ông có vẻ hơi phân chấn so với một người vừa liều cả tính mạng. Ông có thích công việc của mình không, thưa ông?”

Chàng suy nghĩ chốc lát về câu hỏi rồi nhún vai. “Thử thách vừa rồi quả có làm tôi hồ hởi lên. Thế còn bà thì sao thưa bà? Bà có thấy khoái chí khi rình rập trong phòng ngủ nhà người khác hay không?”

“Không, không hề,” nàng nói qua kẽ răng và ngẩng cằm lên. “Và không cần thiết phải nói năng như thể tôi vẫn thường xuyên làm loại việc đó.”

“Tôi hiểu. Bà chỉ ghé qua phòng ngủ người lạ khi nào chợt có hứng thôi, phải không? Lần đầu tiên bà xâm nhập phòng ngủ ai đó là lúc nào vậy?” chàng hỏi.

Sự cảnh giác như một con rắn trườn trên sống lưng nàng.

Mi nói thế là đủ rồi, nàng nghĩ. Dù tối nay anh ta có hỗ trợ mi, thì sự thực là mi không biết rõ người này. Mi không thể liêu lĩnh giao phó bí mật của mình cho anh ta.

“Bỏ qua chuyện đó đi,” nàng nói. “Cho tôi biết ông đã tìm thấy gì. Ông có mở được két sắt không?”

“Tất nhiên rồi.” Chàng vặn một ngọn đèn lên, thò tay vào cái áo choàng rộng thùng thình lôi ra một nắm giấy. “Trong két chỉ có từng này.”

Nàng sững sờ nhìn chàng. “Ông lấy hết giấy tờ cá nhân của ông ta à?”

“Phải. Không đủ thời gian xem xét từng cái để tìm những giấy tờ cụ thể bà muốn nên tôi lấy hết.”

“Trời đất ơi.” Nàng còn mong đợi gì đây? Anh ta chỉ là một tên trộm, có thể. “Tôi, ờ, chỉ muốn biết trong két đó có giấy tờ gì liên quan đến nhà thổ không thôi. Tôi thực sự không muốn...” Nàng ngưng lại. “Thôi bỏ qua.”

“Đây.” Chàng đưa tập giấy cho nàng. “Cứ xem bà có tìm được cái gì cần trong nắm đó không.”

Thận trọng, nàng cầm lấy tập giấy rồi giơ lên ánh sáng. “Tất cả đều có vẻ như là giấy tờ giao dịch,” nàng nói và lật qua tập giấy. “Phần lớn là về quỹ đầu tư mới của ông ta. Tôi không thấy có gì liên quan đến...” Nàng dừng lại khi nhìn thấy một địa chỉ quen thuộc. Sự phấn khích làm mạch nàng đập rộn. “À đây rồi. Cái này nói về bất động sản ở số Hai mươi hai đường Winslow.”

Nàng đọc lướt qua tài liệu đó rồi ngẩng lên. “Ông đã tìm được đúng cái tài liệu tôi cần, thưa ông. Theo như giấy này, gần đây Hastings đã đầu tư một món tiền lớn vào Nhà Phượng Hoàng.”

“Trên đời không có gì bằng việc khách hàng vừa ý, như tôi vẫn nói.” Chàng lấy vài cuốn sách nhỏ bọc da từ các túi khác nhau ra. “Liệu tôi có hy vọng sẽ được nhờ đến lần sau hay không?”

Nàng phớt lờ lời chọc ghẹo và xem xét mấy cuốn sách nhỏ. “Ông có gì thế này?”

“Tôi vẫn chưa biết chắc. Tôi cảm theo bởi phần lớn hình như không phải của Hastings hay vợ ông ra.”

Chàng đưa một cuốn cho nàng rồi mở một cuốn khác để tìm hiểu thêm.

“Đây là một cuốn nhật ký cá nhân,” Louisa nói. Nàng dừng lại khi thấy cái tên được viết trên một trang sổ. “Lay Chúa, ông nói đúng. Đây không thể là của Hastings được. Theo như ở đây thì là nhật ký của tiểu thư Sara Brindle. Cô ta sắp sửa kết hôn với Huân tước Mallenby vào cuối tháng này. Làm thế nào mà nó lại nằm trong két của Hastings được chứ?”

“Câu hỏi rất xác đáng.” Chàng giơ cuốn sổ vừa nghiền ngẫm lên. “Cuốn nhật ký này thì của một tiểu

thư tên là Julia Montrose.”

“Tôi có gặp cô ấy rồi. Mới đây, cô ấy vừa đính hôn với Richard Plumstead. Đó được coi là một đám hết sức môn đăng hộ đối. Chẳng mấy chốc, Plumstead sẽ thừa hưởng tước vị của cha mình.” Nàng cau mày. “Chuyện này thật là kỳ quái. Vì sao Hastings lại có trong tay những cuốn này?”

“Tôi có thể nghĩ ra một lý do rất phù hợp ngay tắp lự.”

Nàng thở gấp. “Ông nghĩ rằng ông ta đang tống tiền những người này ư?”

“Tôi không tin rằng Julia hay Sara bé bỏng có đủ thu nhập cá nhân để ông ta tống tiền. Nhiều khả năng là họ chỉ được nhận tiền chu cấp hàng quý. Nếu Hastings có bòn rút tiền của ai đó thì hẳn sẽ là của một người nào khác trong gia đình họ. Trong trường hợp Julia thì sẽ là bà cố nội của cô ta, Phu nhân Penfield. Bà ấy vẫn còn nắm toàn bộ gia sản nhà ấy.” Anthony ngừng lại. “Bà ta già nua lắm rồi và sức khỏe đang xuống.”

“Phu nhân Ashton có nói gì đó về chuyện bà cô của Sara Brindle quyết định về quyền thừa kế của Sara.”

Anthony mở cuốn sổ nhỏ cuối cùng. “Cái này, theo tôi đoán, sẽ là ghi chép lại các khoản tống tiền đã trả.”

“Chúng ta phải trả lại những vật này cho những người chủ hợp pháp ngay lập tức,” Louisa nói.

“Tôi đồng ý. Nhưng sẽ cần phải làm một cách kín đáo.”

“Phải, tất nhiên. Chúng ta không thể để lộ tên tuổi mình.” Nàng ngưng lại. “Thế còn các giấy tờ giao dịch thì sao?”

“Cái đó tôi sẽ giữ,” Anthony lạnh lùng nói.

“Nhưng đó là của Hastings. Giữ lại các món đồ hăn dùng để tống tiền là một chuyện, nhưng tôi nghĩ chúng ta lại các giấy tờ vào kết sắt.”

Chàng nhìn nàng bằng cặp mắt không khoan nhượng trong ánh sáng yếu ớt. “Tên khốn kiếp kia không chỉ là một kẻ tống tiền, mà còn là một kẻ sát nhân máu lạnh. Tôi thấy mình không có nghĩa vụ phải trả lại gì cho hăn cả.”

Nàng thấy ruột gan mình lạnh toát. “Đây là lần thứ hai ông nói ông tin rằng ông ta là một kẻ sát nhân. Ông có bằng chứng gì không?”

“Trước đêm nay thì tôi chưa có.”

Chàng lấy ra một cái túi nhung đen, mở ra, dốc xuống.

Nàng nhìn một dòng thác vàng và đá quý lóng lánh đổ vào những ngón tay chàng.

“Trời đất ơi,” nàng thì thào. “Đáng giá cả một gia tài.”

“Đúng thế. Và nó cũng chứng minh rằng Hastings phạm tội giết người.”

“Tôi không hiểu. Ông lấy cái đó từ kết sắt đêm nay?”

“Phải.”

Nàng nhìn xuống vũng châu báu lấp lánh, choáng người dù không chủ định. “Ông quả là một tên trộm nữ trang.”

“Cái dây chuyền này là của một người đàn bà tên là Fiona Risby.”

Nàng giật mình đưa mắt nhìn lên khuôn mặt u ám của chàng. “Vị hôn thê của ông? Cái người đã nhảy cầu ư?”

“Tôi chưa bao giờ hoàn toàn tin rằng Fiona đã tự sát. Tìm thấy sợi dây này trong kết của Hastings chứng tỏ tôi đã đúng. Hẳn ta đã giết nàng.”

“Ông có chắc đây là dây chuyền của cô ấy không?”

Chàng đồ sợi dây vào túi. “Chắc. Cái này rất dễ nhận ra. Nó là một báu vật gia truyền. Fiona đã đeo vào cái đêm nàng chết.”

“Ông định làm gì với nó? Bây giờ ông đã lấy khỏi kết tua Hastings rồi, nó không thể l bằng chứng chống lại ông ta nữa vì nó không nằm trong tay ông ta.” Nàng ngưng lại một cách cố ý. “Tôi không muốn phải nêu ra, thưa ông, nhưng nếu cảnh sát phát hiện ra ông có sợi dây này rất có thể họ sẽ coi ông là nghi phạm.”

“Tôi không thể bỏ nó lại trong kết được, sẽ chẳng ai tìm thấy nó ở đó. Hastings sẽ không bao giờ cho phép cảnh sát lục soát dinh thự của mình.”

“Tôi hiểu ý ông. Nhưng ông định làm gì với nó?”

“Tôi chưa biết,” chàng thừa nhận. “Nhưng đến khi gặp bà vào ngày mai, tôi hy vọng đã nghĩ ra kế hoạch nào đó.”

“Ông sẽ đến thăm tôi ở quảng trường Arden ngày mai ư?” nàng hỏi, bất chợt cảnh giác.

“Tất nhiên.” Nụ cười của Anthony khó hiểu một cách đầy nguy hiểm. “Tôi vẫn còn chưa đòi công xá cho công việc đêm nay.”

CHƯƠNG 5

Anthony tự mở cửa vào ngôi nhà nhỏ tối tăm trên phố. Không còn ai thức để mở cửa cho chàng. Số gia nhân ít ỏi biết họ không cần phải đợi chàng.

Chàng đi vào thư viện, quẳng cái áo choàng nặng trĩu qua lưng gh. Chàng lột bỏ cái áo khoác dạ tiệt, tháo cà vạt đen, nới lỏng cổ áo sơ mi hồ cứng.

Chàng đặt hết các món đồ đã lấy từ kết lên bàn cạnh một cái ghế đọc sách rồi rót rượu brandy vào ly. Sau khi nhấp một ngụm dài, chàng thả mình xuống ghế. Nhặt vài món giấy tờ lên, chàng bắt đầu đọc.

Hai mươi phút sau, chàng không còn nghi ngờ những thứ mình đang xem xét nữa. Những giấy tờ này là lời khẳng định những đồn đại chàng vẫn nghe trong các câu lạc bộ chàng lui tới. Elwin Hastings

đang kết nối một liên minh đầu tư khác. Điều này không có gì đáng ngạc nhiên. Trong mấy năm vừa rồi, Hastings đã tham gia một số dự án tài chính. Cái đặc biệt kỳ dị của liên minh này nằm ở một trong những người đóng góp.

Chàng uống cạn ly rượu, đứng dậy, rót cho mình ly nữa. Đã muộn rồi, nhưng chàng chẳng vội đi ngủ. Chàng biết khi cuối cùng cũng thiếp ngủ chàng sẽ lại mơ thấy Fiona Risby. Và chàng sẽ không mơ thấy người đàn bà trẻ trung xinh đẹp đầy sức sống như khi nàng còn sống, mà sẽ là như khi nàng xuất hiện lúc người ta lôi nàng lên khỏi con sông, đôi mắt chết chóc tràn ngập lời kết tội.

Chàng lấy sợi dây chuyền khỏi cái túi nhung và nhìn thật kỹ. Một trong hai câu hỏi giục giã chàng suốt một năm hai tháng vừa qua đã được giải đáp một cách triệt để và dứt khoát. Fiona không hề tự tử. Hastings đã giết nàng.

Nhưng câu hỏi thứ hai vẫn còn lại đó. Chàng cần phải biết vì sao Fiona bị giết. Hơn hết chàng phải tìm cho ra liệu có phải chính mình đã đẩy nàng vào hoàn cảnh hiểm nguy dẫn đến cái chết của nàng.

Chàng uống thêm chút nữa. Một kế hoạch bắt đầu hình thành trong óc chàng.

Một lúc sau, chàng lên lầu đi ngủ. Hết sức ngạc nhiên, chàng thấy không phải hình ảnh cái xác của Fiona đến làm nhiễu loạn giấc ngủ của mình; trước mắt chàng hiện lên khuôn mặt của Louisa Bryce. Nàng nhìn chàng qua tấm mạng vô hình là cặp kính của nàng, đăm đăm và bí hiểm. Trong giấc mơ, chàng đuổi theo nàng qua một mê cung vô tận những hành lang mà biết rằng mình chẳng thể dừng lại nếu chưa phá mở mọi bí mật của nàng.

CHƯƠNG 6

Cơn ác mộng bắt đầu như tất cả mọi lần...

Tiếng huỳnh huých dội lên từ dưới. Tiếng động đến từ đằng sau cửa hiệu. Ổ khóa mới nàng vừa gắn tuần trước vừa bị bật tung.

Nàng chợt lạnh người từ đầu đến chân, đóng băng vì hoảng sợ. Tim đập thình thịch. Nỗi kinh hoàng khiến ruột nàng quặn lại. Mồ hôi lạnh thấm đẫm áo ngủ. Tay nàng siết chặt tâm chần cú như đó là tấm giáp.

Bản lề sắt rít lên. Cửa đang mở. Tên quái vật đã vào trong hiệu.

Hắn đã tới tìm nàng. Suốt tháng rồi, nàng sống trong nỗi hoảng sợ ngày càng dâng lên. Đêm nay, những nỗi sợ kinh khủng nhất của nàng đã thành sự thực.>

Nàng phải đi thôi. Nàng không thể ngồi trên giường một đứa trẻ khiếp đảm chờ con quỷ tìm tới mình.

Bậc thang dưới cùng kêu ken két dưới sức nặng của một bàn chân đi ủng nặng trĩu. Chẳng hề có ý định lén lút. Hắn muốn nàng biết hắn đang tới tìm nàng.

Nàng phải ra khỏi giường ngay bây giờ nếu không sẽ chẳng còn hy vọng nào nữa. Gào thét sẽ chẳng ích gì. Chẳng có ai ở phòng bên đề mà nghe thấy nàng. Nàng còn không biết liệu mình có thể kêu gào cứu giúp được không. Chứng tê liệt rụng rời đã choáng lấy cổ họng cũng như toàn bộ

cơ thể nàng.

Nàng buộc mình phải tập trung vào kế hoạch tuyệt vọng mà nàng đã soạn ra mấy ngày trước. Việc chú tâm vào một cái gì khác ngoài nỗi sợ trần trụi khiến nàng có thêm sức mạnh.

Huy động từng phân ý chí trong mình nàng gạt tấm chắn sang bên rồi đứng dậy. Sàn rất lạnh. Không hiểu sao nhờ thế đầu óc nàng lại trấn tĩnh hơn.

Một bậc thang nữa kêu ken két. Hắn đã lên đến nửa cầu thang. Chẳng vội vàng gì. Hoàn toàn thư thả.

“Tao đã cảnh cáo mày, Joanna. “ Giọng hắn tràn đầy dục vọng lạnh người. “Mày thực sự nghĩ có thể chống cự lại tao hả? Mày chỉ là một con chủ hiệu ngu ngốc. Một kẻ hèn mạt, cần được dạy cho biết mình đang ở đâu.”

Thêm một bước nữa giọng hắn gắt hơn, cơn tức giận trào lên. “Mày phải lấy làm biết ơn rằng một quý ông ở địa vị như tao lại có lòng để mắt đến mày. Biết ơn, mày hiểu chưa, con nhỏ ngu độn? Mày phải quỳ lạy xin tao nhận lấy mày mới phải.”

Phòng ngủ không có cửa. Chỉ có một tấm màn nặng ngăn đường kẻ xâm nhập. Màn đang buông.

Nàng nhận ra cửa sổ không có gì che và bóng nàng đang hắt lên luồng sáng từ mặt trăng đêm sương rơi vào. Vội vã, nàng kéo rèm khiến căn phòng nhỏ chìm trong đêm đen như mực.

Nàng biết rõ không gian chật hẹp này. Ngược lại, tên quái vật chưa bao giờ nhìn thấy nó. Nếu may mắn, hắn sẽ loạng choạng tìm đường khi tiến vào bóng đêm đen đặc, cho nàng cơ hội thoát ra lối đằng sau hắn.

Hắn đã vào đến phòng khách rồi đi thẳng về phía phòng ngủ buông màn. Nàng nghe thấy tiếng thỉnh thỉnh nhẹ khi ủng giẫm xuống tấm thảm mỏng.

“Đàn bà như mày cần phải được dạy cho biết mình ở vị trí nào. Tao sẽ cho mày thấy điều gì xảy ra với bọn đàn bà không biết dành sự kính trọng phải phép cho người trên.”

Nàng cầm lấy cái que cời lửa nặng đặt sẵn trên sàn cạnh giường. Thanh sắt nặng quá. Nàng nắm lấy bằng cả hai tay và cầu nguyện.

Có tiếng quẹt khẽ ở bên kia màn. Ở mép tấm màn rủ xuống có luồng sáng chập chờn xuất hiện. Tên quái vật đã đánh diêm.

Thế là hết hy vọng bịt mắt hắn trong bóng tối căn phòng. Tâm trí nàng gần như quỵ xuống. Tay cầm que cời lửa chợt trở nên uơn trợt trong tay nàng. Nàng áp người vào tường bên lối vào buồng màn.

“Đến lúc rồi, Joanna. Mày đã bắt tao chờ quá lâu. Bây giờ mày sẽ phải trả giá cho sự ngạo mạn của mày.”

Màn mở ra đột ngột. Gương mặt con dã thú hiện ra bên que diêm hắn cầm. Nét mặt điển trai của hắn vạm vỡ thành cái mặt nạ của sự thèm khát ma quỷ.

Ngon lửa nhảy nhót một cách độc ác trên lưỡi con dao cầm trong tay.

Hắn tiến vào phòng và nhằm thẳng đến bên giường...

Louisa đột ngột tỉnh dậy, nghệt thờ vì sợ hãi. Áo ngủ của nàng ướt đầm mồ hôi.

Lần này nàng có lại hét lên không? Nàng hy vọng là không. Nàng không muốn lại khuấy động Emma. Những tháng gần đây, ác mộng đã giảm bớt. Nàng thậm chí còn bắt đầu hy vọng chúng đã trở thành quá khứ vĩnh viễn.

Lẽ ra nàng phải biết rõ hơn.

Nàng gạt đồng chăn sang một bên rồi đi đi lại lại trong phòng, cố rũ bỏ sự kích động bất thường đang khiến tim nàng đập rộn và hơi thở thành khó nhọc.

Sau một lúc, nàng dần bình tĩnh lại. Nàng tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, tìm kiếm giữa màn đêm bóng dáng cô gái điếm vận đồ đen.

Đêm nay không thấy cô gái bán hoa trong công viên. Có thể cô ta đã tới từ đầu buổi tối. Hoặc hợp lý hơn, cô nàng tội nghiệp đã bỏ cuộc tìm kiếm khách hàng và quay lại chỗ ngủ quen thuộc. Quảng trường Arden là khu dân cư tĩnh lặng và vô cùng đáng sợ. Đây không phải chốn đàn ông vẫn đến để tìm gái điếm.

Lần đầu tiên nàng thấy người đàn bà vận đồ đen là vào trước đó vài đêm. Người đàn bà lạ mặt trùm áo choàng nhung đen và cái mũ đen có mạng rủ xuống che hết mặt, nhiều khả năng đó là một bà góa đã bị đẩy ra phố sau cái chết của chồng. Đó là một câu chuyện khá quen thuộc. Cô ta đã đứng trong bóng tối dưới gốc cây hồi lâu, rõ ràng là đợi một quý ông đang cần một cô điếm phục vụ nào đó đánh xe ngang qua.

Có thể cô ta đã rời bỏ khu này để chuyển sang một phố khác. Hoặc có thể người đàn bà góa đó từ bỏ mọi hy vọng và lao mình xuống sông như bao người đàn bà tuyệt vọng khác đã làm.

Thế giới này thật tàn ác với những người ở vào hoàn cảnh của cô điếm kia, Louisa nghĩ. Những người đàn bà lâm vào nghèo đói vì cái chết của chồng có rất ít đường lựa chọn. Một mặt Xã hội phỉ báng họ, mặt khác lại khiến họ gần như không có khả năng tìm được những nghề nghiệp đáng kính.

Mình thật may mắn biết bao, Louisa nghĩ. Nhờ ơn Chúa...

Lòng tràn ngập nỗi buồn và cơn giận dữ sâu xa, nàng rời cửa sổ, đến bên bàn, bật đèn lên. Nàng biết bây giờ mình sẽ không đi ngủ. Có lẽ nàng nên xem lại những ghi chép đã viết lúc trước.

Nàng mở cuốn sổ nhỏ để đọc, nhưng chỉ một lúc sau đã gấp nó lại. Nàng không thể tập trung được. Không hiểu sao nàng chỉ nghĩ đến một điều, ấy là cảm giác được ôm trong vòng tay của Anthony, áp vào ngực chàng trong lúc chàng hôn lên môi nàng.

Khi cuối cùng cũng quay lại giường ngủ, nàng mang theo ký ức ấy, ôm chặt như một lá bùa chống lại cơn mơ dữ.

Ngày hôm sau, bình minh tới đem theo nắng ấm và sự sáng khoái. Nàng vận một chiếc áo lót mỏng, quần chần, và đúng một chiếc váy lót. Nhiều người sẽ lấy làm kinh hoàng trước số lượng đồ mặc trong ít ỏi như thế này, chưa kể nếu thấy nàng không dùng coóc xê. Những quý bà thời trang thường mặc đến bảy ký quần áo lót bên dưới váy dài, thứ thậm chí còn nặng nề hơn. Nhưng cả nàng và Emma đều là tín đồ hăng hái của phong trào phục trang hợp lý, với tư tưởng rằng phụ nữ không nên mặc quá ba ký rưỡi đồ lót. Còn về coóc xê, phong trào đã khẳng định khôn ngoan rằng chúng chỉ gây hại cho sức khỏe của phụ nữ.

Chiếc váy xanh dương thắm nàng mặc cũng thiết kế dựa theo những nguyên tắc thường thức của phong trào. Thân áo ôm gọn mình như kiểu dáng đương thời, nhưng không có coóc xê và có rất ít đăng ten. Khung váy thì nhỏ và chỉ độn lấy dáng chút ít. Chân váy tốn vải ít hơn hẳn so với những gì vẫn thấy ở những chiếc váy kiểu cách, tầng tầng lớp lớp.

Giảm bớt lượng vải trong váy là yếu tố cốt tử: khi cân nặng chung của chiếc váy giảm đi, người ta có thể đi lại dễ dàng hơn rất nhiều. Những nếp gấp nặng nề của phần lớn váy vóc hợp một, cộng thêm bao nhiêu lớp áo lót bên dưới khiến người đàn bà không thể dạo chơi trong công viên một cách thoải mái. Người đó buộc phải bước những bước chậm và rón rén. Nếu cố bước mau hơn, chân cô ta sẽ vướng vào những lớp váy không thể gỡ nổi.

Louisa nhặt cuốn sổ nhỏ trên chiếc bàn cạnh giường rồi qua hành lang xuống lầu. Cửa phòng Emma, như nàng để ý, vẫn còn đóng.

Vào đến bếp nàng gặp bà nội quản, bà Galt, cùng ông chồng Hugh, và cô cháu gái tên Bess. Hugh, ở độ tuổi hơn bốn mươi với dáng người vạm vỡ, chăm sóc khu vườn và nhà kính mà Emma hết sức yêu quý. Bess đảm nhận mọi công việc của người hầu gái trong nhà. Cả ba đang uống trà thì Louisa bước vào phòng. Tất cả đều vội vàng đứng dậy.

“Chào buổi sáng,” Louisa nói. “Tôi chỉ xuống xin tách trà thôi”

“Chào buổi sáng, thưa bà.” Bà Galt mỉm cười. “Bà dậy sớm quá. Bà có muốn một lát bánh mì nướng kèm với trà không?”

“Tôi sẽ rất cảm ơn.”

“Lát nữa thôi tôi sẽ mang khay vào phòng đọc” Bà Galt quay sang bếp nhắc ấm nước lên.

“Cháu đi nhóm lửa, thưa bà.” Bess nhún chào vội rồi chạy ra hành lang.

“Cảm ơn cháu.”

Nàng lại mỉm cười với ông bà Galt rồi bắt đầu đi theo hành lang về phía phòng đọc.

Đi chưa được bao xa, nàng đã nghe thấy tiếng rì rầm của bà Galt sau lưng mình.

“Ồ, thật ngạc nhiên khi thấy bà ta dậy vào giờ này. Tối qua, bà ta về rất muộn. Bà ta chưa ngủ được mấy, cái đó rõ ràng rành.”

“Theo như tôi thấy thì ngủ ít chưa là gì.” Giọng ông Galt là một tiếng rì rầm khẽ. “Chính cái chuyện về nhà bằng xe của một quý ông mới đáng lo ngại. Lần đầu tiên có *chuyện đó* kể từ khi chúng ta về đây

làm.”

“Yên nào ông nó,” bà Galt nói nhanh. “Từ đầu chúng ta đã biết rằng đây là một cái nhà bất thường. Chẳng ai không biết Phu nhân Ashton lập dị có tiếng, nhưng lương lậu ở đây lại quá tốt. Ông đừng có làm hay nói cái gì khiến cả nhà ta mất việc đây.”

Louisa thở dài, cứ đi tiếp trong hành lang. Chẳng dễ gì giấu các bí mật khỏi con mắt người ở. Cần phải thường xuyên nhớ rằng lúc nào cũng có những người khác trong nhà ngoài bản thân nàng và Emma.

Cũng chẳng phải ông Galt đã nói gì không phải sự thực. Đêm qua, nàng *quả* đã về nhà hơi muộn, và cũng không thể chối rằng về nhà số Mười hai trong một cỗ xe không phải như lúc nàng đi khỏi đó thì đây là lần đầu tiên. Cũng như việc được một quý ông dẫn về tới cửa.

Trong phòng đọc, nàng thấy ngọn lửa đã nhảy nhót lép bép trong lò.

“Đã xong, thưa bà,” Bess nói rồi nhòe dậy. “Chỉ một chốc nữa sẽ bà thấy ấm cúng ngay thôi.

“Cảm ơn,” Louisa nói.

“Trà đây, thưa bà,” bà Galt nói ở ngưỡng cửa. Bà đặt khay xuống bàn. “Đợi một chút cho ngấm đã.”

“Tôi sẽ đợi,” Louisa hứa. Sáng nay, nàng cần có trà để cảm thấy mạnh mẽ. Có nhiều điều cần suy nghĩ quá.

Nàng đợi đến khi còn lại một mình mới ngồi xuống ghé cạnh bàn. Tay nắm chặt lấy mảnh giấy thấm, nàng nhìn một vòng quanh căn phòng nhỏ. Các giá sách đang đầy dần với đủ loại tiểu thuyết giật gân. Trong năm vừa qua, nàng đã gây dựng niềm thích thú càng lúc càng tăng với loại sách này, bởi hầu hết chúng đều nói về những chuyện tình vụng trộm. Đã đến lúc nàng hiểu ra rằng, với quá khứ giấu kín của mình, chuyện tình vụng trộm là thứ duy nhất nàng còn hy vọng có được. Mỗi cuốn sách mới lại càng tăng thêm cảm giác an toàn của nàng. Cứ như mỗi bỏ sung vào thư viện nhỏ là một viên gạch mới cho bức tường pháo đài nàng đang dựng lên quanh mình.

Nhưng sự thực là nàng sẽ chẳng bao giờ an toàn tuyệt đối cả. Emma đã cố gắng hết sức để nàng cảm thấy thoải mái trong nhà mình, nhưng ngọn lửa hy vọng nhỏ bé vẫn còn cháy trong ngực nàng, nhất quyết không chịu bị dập tắt hoàn toàn, vẫn bị một nỗi sợ giá băng bao bọc. Nàng cảm thấy sự u tối ấy gần như mỗi sáng tỉnh dậy, và thường đó là cảm giác cuối cùng ở lại với nàng mỗi đêm trước khi chìm vào giấc ngủ.

Cảm xúc ấy đôi khi khiến tinh thần nàng suy sụp. Ngay cả trong những ngày nắng tung bừng, ý thức rằng một ngày nào đó có thể nàng bị phát hiện và bị bắt với lời cáo buộc giết người vẫn có đó, lừng lờ trên đầu nàng như một đám mây giông báo gở.

Gặp Emma là một may mắn không thể tin được của số phận. Nhưng nàng biết quá rõ rằng cuộc sống mới mà mình tìm được có thể bị hủy diệt trong tích tắc nếu bí mật đen tối của nàng bị lộ ra trước thế giới một lúc nào đó.

Đừng nghĩ về quá khứ hay tương lai, và nhất là đừng nghĩ về Anthony Stalbridge. Tập trung vào

công việc của mi đi.

Công việc mới - làm phóng viên bí mật cho tờ *Diệp báo chớp nhoáng* - là một điểm sáng trong đời nàng. Nó khiến nàng sao nhãng khỏi sầu muộn, hãi sợ và đem lại cho nàng một động lực và mục tiêu mạnh mẽ. Nàng đã quyết tâm dành cả đời mình cho sự nghiệp báo chí.

Nàng mở cuốn sổ bìa da mang theo xuống lầu. Trong sự nghiệp phóng viên ngắn ngủi của mình, nàng đã học được giá trị của ghi chú cẩn thận. Để nhanh chóng và cũng vì sợ cuốn sổ của mình có thể rơi vào tay một người làm hoặc một kẻ tọc mạch nào đó rồi bị mở ra đọc, nàng dùng một hệ mật mã riêng. Tuy thế nàng luôn cẩn thận viết đầy đủ các tên riêng. Những cái đó mà nhầm thì chẳng còn ích gì.

Nàng cầm cây bút lên bắt đầu công việc, đọc lại và phát triển sâu hơn mỗi ghi chú mã hóa vẫn gọn đã đưa vào.

Có lẽ chẳng còn mấy nghi ngờ rằng Hastings đang theo đuổi việc tống tiền, một hành vi phạm tội cho thấy hắn còn tồi tệ hơn nàng tưởng lúc ban đầu. Không may thay, nàng chẳng nghĩ ra được cách nào phớt trần hắn mà không để lộ cả tên tuổi các nạn nhân của hắn, mà điều này thì không nên chút nào.

Tất nhiên vẫn còn bằng chứng cho thấy mối liên hệ của hắn với Nhà Phượng Hoàng, nàng nhắc nhở mình. Những tờ giấy Anthony lấy được từ két sắt đã khẳng định tư cách thành viên đầu tư của Hastings với nhà chứa này. Chỉ riêng tin đó cũng đủ giật gân khiến ông Spraggett hài lòng. Ông chủ tờ *Diệp báo chớp nhoáng* này hãnh diện là người chỉ đưa ra những tin cực kỳ ghê gớm và mê hoặc cho độc giả. Tin về quý ông nhiều tham vọng trong Xã hội lại là chủ hùn vốn vào một nhà chứa gái cũng đủ để báo đất như tôm tươi.

Thế nhưng nếu Anthony nói đúng, rằng Hastings cũng là một kẻ sát nhân thì sao? Đó sẽ lại là một thông tin khiến toàn Thế giới Lịch duyệt phải rung động, chưa nói đến cả đất nước. Mạch nàng đang đập dồn lên khi nghĩ tới triển vọng đưa một tên giết người ra trước công lý.

MỘT GIỜ SAU những bước chân nhanh nhẹn quen thuộc vang lên trong hành lang, rồi tiếng gõ cửa ngắn ngủi quyền uy đập vào cánh cửa thư viện.

“Vào đi, Emma,” nàng gọi to.

Cửa mở ra. Emma, phu nhân Ashton, sải bước vào phòng. Emma chẳng bao giờ bước đi bình thường hay nhẹ nhõm; bà lúc nào cũng sải bước. Một người đàn bà cao lớn, nghiêm nghị, dáng vóc như một bức tượng Hy Lạp, với cái nhìn độc nhất vô nhị về thế giới.

Hôm nay, bà mặc chiếc váy màu đồng cắt kiểu thoải mái. Mái tóc xám bạc búi lên thật chặt sau đầu. Ở tuổi sáu ba, bà vẫn rất ưa nhìn. Bà cũng là một người đàn bà vô cùng đáng sợ. Sau khi người chồng qua đời lúc Emma còn rất trẻ, bà đã lật đổ mọi quy ước để dần thân đi tìm hiểu thế giới. Khi cuối cùng cũng trở lại nước Anh, tài sản của bà cộng với dòng dõi và các quan hệ xã hội đã cho phép bà trở lại vị trí tự nhiên của mình trong Thế giới Lịch duyệt.

Hơn một năm trước, bà đã nhờ tới một sở môi giới thị nữ và nữ gia sư. Emma dự định viết hồi ký. Bà muốn tìm *một quý cô nhân thân tốt với một nền giáo dục vững vàng và những quan điểm hiện đại* để giúp đỡ bà trong việc này.

Bà đã loại bỏ nửa tá các bà các cô *nhân thân tốt với một nền giáo dục vững vàng* tự nhận mình có những quan điểm hiện đại trước khi, tuyệt vọng cùng cực, hăng môi giới cử đến nhân sự mới của mình. Louisa và Emma đã ăn ý với nhau ngay từ buổi gặp đầu tiên.

“Chúng ta sẽ giới thiệu con là một người bà con xa của ta,” Emma tuyên bố trong bữa trà. “Như thế con sẽ được trọng thị hơn là việc người ta nghĩ con là thị nữ và thư ký của ta.”

Tới lúc Emma phát hiện ra Louisa chỉ đáp ứng hai trong số ba yêu cầu bà đặt ra cho hăng môi giới thì bà đã đủ tinh thần bỏ qua những điều kiện còn thiếu.

Louisa không bao giờ quên kết luận của Emma. Nó đã tới sau một cơn ác mộng đặc biệt khủng khiếp, khiến Louisa hoàn toàn sụp đổ, khóc vui, và kể lại những gì xảy ra vào cái đêm nàng đập vỡ sọ Huân tước Gavin bằng cái que cời lửa.

Nhu cầu cần thiết phải tiết lộ bí mật kinh khủng của nàng cho người bạn vong niên đã lên tới mức quá sức chịu đựng. Cho tới lúc đó, nàng hiểu rõ Emma tới mức nàng tin rằng người bảo trợ mình sẽ không bao giờ gọi cảnh sát. Emma, suy cho cùng, có những quan điểm cực kỳ hiện đại. Bà đã tin câu chuyện Louisa kể, Tuy nhiên, ai lại muốn sống chung với một kẻ giết người dưới cùng một mái nhà?

Sau khi thổ lộ bí mật và xin tha thứ vì đã lừa dối, Louisa gồng mình chờ đợi sự xua đuổi. Nhưng Emma lại vỗ vỗ vai nàng rồi nói, “Không sao đâu, con yêu. Theo ý ta, tầm quan trọng của nhân thân tốt luôn bị thổi phồng quá mức.”

“CHÀO BUỔI SÁNG, Louisa.” Emma băng ngang phòng đến sưởi ấm bên lò. “Con dậy sớm thật đấy, trong khi đêm qua con về thật muộn, ta còn không nghe thấy lúc con về.”

Louisa đặt bút xuống. “Con không muốn làm bá thức giắc.”

Emma đi lại đứng trước bàn. Đôi mắt xanh của bà lấp lánh vẻ hiếu kỳ. “Chà chà. Anthony Stalbridge à. Sau khi ta nhận lời nhắn của con từ người gia nhân, con chỉ cần phẩy một cái lông chim cũng đủ khiến ta ngã nhào.”

“Con không tin điều đó chút nào. Chẳng gì xô bá ngã được đâu, Emma.”

“Đêm qua có bao nhiêu gã đàn ông mà con có thể cùng chạy trốn, nhưng ta nghĩ Stalbridge là kẻ lạ lùng nhất trong số đó.”

Louisa đỏ mặt. “Không phải như bá nghĩ đâu, Emma. Ông Stalbridge và con gặp nhau trong một hoàn cảnh hơi có phần kỳ lạ.”

“Là thứ ho tốt nhất, như ta vẫn nói.”

“Con bắt gặp ông ta đứng đợi con trong hành lang ngoài phòng ngủ của Hastings.”

Mắt Emma mở to. “Trời đất ơi.”

“Ông ta mở đường thoát cho con khi một gã vệ sĩ của Hastings định tra hỏi con.”

“Hastings thuê vệ sĩ sao?”

“Vâng.”

“Thật kỳ quái.”

“Ông ta có lý do để làm việc đó. Xem ra ông ta không chỉ bỏ tiền vào nhà thờ. Có vẻ như ông ta còn là một gã tổng tiền chuyên bòn rút vài gia tộc danh giá.”

Emma sững sờ nhìn nàng, choáng váng. “Đừng nói thế.”

“Còn tệ hơn nữa kia. Ông Stalbridge tin rằng Hastings đã sát hại vị hôn thê của ông ta, Fiona Risby. Ông ta ngờ rằng Hastings còn giết chính vợ mình.”

Emma ngồi phịch xuống bóp chặt tay ghế.

“Kể hết cho ta đi, con yêu,” bà nói. “Từ đầu đến cuối”

Louisa kể lại vắn tắt sự việc cho bà.

Emma chăm chú lắng nghe rồi ngồi ngửa lại. “Lạ thật. Vô cùng kinh dị. Thế mà ta lại nghĩ là con đã có một cuộc hẹn hò tình cảm. Ta đã *vui mừng* cho con biết vậy, con yêu à. Ta thừa nhận có hơi lo ngại bởi con chẳng chọn ai khác mà lại là Anthony Stalbridge. Thế nhưng ta cứ nghĩ đó là một dấu hiệu tốt, con đã bắt đầu chui ra khỏi vỏ ốc của mình.” “Con đã nói với bá rất nhiều lần rằng con không hề có ý định chui ra khỏi vỏ ốc. Ít ra theo cái nghĩa mà bá nghĩ.”

“Ngớ ngẩn. Con chưa tìm được một anh chàng thích hợp đấy thôi.” Emma cau mày. “Nhưng thôi đủ rồi. Con nghĩ thế nào về cái chuyện Hastings là kẻ giết người?”

Louisa gõ ngón tay trên mặt bàn. “Thành thực mà nói, con không biết phải nghĩ gì. Rõ ràng là Hastings có quyền lợi tài chính ở Nhà Phụng Hoàng, và có vẻ cũng hiển nhiên còn là kẻ tổng tiền, nhưng con không dám chắc là chúng ta có thể nhảy tới kết luận ông ta đã giết Fiona Risby.”

“Ta đồng ý. Cái chết của cô ta, theo mọi nguồn thông tin, là một vụ tự sát.” Emma suy nghĩ chớp nhoáng. “Nhưng còn cái dây chuyền Stalbridge tìm thấy trong két sắt của Hastings. Ngọc lục bảo và kim cương khảm lên vàng, con nói thế phải không?”

“Vâng. Trông nó khá có giá trị. Thế nhưng tới lúc này chỉ có ông Stalbridge xác nhận đó là tư trang của của Fiona. Ngay cả nếu đó là sự thực, thì một khi đã rời két sắt nó cũng không còn chứng minh được tội của Hastings nữa.

Emma khịt mũi vẻ kiêu kỳ. “Stalbridge nói đúng một điều: Bỏ lại nó trong két cũng chẳng tích sự gì cả. Nếu Hastings thực sự phạm tội giết người, chẳng bao giờ hấn lại cho cảnh sát lục soát nhà mình.”

“Mà ngay cả nếu nó có được phát hiện trong nhà, con tin chắc Hastings cũng sẽ đưa ra được một cách giải thích nào đó. Ông ta có thể nói cái dây chuyền là của người vợ trước, bà ta mê sori dây của Risby đến nỗi đặt làm chiếc y hệt từ một tiệm kim hoàn.”

“Không có chuyện Victoria Hastings lại đeo bản sao trang sức của một ai khác đâu,” Emma dừng dừng nói. “Bà ta là loại người đi đầu về thời trang. Bà ta không chạy theo nó.”

“Con nhớ bá đã nói bà ấy nổi tiếng vì khiếu ăn mặc của mình.”

“Phải. Bà ta là một người tuyệt đẹp.”

Louisa nhanh tay mở cuốn sổ đến các trang đánh dấu VH. Ngay khi bắt đầu điều tra về tình hình buôn bán của Hastings, nàng đã yêu cầu Emma cho vài thông tin bên lề về Hastings và người vợ đầu của ông ta. Nàng cũng đã phỏng vấn người hầu gái từng phục vụ Victoria Hastings.

Không có nhiều ghi chú về Victoria lắm. Lúc đó nàng còn chưa đánh giá cao tầm quan trọng của bà Hastings quá cố, nhưng giờ nhìn lại thì một vài từ ngữ đã mang ý nghĩa mới.

Nàng rà ngón tay dọc một trang viết chữ mã hóa của chính mình rồi dừng lại.

“Bá có nói bà ấy là một trong số ít phụ nữ biết bơi mà bá gặp,” nàng nói.

“Bà ấy là người *duy nhất* mà ta gặp, ngoài chính ta ra lại biết bơi,” Emma khẳng định. “Đó không phải là một kỹ năng mà nhiều đàn bà bỏ công học.”

“Xem ra điều này ủng hộ giả thuyết của ông Stalbridge rằng bà ấy đã bị sát hại. Nếu không thì tại

sao một người phụ nữ biết bơi lại chọn nhảy từ trên cầu xuống để tự tử?”

“Tất cả đàn bà, dù bơi giỏi hay không, nếu nhảy xuống sông mà mặc nguyên quần áo chắc chắn sẽ chìm,” Emma chỉ ra. “Một người phụ nữ ăn diện hợp thời trang thường mặc gần hai mươi ký quần áo. Nội sức nặng của váy và coóc xê cũng đủ kéo cô ta chìm xuống đáy không khác gì đeo đá vào người.”

Louisa nhún vai. “Đúng thế.” Nàng đọc lại các ghi chép của mình. “Bá nói bá không quen thân bà ta lắm.”

“Không. Ta không nghĩ rằng bản thân bà ta có chút quan hệ nào với mình. Ta có gặp bà ta vài lần ở nhiều buổi tiếp khách khác nhau, nhưng chúng ta quen biết chỉ đến thế.”

“Cô đầy tớ của bà ta nói rằng Hastings có thói quen bàn bạc chuyện làm ăn với vợ. Đối với một người chồng làm thế có phần bất thường. Hẳn ông ta khâm phục trí tuệ của vợ mình lắm.”

Emma gật đầu. “Với ta, bà ta có vẻ khá sắc sảo. Ta hoàn toàn tin bà ta có đầu óc về chuyện tiền nong.”

Louisa gập cuốn sổ lại rồi ngửa người ra ghế. “Có vài điều về ông Stalbridge khiến con lo lắng.”

Emma nhướng mày. “Ta thấy mừng là trực giác của con vẫn còn hoạt động tốt. Nói cho ta biết con thấy cảnh giác vì điều gì? Ngoài chuyện ông ta biết cách phá kết sắt, dĩ nhiên.” Bà ngừng lại để gây chú ý. “Ta tin con có nhận thấy đó là một phần tài năng có phần bất thường đối với một quý ông?”

“Con thừa nhận rằng năng lực đó đã khơi ra một vài câu hỏi, nhưng điều khiến con bận tâm nhất là ông ta có vẻ bị ám ảnh bởi ý nghĩ Fiona Risby không tự sát. Đêm qua, con có cảm giác ông ta sẵn sàng làm bất cứ điều gì để chứng minh cô ấy đã bị sát hại.”

Emma hơi nhún vai. “Ta nghĩ đó là vì ông ta muốn gột sạch tên tuổi cho chính mình.”

Louisa ngừng gõ tay. “Bá nói thế nghĩa là làm sao?”

“Năm ngoái con không ở trong Xã hội vào khoảng thời gian Fiona chết. Con không nghe những tin đồn bay>

“Những tin đồn kiểu gì?”

“Có những lời đàm tiếu xung quanh chuyện ông Stalbridge sắp cắt đứt việc hứa hôn với cô Risby kết liễu cuộc đời mình.”

Louisa nhún vai. “Hẳn nhiên trong mắt Xã hội, bất kỳ người đàn bà nào bị vị hôn phu mình từ chối đều rơi vào tình cảnh đáng khiếp sợ. Nhưng liệu cô ta có vì thế mà phải tự sát?”

“Đó chẳng phải lần đầu tiên. Một người đàn bà bị hắt hủi trở thành một thứ người hạ đẳng trong Thế giới Lịch duyệt. Có những người sẽ đòi hỏi cô ta phải rút lui hoàn toàn khỏi Xã hội, cứ như cô ta là một quả phụ để tang năm đầu.”

“Cô ta xuất thân khá giả không?” Louisa hỏi. Nàng tự nhủ đây là người phóng viên đang mong muốn tìm hiểu câu trả lời. Nàng không có nổi tò mò cá nhân về người đàn bà Anthony đã chọn làm hôn thê.

“Có thực tế,” Emma nói. “Cơ ngơi nhà Risby khá bề thế. Chuyện Fiona sẽ thừa kế sự nghiệp đó đủ để xoa dịu phần nào tình cảnh của cô ta. Chắc chắn sẽ có những người khác cầu hôn. Hơn nữa cô ta rất đáng yêu. Một tiểu thư duyên dáng, thực tế. Ta chắc chắn cô ta sẽ nào cũng tìm được một chàng rể thích hợp khác. Tuy nhiên, bị Stalbridge ruồng rẫy hẳn nhiên sẽ khiến cô ta và gia đình phiền muộn không kể xiết.”

“Con hiểu.”

Tất nhiên là Fiona Risby khi còn sống đã rất giàu có, xinh đẹp, và quyến rũ. Làm sao khác được? Louisa cảm bút lên gõ nhịp rời rạc trên mặt bàn.

“Cuộc hôn nhân được coi là môn đẳng hộ đôi,” Emma nói tiếp, “Cả hai gia đình đều hết sức hài lòng. Nhà Stalbridge và nhà Risby đã qua lại thân thiết suốt nhiều năm. Đất đai của họ trên miền Bắc trải bên sát nhau.”

“Con hiểu,” Louisa lặp lại. Nàng nhận thấy mình đang đập ngòi bút mạnh đến mức nó để lại những vết nhỏ trên tập giấy thấm. Nàng buộc mình đặt cái dụng cụ viết nằm lại.

“Ta phải nói thêm là có những lời đồn đại khác hồi năm ngoái,” Emma nói tiếp một cách nghiêm trọng. “Những lời đồn kinh sợ hơn nhiều chuyện hứa hôn đổ vỡ.”

Giật mình Louisa ngồi thẳng lại. Nàng không rời mắt khỏi mặt Emma. “Chắc hẳn không ai nói rằng Stalbridge đã thực sự hạ thủ Fiona Risby chứ.”

“Ta lấy làm tiếc phải nói rằng ông Stalbridge đã thực sự hạ thủ Fiona Risby chứ.”

“Ta lấy làm tiếc rằng có vài suy đoán theo hướng đó.”

“*Cái gì?* Vì sao ông ta phải làm một chuyện như vậy? Liệu ông ta có động cơ gì?”

Emma nhìn thẳng vào nàng, “Có tin rằng ông Stalbridge bắt gặp Fiona trong tay một gã đàn ông khác.”

Một cơn rùng mình chạy dọc người Louisa. “Chắc hẳn bá không tin rằng ông ta đã giết cô ấy chứ?”

“Con yêu ơi, nếu có một điều ta học được trong những chuyến đi của ta thì bất cứ người đàn ông hay đàn bà nào, bất kể tầng lớp xã hội hay mức độ văn minh nào đều có thể bị đẩy vào việc giết người trong hoàn cảnh nào đó.” Emma nhìn trả lại nàng với ánh mắt rất nghiêm trọng. “Câu hỏi duy nhất là hoàn cảnh nào sẽ xô đẩy con người cụ thể nào.”

Louisa nuốt nước bọt ừng ực. “Về điểm này thì con không thể bất đồng với bá.”

Nét mặt Emma dịu lại. “Ta xin lỗi. Ta không có ý...”

“Không phải xin lỗi đâu. Bá nói đúng, Emma. Tuy thế, con nghĩ có thể tin tưởng mà nói rằng ông Stalbridge không giết Fiona Risby.”

“Cái gì khiến con chắc chắn đến thế?” Emma có vẻ tò mò thật sự.

“Rõ ràng là nếu giết cô ấy thì ông ta đã chẳng đi tìm kẻ sát nhân thực sự làm gì.”

“Đã hơn một năm trôi qua kể từ khi ông ta mất đi vị hôn thê của mình,” Emma nói khẽ. “Hẳn nhiên ông Stalbridge đang bắt tay tìm một người mới, nhưng lời đồn cũ chắc chắn sẽ làm phức tạp tình hình. Trong hoàn cảnh thông thường, ông ta có thể kiếm một người vợ trong những gia đình danh giá nhất của Xã hội. Như ta đã nói với con, dòng dõi nhà Stalbridge hết sức đáng trọng, và bây giờ khi đã khôi phục lại sản nghiệp thì họ giữ một địa vị rất vững chãi trong Xã hội. Thế nhưng...”

Emma bỏ lửng khẽ nhún vai.

Louisa cảm thấy ruột gan mình trùng xuống. “Con hiểu bá muốn nói gì. R nhiều gia đình danh vọng sẽ ngần ngại không muốn gả con gái cho một người mang tin đồn đã hạ sát một người phụ nữ.”

“Ngay cả nếu không tin câu chuyện đó, họ cũng sẽ ngần ngại không muốn con họ đính hôn với một người có lẽ đã từ bỏ vị hôn thê đầu tiên của mình. Nếu anh ta lặp lại chuyện đó thì sao? Các bậc cha mẹ cảnh giác sẽ thận trọng không muốn con mình có nguy cơ ê chề trước bàn dân thiên hạ như thế.”

“Nói tóm lại, cho dù có tội đã ruồng rẫy Fiona hãy đã giết cô ta, ông ta cũng có động lực rất lớn để làm ra vẻ cô ta bị một kẻ khác sát hại,” Louisa kết luận.

“Ông ta sẽ cần những bằng chứng thuyết phục, nhưng nếu ông ta thành công, Xã hội sẽ kết luận ông ta vô tội. Lúc đó ông ta sẽ đủ quyền kết hôn với bất cứ cô gái con nhà gia thế nào, và những bậc cha mẹ hết sức nhiệt thành sẽ lũ lượt đặt con gái của họ trước mặt ông ta.”

CHƯƠNG 8

Elwin Hastings nhìn qua cô vợ mới cưới được hai tháng ngồi bên kia bàn. Ông ta biết mình là đối tượng ghen tị của nhiều gã đàn ông. Trong chiếc váy xanh ngọc rất hợp thời trang với mái tóc nâu vàng như mật búi cao theo kiểu tóc hết sức phức tạp khiến sáng nào cũng cần một người thợ làm đầu chăm sóc tỉ mỉ, Lilly quả thực rất xinh đẹp.

Ông ta phải vận hết tinh thần mới ngăn mình khỏi bê cái bình pha lê nặng trĩu trên bàn lên ném vào cái đầu ngu si rỗng tuếch của cô ta.

“Lần sau cô phải đưa danh sách khách mời cho tôi trước khi điều Crompton đi gửi thiệp mời,” ông ta ra lệnh. “Đã hiểu chưa?”

“Vâng, hiểu rồi.” Lilly bóp tay vào nhau thật chặt trong lòng. Nỗi căm ghét lóe lên trong mắt cô ta. “Nhưng ông đã nói với em rằng Crompton biết cần mời ai đến vũ hội. Ông nói thư ký của ông biết chính xác các hoạt động của gia đình này vào mỗi dịp giao tế và em cần giao phó lại mọi việc cho ông ta.”

“Tôi phải nói chuyện với Crompton ngay lập tức yêu cầu hắn ta bỏ tên Anthony Stalbridge ra khỏi tất cả những danh sách sau này,” Elwin nói.

“Em không hiểu vì sao ông phải tức giận đến thế vì chuyện ông ta có tham dự vũ hội. Ông Stalbridge xuất thân từ một gia đình rất thần thế. Ông ta là cháu của Bá tước vùng Oakbrook. Thực ra còn có phỏng đoán là sẽ đến ngày ông ta thừa hưởng tước vị đó vì vị bá tước già không bao giờ tục huyền và không có người nối dõi nào cả.”

“Cũng như bất kỳ ai trong cái gia đình đó, Oakbrook là một lão dờ nặng.” Elwin cố trấn áp cơn giận của mình. “Ai chẳng biết hiện giờ lão bá tước già chỉ quan tâm đến một chuyện là các nghiên cứu khảo cổ học. Lilly, tôi biết rõ dòng dõi nhà Stalbridge. Tôi nhắc lại một lần nữa, từ giờ trở đi, hẳn ta không được phép bước chân vào nhà này.”

Lilly òa khóc. “Vậy mà em cứ nghĩ mọi chuyện tôi qua suôn sẻ biết bao.”

Thêm nước mắt nữa là quá sức chịu đựng của ông ta. Ông ta nặng nề đứng dậy. “Thế là đủ rồi, Lilly.”

Lilly đứng bật dậy khỏi ghế, đôi má đỏ bừng vì phần nộ. “Em không hiểu vì sao hôm nay ông lại gắt gỏng đến thế. Ông Stalbridge làm gì quấy quả ông đêm qua à? Em nghe nói ông ta về rất sớm cùng người bà con nhà quê của Phu nhân Ashton. Em quên mất tên cô ta rồi.”

Ông ta nghiêng răng trào trạo. Tối qua, thảm họa đã giáng xuống đầu, nhưng ông ta không hề có ý định nói cho con bé ngu ngốc này cái điều chẳng mấy hay ho đó.” Vì có không muốn Stalbridge lộ mặt tới nhà này không phải là việc của cô.”

“Lần nào ông cũng nói thế với em mỗi khi em hỏi có gì không ổn. Ông lúc nào cũng có vẻ hết sức thù hận kể từ ngày chúng ta thành hôn. Cứ như ông đã biến thành một con người khác hẳn. Cái hồi ngỏ lời với ông nội để xin cầu hôn em, ông lịch thiệp và quyến rũ biết mấy. Còn giờ thì đối với ông, em nói gì hay làm gì cũng đều sai tuốt. Em thì mình chẳng biết phải làm thế nào để ông vừa lòng nữa.”

“Đi ra đi, Lilly. Tôi còn có công chuyện phải lo.”

Cô quay ngoắt lại rồi chạy ào đến cửa, chẳng thèm giấu giếm mong muốn được biến khỏi đây.

Cả hai chúng ta đều có cảm giác đó, Elwin nghĩ, khi nhìn cửa đóng lại sau lưng cô ta. Ông tưởng cô ta có mọi thứ mình cần ở người vợ mới: trẻ trung, xinh đẹp, và quan trọng nhất, sẽ thừa hưởng một gia tài. Quả đúng là ông nội cô ta khởi nghiệp bằng nghề buôn bán, nhưng sau một vài thế hệ người ta cũng có thể nhắm mắt làm ngơ trước cái gốc gác gia đình ấy miễn là có đủ tiền.

Mặc dù thế, những huyền thoại vô nghĩa của Lilly thói mê mẩn thời trang và những đồn đại bao quanh cô ta đã làm ông ta muốn phát điên. Hơn hết, cô ta hoàn toàn vô tích sự trên giường. Chẳng giống như Victoria, cô ta hoàn toàn không có trực cảm để hiểu được những nhu cầu đặc biệt của ông ta.

Chắc chắn là có những lúc mình nhớ Victoria, ông ta ngẫm nghĩ. May mắn thay có một cơ sở ở đường Winslow nơi những đòi hỏi đặc biệt của ông ta được hiểu và được đáp ứng vô cùng thỏa đáng.

Để rũ bỏ người vợ mới cưới, ông ta sẵn sàng trả giá cao, nhưng lúc này lại chưa thể gạt cô ta đi được. Vào ngày cưới, ông ta đã phát hoảng vì phát hiện ra mình không có quyền gì đối với toàn bộ tiền thừa kế của Lilly. Ông nội cô ta, cái lão tinh ranh đó, đã ràng buộc phần còn lại của khối tài sản bằng những điều khoản chỉ cấp tiền năm một.

Xét trên mọi khía cạnh mà nói, Elwin cay đắng nghĩ, ông ta đang buộc phải sống nhờ vào một khoản *tiền trợ cấp*. Hơn nữa, nếu có điều gì không hay xảy đến với Lilly, món tiền hàng năm sẽ ngừng lại ngay lập tức.

Thật khinh rẻ nhau quá. Sĩ nhục. Một sự lảng mạ rành rành. Đó là hậu quả của việc cho phép những kẻ như ông của Lilly bỏ tiền để lát đường vào Xã hội. Quý tha ma bắt. Nếu không vì số tiền khôn kiếp,

ông ta sẽ chẳng đời nào để một ả có xuất thân như Lilly trở thành hôn thê của mình.

Đây là lần thứ hai ông ta phải kết hôn dưới thang bậc của mình rất nhiều. Đầu tiên là Victoria, giờ là Lilly. *Mà tất cả chỉ vì tiền.*

Thật không chấp nhận được khi một người vớ phả hệ như ông ta lại phải hạ mình đến mức ấy. Con giận thiêu ông đến khô héo. Ông ta chợt nhận ra bàn tay mình đang bóp một thanh chặn giấy bằng bạc rất nặng. Ông ta quăng nó vào tường. Nó đập vào những lớp màn nhung xanh, khẽ phát ra một tiếng “thụp” rồi lăn xuống thảm.

Năm vừa rồi tình hình tài chính của ông ta vô cùng khốn đốn. Mọi thứ xuống dốc gần như ngay sau khi Victoria chết. Ông ta quả là may mắn vì Xã hội không ép người góa vợ đó phải để tang ba năm như với các quả phụ. Đàn ông ở góa được coi là cần tái hôn, càng sớm càng tốt. Mặc dù không có nhu cầu thực sự phải kiếm một người vợ mới nhưng chẳng bao lâu sau ông ta lại nhận ra một cuộc hôn nhân vững chắc về tài chính là hy vọng duy nhất để ko lún sâu vào nợ nần.

Trong những tháng sau khi Victoria lao mình xuống sông, ông ta gặp phải vài tổn thất tài chính nghiêm trọng của Phillip Grantley hai tuần trước là một đòn trời giáng xuống ông ta. Ngoài những chuyện khác, ông ta cần đến Grantley để thu các khoản tổng tiền nặc danh, không dò ra được. Kế hoạch tổng tiền là thương vụ duy nhất của ông ta còn hoạt động đằng hoàng sau khi Victoria qua đời.

Quan trọng hơn nữa, chính Grantley là người đã “đề” ra kế hoạch cho liên minh đầu tư mới, cũng là hy vọng duy nhất để ông ta thoát khỏi Lilly và lão ông nội bủn xỉn của cô ta.

Cái chết được cho là tự tử của Grantley khiến ông ta hoảng hốt vì nhiều nguyên nhân. Nỗi sợ rằng một trong số các nạn nhân bị tổng tiền khi phát hiện ra kẻ trung gian đi thu tiền đã hạ thủ hãn giày vò đầu óc ông ta kinh khủng.

Victoria đã nhấn mạnh chỉ được chọn những nạn nhân giàu có, già nua, và yếu đuối. Thật khó tin rằng có ai trong số đó lần ra được Grantley, chứ đừng nói chuyện giết hãn ta, nhưng cũng ko thể loại trừ cái khả năng một trong số họ đã làm việc đó. Sẽ ra sao nếu cái người ấy cũng đã biết rằng ông ta, Hastings đây, là kẻ giết dây vụ việc? Chính nỗi sợ đó đã khiến ông ta thuê hai tay vệ sĩ.

May mắn là đến nay chưa có dấu hiệu nào cho thấy ông ta đang gặp nguy. Thực tế là trong mấy ngày vừa qua, ông ta bắt đầu nghĩ mình đã phản ứng thái quá. Có thể Grantley đã tự tử thật. Đó cũng chưa phải ngày tận thế, bởi liên minh đầu tư đã hình thành xong và sẵn sàng khởi sự rồi.

Ông ta thậm chí còn bắt đầu tính chuyện thái hời Quinby và Royce, nhưng cái thảm họa đêm qua đã xoay chuyển mọi sự. Nỗi sợ quay lại gặm nhấm tâm não ông ta. Dù không ưa mấy tên vệ sĩ lúc nào cũng lượn vè vè xung quanh, ông ta vẫn cần có chúng để đầu óc được thanh thoi, nếu không phải là gì khác.

Ông ta tự an ủi mình bằng ý nghĩ khi lợi nhuận từ công cuộc đầu tư mới bắt đầu đổ về thì ít nhất ông ta cũng có thể phế bỏ cô vợ lảm điều. Ông ta tự hỏi nếu thêm một người vợ thứ hai tự tử thì có khiến quá nhiều cái đầu trong Thế giới Lịch duyệt đặt câu hỏi hay không. Lần này có thể là tai nạn. Nhưng trước hết ông ta cần đối phó với cái tai họa trước mắt đã.

Ông ta với tay lấy một trong những sợi dây chuông bằng nhung treo trên tường sau bàn giấy rồi giật

mạnh, hai lần. Quinby và Royce hiện ra lập tức.

Ông ta nhìn Quinby trước. Ngay từ đầu đã có thể thấy rõ trong hai tay vệ sĩ hắn là kẻ có đầu óc hơn, đồng thời cũng kẻ nguy hiểm và phiền phức height="0">“Hãy kể lại cho ta xem có chuyện gì ngoài hành lang phòng ngủ của ta đêm qua, Quinby.”

“Tôi đã tường thuật đầy đủ cho ngài rồi, thưa ngài Hastings.” Quinby thờ ơ nhún một bên vai. “Không còn gì phải nói thêm nữa.”

Elwin nén một cơn giận mới. Thái độ của Quinby thật dễ điên người. Hắn ít khi ngang ngạnh hay hỗn láo thẳng thừng, nhưng thái độ thiếu tôn trọng bề trên lúc nào cũng nằm ngay đó, ngay dưới bề mặt. Rõ ràng hắn thuộc về tầng lớp dưới. Hắn khá giỏi che giấu những dấu vết đường phá trong giọng nói của mình, nhưng chúng vẫn nằm đó trong từng lời lẽ của hắn. Cái nhẫn vàng khảm mã não trên ngón tay hắn rõ ràng rất đắt tiền - nhẫn của một nhà quý tộc - nhưng tên khốn kiếp này đang phụng sự một tên trùm tội phạm. Làm sao hắn dám tự coi mình ngang hàng với một nhà quý tộc chân chính được?

Royce, ngược lại, với dáng người bè bè và bộ não chậm chạp, ít nhất cũng đủ cung kính trước những người thuộc đẳng cấp cao hơn.

Nếu được chọn, ông ta sẽ tổng cổ Quinby ngay lập tức, Elwin nghĩ. Nhưng vấn đề chính là ở đó, tất nhiên. Không có lựa chọn nào hết. Ông ta cần được bảo vệ, và theo Clement Corvus, Quinby đứng đầu trong các công việc loại này. Elwin tin điều đó. Chỉ cần nhìn vào mắt Quinby cũng có thể thấy hắn được làm từ băng giá.

“Cứ kể lại câu chuyện của anh đi,” Elwin bình tĩnh ra lệnh.

“Tôi đang kiểm tra một vòng như thường lệ,” Quinby nói, có vẻ chán ngán. “Theo dõi bên trong nhà trong lúc Royce canh sân vườn. Tôi đã đi xong tầng trên cùng và theo cầu thang sau đi xuống tầng có các phòng ngủ chính. Có một bà và một ông đứng trong hành lang. Họ đang hôn nhau.”

“Bà Bryce và ông Stalbridge.”

“Phải mặc dù chỉ đến khi nói chuyện với người gia nhân canh cửa, tôi mới biết tên họ.”

Người đàn bà chắc chắn là Louisa Bryce, Elwin trấn an mình. Các gia nhân thấy bà ta rời đi cùng Stalbridge đã khẳng định như vậy. Không thể nhìn nhầm người bà con lỗi một từ quê lên của phu nhân Ashton. Với cặp kính và cái váy quê mùa, cùng lối chuyện trò chán ngắt, bà ta thường ngồi ngoài mọi sự kiện giao tế được tham dự. Bí ẩn duy nhất về bà ta là tại sao lại được Stalbridge chú ý đến.

Elwin ngửa người trên ghế, vắt óc nghĩ. Đây lại là trong những dịp ông ta tiếc tài phán đoán tỏ tường của Victoria. Bà lúc nào cũng cực kỳ thông thái khi cần hiểu động cơ của đám đàn ông.

“Có biết Stalbridge đã ở trên hành lang phòng ngủ của ta bao lâu hay không?” ông ta hỏi.

“Không quá vài phút” Quinby nói. “Khi tôi hỏi chuyện người hầu, có vài kẻ đã nói nhìn thấy ông ta trong phòng khiêu vũ chỉ một chốc trước khi tôi bắt gặp ông ta trên lầu.”

“Mất bao lâu thì mở được một cái két sắt?”

Quinby xòe một bàn tay. “Tuy vào cái tài của người đi mở. Phần lớn những kẻ chuyên nghiệp đều

làm nhanh. Rất nhanh.”

Royce hắng giọng. “Xin lỗi ngài, thưa ngài, nhưng kết của ngài là một chiếc kết sắt Apollo độc quyền.”

Thế thì sao?” Elwin hỏi, buộc mình phải kiên nhẫn.

“Loại này nổi tiếng là không thể mở được nếu không dùng thuốc nổ, Royce nói. Và đêm qua tên trộm không dùng đến tí nào. Thuốc nổ, ý tôi là thế.”

“Mẹ kiếp, Stalbridge không phải một tay phá kết chuyên nghiệp.” Elwin nhóm dậy khỏi ghế rồi rảo bước quanh phòng. “Hắn là một tay quý tộc.”

Mép Quinby nhếch lên một nụ cười khinh bỉ, nhưng không nói gì.

Elwin căng người. “Anh thấy có gì buồn cười hả Quinby?”

“Tôi chỉ nhớ ra, mặc dù hình như có một luật lệ bất thành văn rằng các thành viên của tầng lớp thấp không có hy vọng gì trở thành một quý ông, song không có luật nào quy định một quý ông không thể trở thành một phần của giới tội phạm.”

Thằng khốn láo toét, Elwin nghĩ, nhưng ông ta không muốn để mình bị lôi kéo vào cuộc tranh luận về những khía cạnh tinh tế của tầng lớp xã hội với một kẻ trôi lên từ cống rãnh London.

“Ý ta là.” ông ta nói lớn, “Stalbridge không có cơ gì phải học cách làm đạo chích hay phá khóa. Vài năm qua, gia đình đó đã giàu nứt đổ vách rồi. Và một nhà quý tộc có thể học phá kết ở chỗ nào được chứ?”

“Nói phải lắm,” Quinby đáp. “Rõ ràng không phải những thứ người ta dạy ở Oxford hay Cambridge.”

Elwin nghiêng hai hàm răng. Ông ta không thể cho phép Quinby làm nhiều loạn mình. Ông ta phải tập trung tâm trí vào vấn đề trước mắt.

Royce lại hắng giọng. “Xin lỗi ngài, thưa ngài.”

Elwin thở dài. “Có gì nữa thế, Royce?”

“Cái tên Stalbridge, thưa ngài,” Royce lưỡng lự nói. “Liệu có liên hệ nào với ngài Marcus Stalbridge, người đã thiết kế cái kết sắt Apollo độc quyền không?”

Elwin cảm thấy như thể vừa bị sét giáng trúng đầu. Ông ta chậm chậm quay lại, miệng há hốc.

“Thế là sao?” ông ta căng thẳng nói. “Macus Stalbridge thiết kế cái kết của ta sao?”

Quinby nhíu mày. “Anh đang nói cái khỉ gì thế hả Royce?”

Royce phản ứng có phần bứt rứt. “Một người thân có biết vài chuyện về nghề phá khóa. “

“Chắc hẳn là Bert,” Quinby nói. “Và lý do hẳn biết về nghề đó là vì hẳn là một tay phá khóa chuyên nghiệp.”

“Đã rửa tay gác kiếm,” Royce vội vã thêm.

“Nói tiếp đi,” Elwin gắt.

“Vâng thưa ngài.” Royce nhấp nhể đôi hai bàn chân to. “Chỉ là tôi có nghe Bert nói về chuyện đó. Cậu ấy nói với tôi nhiều lần rằng, nói chung, các tay chuyên nghiệp tránh xa Apollo bởi rút cuộc cách mở duy nhất là cho nó nổ tung.”

Elwin tóm chặt tay vịn ghế đọc sách. “Ý anh là thế nào, Royce?”

“Vụ nổ sẽ gây ra tiếng động khiến người ta chú ý mà các tay phá khóa thông thường không muốn thế chút nào,” Royce giải thích, ra dáng tận tình hướng dẫn. “Nhất là khi cái kết sắt lại nằm trong một ngôi nhà riêng như nhà này, thường có rất nhiều người xung quanh.”

“Ta không quan tâm người ta phá khóa như thế nào,” Elwin nói, nhấn mạnh từng chữ như khi người ta nói chuyện với một thằng ngu. “Hãy nói thêm về Marcus Stalbridge.”

Đầu Royce gật lia gật lị “Vâng, thưa ngài. Chà, vấn đề ở chỗ, thưa ngài, Marcus Stalbridge rất được người thân của tôi và các, ờ, đồng nghiệp hâm mộ bởi lẽ ông ta nắm quyền phát minh chiếc Apollo.”

“Chết tử chết tiệt.” Elwin muốn quăng cái gì đó vào bức tường gần nhất. “Anthony Stalbridge lớn lên trong nhà cái người đã sáng chế ra cái kết an toàn nhất trên thị trường, lại chính là cái kết của ta. Nếu có ai biết bí mật làm thế nào mở tung cái kết Apollo thì chính là hắn.”

“Hoặc là cha ông ta,” Royce sốt sắng nói thêm.

“Vớ vẩn. Marcus Stalbridge không ở đây đêm qua. Con ông ta thì có.”

“Còn về người đàn bà, bà Bryce thì sao?” Quinby hỏi.

“Bà ta không quan trọng.” Elwin chém nhanh một bàn tay gạt ý đó đi. “Một kẻ vô danh tiểu tốt. Chắc hẳn Stalbridge lợi dụng bà ta cho mục đích nào đó. Rất có thể là bình phong để che đậy lý do thực sự hắn muốn ở trong vực đó của tòa nhà trong trường hợp bị phát hiện đang đi ra khỏi phòng ngủ.”

“Tôi nghĩ kết luận vội vàng là không khôn ngoan,” Quinby nói.

“Tất nhiên anh không định nói chính bà Bryce đã phá cái kết chứ,” Elwin nạt.

Quinby lại nhún vai lần nữa, cái điệu bộ khó chịu. “Chẳng bao giờ nên đánh giá thấp một người đàn bà.”

“Phải ngù ngờ lắm thì mới nghĩ con mụ tẻ nhạt đó lại là chuyên gia phá kết,” Elwin nói, nhưng đêm qua đã có kẻ mở kết sắt của ta. Cho dù là ai, hắn cũng là một tay tài nghệ. Không có dấu hiệu nào cho thấy đã có người vào trong phòng ta. Nếu sáng nay không mở cái kết thì ta vẫn không thể biết mình đã bị mất vài món đồ hết sức giá trị.”

Quinby tựa vào góc bàn với dáng vẻ vô tư của một kẻ nghĩ mình đang ở nhà. “Bình tĩnh lại đi, ông Hastings. Chúng ta sẽ xử trí vụ này.”

Một cơn giận khác lại trào qua Elwin. “Đừng có dạy bảo ta, quân tội phạm. Tránh xa khỏi cái bàn

ngay. Ta chịu đựng mày hỗn xược thế là đủ rồi. Mày nghĩ mày là đưa quái nào cơ chứ?”

Hàm Quinby giật giật. Đôi mắt hắn trở nên hết sức lạnh lùng. Hắn từ từ đứng dậy khỏi góc bàn, như một con rắn hổ mang cuộn mình đang ngóc dậy>

Một luồng sợ hãi ngạt thở choán lấy Elwin. Ông ta tự nhắc nhở mình rằng Quinby và Royce nhận lệnh từ Clement Corvus và rằng Corvus đã sai chúng tới bảo vệ ông ta. Tuy nhiên, thực tế thì hai kẻ này có được vị trí hiện tại trong tổ chức của Corvus chính là vì chúng đủ khả năng tàn bạo và máu lạnh.

Những đường nét ngu độn trên mặt Royce xoắn lại thành một biểu hiện rõ ràng có ý tỏ ra tò mò về lễ độ.

“Xin lỗi ngài, thưa ngài,” hắn nói. “Như ngài vừa nói, xét về mọi mặt, ông Stalbridge là một quý ông giàu có. Thế thì vì sao ông ta lại muốn phá kết của ngài? Ông ta không cần các đồ quý giá của ngài. “

Đây tất nhiên là vấn đề chính, Elwin nghĩ. Ông ta buông bàn tay đang túm chặt thành ghế để buộc mình tập trung. Chỉ có một mối liên hệ duy nhất giữa Stalbridge và ông ta: cái chết của Fiona Risby. Và cái dây chuyền chết tiệt đó là món trang sức duy nhất bị lấy đi. Tình cờ chẳng? Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế?

Một thời gian sau khi Fiona được kéo lên khỏi dòng sông đã có những lời đồn đại cho rằng Stalbridge không tin cô ta đã tự tử. Nhưng cho dù có ngờ rằng Fiona bị sát hại đi nữa, vì sao hắn phải quan tâm? Như mọi người đều nói đằng nào hắn cũng sắp từ hôn. Thậm chí còn có lời đồn gặp cô ta lên giường với một người khác. Hắn thu được lợi lộc gì mà phải trả thù cho cô ta? Mà vì có gì lại đợi lâu đến thế mới hành động? Và nếu Stalbridge là kẻ trộm, tại sao hắn cũng bỏ túi cả các món tổng tiền và giấy tờ giao dịch?

Thật điên đầu lên được. Ông ta cảm thấy quần trí đến tuyệt vọng và bút rút kinh khủng. Đã có chuyện không hay xảy ra.

Ông ta nện bước đến bên cửa sổ rồi đứng đó nhìn ra ngoài vườn. Ông ta ước có thể bàn luận vấn đề này với ai đó tin cậy. Hiển nhiên ông ta không muốn tâm tình với Quinby và Royce. Lúc này, ông ta đang chơi một trò nguy hiểm với tay chủ của chúng. Ông ta hoàn toàn không muốn lỡ lời chuyện gì có thể đến tai Clement Corvus.

Ngày trước, ông ta còn có lời khuyên của Victoria. Bà có một trí óc vô cùng sáng suốt khi cần chấp nối các mảnh của thứ câu đố này, nhưng Victoria không còn nữa, và cả Grantley, người duy nhất còn lại ông ta có thể hỏi ý. Giờ thì ông ta chẳng thể tin tưởng ai cả.

Ông ta ngần ngại, vẫn còn Thurlow, ông ta nghĩ. Victoria là người đã chọn hắn làm kẻ quyền rũ số một để dụ dỗ rất nhiều cô gái trẻ trong k tổng tiền của họ. Thurlow có tài năng thiên bẩm. Hắn, như Victoria nói, là một trong những người bảnh trai nhất London. Hiển nhiên, những phụ nữ trẻ ngây thơ bị hắn dụ dỗ cũng nghĩ thế.

Thurlow, tuy nhiên, cũng là một tay máu cờ bạc. Đó là điều đã khiến hắn trở thành hữu dụng, tất nhiên. Hắn lúc nào cũng cần tiền để trả nợ nần. Nhưng Victoria chẳng bao giờ hoàn toàn tin tưởng hắn.

“Một tay cờ bạc chỉ trung thành nhất với ván bài tiếp theo của hắn, “ bà đã nói vậy.

Một ý nghĩ bứt rứt khác lại đến. Thurlow biết Grantley. Quỷ tha ma bắt, có thể chính Thurlow là kẻ đã giết Grantley. Cái khả năng kinh khiếp ấy khiến ông ta lại rùng mình lo sợ. Liệu có phải Thurlow quyết định sẽ một tay cáng đáng công việc tổng tiền? Có thể hắn đã bắt đầu bằng việc thanh toán kẻ trung gian - Grantley - rồi bỏ túi các món đồ trong két, những món đồ mà chính Thurlow ban đầu đã ăn trộm từ tay các cô gái. Khó mà tin được Thurlow lại sành sỏi nghề phá két, nhưng như vậy không có nghĩa là không thể. Hướng này vẫn để ngỏ việc Stalbridge có liên quan vào chuyện đó.

Elwin cảm thấy mình đang sụt xuống hố bùn. Rắc rối đến phát điên lên được.

Ông ta quay ngoắt lại nhìn Quinby và Royce. “Kế hoạch như sau. Đầu tiên, cả hai anh phải bảo đảm Stalbridge không lảng vảng đến gần ta hay cái nhà này thêm một lần nào nữa. Đã hiểu chưa? “

“Vâng, thưa ngài, “ Royce ngoan ngoãn đáp.

Quinby nhún vai.

Elwin ngần ngại. Ông ta hết sức muốn sai hai tay vệ sĩ kết liễu cả Stalbridge và Thurlow nữa, chỉ để an toàn, nhưng cái đó là bất khả; chúng là người của Corvus. Tay trùm tội phạm ắt sẽ không đồng ý để thành viên của tổ chức mình bị điều động đi giết hai nhà quý tộc.

Không hẳn là Corvus bắn khoản về đạo đức, giết hai người đáng kính, trong đó một người giữ vị thế cao trong Xã hội sẽ đe dọa đến công việc của một người ở địa vị hắn. Bao lực đến mức ấy sẽ khiến sở cảnh Scotland Yard thăm hỏi. Corvus không có lý do gì phải liều lĩnh đến vậy.

“Thứ hai,” Elwin nói, “ta cần một người theo dõi kẻ có tên là Thurlow, sống ở phố Halsey. Ta tin rằng một trong hai anh có quen loại người có thể thuê làm một việc như thế? “

Quinby lại nhún vai.

Royce hắng giọng. “Có một người tên là Lén, có thể quan tâm đến công việc loại này. “

CHƯƠNG 9

Ngay trước hai giờ chiều hôm đó, tiếng vòng đồng đập vào cửa một cách cả quyết và đầy uy thế. Có ai đó trên thềm cửa, đòi hỏi và tin chắc được đón chào.

Louisa thấy mạch mình đập rộn. Nàng hoài công xua đuổi nhưng các giác quan vẫn sắc lại và sự phản kích vẫn khiến lòng dạ nàng bồn chồn. *Tập trung vào công việc trước mắt đi. Đừng để mi bị phân tán.*

Bà Galt vội vã đi qua cửa phòng đọc đang mở, chùi hai tay lên cái yếm. I

Emma xuất hiện trên ngưỡng cửa. Bà vẫn mặc tấm váy cũ mỗi khi làm việc trong nhà kính. Sự trông đợi khiến đôi mắt bà sáng lên.

“Ta nghĩ là ông Stalbridge của con đến rồi,” bà nói.

“Đây không phải ông Stalbridge của con “ Louisa miễn cưỡng đặt bút xuống, cô tỏ ra lạnh lùng và tự chủ. Nhưng vâng, con nghĩ đúng là ông ta đấy. Ông ta có nói sẽ ghé qua chiều nay để nhận thù lao.”

Emma khịt mũi rất kiêu kỳ với vẻ thú vị. “Cứ như là Stalbridge cần tiền của con ấy. Ta không tin đó là lý do ông ta ở đây.”

Cửa phòng lớn mở. Một giọng trầm rất đàn ông vang trong hành lang trước nhà. Louisa cảm thấy một thoáng kích thích run rẩy chạy qua lớp lông tơ trên gáy. *Bình tĩnh lại đi. Đây là một vụ giao dịch, không phải một cuộc đàn dúi.*

Nháy mắt sau, bà Galt đã xuất hiện, nhìn có vẻ sững sờ thực sự và không hề tọc mạch.

“Có ông Stalbridge tới gặp bà, thưa bà Bryce,” bà ta nói. “Ông ta nói đã hẹn trước.”

Bà Galt có rất nhiều lý do để thấy tò mò, Louisa nghĩ. Cho đến giờ người đàn ông duy nhất thường lui tới số Mười hai quảng trường Arden là ông Rossmarten, người ái mộ sáu mươi lăm tuổi của Emma ở Hội Làm vườn. Cả hai ông bà có chung niềm đam mê các giống lan. Đã biết nhiều điều về quá khứ phóng túng của Emma, Louisa khá tin rằng đôi bạn già chung một thú đam mê khác nữa. Một cách bí mật, tất nhiên.

“Xin đưa ông ta vào đây, bà Galt,” Louisa nói, dùng mọi nghị lực để duy trì dáng vẻ bình thản. “Và chúng tôi sẽ cần một khay trà mới, nếu bà không phiền.”

“Vâng, thưa bà.”

Bà Galt lại biến mất về phía hành lang chính. Những bước chân rần rỏi đến gần.

Bà Galt lại xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Ông Stalbridge tới.”

Người Louisa có gì thất lại khi nhìn thấy Anthony. Trước giờ, nàng mới chỉ nhìn thấy chàng trong ánh sáng lập lờ phòng khiêu vũ hoặc ẩn trong bóng đêm một cỗ xe ngựa không đèn. Một phần trong nàng tự hỏi liệu những chấn động đáng bực mình mỗi khi ở quanh chàng có biến mất trong ánh sáng ban ngày hay không. Nhưng Anthony vẫn trang nhã một cách trầm tĩnh và nguy hiểm đến cuốn hút như thể trong chiếc áo khoác được cắt may đắt tiền bằng len xám thẫm và quần bò đồng màu như khi mặc đồ dạ tiệc đen và trắng. Chàng mang chiếc cà vạt sọc thanh lịch thắt nút đơn giản, và sơ mi bẻ cổ nhọn kiểu thời thượng nhất. Mái tóc sẫm màu chải hất ngược ngay trên chiếc trán cao. Nàng thích thú nhận thấy chàng cạo râu nhẵn. Ria mép đang là một vớい đàn ông hiện giờ, nhưng nàng không ưa kiểu đó.

Chàng nghiêng đầu một cách phong nhã rất đàn ông.

“Chào các quý bà,” chàng lễ độ nói.

Bà Galt biến mất về phía bếp. Im lặng trong thoáng chốc. Anthony chờ đợi, vẻ mặt thích thú.

Louisa cuối cùng cũng nhận ra Emma đang kín đáo vẫy một bàn tay giục giã. Nàng chột hiệu ra mình đang ngồi yên đó, nhìn trân trân Anthony. Ngượng ngùng, nàng cố trấn tĩnh để giới thiệu hai người với nhau.

“Chào buổi sáng, thưa ông Stalbridge,” nàng vội nói. “Xin mời vào nhà. Tôi đoán ông có biết Phu nhân Ashton?”

“Tất nhiên.” Anthony bước tới rồi gấp người cầm lấy tay Emma. “Rất mừng được gặp lại bà, thưa

phu nhân.”

“Ông Stalbridge,” Emma nói bằng giọng mạnh mẽ thường lệ. “Mời ông an tọa, thưa ông?”

“Cảm ơn phu nhân.”Chàng bước qua căn phòng nhỏ đi tới chiếc ghế bành còn lại. Chàng nhìn Louisa, mày khẽ nhướn lên như một câu hỏi không lời.

“Không sao đâu, thưa ông,” nàng nói. “Tôi đã giải thích những hoàn cảnh bất thường dẫn đến mối liên hệ giữa chúng ta cho Emma. Ông cứ nói bất kỳ điều gì trước mặt bà.”

Anthony ngắm nghía Emma vẻ tò mò nghiêm nghị.

“Phu nhân cũng tham gia chứng minh Hastings có bỏ tiền đầu tư vào một nhà thổ sao?”

Emma mỉm cười. “Không. Đây là công chuyện của Louisa, nhưng tôi rất vui mừng được giúp đỡ cô ấy trong khả năng của mình.”

“Bằng cách kiểm những lời mời để bà ấy có thể tìm kiếm trong nhà những đối tượng mục tiêu?”

Emma rất ấn tượng. “Ông thật thông minh, thưa ông. Quả thật đó là một trong những cách tôi cố tỏ ra có ích.”

Louisa lớn tiếng hăng giọng. “Từ những bằng chứng tổng tiền, ông có kết luận được gì không, thưa ông Stalbridge?”

“Tôi đã đọc tất cả thư từ và nhật ký. Xem ra có năm người đang bị tổng tiền. Như tôi đã nghi ngờ đêm qua, không phải các cô gái đang trả món tiền đó. Trong trường hợp nào cũng đều là một người họ hàng nữ cao tuổi, giàu có và tình trạng sức khỏe đang rất yếu.”

“Vì sao họ lại chấp nhận trả tiền?”

“Để bảo vệ danh tiếng của một người thân trẻ tuổi đang bị dụ dỗ.”

“Thật kinh khủng.” Louisa ngừng lại, nhúu mày. “Có phải Hastings là kẻ dụ dỗ họ không? Tôi nghĩ, khách quan mà nói, ông ta không phải kém điển trai, nhưng tôi cho rằng ông ta hơi già để quyến rũ được những tiểu thư còn quá trẻ như vậy.”

“Đó là một trong những khía cạnh thú vị của chuyện này,” Anthony nói. “Các cô gái đều bị dụ dỗ bởi một người được miêu tả nhiều lần trong thư từ và nhật ký là *một vị thần Hy Lạp có mái tóc óng vàng, người đàn ông đẹp trai nhất trên đời, và một hiệp sĩ vận giáp phục sáng ngời. Tất cả đều thống nhất ở điểm hấn ta chưa đến ba mươi tuổi.*”

có tóc sẫm màu sắp bạc và đã quá bốn mươi,” Emma nhận xét.

“Như thế là có một người khác liên quan đến việc tổng tiền,” Louisa trầm ngâm.

“Phải,” Anthony nói. “Tôi sẽ sắp xếp trả lại ngay những món đồ này cho người chủ hợp pháp theo cách thức nặc danh và đảm bảo với các nạn nhân rằng việc tổng tiền đã kết thúc.Tuy thế, hướng điều tra đó rõ ràng sẽ khép lại với chúng ta.”

“Tất nhiên,” Louisa nói. “Chúng ta không thể liêu để lộ tên tuổi các nạn nhân được.”

“Không được.” Anthony nhìn thẳng vào mắt nàng. “Cũng khó mà tin họ sẽ giúp đỡ ta trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Bà Bryce, tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta nói chuyện cho công việc đêm qua của tôi.”

Louisa ngồi thẳng lên. “Vâng, tất nhiên. Theo ông thì việc đó đáng giá bao nhiêu?”

“Tôi không cần tiền của bà. Cái tôi cần là tin tức.”

Nàng cứng người. “Xin lỗi ông?”

“Hôm nay, tôi đến đây để lật ngửa cổ bài. Để đền đáp lại đêm qua, tôi hy vọng bà cũng sẽ thấy làm điều tương tự là đúng đắn.”

“Ý ông là sao?”

“Tôi đã giải thích rằng, nhờ cái dây chuyền được phát hiện trong kết, tôi có thể kết luận không chút ngờ vực là Elwin Hastings đã sát hại Fiona Risby.”

“Vâng, ông có nói vậy,” nàng đồng ý một cách lễ độ.

Nụ cười của chàng rất lạnh lùng. “Tôi thấy là bà có ngờ vực.”

“Xin lỗi tôi phải ngắt lời,” Emma bình thản nói, nhưng tôi thấy cần phải chỉ ra với Louisa rằng có thể ông có động cơ đẩy tội lỗi về phía Elwin Hastings. Cái đó không hẳn giống như chứng minh ông ta đã giết cô ta.”

Anthony gật đầu một cái, hiểu ý tức khắc. “Vâng, tất nhiên Phu nhân không biết có phải tôi lo ngại rằng những đồn đại xưa cũ sẽ cản trở tôi tậu về một cô vợ trong một số giới nào đó. Phu nhân kết luận rằng có thể tôi muốn ám chỉ người khác đã phạm tội đó để rửa sạch tên tuổi mình.”>

Louisa nhú mắt trước cụm từ *tậu về một cô vợ*.

Mày Emma nhướn lên. “Ông cũng phải thừa nhận rằng đó là một khả năng không thể phớt bỏ hoàn toàn.”

Anthony nhìn trực diện vào mắt bà. “Ngay lúc này, tôi chỉ có thể lấy lời đảm bảo với phu nhân rằng chuyện không phải thế. Đêm qua, tôi đã tìm thấy bằng chứng cần thiết để thuyết phục chính mình về điều tôi đã tin bấy lâu nay.”

“Sợi dây chuyền,” Louisa nói.

“Đúng vậy.” Chàng quay lại phía nàng. “Tôi nghĩ thế là đủ bằng chứng để tin chắc rằng Elwin Hastings đã giết Fiona nhưng vẫn còn một câu hỏi khác, một câu hỏi mà tôi muốn có lời giải.”

“Là gì?” Louisa hỏi.

“Tôi tin chắc rằng hắn đã giết cô ấy, nhưng lại không biết *vì sao*. Chỉ đơn giản là không có gì liên hệ giữa Fiona Risby và Elwin Hastings ngoài chuyện họ cùng có mặt trong một vũ hội vào cái đêm cô ấy mất tích.”

“Chắc phải có cả đám đông lớn trong vũ hội đó,” nàng nhận xét. “Làm thế nào ông lại rút gọn nghi phạm xuống còn Hastings?”

“Có vài khía cạnh của sự việc khiến tôi tò mò về hắn. Thứ nhất là cái chết của vợ hắn sau đó vài ngày. Tôi thấy hai vụ tự tử của hai phụ nữ trong Xã hội, xảy ra trong hoàn cảnh y hệt nhau trong vòng chưa đầy một tuần, là quá sức trùng hợp, ít nhất là thế.”

Louisa gõ nhẹ đầu bút lên miếng giấy thấm. “Cái này có thể dẫn đến cái kia. Một người phụ nữ bị sàu khổ đánh gục, tình cờ đọc tin về vụ tự tử của một người khác, có thể quyết định đi theo con đường đó.”

Emma nhú mày. “Tôi thừa nhận mình không biết rõ bà ấy, nhưng phải nói là tôi hơi choáng váng khi biết về cái chết của Victoria năm ngoái. Lúc đó tôi nhớ mình đã nghĩ rằng bà ta không phải hoàn toàn loại người tự đi kết liễu đời mình.”

“Đó cũng là cảm giác của tôi về bà ta,” Anthony nói. “Tôi còn tin chắc hơn nữa rằng Fiona sẽ không bao giờ làm việc đó.”

Cửa lại mở ra. Bà Galt đặt khay trà lên bàn trước mặt Emma>

“Tôi sẽ rót trà, bà Galt,” Emma nói. “Cảm ơn bà.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Không ai nói gì tới khi bà Galt đã khuất dạng và cửa lại lần nữa khép lại.

Louisa nhìn Anthony. “Ông đang nói rằng sự trùng hợp của hai vụ tự tử khiến ông chú ý.”

Chàng thả người sâu hơn trong ghế và nhìn nàng qua những ngón tay chụm vào nhau. “Thực ra là có ba vụ tự tử trong cùng tháng đó. Vụ thứ ba là Joanna Barclay, người đàn bà đã giết Huân tước Gavin. Bà hắn nhận ra cái tên đó. Vụ án mạng này đã gây âm ỉ trên báo chí.”

Louisa cứng người. Những vòng sóng sợ hãi trong nàng. Nàng hết sức cẩn thận tránh đưa mắt nhìn Emma”

“Có,” nàng cố gắng mở miệng. Tôi nghĩ mình có nghe nói về vụ tự tử đó.”

Nàng chỉ có thể giữ cho hơi thở bình thường. Nỗi kinh hoàng cũ bắt đầu bò ra từ những bóng tối sâu thẳm nơi nó vẫn luôn lẩn trốn. *Anh ta không thể biết nàng là ai được.*

Trong mắt bàn dân thiên hạ, Joanna Barclay đã chết rồi. Xã hội từ lâu đã quên những ồn ào xung quanh cái chết của Huân tước Gavin.

Nhưng Huân tước Gavin còn có người thân. Ông ta đã tái hôn. Còn người vợ góa. Phu nhân Gavin hiện nay không tham gia vào Xã hội, tất nhiên, bởi bà ta vẫn còn để tang.

Tuy thế, bà ta vẫn ở đâu đó quanh đây. Có thể Anthony quen biết bà ta. Có thể anh ta kết luận rằng phải có liên hệ gì đó tới cái chết của Fiona và Victoria. Có thể anh ta sẽ thấy cần thiết phải điều tra cả vụ tự sát của Joanna Barclay nữa...

“Thưa bà Bryce?”

Nàng giật mình trước giọng nói của Anthony. Chàng đang nhìn nàng với vẻ mặt bí ẩn đến chột dạ.

“Xin lỗi,” nàng nói nhanh. “Tôi chỉ đang nghĩ về những gì ông vừa nói, thưa ông.”

Emma lo ngại nhìn nàng. “Con có thấy mệt không, con yêu?”

“Không hề.” Louisa ép những hoảng loạn của mình trở về bóng tối. *Kiểm soát mình đi. Mi đang để cho trí tưởng tượng hoành hành. Mi phải đối phó với chuyện này từng bước một.*”

“Xin hãy tiếp tục giải thích, thưa ông,” nàng lạnh lùng nói. “Thế còn vụ tự tử thứ ba?”

Chàng tiếp tục im lặng ngắm nhìn nàng một vài giây nữa. Nàng không thích vẻ tính toán trong mắt chàng. Cuối cùng chàng cũng khẽ nghiêng đầu, như chấp nhận lời giải thích của nàng.

“Tôi có tìm hiểu đôi chút về vụ tự tử của cô Barclay” chàng nói, “nhưng tôi buộc phải kết luận rằng không có liên hệ nào tới cái chết của Fiona hay Victoria Hastings. Cô Barclay là một chủ hiệu sách. Cô ta không có liên quan gì tới Thế giới Lịch duyệt, và không có dấu hiệu nào cho thấy Hastings quen biết cô ta dù ở cương vị nào. Cô ta chuyên buôn bán các loại sách quý hiếm. Giới khách hàng của cô ta chủ yếu là người sưu tập sách. Hastings không hứng thú gì với sách cả.”

Anh ta đã đi tới mức điều tra. Mồ hôi lạnh thấm ướt áo lót của Louisa, cổ trần tĩnh lại, nàng tháo kính rồi bắt đầu lấy khăn tay lau tròng kính.

“Hừm,” nàng nói, cố gắng lại tỏ ra trầm ngâm.

“Theo tôi nhớ thì,” Emma nói, vẫn luôn bình tĩnh trong bão tố như thường lệ, “báo chí lá cải xác định rõ ràng không có bí ẩn gì xung quanh cái chết của cô Barclay. Cô ta có động cơ rất mạnh để kết liễu đời mình. Hẳn cô ta phải biết mình sẽ bị bắt giữ vì đã giết chết Huân tước Gavin. Hiển nhiên cô ta không thể chịu đựng được ý nghĩ về thử thách sắp tới.”

“Quả vậy.” Anthony gỡ cả năm đầu ngón tay một lần. “Tôi đã quyết định từ bỏ đầu mối đó.” Chàng không rời mắt khỏi Louisa. “Nhưng vụ tự tử của cả Fiona và bà Hastings vẫn khiến tôi bất an. Tôi có tìm hiểu thêm đôi chút, lần này về công việc kinh doanh của Elwin Hastings.”

Louisa thành linh ngưng việc lau mắt kính lại. Tính tò mò trỗi lên, nhấn chìm cơn sợ của nàng. Nàng ấn kính lên mũi nhìn qua chàng. “Ông phát hiện điều gì đánh thức những nghi ngờ của ông sao?”

“Rất tiếc là không. Vào thời điểm xảy ra hai vụ tự tử, Hastings đang tham gia một liên minh đầu tư, nhưng tôi không thấy mối liên hệ nào giữa Fiona và tin hình tài chính của ông ta cả.”

Louisa lắng đến chuyện này, thưa ông, nhưng tôi cần phải hỏi. Liệu có khả năng Fiona và ông Hastings có quan hệ tình cảm với nhau hay không?”

“Không thể.”

Lời từ chối rất thẳng thừng và dứt khoát. Không để lại đường tranh cãi nào.

“Tôi hiểu,” nàng nói. “Được rồi.”

“Tôi đã nói chuyện với vài người có thấy Fiona và vợ chồng Hastings trong vũ hội đêm đó. Rõ ràng có chuyện ông bà Hastings đã đi ra vườn hít thở không khí trong lành. Người ta cũng thấy Fiona ra khỏi phòng khiêu vũ. Cô ấy đi một mình, và cũng ra vườn “

Emma đưa chàng một tách trà. “Chắc phải có nhiều người ra vườn đêm ấy”

“Quả thế.” Anthony nhận lấy chén đĩa rồi đặt lên bàn cạnh ghế mình. “Dù sao thì một lúc sau người ta cũng thấy nhà Hastings từ vườn trở lại. Họ gọi xe nhà rồi đi về gần như ngay lập tức. “

“Thế còn cô Risby?” Louisa hỏi.

Quai hàm Anthony nghiền lại. “Đó là lần cuối cùng cô ấy xuất hiện mà còn sống.”

“Tôi không hiểu. Ý ông là không ai thấy cô ấy quay trở lại phòng khiêu vũ nữa?”

“Phải, thưa bà Bryce, ý tôi chính là thế. Cô ấy ra vườn một mình và không bao giờ quay lại. Khi được lôi ra khỏi nước lúc bình minh, cô ấy vẫn còn mặc chiếc váy lúc đi dự tiệc. Sợi dây chuyền đã biến mất. Người ta đoán nó bị chìm xuống đáy sông.”

Emma khuấy trà với vẻ lơ đãng. “Tôi không biết những chi tiết đó.”

“Vì những lý do hiển nhiên, nhà Risby muốn giữ càng kín đáo càng tốt,” Anthony nói.

“Ông nói tiếp đi,” Louisa giục, bây giờ hoàn toàn bị cuốn hút. “Liệu có manh mối nào khác khiến ông liên kết cái chết của hai người đó không?”

“Trong quá trình khám nghiệm, người ta phát hiện Fiona đã bị giáng vào đầu bằng một vật gì đó. Cơ quan chức năng kết luận khi nhảy xuống cô ấy đã va phải đá hay một chướng ngại vật nào đó dưới nước, nhưng vẫn còn những khả năng>

Louisa cố ngăn một cơn run rẩy nhỏ. Quả thật có nhiều cách khác để một người bị giáng vào đầu. Que cời lửa chẳng hạn thế, có thể tạo ra một vết thương kinh khủng, một vết thương trí mạng.

Nàng khẽ liếm đôi môi bất chợt khô đi. “Ông chỉ tìm được ngân ấy manh mối thôi à?”

“Phải,” chàng thừa nhận. “Cuối cùng, tôi buộc phải bỏ dở việc điều tra của mình.”

“Tôi không hiểu, “ Louisa nói. “Nếu thế, sao ông lại liều lĩnh đi mở két sắt của Hastings đêm qua?”

“Vì cái chết được cho là tự tử của một người tên là Phillip Grantley hai tuần trước,” Anthony nói.

Louisa ngược nhìn Emma mong được giải thích, Emma lắc đầu, tỏ ý bà cũng hoàn toàn mù tịt. Thế nghĩa là Grantley không phải người thuộc giới thượng lưu.

Louisa quay lại với Anthony. “Phillip Grantley là ai?”

“Người cung cấp tin cho tôi nói rằng Grantley vô cùng thân thiết với Elwin Hastings. Có vẻ như Grantley điều hành công việc kinh doanh của Hastings. Ông này đang dựng lên một liên minh đầu tư khác, cùng thời điểm năm ngoái khi Fiona và bà Hastings qua đời. Tôi thấy sự tình cờ này quá kỳ lạ nên không thể bỏ qua.”

Louisa vỡ lẽ. Nàng rướn người tới trước, sự phấn khích trào qua mình. “Chính vì thế mà ông tới những vũ hội và tiệc tùng mà tôi dự tuần vừa rồi. Chúng ta đều đang tìm hiểu thông tin về những thành viên khác tham gia vào liên minh đầu tư của Hastings.”

“Phải.” Chàng khẽ cười. “Tôi để ý đến bà khi tôi gần như va phải bà trong thư viện của Huân tước

Hammond.”

Nàng chỉ vừa cầm chén lên. Choáng váng, nàng lại đặt xuống gây một tiếng động lớn khi sứ va vào sứ. “Ông đang nói cái gì vậy?”

“Trong đêm vũ hội nhà Hammond, bà vào trong thư viện với một dáng dấp phải nói là lén lút chỉ ba mươi giây sau khi tôi vào đó”

Nàng nhìn sững chàng, thất kinh. “Ông đã ở *trong* thư viện đêm đó sao?”

“Tôi nấp sau lớp rèm,” chàng nói. “Quả thật lúng túng. Không thể nhớ lần cuối tôi phải giấu mình theo cách đó là bao giờ.”

“Lạy Chúa tôi.” Cô kiềm chế, Louisa lại thụp người vào ghế. “Khi tôi lục tìm thì ông đã ở đó rồi? Tôi cứ tưởng mình không bị phát hiện cơ đấy.”

“Như bà thấy đấy, trí tò mò của tôi bị kích thích,” Anthony nói và chăm chú nhìn nàng.

“Đêm ấy, sau đó ông yêu cầu được giới thiệu,” Emma lên tiếng.

Đó là cái đêm đầu tiên chàng nhảy với nàng, Louisa vợ vẫn nghĩ. Cái đêm nàng đã tự cho mình mơ mộng một chút.

“Khi tôi nhận ra bà lén tìm trong thư viện nhà Wellsworth vài đêm sau đó,” Anthony nói, vẫn chăm chăm nhìn Louisa, “thì rõ ràng là chúng ta có thể cùng chung mối quan tâm đến Hastings. Đêm qua, bà đã khẳng định giả thiết của tôi. Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta cùng góp chung thông tin.”

“*Hừm*,” Louisa nói.

“Trước khi chúng ta bắt đầu.” Anthony cố ý nói thêm, “tôi có một câu hỏi cho bà. Xét thấy tôi đã tin tưởng mà tiết lộ cho bà quá nhiều, tôi sẽ rất biết ơn nếu bà trả lời tôi. Thực tế là tôi nghĩ công bằng mà nói tôi xứng đáng được bà trả lời.”

Nàng ngồi lại xuống ghế. “Ông muốn biết tại sao tôi điều tra về tình hình tài chính của Hastings?”

“Có vẻ đó là một câu hỏi hợp lý trong tình thế này.”

Hợp lý hay không, nàng cũng phải trả lời, nàng quyết định vậy. Nếu không, chắc hẳn chàng sẽ từ chối hợp sức. Và bây giờ nàng đã thấy rõ rằng đó là cách duy nhất để có thể theo đuổi cuộc điều tra cho tới kết luận cuối cùng. Tường thuật lại hai vụ giết người trong Xã hội là một miếng mồi quá sức quyến rũ.”

“Được thôi, tôi sẽ trả lời, thưa ông, với một điều kiện.”

Emma bĩu môi. “Louisa, ta không biết đây có phải một ý kiến khôn ngoan hay không.”

“Xin tha lỗi cho con,” Louisa nhẹ nhàng nói, “nhưng con thấy không còn lựa chọn nào khác.” Nàng nhìn sang Anthony. “Ông có đồng ý không?”

“Còn tùy đó là điều kiện gì,” chàng bình thản nói. “Nếu muốn tôi hỗ trợ trong việc này, ông phải chấp nhận đó sẽ là một sự hợp tác.”

Đuôi mắt Anthony hơi nhú lại. “Bà muốn can dự vào chuyện sát nhân ư, thưa bà Bryce?”

“Tôi mong muốn giúp ông điều tra ông Hastings,” nàng bình thản sửa lại. “Tôi vẫn còn chưa tin rằng chuyện ông ta hai lần phạm tội giết người là đúng như ông nói. Tuy thế, ông đã khiến tôi tò mò muốn tìm hiểu sâu hơn sự việc.”

“Thế quái nào mà bà lại muốn giúp tôi truy đuổi một kẻ sát nhân? Đó là một việc nguy hiểm.”

“Phải,” Emma xen vào rất nhanh. “Một việc hết sức nguy hiểm. Louisa, ta thực sự nghĩ con không nên tiếp tục tham gia việc này. Con như hiện nay cũng đã đủ liều lĩnh rồi.”

Một khoảng im lặng ngắn. Anthony chuyển hướng chú ý sang Emma.

Anh ta đã đánh hơi thấy con mồi, Louisa nghĩ. Giờ đây sẽ không gì đánh lạc hướng anh ta được.

“Được thôi, thưa ngài.” Nàng đan tay vào nhau. “Tôi sẽ giải thích phần mình, nhưng tôi phải cảnh cáo ngài rằng thực sự không còn lựa chọn nào khác ngoài hợp tác. Nếu không, sắp tới chúng ta vẫn sẽ tiếp tục va phải nhau.”

Anthony sẫm soi nàng. “Bà Bryce, bà buồn chán với Xã hội đến mức vui lòng nhận lấy nguy hiểm lớn với bản thân mình chỉ để giải khuây thôi à?”

“Tôi sắp nói với ông một chuyện mà rất ít người được biết. Emma là một trong những người ấy. Người thứ hai là chủ biên xuất bản tờ *Diệp báo chớp nhoáng*.”

“Cái của nợ đó à? Bà có việc quái gì mà liên quan đến một tờ báo tai tiếng thủ lợi từ những vụ bê bối bản thiêu?”

Nàng đã đoán trước phản ứng đó, nàng tự nhủ. Tuy thế, nàng vẫn suy sụp và bức bối bởi sự khinh khi dễ thấy của chàng.

“Tôi tình cờ,” nàng lạnh lùng nói, “là một phóng viên cho cái của nợ tai tiếng đó.”

Anthony ngồi im phăng phắc. Đây là lần đầu tiên, nàng nhớ lại, thấy chàng bị chặn lại giữa chừng. Nàng có tìm ra một chút hả hê trước sự chuyển hướng này. Hiển nhiên hình ảnh nàng trong mắt chàng đã rơi rất thấp, nhưng ít nhất nàng cũng khiến chàng phải giật mình. Nàng có cảm giác đó không phải chuyện thường xuyên xảy ra.

“Bà là phóng viên sao?” chàng lặp lại, giọng hoàn toàn trung tính.

“Một phóng viên *giấu mặt*,” nàng nói rõ. “Bút danh tôi là I. M. Phantom.”

“Chà quả là đáng đời tôi.” Chàng lắc đầu và khước mấp hơi giật giật.

Nàng trừng mắt. “Ông thấy nghề nghiệp của tôi có gì đáng cười sao, thưa ông?”

“Đáng kinh ngạc thì đúng hơn.” Chàng ngưng lại. “Em gái tôi sẽ vô cùng hào hứng được gặp bà.”

Louisa bùng lên. “Cô ấy cũng đọc các bài viết của tôi sao?”

“Tất nhiên. Nhưng đó không phải lý do duy nhất khiến con bé vui mừng được làm quen với bà. Tình cờ là hai người có rất nhiều điểm chung.”

“Tôi không hiểu. Em gái ông cũng là phóng viên ư?”

“Không, nhưng con bé cũng làm một nghề tương tự, giống như bà, buộc nó phải giấu kín danh tính.”

“Cô ấy làm gì?” Louisa háo hức hỏi. Nàng chưa bao giờ gặp một người đàn bà nào cũng phải dùng tên giả.

“Con bé viết kịch với bút danh E. G. Harris.”

“Tôi có biết tác phẩm của cô ấy.” Louisa khó khăn lắm mới tìm lại được sự phấn khích. “Kịch của cô ấy diễn ở nhà hát Olympia. Vợ hiện tại là *Đêm trên phố Sutton*. Tôi đã đi xem tuần trước. Có vài cảnh giật gân kỳ thú trong đó có cảnh hết sức đáng kinh ngạc về con tàu chìm trên biển.”

“Tôi biết.”

“Người ta cứ nghĩ rằng nhân vật nữ chính chắc sẽ chết chìm vì cô ta đang có một cuộc tình vụng trộm, mà ai cũng biết các cuộc tình vụng trộm luôn kết thúc chẳng lành trong các vở kịch điểm tình. Tuy thế, đến phút cuối một quý ông từ nơi nào không rõ xuất hiện đã cứu được cô.” Louisa thở dài. “Không may, đó lại chẳng phải Nigel, người cô yêu.”

“Như tôi nhớ thì Nigel đã có vợ>

“Phải, nhưng ông ta không biết điều đó, ông thấy đấy. Ông ta nghĩ vợ mình đã chết dù thực ra bà ta bị gã anh ruột lăm mưu toan nhốt trong nhà thương điên.”

“Tôi đảm bảo với bà rằng tôi đã xem vở kịch, thưa bà Bryce. Không cần phải kể lại cho tôi đâu.”

Nàng đỏ mặt ngượng ngùng. “Vâng, tất nhiên.”

Emma cười khúc khích. “Louisa hết sức ái mộ những vở kịch của em gái ông, thưa ông.”

“Tôi có thấy,” Anthony nhướn mày. “Và tôi cũng tình cờ có đọc một vài phóng sự của bà, thưa bà Bryce.”

“Tôi ngạc nhiên thấy ông thú nhận mình cũng đọc cái gì đó in trong tờ *Diệp báo chớp nhoáng*.” Nhưng một luồng khoái cảm nhỏ lướt qua nàng. Chàng đã đọc bài viết của nàng.”

“Tờ *Diệp báo* có hai loại độc giả,” chàng khô khan nói. “Một loại thừa nhận mình có đọc và một loại không thừa nhận. Từ khi những bài báo của I. M. Phantom bắt đầu xuất hiện thì điều này lại càng đúng. Tôi phải dành cho bà những lời chúc mừng thật lòng, thưa bà Bryce. Bà đã tìm được cách bắt Xã hội phải sững sốt một vài lần với những lật tẩy về các vụ bê bối ở chốn cao sang.”

Nàng chợt cảm thấy cần thiết phải bảo vệ mình. “Tôi không chỉ quan tâm đến các vụ bê bối bởi tính chất giật gân của chúng. Chính mong ước được thấy công lý chiến thắng đã thúc đẩy tôi, thưa ông.”

Chàng nhướn mày về lạ lùng. “Công lý?”

“Những người sống trong các giai tầng thượng lưu lạm dụng vị thế quyền lực và đặc quyền của họ quá thường xuyên. Họ lợi dụng những kẻ yếu đuối hơn và biết rõ rằng ít có khả năng họ sẽ phải trả giá vì những tội ác đó.”

“Tôi hiểu. Bà cảm thấy cần ban phát công lý bằng cách phơi bày những kẻ như thế?”

“Chẳng thể làm được điều gì khác cả.” Nàng xòe rộng hai tay. “Mọi người đều biết gần như không thể buộc Scotland Yard thực hiện điều tra trong Thế giới Lịch duyệt. Mọi cánh cửa đều đóng lại, và không có cách nào buộc chúng mở ra. Chính ông cũng nói, cảnh sát sẽ không thể lục soát nhà Hastings.”

“Phải. Tuy nhiên...”

“Nhờ có Emma, tôi đã lọt vào một vị thế độc nhất vô nhị,” nàng nói tiếp. “Tôi có thể giao du với vài giới xã hội cao nhất mà không gây chú ý đến mình.”

Chàng liếc qua Emma.

Emma rót thêm trà. “Một chuyện cực kỳ thú vị, tôi phải nói vậy.”

“Tôi muốn nhấn mạnh rằng tôi tự hào vì những thông tin chính xác,” Louisa nghiêm khắc nói. “Tôi luôn luôn điều tra khá tỉ mỉ trước khi viết các bản tường thuật. Điều tôi muốn tránh nhất là mang đến đau đớn hay ô nhục cho một người vô tội.”

“Đủ rồi.” Anthony giơ một bàn tay, xoay về phía nàng. “Tôi không nghi ngờ nhiệt tâm cũng như mục đích của bà thưa bà Bryce.”

Nàng tự cho mình nhẹ nhõm một chút.

“Tôi ngạc nhiên là làm thế nào bà lại có được thông tin,” chàng nói tiếp. “Liệu tôi có thể phỏng đoán rằng, với tư cách một người hoạt động báo chí, bà có những nguồn tin riêng:

“Đúng thế,” nàng nói, thận trọng trở lại.

“Tôi muốn biết tên người đã khiến bà theo dõi Hastings.”

Nàng cân nhắc một thoáng. Miranda Fawcett rất thích thú vai trò đứng sau hậu trường cung cấp bí mật cho phóng viên. Chắc chắn bà sẽ đồng ý giúp đỡ những điều tra của Anthony, đó là nếu có thể thuyết phục bà tin tưởng chàng.

“Có thể người đưa tin của tôi sẽ đồng ý hỗ trợ ông,” nàng nói, “nhưng tôi không thể đảm chắc được.”

Sự hào hứng được che đậy nháng lên trong mắt Anthony. “Tôi hiểu.”

Louisa siết chặt đôi tay. “Hãy để tôi nói rõ ý mình, thưa ông,” nàng lạnh lùng nói. “Cuộc nói chuyện này sẽ chấm dứt ngay bây giờ nếu ông không đồng ý để tôi làm một người hợp tác trọn vẹn trong việc này.”

Mắt chàng nhúu lại một cách nguy hiểm ở khóe. “Tôi nghĩ như thế không hề khôn ngoan đâu, thưa bà Bryce.”

Mười phút sau chàng đã xuống theo bậc cửa nhà số Mười hai, băng qua đường, rồi đi ngang công viên nhỏ ở giữa quảng trường. Tâm trạng chàng không dễ chịu chút nào.

Louisa là phóng viên cho tờ *Điện báo chớp nhoáng*. Thông tin đó từ trên trời rơi xuống, đến với chàng đúng lúc không ngờ nhất. Chàng chưa bao giờ nghe nói đến một nữ phóng viên, chưa kể một người hoạt động trong các giới đặc quyền.

Dù là một nghề nghiệp hết sức khó tin, nó cũng giải đáp phần lớn những điều đã khiến chàng tò mò mấy ngày hôm nay, gồm cả những chuyên đột nhập bí mật trong nhà Wellsworth và Hammond cũng như mối quan tâm của nàng với Hastings. Nó cũng giải thích cả những chiếc váy lỗi mốt, cặp kính cận, và lối nói chuyện tẻ nhạt ở mọi cuộc giao tế nàng tham dự. Louisa đã tìm mọi cách để đảm bảo người ta không chú ý đến mình. Thế nhưng dù muốn hay không, bây giờ nàng sắp sửa mất đi một phần sự ẩn mật quý báu đó một khi tên tuổi đã bị gắn với tên tuổi chàng, chàng tự hỏi nàng sẽ xử thế nào trước chuyện đó.

Chàng bước qua một hàng cây và thấy mình đang đứng ở một khoảng trống nhỏ giữa công viên. Chàng đi qua hai ghế tựa bằng sắt uốn màu xanh lá và một bức tượng nữ thần. Qua phía bên kia cây cối chàng băng ngang một con phá nữa, ngoặt vào góc, vào tới một con hẻm hẹp. Khi tới một con phố đông đúc, chàng thoáng nghĩ ngợi rồi gạt bỏ ý định vẫy một chiếc xe ngựa thuê. Chàng cần phải gạt bỏ phần nào sự phiền muộn do thỏa thuận của Louisa gây ra.

Chàng không muốn nàng can dự vào chuyện này, nhưng có vẻ như không còn lựa chọn nào khác. Nàng đã nói rõ sẽ theo đuổi việc điều tra Hastings dù có hay không có sự hỗ trợ của chàng. Điều duy nhất chàng có thể làm lúc này là để mắt sát sao đến nàng. Việc đó không hề dễ dàng, chàng quả quyết.

CHƯƠNG 11

“Ta biết khó mà thuyết phục con từ bỏ sự vụ này,” Emma nói. “Tuy thế, ta vẫn thấy mình cần phải thử. Có quá nhiều mối nguy khi>

Louisa đứng lên, đi tới cửa sổ nhìn ra vườn. “Con đã từng nhận nhiều mối nguy rồi.”

“Không phải như thế này. Con chưa bao giờ điều tra một vụ giết người. “

“Đó chính là lý do tại sao con không thể bỏ lỡ cơ hội này. Câu chuyện về vụ hạ sát kinh hoàng hai phụ nữ trong Xã hội gắn với Elwin Hastings là một việc quá quan trọng không thể bỏ qua. Những kẻ như Hastings chẳng may khi phải trả giá cho tội ác của họ. Đây là cơ hội lôi một kẻ ra trước công lý.”

“Hãy nhớ rằng con chưa biết chắc Hastings có giết người hay không. Ở thời điểm này, con chỉ biết dựa vào phán đoán của ông Stalbridge về các sự việc thôi. Ta đã nói với con, có thể ông ta có những lý do riêng để đổ tội cho ai đó.”

Louisa nhìn ra vườn. “Con nghĩ rằng ông ta theo đuổi cuộc điều tra này không chỉ nhằm rửa tên mình đâu, Emma. Thực tình là, con nghĩ ông ta không thèm để ý xem Xã hội nghĩ gì về mình. Trực giác bảo con rằng ông ta thực sự tin Hastings đã giết Fiona. Ông ta cương quyết giành lại công lý cho cô ấy.

“Có thể con muốn gắn những động cơ cao đẹp như thế cho ông ta bởi con muốn tin rằng hai người

có điểm chung nào đó,” Emma nhẹ nhàng nói. “Cả hai đều kiếm tìm công lý, vân vân và vân vân.”

“Con nghĩ bá nói đúng.” Louisa quay lại. “Nhưng dù thế nào, con cũng quyết định theo vụ này đến cùng.”

“Đừng hiểu lầm ta, con yêu, ta hoàn toàn khâm phục công việc phóng viên của con, nhưng ta sợ con đâm ra liều lĩnh khi kiếm tìm công lý trong Thế giới Lịch duyệt.”

“Con rất biết ơn sự lo lắng của bá, và con hứa sẽ cẩn thận hết mức.”

Emma thở dài. “Chính cơn tức giận và sợ hãi đối với Huân tước Gavin đã thúc đẩy con. Kẻ đó đã chết, nhưng hấn vẫn còn ám ảnh con.”

“Con không muốn tranh cãi với bá về chuyện đó. Chuyện xảy ra năm ngoái là một cơn ác mộng sẽ theo con đến cuối đời. Cỗ lễ con đã cho phép nó đẩy mình vào một công việc liều lĩnh. Nhưng kể cả thế, con cũng cảm thấy con đang làm công việc định mệnh của mình. Những bài viết ký tên I.M. Phantom thỏa mãn một nhu cầu trong con mà không gì sánh nổi.”>

“Con quyết tâm tiếp tục cái thỏa thuận với Anthony Stalbridge, phải không?”

“Con không có lựa chọn nào khác.” Louisa bóp chặt thành cửa sổ. Nàng im lặng hồi lâu. “Chắc ông ấy phải yêu Fiona lắm, Emma à.”

CHƯƠNG 12

Anthony đi lên bậc thềm ngôi nhà lớn trên phố Brackton. Khiếp sợ những gì đang chờ đợi, chàng đập miếng gỗ cửa bằng đồng sáng lóa. Tiếng bước chân vang lên trong hành lang. Cửa mở ra cho thấy một người đàn ông cao, gầy vơ vàng, tóc bạc, vận chế phục quân gia.

“Cậu Stalbridge, chào cậu. Mời cậu vào nhà.”

“Chào buổi chiều, Shuttle.” Anthony bước vào hành lang rồi thấy mũ lên cái bàn con mặt hoa cương. “Hấn là bác vẫn khỏe chứ?”

“Tôi hoàn toàn khỏe mạnh, thưa cậu, cảm ơn cậu.” Shuttle đóng cửa. “Mẹ và em gái cậu đang trong thư viện. Cha cậu, tất nhiên, vẫn ở trong xưởng.”

“Cảm ơn bác.”

Anthony đi dọc hành lang rồi ngừng lại bên cánh cửa thư viện đang mở, gồng mình đón chờ cú đòn sắp tới. Trong phòng có một bàn giấy lớn và một giá vẽ, cả hai đều đặt ở vị trí thuận lợi nhất để đón lấy ánh sáng từ các cửa sổ cao nhìn ra khu vườn trải rộng. Mẹ của chàng, Georgiana, đang đứng bên giá vẽ, cây cọ trong tay. Ánh nắng tô đậm thêm những sợi bạc trên mái tóc sẫm màu. Bà đã gần sáu mươi, cao, dáng người thanh thoát. Cái tạp dề lấm màu vẽ ôm lấy chiếc váy. Clarice ngồi ở bàn, nghiền ngẫm một tập giấy kín đặc chữ viết của chính nàng. Kịch bản mới nhất cho rạp Olympia, hấn nhiên rồi. Những lọn đỏ bông bênh rủ xuống hai bên khuôn mặt yêu kiều và đôi mắt xanh lơ.

“Chúc buổi chiều đẹp đẽ, các quý bà,” chàng nói bên ngưỡng cửa. “Có vẻ cả hai đều đang bận bịu. Tôi sẽ không làm phiền đâu.” Chàng lùi lại một bước. “Tôi chỉ ghé qua đây nói chuyện đôi chút với

cha thôi.”

“Tony.” Clarice bắt chột ngẩng lên. “Quay lại đây. Chưa biện hộ cho mình thì anh đừng có hòng chạy đi.”>

“Xin lỗi,” Anthony nói, lùi xa hơn vào trong hành lang. “Anh đang có chuyện hơi gấp một chút. Có lẽ để sau đi.”

“Không có sau siếc gì hết, “ Georgiana tuyên bố. Bà đặt cây cọ sang một bên. “Bà con vừa ở đây chưa đây một giờ trước và đã nói tất cả với chúng ta rồi.”

Chàng khế chữi thề. Bà của chàng, Phu nhân Payne, là người phụ nữ kiên cường không bao giờ phụ danh tiếng của gia đình. Mục đích sống của bà, cứ như chàng thấy, là nhúng tay vào các công việc gia đình. Mỗi người trong nhà đều đã từng khốn khổ vì sự can thiệp của bà vào một thời điểm nào đó, nhưng gần đây bà dồn sự chú ý vào chàng là chủ yếu.

Công bằng mà nói, không phải chỉ mình bà. Nhưng ngày gần đây, xem ra tất cả gia tộc đều đang dồn hết sự quan tâm lên chàng và hiển nhiên là với thiện ý. May mắn thay, những người duy nhất trong đại gia đình Stalbridge ở thành phố tại thời điểm này chỉ là bà, mẹ, cha và em gái chàng.

Dù sao đi nữa, với trí tuệ bén nhạy và ý chí mạnh mẽ nằm trong gần như mọi cành nhánh của cây gia đình Stalbridge, chẳng mấy lạ lùng khi thời gian gần đây chàng tìm mọi cách tránh mặt ngay cả bốn người thân đang tình cờ có mặt tại London.

“Có thật thế không? “ Clarice hào hứng gặng hỏi. “Có thật là anh đã bắt cóc một quả phụ bí ẩn tên là bà Bryce khỏi vũ hội nhà Hastings đêm qua rồi mang biến vào màn đêm trong cỗ xe ngựa của mình?”

Chàng rất yêu em gái. Nàng kém chàng vài tuổi, đầu óc sắc sảo, tâm hồn nồng nhiệt, và nói chung là một nơi bầu bạn thú vị, nhưng cũng chẳng thể chối rằng nàng vô cùng ưa thích những gì kịch tính, hậu quả từ những tài năng kịch trường của nàng, hiển nhiên.

“Bà Bryce và anh quả có đi khỏi vũ hội cùng nhau, “ chàng nói, cẩn thận lựa chọn từ ngữ. “Tuy thế, anh và bà ấy đã xuống thêm rồi lên xe hoàn toàn bình thường. Như anh nhớ thì không có bắt cóc gì ở đây cả. Bây giờ, nếu hai người cho phép, tôi sẽ đi gặp cha.”

“Khoan đã, con phải kể thêm cho chúng ta về bà ta chứ.” Georgiana khẳng khái. “Bà ta là ai? Xuất thân như thế nào? Ông Bryce gặp chuyện gì? Bà nội con không có mấy thông tin. Điều duy nhất bà nội biết thì bà Bryce là họ hàng xa của phu nhân Ashton và bà ta hoàn toàn mù tịt về thời trang.”>

Cuối cùng Antho ny cũng mỉm cười. “Thiếu thốn các tiểu tiết chắc hẳn đã khiến bà nội cực kỳ phật ý.”

“Đúng là bà ta đeo kính mắt đến dự vũ hội à?” Clarice hỏi.

“Phải.” Anthony nói.

“Thế nào?” Georgiana ướm. “Thế còn chồng bà ta?”

“Con không biết ông Bryce đã gặp chuyện gì,” Anthony thừa nhận. “Điều quan trọng là ông ta không

còn ở đây.”

“Bà nội nói bà Bryce không còn để tang nên chắc ông ta đã qua đời ba hoặc bốn năm trước rồi,” Clarice gợi ý.

“Hoàn toàn có thể giả thiết như thế, phải,” Anthony đồng ý.

“Bà nội con nhận định rằng bà ta không có vẻ là đang sở hữu chút tiền bạc nào,” Geogiana nhận xét. “Hiển nhiên là phu nhân Ahson nhận bà ta vào ở chỉ vì lòng tốt.”

“Xem ra là thế,” Anthony đồng ý. “Bây giờ, nếu hai người cho phép...”

“Bà ta là người như thế nào?” Clarice hỏi.

Anthony dành vài giây suy nghĩ về câu hỏi đó.

“Bất tuân chuẩn mực.” cuối cùng chàng cũng đáp.

“Về phương diện nào?” Clarice căn vặn. “Mọi người muốn biết chi tiết, Tony. Đây là người đàn bà đầu tiên anh tỏ ra quan tâm từ khi Fiona chết. Ít ra anh cũng phải kể cho cả nhà vài điều về bà ta chứ.”

“Ngoài các chuyện khác thì bà ta rất thích kịch bản của em,” chàng nói.

“Anh kể với bà ta là em viết cho rạp Olympia sao?” Clarice trở mắt.

“Anh hiểu là bà ta rất vui lòng khi kết chuyện nữ nhân vật chính có cuộc tình vụng trộm trong *Đêm trên phố Sutton* không bị chết đuối cho dù người cứu không phải là người đã quyến rũ cô ta>

“Em không thể cho Nigel cứu cô ta được,” Clarice giải thích. “Anh ta đã có vợ rồi.”

“Anh đã cố giải thích điều đó,” Anthony nói. Đến đó chàng tìm được cách chuẩn đi.

Chàng bước lên cầu thang rồi đi xuống hành lang dài dẫn tới căn phòng lớn phía sau nhà. Kiến trúc sư đã chủ ý dành nơi này làm phòng ngủ chính và phòng khách, nhưng nó đã được trưng dụng làm xưởng cho cha chàng từ khi chàng nhớ được.

Âm thanh kim loại va nhau loảng xoảng dội lên qua hành lang tầng trên. Đó là một âm thanh quen thuộc, âm thanh chàng nhớ rõ từ ngày thơ ấu. Chàng đã dành hàng giờ trong xưởng. Nếu không tích cực giúp đỡ cha mình trong một dự án nào đó, chàng lại tiêu tốn kha khá thời gian chơi đùa với những bộ máy đồng hồ và đồ chơi cơ khí đặc biệt mà cha đã chế tạo riêng cho chàng.

Chàng nghĩ khi mở cửa, có một người cha là nhà sáng chế có nghĩa một điều: Đời chẳng bao giờ buồn chán.

“Con đây à, Clarice?” Marcus Stalbridge đứng quay lưng lại cửa. Ông không quay lại. “Ta vẫn chưa hoàn thành cái dự án nhà bốc cháy của con đâu. Có chút vấn đề với mấy loại hóa chất tạo khói, ta e là thế. Chúng nó lại tạo ra quá nhiều khói. Khán giả sẽ không được xem các hành động trên sân diễn đâu.”

Anthony đóng cửa lại, khoanh tay, tựa một bên vai vào tường. “Clarice định thiêu rụi một cái nhà sao?”

“Tony. Con đến thật đúng lúc.” Marcus đặt cờ lê xuống rồi quay ngoắt lại. “Ta đã gửi tin đi cả mấy giờ rồi. Con ở chỗ quý nào thế?”

Mặc một tạp dề da nặng, sơ mi và quần dài bê bột dầu, chân đi đôi ủng vững chắc, cha chàng hoàn toàn có thể bị lầm với một phu bến cảng hay một ông thợ mộc, Anthony nghĩ. Rõ ràng ông không chung diện như những nhà quý tộc lâu đời.

Marcus được dạy dỗ để trở thành kỹ sư. Theo lời những ai đã quen ông thời niên thiếu, ông đã bắt đầu phát minh đủ thứ từ khi đủ lớn để rời khỏi vành nôi. Giờ thì ông đã hơn sáu chục, khổ người cao lớn với đôi bàn tay khéo léo và những đường nét đẹp đến quá quắt. Đôi mắt vàng xanh của ông có thể sắc bén và xuyên thấu đến rùng mình khi ông đang mê mải chế tạo ra một trong vô số phát minh của mình. Những lúc khác, ông lại có ánh lơ đãng và ngơ ngch. Tất cả mọi người đều biết rõ về nhìn đó. Nó có nghĩa là Marcus đang mơ tưởng tới một công cụ mới.

“Con xin lỗi, thưa cha,” Anthony nói. “Hôm nay con vương vịu cả ngày, và rồi khi tới đây, khó khăn lắm con mới vượt qua được đôi thanh tra ngồi dưới nhà.”

Marcus chùi tay vào mảnh giẻ. “Hẳn là mẹ và em gái con có vài câu hỏi cho con. Bà nội con vừa đến thăm chúng ta mà.”

“Con có nghe nói. Cho con biết về ngôi nhà bốc cháy của Clarice đi. “

“Lại một trò giật gân nữa của nó ấy mà. Nó nói sự cạnh tranh đang trở nên khá khốc liệt. Mỗi nhà hát trong thành phố đều cố vượt lên đám còn lại nhờ những cảnh kịch tính sàn diễn. Ma quỷ, giông bão, tàu mất phanh, tháp xoay tròn, và tất cả những thứ loại đó giờ thành tầm thường. Nó nói chẳng bao giờ lửa lại không làm khán giả phải lóa mắt. “

“Chắc khó mà vượt qua nổi cái tàu chìm trong vở vừa rồi. Nó chân thực đến nỗi đám phê bình cầu nhàu vì họ bị ướt. “

“Xi.” Marcus nhăn mặt kinh tởm. “Đám phê bình lúc nào mà chả có gì đó cầu nhàu. Khán giả mê vở diễn đó. “

“Giờ thì nó lại muốn đốt cháy một ngôi nhà trên sân khấu sao? “

“Phải. Vai nam chính phải cứu thoát một đứa bé bị kẹt trong đám lửa. “

“Con tin chắc cái đó sẽ ly kỳ lắm. “

Marcus bĩu môi. “Không ly kỳ như Clarice hy vọng, ta e là thế. Có vẻ như những người chủ rạp Olympia khá lo lắng khi nó bảo định dùng lửa thật trên sân khấu. Nhưng ta đã nghĩ ra một phương án thay thế chắc là sẽ khả dụng. Ấy là một chùm ánh sáng màu lửa và thật nhiều khói. “

“Con nóng lòng muốn xem quá.”

“Còn về chuyện giật gân, bà nội con đã kể rằng con với một bà góa tên là Bryce cũng đã gây ra một vụ nho nhỏ đêm qua. Chuyện gì xảy ra thế? Ta cứ nghĩ con đang chìm đắm trong những điều tra về nhà Hastings. Con đổi ý rồi à?”

“Cha đừng có mà tỏ ra hy vọng một cách đáng th như thế. Con nghi rằng bà Bryce có liên hệ đến

những điều tra của con.”

“Quý tha ma bắt.” Marcus nhấn nhó. “Lẽ ra ta phải đoán ra chứ. Khi ta, mẹ con và Clarice nghe nói con đã đưa một bà về sau vũ hội, ta nghĩ chúng ta đã nhảy đến kết luận rằng có thể...”

“Con đã cho phép mình sao nhãng ư? Xin lỗi phải làm mọi người thất vọng.”

Marcus tựa người vào một bàn náy phía sau. “Con không thể trách mọi người đã lo lắng cho con được, Tony. Con bị ám ảnh về việc chứng minh Hastings đã sát hại Fiona. Cái việc con đang theo đuổi là hết sức nguy hiểm. Nếu con bị bắt quả tang trong lúc lén mò nhà Hastings...”

“Đêm qua con đã tìm thấy dây chuyền của Fiona,” Anthony lặng lẽ nói.

Marcus tròn xoe mắt nhìn chàng. “Quý sứ, ở đâu?”

“Ở trong két sắt của Hastings.”

Marcus thở ra nặng nhọc. Rồi mắt ông nheo lại. “Con có chắc đây là dây chuyền nhà Risby không?”

“Có. Chắc hẳn đã tháo nói ra sau khi giết cô ấy.”

Marcus xoa xoa gáy. “Thế là con đã đúng, sau tất cả mọi chuyện.”

“Rõ ràng là có vẻ như vậy.”

Marcus khoanh tay, suy nghĩ. “Nhưng chẳng có nghĩa lý gì cả. Hẳn làm việc đó để làm gì? “ Ông hơi nhíu mắt “Con không nghĩ là có thể hẳn đã quyến rũ cô ấy, phải không? Tình nhân tranh cãi nhau, có lẽ thế? “

“Không,” Anthony nói.

“Con có vẻ rất chắc chắn. Ta biết con quý con quý mến Fiona, Tony - tất cả chúng ta đều như thế - nhưng đừng để những quyến luyến cũ làm con không nhìn thấy những khả năng xác thực khác. “

“Fiona không có quan hệ tình cảm với Hastings.”

Trông Marcus không có vẻ hoàn toàn hài lòng, nhưng ông cũng gật đầu, không bàn cãi thêm.

“Được rồi, “ ông nói. “Thế còn động cơ thì sao? Có lý do gì khiến hẳn lại ra tay với một phụ nữ trẻ vô tội?”

“Con không biết. Đó là một trong những điều con muốn tìm ra. “

“Bỏ cuộc đi, Tony. Thời gian đã trôi qua lâu quá. Bây giờ con không thể chứng minh được điều gì nữa. “

Anthony tới đứng bên một bàn máy. Chàng nhìn xuống các dụng cụ bày dọc trên mặt gỗ. “Trong hơn hai năm qua, Hastings đã tổng tiền vài quý bà giàu có cao tuổi.”

“Con đang nói đùa thôi. Hastings? Một kẻ tổng tiền ư?”

“Con tìm được bằng chứng trong két sắt, cùng với sợi dây chuyền. Đáng buồn là, cũng như sợi dây chuyền, ta không thể công bố chúng được. Con sẽ sắp xếp trả lại bằng chứng tổng tiền cho các nạn

nhân dưới hình thức giấu tên, nhưng những lý do rõ ràng không thể trông đợi ai trong số họ làm chứng tố cáo hẳn cả. Thực tế là, con không tin họ biết kẻ tổng tiền mình là ai.”

“Chúa ơi.” Marcus nhăn mặt kinh tởm. “Tay này là một kẻ xấu xa. Nhưng nếu không chứng minh được thì con hy vọng làm được gì?”

“Từng bước một đã.” Anthony rời mắt khỏi các dụng cụ. “Mục tiêu chính của con tại thời điểm này là tìm ra vì sao hẳn lại hạ sát Fiona. Câu hỏi đó đã hành hạ con từ khi con bắt đầu vụ này.”

“Và làm thế quái nào con tìm ra được?”

“Con biết chắc không có quan hệ tình cảm nào giữa hai người bọn họ. Như thế còn lại khả năng là bằng cách nào đó Fiona biết quá nhiều về công việc kinh doanh của hẳn. Có thể cô ấy phát hiện ra hẳn là một kẻ tổng tiền.”

Marcus suy nghĩ một lúc. “Con nghĩ hẳn giết cô ấy để bảo toàn bí mật của mình?”

“Đó là một động cơ lớn.”

“Có lẽ. Nhưng, làm sao con có thể chứng minh được khi đã từng ấy thời gian trôi qua?”

“Con không biết.” Anthony t cạch kết sắt ở một bên phòng. Chàng đặt tay lên bề mặt xanh ngọc sáng bóng rồi đưa ngón tay lần theo hình trang trí bằng vàng. Két của Hastings, quả thực, là một chiếc Apollo, như cha đã nói. Hẳn lấp nó dưới sàn phòng ngủ, như Carruthers đã nói với cha. Cảm ơn cha đã lấy được thông tin cho con.”

Will Carruther ở Công ty Khóa và Két sắt Carruthers là một người bạn lâu năm của gia đình. Ông là đại lý duy nhất cung cấp két sắt Apollo Độc quyền ở London. Carruthers đã bán két sắt cho Hastings. Ông cũng đã giám sát việc lắp đặt.

Mày Marcus nhướng lên. “Ta hiểu rằng con vẫn chưa để mất chút tài năng phá khóa nào của mình?”

“Con có hơi chùn tay, nhưng vẫn mở được trong chưa đầy ba mươi giây. “

“Ngày trước thì đã là mười lăm.” Marcus mỉm cười vẻ hoài nhớ. “Ta sẽ không bao giờ quên những giờ dài vui sướng con dành để mở khóa trong xưởng này, giúp ta thử nghiệm các sáng chế mới.” Đôi mày trắng lại nhíu sát vào nhau. “Khiến ta nhớ rằng, đã đến lúc con cho ta vài đứa cháu nội rồi đấy. Ta cần có thêm trợ lý. Con không ở đây nữa, con Clarice lúc nào cũng bận bịu với kịch cợt.”

Sẽ đến lúc thôi mà cha,” Anthony hứa. “Khi cái việc kia đã hoàn tất.”

“Hứa lên hứa xuống.” Nét mặt Marcus đanh lại. “Thế còn bà Bryce thì sao? Bà ta ở đâu trong tất cả chuyện này?”

“Rắc rối lắm. Đêm qua, con gặp bà ta đúng lúc bà ta ra khỏi phòng ngủ của Hastings.”

Marcus há miệng, ngậm miệng, rồi lại há miệng lần nữa. “Phòng ngủ của Hastings? Con đùa đấy à? Bà ta đang làm cái quái gì ở đó?”

“Cũng giống việc con định làm. Bà ta vào đó để tìm tài sản riêng của hẳn.”

“Tại sao?”

“Bà ta đang tìm bằng chứng cho thấy Hastings đầu tư tiền vào một nhà chứa.”

“Bà ta mở được chiếc *Apollo*?”

“Không. Nhưng sau khi gặp con trong hành lang phòng ngủ, bà ta đã thuê con làm việc đó th>

“Bà ta thuê con?” Đến lúc này thì Marcus gần như lắp bắp.

“Bà ta tưởng con là một tay trộm tư trang. Như con nói, chuyện này khá rắc rối.”

“Chúa ơi.” Marcus cau mày. “Cái bà Bryce này là *ai*?”

“Con vẫn còn đang tìm hiểu câu hỏi đó. Nhưng con đã phát hiện ra rằng, ngoài những chuyện khác, bà ta là phóng viên cho tờ *Diệp báo chớp nhoáng*.”

“Ta không tin được. Bà ta viết cho báo chí giật gân?”

“Vâng.”

“Nhưng con căm ghét báo chí vì những gì chúng đã viết về cái chết thương tâm của Fiona. Ta thấy khó tin nói là con lại đi liên kết với một tay nhà báo.”

“Bản thân con cũng thấy khá ngạc nhiên, thưa cha. Nhưng rồi con đã phát hiện bà Bryce thường xuyên khiến người ta phải bất ngờ. Tiện đang nói chuyện này, con sẽ biết ơn nếu cha coi nghề nghiệp của bà Bryce là một bí mật gia đình đen tối. Bà ta làm mọi cách che giấu thân phận mình.”

Đôi mày Marcus nhướn lên tận đỉnh đầu. “Bởi bà ta là phụ nữ?”

“Một phần, hẳn nhiên. Nhưng lý do chính phải dùng bút danh là vì bà ta thực hiện các điều tra nghiệp vụ trong Thế giới Lịch duyệt. Sự nghiệp của bà ta sẽ kết thúc sớm nếu danh tính bị tiết lộ cho Xã hội.”

“Cái đó là đương nhiên.” Marcus khịt mũi. “Nếu tin đó được đồn đi, tên tuổi bà ta sẽ bị xóa khỏi mọi danh sách khách mời trong thành phố. Bà ta sẽ không bao giờ được nhận một lời mời nào nữa.”

“Chính thế.”

Marcus trầm ngâm vuốt cằm. “Hết sức ngạc nhiên. Cực kỳ đáng ngạc nhiên. “

“Cha có nhớ vụ bê bối Bromley không?”

“Chắc chắn có nhớ. Đúng là một tin giật gân. Ai mà tưởng tượng được Huân tước Bromley, cái lão tự thị, tự phụ đó lại làm tiền từ một đường dâm thuốc phiện cơ chứ. Khi tin đó lọt ra trên *Diệp báo chớp nhoáng*, Bromley buộc phải rời khỏi đất nước để làm một chuyến du hành dài kỳ ở Hoa Kỳ. Hẳn ta vẫn chưa dám trở lại.”

Bà Bryce là người đầu tiên thuật lại chuyện đó và đưa ra bằng chứng trước công chúng. Bà ta viết với bút danh I.M. Phantom.”

“Vậy bà ta là Phantom.” Marcus dừng lại, cau mày. “Và bây giờ bà ta đang truy đuổi Hastings. Ái

chà chà. “

“Con cố thuyết phục bà ta từ bỏ việc điều tra, nhưng bà ta một mực không chịu. Con thấy mình có trách nhiệm phải đảm bảo bà ta không gặp phải nguy hiểm gì, nên đã đồng ý hợp tác với bà ta trong chuyện này. Tương lai trước mắt, cả thế giới sẽ nghĩ bà ta và con đã thiết lập một mối quan hệ luyến ái với nhau.”

“Ta hiểu.” Marcus có vẻ tỉnh quái. “Và có thật thế không?”

“Con cam đoan với cha, mối liên hệ giữa con và bà ấy hoàn toàn là về công việc.”

“Theo như bà nội con thì tất cả mọi người đã nói tới mối quan hệ luyến ái giữa con và bà Bryce rồi.”

“Quan trọng là ở đó, thưa cha. Nếu may mắn, lời đồn đại đó sẽ là vỏ bọc tốt. Nếu mọi người, kể cả Hastings, tin rằng bà Bryce và con đang qua lại với nhau, họ sẽ ít có khả năng đoán ra chúng con đang thực sự làm gì.”

“Một giả thiết thú vị đấy,” Marcus nói không chút ấn tượng.

“Không may thay, đó là giả thiết duy nhất của con. Chúc cha một ngày tốt lành, thưa cha.”

Anthony rời phòng, rảo bước về phía cầu thang. Chàng chắc hẳn Clarice đang ẩn nấp ở hành lang trước, nhưng chàng đã gặp may. Không có ai quanh quất dưới nhà. Tuy thế, chỉ khi đã an toàn ra đến ngoài phố, chàng mới thở phào nhẹ nhõm.

MARCUS CHỜ ĐỢI đến khi nghe thấy cửa trước mở ra rồi đóng lại. Khi chắc chắn Anthony đã đi khỏi, ông bỏ cái tạp dề da ra rồi xuống nhà vào thư viện.

Georgiana và Clarice đều đang uống trà. Cả hai nhìn ông ra vẻ chờ đợi.

“Tony có nói gì với cha về mối quan hệ với bà Bryce không ạ?” Clarice hỏi.

“Có chút ít.” Marcus cầm chén trà Georgians đưa cho ông. “Thật vô cùng lạ lùng. Kỳ dị, phải nói là thế.”

“Mình có nghĩ đây là chuyện nghiêm túc không?” Georgiana hỏi. “Hay chỉ là hứng thú thoáng qua?”

“Không phải hứng thú thoáng qua đâu,” Marcus nói, tin chắc vào kết luận của mình. “Mặc dù tôi nghĩ là Tony chưa nhận ra điều đó. Nó còn đang mê mải với chuyện tìm ra kẻ sát hại Fiona.”

“Mình nghĩ gì về bà Bryce?” Georgiana hỏi.

“Khó mà nói được. Tôi còn chưa gặp bà ta.” Marcus nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống. “Nhưng theo những gì được kể lại, tôi nghĩ bà ta khá xứng với cái gia đình này.”

CHƯƠNG 13

Miranda Fawcett đồng ý gặp họ vào ngày hôm sau. Bà ta tiếp Louisa và Anthony trong một phòng khách sang trọng nhìn như sảnh ngoài một nhà hát xa hoa. Màn nhung đỏ thẫm dây vàng rủ xuống quanh cửa sổ. Thảm màu đỏ tía, trang trí hình hoa phức tạp. Ghế dài và ghế tựa đều mạ vàng và phủ nệm

vàng chói. Một chùm đèn pha lê nặng treo trên đầu.

Bản thân Miranda cũng gây choáng ngợp không kém trong chiếc váy xanh ngọc lam mặc trong giờ trà chiều và rất nhiều ngọc trai. Bà ta mang một vành tóc không lô búi một cách tinh tế chắc phải mất hàng giờ. Louisa tin chắc vị nữ chủ nhân đang đội tóc giả. Rất ít phụ nữ ở tuổi Miranda -hoặc bất kỳ tuổi nào, quả thế - lại có mớ tóc dày đen thế. Cái màu nâu lộng lẫy nhìn cũng rất đáng ngờ.

“Rất vui lòng được gặp ông, thưa ông Stalbridge. “ Miranda tươi tắn nhìn Anthony khi chàng cúi đầu hôn tay.

“Tôi mới là người rất vui mừng, thưa bà Fawcett. “ Chàng đứng thẳng dậy, mỉm cười. “Bà là một huyền thoại, thưa bà. Nhưng hẳn bà cũng biết điều đó. Không một diễn viên nào có thể thay thế bà trên sân khấu. Tôi đã hết sức may mắn vì được xem buổi diễn cuối trong vai Phu nhân Macbeth của bà. “

Louisa suýt ngã l khỏi ghế. Hiển nhiên, Anthony có thể chuyển sang vẻ phong nhã theo ý muốn. Mới nửa giờ trước, khi đến quảng trường Arden đón nàng tới cuộc hẹn với Miranda, chàng chẳng hề tỏ ra vui sướng chút nào trước triển vọng phải gặp bà cự diễn viên. Thực tế là chàng khá sững sốt khi biết nguồn tin của nàng là ai.

“Thế quái nào mà bà lại gặp được Miranda Fawcett cơ chứ? “ chàng gầm gừ, theo Louisa vào trong xe.

“Có dịp tôi đã giúp bà ấy một việc nhỏ khi mới trở thành phóng viên,” Louisa giải thích. “Bà ấy biết ơn lắm. “

“Bà này chắc phải gần sáu chục tuổi rồi. “

“Chắc vậy. “

Anthony ngửa người trên ghế, bỗng trở nên trầm tư. “Vào thời hoàng kim nghe đồn bà ta là tình nhân của một số nhân vật có máu mặt nhất cả nước. “

“Emma có nói với tôi. “

“Có tin đồn rằng bà ta có quan hệ lâu năm với một người tên là Clement Corvus “

“Tôi nghĩ là Miranda có nhắc đến tên ông ta vài lần. “

“Louisa, người đàn ông này có tiếng là một tên trùm tội phạm.”

“Chắc chắn là không, thưa ông” Nàng mỉm cười thản nhiên. “Nếu ông Corvus là tội phạm thì đã bị bắt từ lâu rồi.”

“Như những gì tôi nghe được, hẳn quá khôn ngoan nên khó mà bị bắt. Hẳn luôn cẩn trọng tạo khoảng cách đủ xa với những hoạt động tội ác mang lại lợi nhuận cho hắn. Người ta nói hắn sống như một nhà quý tộc có tài sản và nguồn lợi trong khi điều hành cả một đế quốc ngầm. Còn dân đường phố thì gọi hắn là Vua Quạ. “

Vẻ hiểu biết trong giọng chàng thu hút sự chú ý của. Nàng ngắm chàng với vẻ tò mò bất ngờ.

“Có vẻ như ông biết khá nhiều về ông Corvus, “ nàng nói.

Anthony lưỡng lự. “Dạo gần đây, tôi nghĩ nhiều về hă. Tôi sẽ nói thẳng. Việc bà có liên hệ với tình nhân cũ của hă khiến tôi vô cùng bất an. “

“Tôi nghĩ là mối quan hệ này không hề *cũ*, “ Louisa nói về thú vị. “Tôi có cảm giác họ vẫn còn khá gần gũi với nhau. Bà Fawcett là một nguồn tin hết sức hữu ích. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu phần lớn tin tức bà ấy cấp cho tôi đến trực tiếp từ Vua Quạ. “

“Vì sao hă lại muốn hỗ trợ một phóng viên cơ chứ? “

Nàng khẽ nhún vai. “Có thể chuyện đó làm ông ta thích thú. Tôi biết bà Fawcett coi việc cung cấp tin cho tôi là một nguồn vui vô biên. “

“Bà đã giúp đỡ bà ta việc gì vậy?”

“Đó là một câu chuyện dài.”

Giờ đây nhìn Miranda rạng ngời tươi tắn, Louisa cảm thấy một tình cảm lẫn lộn giữa vui thích và ngưỡng mộ. Thời đỉnh cao sự nghiệp, Miranda là nữ diễn viên nổi danh nhất nước Anh. Bà cũng từng lưu diễn ở Hoa Kỳ và được hoan nghênh nhiệt liệt. Dù đã rời sân diễn, rõ ràng bà vẫn không hề đánh mất khả năng chinh phục khán giả trước mắt mình.

Miranda nhoẻn với Anthony một nụ cười lúm đồng tiền. “Ông thật tốt quá, thưa ông. Phải thừa nhận là đôi khi tôi không thể tin mình đã rời nhà hát lâu đến thế. Tôi nhớ nó vô cùng. Đờ thực chán đến phát sầu lên được. “ Bà ném nhanh một nụ cười hiểu biết cho Louisa. “Ít ra là trước khi tôi làm quen với bà Bryce. Tôi thề rằng bà ấy đã mang lại một nguồn say mê mới cho sự tồn tại chán ngắt của tôi. “

Anthony ngồi xuống một chiếc ghế vàng. “Quả thật bà Bryce thường đem lại phần khích cho mọi vật.”

Louisa trừng mắt đe dọa chàng. Chàng mỉm cười lễ độ.

“Quả đúng vậy, “ Miranda nói. Bà nhìn Anthony về mong đợi. “Bà ấy có nói với tôi rằng ông đang hỗ trợ bà ấy làm một cuộc điều tra nhỏ lý thú, thưa ông Stalbridge. “

“Tôi nghĩ việc đó sẽ rất thú vị, “ Anthony nói. “Cả tôi cũng bắt đầu thấy đời hơi buồn tẻ dạo gần đây. “

Louisa đưa mắt nhìn lên trần nhà.

Miranda cười lục khục trong c Bryce sẽ nhanh chóng hóa giải vấn đề ấy cho ông. “

“Tôi đã nhận ra một sự biến đổi thấy rõ trong thời biểu nhàm chán hàng ngày của tôi, “ chàng cam đoan với bà.

Ha, Louisa nghĩ. Đờ chàng chẳng có gì có thể gọi là thời biểu, lại càng không bao giờ nhàm chán.

“Tôi hoàn toàn có thể hình dung được, “ Miranda thì

tổng tiền này, “ Louisa nói. “Chúng tôi biết ông ta có ít nhất một thuộc hạ nữa, một doanh nhân tên là Phillip Grantley nhưng Grantley đã tự bắn vào đầu mình hai tuần trước. “

“Điều chúng tôi muốn biết, “ Anthony nói, “là liệu có ai khác làm việc cho Hastings không. Đặc biệt là một người tóc vàng đẹp trai tuổi chưa tới ba mươi. Chúng tôi tin rằng có tồn tại một người như thế và đó là kẻ đã dụ dỗ các tiểu thư để họ hàng của họ bị tống tiền sau này. “

“À, phải, giờ tôi đã hiểu, “ Miranda nói. “Tôi không có câu trả lời ngay lúc này, nhưng tôi sẽ vui lòng đi dò hỏi thêm. Có thể cho tôi một ngày được không? “

“Hiển nhiên rồi, “ Louisa đáp. “Cảm ơn bà rất nhiều. Ông Stalbridge và tôi hết sức biết ơn bà.”

“Vớ vẩn. “ Miranda xua tay một cách duyên dáng. “Bà biết rằng tôi rất thích thú cuộc phiêu lưu nhỏ của chúng ta mà.”

“Vẫn còn một việc nữa, “ Anthony nói.

Miranda nhìn chàng dò hỏi. “Vâng thưa ông Stalbridge? “

“Xin bà thứ lỗi nếu như tôi đang chạm tới lĩnh vực quá riêng tư, nhưng Louisa có nói với tôi rằng bà và Clement Corvus có mối quan hệ gần gũi.”

Tiếng cười của Miranda trầm và quyen rũ. “Quả thế, thưa ông. Đã hơn hai mươi năm rồi.”

Anthony rút một phong bì từ trong túi áo khoác ra. “Nếu vậy lần tới hai người gặp nhau, tôi có thể nhờ bà chuyển giúp cho ông ấy thứ này cũng như lời thăm hỏi được không?”

CHƯƠNG 14

Anthony đỡ Louisa vào xe. Chàng đã gọi xe thuê chiều nay thay vì dùng xe nhà. Không việc gì phải rêu rao với cả thế giới chàng và Louisa lui tới nhà cự mệnh tinh kia.

Khi ngồi xuống trước mặt nàng, chàng nhận ra Louisa đang khá sốt ruột với nỗi tò mò bị kìm nén. Chàng chợt nhận thấy cho dù nàng có đang trong tâm trạng thế nào, chàng cũng bị nàng cuốn hút. Bất cứ lúc nào ở gần nàng chàng cũng ý thức được một nguồn năng lượng nữ tính rất kỳ bí, một nhục cảm sâu xa chế ngự tất cả phần nam tính trong chàng. Chàng thấy bị hút về nàng bởi những ràng buộc vô hình. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra với người đàn bà nào khác.

“Có gì trong phong bì đó?” nàng gặng hỏi.

Chàng chú ý tới câu hỏi. “Vài thứ giấy tờ liên quan đến liên minh đầu tư mà Hastings lập nên với Hammond và Wellsworth gần đây,” chàng nói.

“Tôi không hiểu. Tại sao ông lại nghĩ là ông Corvus sẽ quan tâm?”

“Bởi theo những giấy tờ đó thì ông ta là thành viên thứ tư trong liên minh.”

Mắt nàng mở to. “Ôi trời.”

“Nhưng đến giờ, phần hấp dẫn nhất có vẻ như Hastings cùng những kẻ kia đang rắp tâm lừa Corvus để chiếm lấy khoản lợi nhuận của ông ta. Rõ ràng họ đã kết luận rằng nếu có thể giấu không cho ông ta biết một vài điều về công việc ấy, ông ta sẽ chẳng bao giờ nhận ra miếng bánh cuối cùng về tay mình lại nhỏ hơn nhiều so với những kẻ còn lại.”

“Họ giả định rằng bởi Clement Corvus không thuộc tầng lớp của họ và không tham gia các câu lạc bộ với họ, ông ta sẽ không đời nào phát hiện ra sự thực. Họ sẵn lòng lấy tiền rồi trở mặt lừa đảo không ít người khác và hẳn là còn làm nhiều chuyện tồi tệ hơn nữa.”

“Tôi cũng cho là vậy.” Nàng chuyển sự chú ý sang khung cảnh đường phố bên ngoài cửa xe. “Chính sự ngạo mạn của Hastings và những kẻ còn lại là điều tôi không chịu được. Những kẻ không hề bận lòng khi nghiền nát người khác, miễn là người khác đó ở tầng lớp thấp hơn.”

“Bà lúc nào cũng quan ngại như thế về những kẻ xấu xa giao du trong Xã hội ư?” chàng trầm tư hỏi.

Nàng hơi ngắc ngứ, như thể đã quên mất chàng ở đó cho đến khi chàng mở miệng. Khi nàng quay lại, chàng nhận thấy vẻ cảnh giác trong mắt nàng. Chàng cảm thấy nàng hối tiếc vì đã để lộ sự xúc động của mình.

“Thứ lỗi cho tôi,” nàng nói, giữ cho giọng mình thật bình thản. “Tôi biết có những lúc tôi trở nên quá đa cảm vì công việc của mình.”

Chàng mỉm cười. “Tôi không phiền trước những cảm xúc mạnh mẽ đâu.”

Nàng chớp mắt. “Thật ư?”

“Thật vậy. Thực tế, có nhiều lúc tôi thấy khá vui sướng vì điều đó.”

Nàng đưa mắt dò tìm trên khuôn mặt chàng, bối rối. “Tôi không hiểu ý ông là gì, thưa ông.”

“Ý tôi là thế này, thưa bà Bryce.”

Chàng chồm tới trước, đưa một tay áp lấy sau đầu nàng, kéo mặt nàng thật sát lại, và phủ đôi môi lên miệng nàng.

Nàng có vẻ choáng váng mắt một lúc, nhưng cũng không tránh đi. Chàng cảm thấy một luồng run rẩy chạy dọc người nàng. Chàng siết chặt nàng hơn. Nàng đặt nhẹ một bàn tay đi găng lên vai chàng. Môi nàng khẽ hé mở.

Mọi thứ bên trong chàng muốn đảo lộn vì kích thích. Phải cố gắng lắm chàng mới không kéo nàng nằm xuống ghế, lật vấy nàng lên và chìm đắm vào trong nàng. Ý nghĩa đó khiến chàng nhận ra cửa vẫn đang mở. Không hề buông Louisa ra, chàng dùng bàn tay còn lại giật rèm cửa xuống.

Khi bóng tối trong khoang xe kín đã trùm lên họ, chàng đưa cả hai tay tóm chặt đầu nàng, giữ nàng nằm yên, và chậm chậm hôn sâu hơn. Môi nàng mềm mại và mời mọc đến vô tận. Chàng uống lấy nguồn nước ấm của nàng như đã phải chịu khát hàng tháng, có lẽ hàng năm trời.

Chàng nghe thấy tiếng rên khe khẽ rất đàn bà. Âm thanh ấy khiến chàng mê mẩn. Lúc này chàng đã hoàn toàn hưng phấn, cương cứng đến mức căng cả quần. Chàng hạ tay xuống ngực Louisa, lần theo dáng hình nàng qua lớp vải chiếc váy.

Lại nghe một âm thanh nhỏ nữa, lần này là một tiếng thở dốc kinh ngạc, và rồi các ngón tay nàng giật lên bóp chặt vai chàng.

“Ông *Stalbridge*,” nàng bật ra giọng nghèn nghẹt.

“Tôi biết.” Chàng rên lên rồi miễn cưỡng ngẩng đầu. “Đây không thể coi là thời điểm hay khung cảnh thích hợp được. Xin nhận lời xin lỗi của tôi, thưa bà. Tôi hiểu rằng chuyện diễn ra thế này là không theo cách thông thường. Tôi chỉ biết nói một điều rằng khi ở bên bà, hình như không gì xảy ra theo dự kiến cả.”

Nàng nhìn chàng trân trân sau cặp kính mờ nước, miệng hé ra, má đỏ bừng.

Ngỡ ngàng, chàng gỡ bỏ kính của nàng ra. Nàng chớp mắt rồi nhú nhẹ mày khi chàng rút cái khăn tay sạch tinh tươm ra lau mắt kính.

Chàng trả lại cặp kính cho nàng.

“Cảm ơn ông,” nàng nói, có vẻ hụt hơi.

Nàng đeo kính lại rồi bỗng vội vàng chỉnh lại mũ và vuốt phẳng nếp váy.

Chàng nhìn nàng một lúc, thích thú vì nàng ngồi đối diện với mình, nhăm nháp ý nghĩ rằng nàng đã đáp lại mình. Sau một lúc, chàng mở rèm.

Khi rốt cuộc không còn gì để làm nữa Louisa hắng giọng, ngồi lui lại, và bắt hai tay vào nhau rất chặt.

“Vậy thì,” nàng nói, và rồi ngưng lại.

“Bà vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi,” chàng nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

Đôi mày nàng nhú vào nhau. “Câu hỏi nào?”

“Niềm đam mê đưa những tên tội phạm trong Thế giới Lịch duyệt ra trước công lý của bà bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Ồ. Sau khi tôi đến ở với Emma.” Nàng nhìn ra cửa sổ. “Trước đó, tôi cứ cho rằng không thể làm gì với loại này.”

“Chuyện gì đó đã xảy đến với người nào bà quý mến ư?” chàng hỏi, thận trọng dò ý. “Chuyện gì đó đã khơi nguồn khao khát trong bà muốn được thấy công lý trừng trị những kẻ ấy trong Xã hội?”

“Không có gì cá nhân cả,” nàng trả lời trơn tru. “Chỉ là những quan sát về thế giới của tôi thôi.”

Nàng đang nói dối, chàng nhận ra điều đó. Hết sức thú vị.

Chàng khẽ mỉm cười. “Một ngày nào đó, tôi sẽ phải giới thiệu bà với một người bạn của tôi. Người này rất hiểu thế nào là sống trong đam mê đòi công lý. Hai người sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau, tôi nghĩ thế.”

Nàng liếc sang chàng, khẽ nhíu mày. “Là ai vậy?”

“Tên ông ấy là Fowler. Ông ấy là thanh tra ở Scotland Yard.”

Một biểu hiện chỉ có thể là kinh hoàng vụt qua mặt nàng. Nó biến mất trong nháy mắt, nhưng cũng tạo được một ấn tượng sâu đậm đối với chàng.

“Ông thân quen với một *cảnh sát* ư?” nàng căng thẳng hỏi.

Bí ẩn lại chất chồng lên bí ẩn. Chàng khoanh tay ngồi lún sâu hơn vào góc khoang xe, sự tò mò trong chàng dâng lên tột độ.

“Fowler là người điều tra cái chết của Fiona,” chàng giải thích. “Ông ấy cũng lãnh vụ tự tử của Victoria Hastings. Cũng như tôi, ông ấy tin rằng cả hai vụ đều có dính líu gì đó đến Elwin Hastings, nhưng vẫn chưa tìm ra cách nào để chứng minh.”

Nàng bóp cây dù chặt đến mức thật lạ lùng là cán dù chưa gãy. “Vị thanh tra này có điều tra vụ tự tử thứ ba mà ông nhắc tới không? Vụ xảy ra cùng tháng đó?”

“Joanna Barclay? Có. Ông ta bắt buộc phải theo dõi bởi ông ta điều tra vụ sát hại Huân tước Gavin.”

“Tôi hiểu.”

Có vẻ như nàng khó khăn lắm mới thở được.

<">“Bà thấy không khỏe à?” chàng hỏi, đột ngột quan tâm.

“Không, tôi khỏe, cảm ơn ông.” Nàng lưỡng lự. “Tôi không biết ông lại quen biết ai đó ở Scotland Yard.”

“Vì những lý do hiển nhiên, tôi không rêu rao cho cả thế giới. Fowler cũng rất cẩn trọng giữ bí mật về mối liên hệ giữa chúng tôi.”

“Tôi hiểu. Chắc ông cũng phải thừa nhận rằng một nhà quý tộc tầm cỡ như ông mà lại quen biết thân tình với một tay cảnh sát là chuyện không bình thường chút nào.”

Chàng nhún vai. “Fowler và tôi có chung một mối quan tâm.”

“Chứng minh rằng Hastings đã giết Fiona?”

“Phải.”

“Liệu tôi có thể giả định rằng ông Fowler là nguồn cấp tin về Elwin Hastings cho ông hay không?”

Anthony nghiêng đầu. “Ông ấy cũng cung cấp cho tôi vài thông tin bên lề liên quan đến Clement Corvus. Fowler giúp đỡ tôi tận tình nhất.”

Nàng mỉm một nụ cười héo hắt. “Ông thật may mắn làm sao.”

CHƯƠNG 15

Một lúc sau, Anthony đưa nàng trở lại cửa trước nhà số Mười hai rồi từ biệt nàng.

“Ngay khi có tin tức gì của Miranda Fawcett thì nhắn tin tới địa chỉ của tôi nhé,” chàng nói trong khi bà Galt mở cửa.

“Tôi sẽ báo cho ông,” nàng hứa, tuyệt vọng muốn thoát khỏi chàng.

Chàng ném cho nàng một cái nhìn lạnh lùng, dò xét rồi mới bước lùi lại. Gật đầu lịch sự chào bà Galt, chàng trở xuống bậc thềm vào cỗ xe đang chờ.

Louisa chạy ào vào hành lang, cảm giác một bầy ma quỷ đang đuổi theo mình. Nàng gần như ném mũ và gắng tay cho filepos-id="filepos402489">

“Phu nhân Ashton có nhà không?” nàng hỏi.

“Phu nhân chưa về, thưa bà. Nhưng phu nhân cũng sắp tan buổi họp mặt Hội làm vườn rồi.”

“Tôi sẽ chờ trong phòng đọc.”

Khó khăn lắm nàng mới có thể bước đi mà không co cẳng chạy theo hành lang. Nàng vào phòng đọc, khép cửa lại. Ấn chặt nắm cửa sau lưng bằng cả hai tay, nàng mềm nhũn người đổ vào tấm cửa gỗ.

Nàng gắng gượng lấy lại hơi. Cứ như nàng đang mặc một chiếc áo nịt bằng thép. Mạch nàng đập dồn. Nàng muốn chạy trốn, muốn lánh đi, nhưng chẳng có nơi nào cả.

Nàng cần thứ gì đó để giúp thần kinh mình dịu lại. Nhắc người khỏi cửa, nàng bước qua phòng tới bàn rượu, bứt nắp khỏi bình, và dốc tung tóe một lượng rượu lớn vào ly. Ngụm đầu tiên nàng uống nhiều quá nên phì tứ tung ra xung quanh và hơi sặc. Hít lấy hít để không khí, nàng bắt đầu đi đi lại lại trong phòng.

“Bình tĩnh nào,” nàng nói. “Anh ta không thể biết mày là ai được. Chẳng đời nào anh ta lại biết được sự thực.”

Tuyệt làm sao. Giờ thì nàng bắt đầu nói chuyện một mình.

Nàng lại uống, lần này một ngụm nhỏ, rồi đến bên cửa sổ. Nàng nhìn ra vườn.

Lòng dạ nàng đang rối bời. Hoàn toàn dễ hiểu, nàng trấn an mình. Nàng vừa chịu một cú sốc lớn rồi liền đó lại một cú nữa. Đầu tiên là cái hôn kinh khủng kia. Rồi tiếp đó là cái tin kinh khủng không kém

là người đàn ông vừa khiến các giác quan nàng văng vắt lại thân quen với tay thanh tra đang điều tra cái chết của Huân tước Gavin.

Nàng thử làm thêm một hộp brandy nữa. Mất một lúc hơi thở của nàng mới đều trở lại, nhưng dần dần cơn kinh hoảng cũng dịu đi.

Sẽ ổn cả thôi, nàng nghĩ, trong khi đặt cái ly rỗng xuống. Nàng sẽ phải hết sức cẩn thận, cố nhiên, nhưng ngay bây giờ thì nàng chưa có nguy cơ bị phát hiện. Rõ ràng là Anthony đang cháy bỏng mong muốn báo thù cho Fiona. Trong lúc đang dồn hết tâm trí vào việc tìm lại công lý cho người phụ nữ mình đã yêu và đã đánh mất thì không có lý do gì chàng lại đến người đàn bà đang giúp đỡ chàng trong việc đó cả. Phải không?

Nàng cố gắng suy nghĩ rạch ròi. Không may thay, rượu brandy lại khiến đầu óc nàng hơi mù mịt. Tuy thế có một điều hiển nhiên. Tốt nhất là không nên có thêm cái hôn nào nữa. Sẽ thật ngu xuẩn hết sức nếu dính vào mối tình vụng trộm với Anthony Stalbridge. Chẳng có gì tốt đẹp cả. Các mối tình vụng trộm luôn dẫn đến kết thúc chẳng lành.

Một cảm giác u sầu thế chỗ cơn sợ hãi bứt rứt. Nàng nắm chặt lấy mép cửa sổ, tì trán vào khung kính, rồi nhắm mắt. Cảm giác sẽ thế nào nếu được yêu nhưng chàng từng yêu Fiona thương mến? Nàng biết mình sẽ chẳng bao giờ tìm được câu trả lời cho câu hỏi ấy.

CHƯƠNG 16

Daisy Spalding tỉnh dậy trong cơn đau đớn điên cuồng. Hỗn hợp thuốc phiện cô vừa uống đêm qua đã tan đi, để cô lại với nỗi khổ sở của xác thịt bị hành hạ thâm tím. Cô thận trọng ngồi dậy trên cái giường hẹp rồi xem xét xung quanh. Cô đã thoát khỏi một người khách nữa, nhưng cũng vừa hút chết. Nếu không phải một khách hàng khác nghe thấy tiếng động bên kia tường và qua tìm hiểu, chắc sáng nay cô đã về chầu ông vải rồi.

Khách hàng đêm qua là kẻ hung bạo nhất từ trước đến nay. Cô nhìn thấy sự điên cuồng trong mắt hắn khi hắn thắt dây bịt mồm cô và trói tay cô sau lưng. Cô hoảng kinh, nhưng đến lúc đó thì đã muộn.

Cô mới làm ở nhà chứa này được vài tuần. Cô không nghĩ mình sẽ trụ lại được hết tháng. Sau khi Andrew chết, tên chủ nợ của anh bảo cô có thể hoàn lại món nợ bằng cách tới làm ở Nhà Phụng Hoàng trong vài tháng. Đây là lần đầu cô nghĩ tới việc gieo mình xuống sông, nhưng tên chủ nợ đã thuyết phục cô.

“Nhà Phụng Hoàng không giống như những nhà thổ khác,” hắn cả quyết với cô. “Tất cả những bà cô làm việc ở đó đều xuất thân từ những gia đình gia giáo, cũng như bà ấy. Họ nhận được tiền lương hậu hĩnh lắm bởi họ chiếm một vị trí cao hơn nhiều so với những ả đứng đường. Họ là *nàng hầu*, không phải là gái điếm ngoài phố. Các quý ông sẵn sàng trả nhiều tiền để được các quý bà có giáo dục bầu bạn.”

Nhưng điếm vẫn là điếm, Daisy nghĩ. Cô thật ngu mới nghĩ rằng công việc sẽ khác chỉ vì cô đã từng là một quý bà.

Khiếp sợ phải vào trại tể bần, cô đã chấp nhận lời đề nghị. Phải rất lâu sau cô mới phát hiện rằng khi cô vào làm ở Nhà Phụng Hoàng, chủ nợ của chồng cô đã nhận được một món hậu hĩnh từ bà chủ,

Madam Phụng Hoàng.

Madam Phụng Hoàng đã phân bua rằng cô không đủ xinh đẹp để làm vừa lòng những khách hàng thông thường. Cánh cửa duy nhất chỉ dành cho người đàn bà nào chịu bước vào con đường khó khăn hơn. Một vài quý ông thích mạnh tay một chút, bà ta giải thích. Điều đó khiến họ hưng phấn, nhưng không gây ra tác hại gì nghiêm trọng.

Daisy đứng lên, người rúm lại, và nhìn hình mình phản chiếu trên tấm gương rạn trên bồn rửa. Mắt cô thâm tím. Quai hàm sưng phồng. Cô không dám nhìn phần cơ thể còn lại.

Hậu quả lần này thật nghiêm trọng. Lần tới có thể nguy hiểm đến tính mạng. Nếu số mệnh bắt cô phải chết ở tuổi hai mươi, cô thà tự kết liễu cuộc đời mình. Thề với ma quỷ cô sẽ không dành đặc quyền đó cho một nhà quý tộc ắt sẽ lên đỉnh nếu biết cô gục xuống dưới dự tàn bạo của mình.

Dẫu quyết tâm theo đuổi lối thoát cuối cùng có phần yếu ớt, ý chí sống của cô lại vẫn rất mạnh mẽ. Cô đã nghe những lời nhỏ to về một cơ sở ở đường Swanton nơi những cô gái đường phố có thể tới tìm một bữa ăn nóng sốt. Nhiều người nói rằng người phụ nữ điều hành chốn đó đôi lúc còn giúp một cô gái tìm được việc làm tử tế dưới một cái tên khác.

Cô còn gì để mất đâu? Daisy nghĩ. Nhưng cô sẽ phải hết sức cẩn thận. Madam Phụng Hoàng là một kẻ lạnh lùng và hết sức nhẫn tâm. Có tin đồn rằng bà ta dấn dấp đến vụ mất tích bí ẩn của bà chủ trước. Và gã đàn ông có ánh mắt tàn độc mà bà ta tiếp đón trong khu phòng riêng của mình có vẻ còn nguy hiểm hơn.

Daisy rùng mình. Nếu Madam Phụng Hoàng phát hiện một trong những gái điếm của mình đã đào thoát tới cơ sở trên đường Swanton, không thể biết bà ta sẽ làm những gì. Bà ta sẽ coi đó là một tấm gương rất xấu cho những cô gái còn lại ở Nhà Phụng Hoàng.

CHƯƠNG 17

Mảnh tin từ Miranda Fawcett được đưa đến sáng ngày hau. Anthony vẫn còn ở nhà khi nhận được tin báo của Louisa. Chàng lập tức gọi một chiếc xe tới quảng trường Arden.

Cảm giác hồi hộp và một cơn nóng nhộn nhạo dội qua người chàng lúc chiếc xe đỗ lại trước bậc thềm nhà số Mười hai. Chàng chợt hiểu ra rằng cái phấn khích của con thú săn mồi trong mình không liên quan gì tới cuộc phỏng vấn sắp tới với Miranda Fawcett cả. Chàng đang nóng người trước viễn cảnh được gặp lại Louisa, được ngồi gần nàng trong khoang xe.

Chết tiệt. Chuyện gì đang xảy ra với chàng thế này? Chàng chẳng thể nhớ lần cuối cùng mình cảm thấy thế này chỉ vì sắp cùng đi xe với một người đàn bà.

Louisa đang chờ trong một chiếc váy màu đen, găng tay đen, và mạng màu đen che phủ hết khuôn mặt nàng. Chàng tự hỏi có phải những áo váy này còn lại từ thời chồng nàng chết. Ý nghĩ Louisa có thời từng yêu một người đàn ông khác làm chàng cau kinh mà không hiểu vì sao. Chàng gạt ý nghĩ đó sang một bên.

Chàng phải thừa nhận chiếc váy và mạng là một bộ cánh nguy trang tuyệt hảo. Giờ thì chàng mới ngộ ra một bà góa giữa kỳ để tang là một người hoàn toàn không tên tuổi giữa đường phố thế nào.

“Bà có thường thấy cần thiết phải cải trang khi thi hành công việc của mình không?” chàng hỏi khi đưa tay dẫn nàng vào xe.

“Tôi nhận ra rằng phục trang góa phụ khá có ích trong nhiều trường hợp,” nàng nói và ngồi yên trên ghế.

Chàng ngồi xuống trước mặt nàng. Nàng nhìn chàng qua tấm mạng, còn bí ẩn và mờ mịt hơn lúc nào hết. Chàng bắt mình tập trung vào vấn đề trước mắt.

“Bà biết thêm được gì từ cô Fawcett vậy?” chàng hỏi.

“Chỉ có một cái tên và địa chỉ ở phố Halsey.”

Nàng đưa chàng một mảnh giấy. Chàng nhìn xuống, đọc thật nhanh. “Benjamin Thurlow.”

Nàng vò lớp mạng đen đẩy lên vành mũ đen rồi nhìn sang chàng. Mặt nàng bừng đỏ. Sauòng kính, mắt nàng sáng bừng vì hứng thú. Chàng không hiểu trông nàng như vậy vì đang bị cuốn đi trong cảm xúc hay chỉ là công việc báo chí đã khơi dậy nhiệt tâm của nàng.

“Ông có quen biết ông Thurlow này không?” nàng hỏi.

Chàng suy nghĩ chốc lát rồi lắc đầu. “Không.” Chàng đứng dậy, bật cửa nóc, nói với người lái: “Cho đến phố Hasley.”

“Vâng, thưa ngài.”

Chiếc xe lộc cộc lăn đi trong màn sương.

“Chắc chắn bước tiếp theo sẽ là hỏi han ông ta,” Louisa tuyên bố. “Nhưng chúng ta phải kín đáo. **Chúng** ta không muốn để lộ bài.”

“Tôi hiểu, thưa bà Bryce,” chàng lễ độ nói. “Tôi sẽ cố gắng cẩn mật hết sức. Tôi thấy chắc chắn mình có thể thành công nếu làm theo tấm gương tuyệt vời của bà. Tôi không thể bày tỏ hết tôi quý hóa đến chừng nào cuộc đào tạo về nghiệp vụ điều tra mà bà đang rất độ lượng ban cho tôi. Hẳn tôi phải may mắn lắm mới gặp được bà. Ai biết được tôi sẽ mắc phải những lỗi lầm đáng sợ nào nếu không có bà xuất hiện để uốn nắn tôi trong nghệ thuật cao quý là thực hiện những điều tra kín đáo.”

Nàng nhả mũi. “Thứ lỗi cho tôi. Lẽ ra tôi không nên tự tiện giáo huấn cho ông. Tôi e rằng mình không quen làm việc chung với người khác.”

“Có vẻ như cả hai chúng ta đều cần điều chỉnh.”

“Tôi nghĩ thế.”

Chàng duỗi chân và khoan tay lại. “Bà hết sức nghiêm túc trong nghề nghiệp của mình, phải không? Đó không phải một trò đùa hay giải trí với bà.”

“Ông đã nghĩ đó là một trò đùa hay sao?”

“Thật khó tưởng tượng vì sao một người phụ nữ trong hoàn cảnh rõ ràng là sung túc như bà lại đi theo nghề báo chí.”

“Nó thỏa mãn đam mê của tôi.”

“Phải, cái đó tôi cũng thấy. Bà có nguồn tin nào khác ngoài Miranda Fawcett không?”

“Ồ, có chứ,” nàng nói. “Miranda hết sức quý giá, tất nhiên, và như ông thấy, tôi cũng nhờ cậy được các mối quan hệ xã giao và kiến thức về Xã hội của Emma.” Nàng dừng lại. “Nhưng đôi lúc tôi cũng nhờ đến một nguồn khác.”

“Ai vậy?”

“Roberta Woods. Bà ấy chuyên giúp đỡ phụ nữ, vì lý do nào đó, rơi vào hoàn cảnh buộc phải kiếm ăn trên đường phố. Bà ấy điều hành một cơ sở nhỏ trên đường Swanton, mời ăn miễn phí những người đàn bà nào không kiếm nổi bữa ăn. Bà ấy cũng chỉ đường cho những người cần giúp đỡ tới một nơi bà ấy gọi là hăng môi giới.”

“Nơi đó làm gì?”

“Ở đó người ta đào tạo họ sử dụng một loại máy mới tên là máy đánh chữ. Ông đã nghe nói đến bao giờ chưa?”

Chàng mỉm cười. “Cha tôi phát minh ra một cái. Ông vẫn đang tìm cách cải tiến. Ông tin rằng nó sẽ đem lại đột phá mới cho nhiều lĩnh vực của công nghiệp và kinh doanh.”

“Ông ấy nói đúng.” Louisa đột nhiên phấn chấn hẳn lên. “Đó là một công cụ kỳ diệu. Những người ở hăng môi giới nói rằng chẳng mấy nữa mỗi cơ sở kinh doanh trong cả nước sẽ có một cái máy đánh chữ. Tất nhiên, như thế có nghĩa là nhu cầu tuyển dụng những người thành thạo máy đánh chữ ngày càng nhiều.”

“Tôi hiểu. Hăng môi giới cung cấp nhân viên đánh máy cho những chủ kinh doanh.”

“Đúng thế. Bởi hiếm người có khả năng ấy, **rất** nhiều hăng sẽ vui lòng thuê những phụ nữ được đào tạo cho các vị trí đó. Những người ở hăng môi giới nói với tôi rằng máy chữ đang mở ra cả một chân trời mới những việc làm tử tế cho phụ nữ. Thật là tuyệt vời.”

“Tôi có biết rằng cơ hội việc làm cho phụ nữ là hết sức hạn chế.”

“Rất ít người có thể tránh khỏi hoàn toàn mối đe dọa bị đẩy ra đường phố. Ngay cả những quý bà xuất thân từ các thang bậc xã hội giàu có nhất cũng xuất hiện ở đường Swanton. Thường thì họ là các quả phụ bị đẩy vào phá sản hay nợ nần sau khi chồng chết. Họ buộc phải bán thân để mua thức ăn và trả tiền thuê trọ.”

“Tôi thấy rằng bà quan tâm khá nhiều đến bếp phát chẩn của Roberta Woods. Làm thế nào bà lại biết đến nó?”

“Sau khi đến sống với Emma, tôi lãnh công việc điều phối các quỹ từ thiện thay bà. Bà đã trợ cấp cho cơ sở của cô Woods nhiều năm rồi. Cô Wood và tôi trở thành bạn bè với nhau. Chúng tôi có chung mối quan tâm tới việc phoir trần các quý ông trong Xã hội chuyên lợi dụng kẻ khác.”

Chàng ngấm kỹ nàng. “Ở đó bà biết được những thông tin gì?”

Nàng mỉm cười buồn bã. “Ông sẽ kinh ngạc nếu biết các chị em sống về đêm biết được những gì về đàn ông trong giới Lịch duyệt.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về chuyện đó, nhưng giờ, tôi có thể hiểu rằng các cô điếm sẽ là nguồn thông tin rất hữu dụng.”

Nàng nhìn chàng. “Từ đường Swanton mà tôi đã được biết Hastings trở thành một khách hàng thường xuyên của Nhà Phượng Hoàng vài tháng trước. Bây giờ ông ta lui tới đó hằng tuần. Theo tôi biết, ông ta không bao giờ hủy hẹn vì bất kỳ lý do nào.”

“Rất thú vị.”

Đôi mày nàng nhíu vào nhau. “Ông không thấy kỳ lạ là một quý ông lại có cuộc hẹn đều đặn ở một nhà chứa à?” “Tôi e rằng cát thường đến thế đâu, Louisa.”

“Ồ.”

Chàng mỉm cười. “Nếu điều đó quan trọng đến thế, tôi bảo đảm với bà rằng tôi không có mối hẹn nào tương tự đâu.”

Nàng đỏ mặt. “Tôi không có ý định ám chỉ điều đó, thưa ông.”

Chàng đã khiến nàng khá ngượng ngùng, chàng nghĩ. “Cho tôi biết thêm về vụ lừa đảo mỏ vàng ở California đi. Tôi nhớ mình đã khá ấn tượng trước những chi tiết mà I. M. Phantom phơi bày trên báo. Làm thế nào bà biết được nhiều đến thế?”

“Như Miranda có nói với ông, tôi tới gặp bà ấy sau khi nghe lỏm được cuộc nói chuyện kia. Không hẳn là tôi mong bà sẽ đón nhận tôi, chứ đừng nói đến chuyện tin tưởng. Nhưng tôi đã phải ngạc nhiên vì không những bà mời tôi vào nhà, mà còn lắng nghe lời tôi nói. Chúng tôi vạch ra một kế hoạch.”

“Kế hoạch gì vậy?”

“Miranda quả thực là một diễn viên tuyệt vời. Khi những người kia gọi đến yêu cầu bà ký vào những giấy tờ cuối cùng, bà đóng vai một người đàn bà ngây ngô sẵn lòng tham gia một kế hoạch đầu tư với hai quý ông cao sang đến thế. Tôi nấp sau cửa dành cho người ở trong phòng khách, nghe rõ từng lời và ghi chép lại.”

“Bước tiếp theo là gì?” chàng hỏi, hoàn toàn bị cuốn hút.

“Tôi đánh điện cho chủ biên tờ báo ở thị trấn bên California nơi các mỏ vàng được cho là tồn tại. Ông ta đã rất tử tế phúc đáp lại ngay, nói rằng không có mỏ vàng nào trong vùng hết. Ông ngờ rằng cổ chuyện lừa đảo ở đây và giục chúng tôi phải thận trọng. Ông ta cũng nói rất muốn biết các thông tin chi tiết cho tờ báo của mình.”

“Và đó là lúc bà nảy ra ý tưởng trở thành phóng viên?”

“Phải,” nàng nói. “Tôi p tức đặt hẹn với người xuất bản và chủ bút tờ *Diệp báo chớp nhoáng*. Chúng tôi gặp mặt để bàn bạc về đề nghị của tôi liên quan đến loạt bản tin từ bên trong Xã hội, bắt đầu bằng thông tin về một vụ lừa đảo được hai quý ông rất có uy thế dàn dựng.”

“Tôi đoán là ông ta chộp lấy cơ hội đó ngay?”

“Ông Spraggett không do dự lấy một giây,” nàng trả lời với một thoáng hãnh diện.

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên chút nào. Chàng trầm tư ngẫm nàng thêm một lúc. “Nếu không phải là một câu hỏi quá riêng tư, liệu tôi có thể được biết chuyện gì đã xảy ra với ông Bryce không?”

“Đáng buồn là ông ấy đã ra đi vì một cơn sốt chỉ ít lâu sau khi chúng tôi thành hôn.”

Nói rất tron tru, chàng nghĩ, và với vẻ buồn rầu rất đúng điệu.

“Xin nhận lời chia buồn của tôi, thưa bà.”

“Cảm ơn ông. Cũng đã nhiều năm rồi. Nỗi đau mất mát đã dịu bớt.” Nàng đẩy gọng kính cao hơn trên mũi và khoác lấy một vẻ quả quyết. “Chúng ta phải nghĩ xem sẽ tiếp cận ông Thurlow theo hướng nào.”

“Tốt nhất là bà hãy ở lại trong xe trong lúc tôi nói chuyện với ông ta.”

“Chắc chắn là không.”

Chàng gật đầu, chấp nhận điều tất yếu.

“Tôi đã đồ rằng bà sẽ nói vậy.”

CHƯƠNG 18

Hasiey là một con phố nhỏ chật hẹp trong một góc nghèo nàn của thành phố. Với màn sương bao phủ, nó dường như một thế giới riêng biệt, tách rời khỏi bên ngoài. Louisa quan sát khung cảnh qua cửa sổ xe. Khu này nhìn có vẻ hoang vắng. Không có khách bộ hành cũng chẳng có ngựa xe.

Anthony lệnh cho xe dừng lại, mở cửa, nhảy xuống vệ đường, và hạ bậc thềm. Louisa sửa lại mạng rồi để chàng đưa tay đón mình xuống xe.

“Hãy ở đây chờ chúng tôi,” Anthony dặn xà ích.

“Vâng, thưa ngài.” Người kia ngồi lại và rút trong túi áo khoác ra một cái bình thủy. “Tôi sẽ đến ngay khi ngài cần xe.”

Louisa bước đi theo Anthony qua màn sương cuộn xoáy tới cửa trước căn nhà của Thurlow.

Anthony đập gắt. Không có người trả lời.

“Lạ thật,” Louisa nói. “Tôi có thể hiểu là ông Thurlow đi vắng, nhưng cũng phải có một người quản gia ở nhà mới **phải**.”

Anthony ngấm ngấm cánh cửa sổ rủ nhiều lớp rèm với vẻ phán đoán. “Nếu có quản gia thì chắc bà ta cũng đi chợ rồi.”

Có gì đó trong giọng chàng khiến nàng chú ý, “Ông đang nghĩ gì vậy, thưa ông?”

“Nghĩ rằng chúng ta rõ ràng sẽ phải trở lại vào một lúc khác.” Chàng nắm khuỷu tay nàng rồi bắt

đầu đi về phía chiếc xe đang chờ đợi. “Đi thôi, bà Bryce. Tôi sẽ đưa bà về nhà.”

“Ha.” Nàng khựng lại, khiến chàng cũng phải dừng theo. “Đừng nghĩ ông có thể lừa tôi dễ thế, thưa ông. Ông đang tính cách gạt tôi ra để có thể quay lại phố Hasley đây rồi bẻ khóa vào nhà ông Thurlow tự sục sạo, phải không?”

“Sự thiếu lòng tin của bà làm tôi rất đỗi lòng, thưa bà.” “Nếu ông cứ cố đẩy tôi ra khỏi chuyện này, tôi sẽ không chỉ làm ông đau lòng thôi đâu.”

“Nếu bà nghĩ tôi sẽ cho phép bà cùng đột nhập vào phòng Thurlow với tôi thì bà đang ảo tưởng đấy. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu bà bị bắt vì tội trộm nhà đâu.”

Cương quyết, nàng nhìn quanh con đường vắng vẻ. “Tôi không thấy dấu hiệu nào là có cảnh sát quanh đây. Nếu hành sự thật cẩn thận, chúng ta khó mà bị bắt. Sẽ chẳng ai để ý nếu chúng ta đi qua cửa chính. Nếu có ai nhìn thấy chúng ta, thì cũng chỉ nghĩ rằng người trong nhà đã cho chúng ta vào.”

“Nhiều khả năng là cửa chính đã khóa, bà Bryce.”

“Tôi tin chắc rằng một người có thể phá khóa một chiếc két sắt Apollo độc quyền sẽ không gặp khó khăn gì lớn với một cái khóa cửa bình thường. Tôi sẽ đứng trước ông trong lúc ông bẻ khóa. Váy của tôi sẽ che chắn mọi hành động của ông.”

“Thế nếu có ai đến hỏi han về sự có mặt của chúng ta trong nhà thì sao?” chàng hỏi.

“Chúng ta sẽ bảo rằng chúng ta là bạn của ông Thurlow và có nhiều lý do để lo lắng về tình hình sức khỏe của ông ta.”

“Hả?” Chàng suy nghĩ mất vài giây. “Không tồi. Không tồi chút nào.”

“Chúng ta vào nhà để đảm bảo rằng ông ta không bị ốm,” nàng vô tư nói tiếp. “Ai sẽ phản đối chúng ta chứ?”

“Thurlow, có lẽ, nếu hắn tình cờ bước vào đúng lúc chúng ta đang lục lọi quanh nhà thì sao?”

“Chẳng đời nào hắn lại gọi cảnh sát một khi chúng ta thông báo rằng đã biết hắn có dính líu tới một vụ tống tiền.”

Hàm răng Anthony lóa lên trong một nụ cười ma mẫn. “Bà Bryce, quả thật bà và tôi suy nghĩ giống nhau về một số vấn đề.”

“Quả có thế, thưa ông.” Nàng mỉm cười, nhận ra trong mình một sự hồi hộp bén ngọt. “Bây giờ ông có thể làm ơn bắt đầu công việc của mình được không?”

“Sẽ không lâu đâu.” Chàng đặt tay lên nắm cửa và thử vặn. Cửa mở ra lập tức. “Không lâu chút nào.”

Louisa nhíu mày, “Chắc hẳn ông Thurlow đã quên khóa cửa khi ra ngoài.”

Anthony đẩy cửa rộng hơn, nhìn vào một hành lang trống trải. Louisa không ưa cái im lặng phả ra từ bên trong nhà Thurlow chút nào. Nàng cảm thấy tóc gáy đang dựng lên.

Anthony tuồn vào lối đi mờ tối. Ở chàng toát lên vẻ tinh nhạy của con thú săn mồi khiến nàng lại

cảm thấy một luồng ớn lạnh nữa nơi đầu các dây thần kinh. Cả chàng nữa cũng cảm thấy có gì không ổn.

Nàng theo chàng vào trong, lật mạng lên, và nhìn quanh.

Nơi trú ngụ của Thurlow rất điển hình cho nhà những người có tài sản khiêm tốn. Nàng nhìn vào phòng khách, khá nhỏ và đồ đạc sơ sài. Một hành lang dẫn vào bếp và một cửa sau chắc hẳn mở ra hẻm. Một cầu thang hẹp dẫn lên bóng tối dày đặc bên trên.

Anthony đóng cửa. “Có ai ở nhà không?” chàng gọi lớn bằng một giọng chủ ý vọng lên tầng trên. Sự im lặng vọng lại khiến người ta nghẹt thở.

Louisa di đầu ngón tay trên mặt bàn trong hành lang. Găng tay của nàng liền vấy bẩn.

“Ông ta có thuê quản gia, nhưng dựa trên khung cảnh này tôi dám nói bà ta không đến đây hằng ngày.”

“Điều đó cũng giải thích vì sao bà ta không ở đây hôm nay,” Anthony nói.

Chàng đi vào phòng khách, kéo ngăn bàn giấy. Nhấc một tập giấy lên, chàng lật xem thật nhanh.

“Có gì đáng quan tâm không?” nàng hỏi.

“Hóa đơn của thợ may và một số người bán hàng khác mà hẩn nợ tiền.” Anthony đặt tập giấy lại vào ngăn rồi cầm lên một cuốn sổ nhỏ. Chàng lật các trang. “Cô Fawcett nói đúng. Thurlow, quả thật, là một tay máu mê cờ bạc.”

“Ông có gì ở đó vậy?” Nàng tìm cách nhìn qua vai chàng.

“Danh sách những người hẩn nợ tiền.” Anthony lật thêm vài trang nữa. “Rõ ràng là hẩn thường xuyên mắc nợ và rồi không hiểu vì sao lại trả được hết sạch.”

“Vậy là ông ta thỉnh thoảng cúng thẳng bạc”

“Danh sách này đã gần ba năm rồi. Một số món nợ lớn kinh khủng. Có vài trường hợp lên đến nhiều nghìn bảng.”

Anthony trả lại cuốn sổ vào ngăn kéo.

Nàng đi theo chàng qua những phòng còn lại ở tầng trệt. Không có vẻ gì bất thường cả. Cứ như Thurlow mới đi khỏi đây chỉ vài phút **trước** khi họ tới.

Khi trở lại hành lang chính, Anthony bắt đầu lên lầu. Louisa vội vã đi theo. Cảm giác ngọt ngọt càng lúc càng nặng **nề thêm**.

Lên đến nơi, Anthony ngừng lại, nhìn hành lang ngắn dẫn đến một cánh cửa đóng im ỉm. Louisa cũng dừng lại theo, lạnh người mà không hiểu vì sao.

“Chuyện gì thế?” nàng hỏi.

“Đợi ở đây,” chàng khẽ nói. “Có thể hẩn đang ngủ trong giường. Dân cờ bạc thường thức muộn.”

Nàng phớt lờ mệnh lệnh đó, nhưng cũng cẩn trọng giữ khoảng cách **đáng** kể sau chàng. Điều nàng ít

muốn làm nhất là bước vào phòng một người đàn ông đang ngủ.>

Anthony dường như không nhận ra có nàng đằng sau. Chàng đang hoàn toàn tập trung vào cánh cửa đóng ở cuối phòng. Chàng gõ cửa một lần. Không có tiếng đáp lại chàng bèn vận nắm **cửa**. Cửa mở ra với một tiếng thở dài sâu nảo của bản lề. Chàng đứng trên ngưỡng cửa, nhìn vào căn phòng rèm phủ dày tối tăm. Chàng không cử động.

Nỗi sợ bóp chặt tâm não Louisa. Nàng không muốn đến gần thêm, nhưng vẫn bắt mình phải đi tới bên cửa. Âm khí đặc trưng của máu và chết chóc ủa ra từ trong phòng.

“Bà không nên đến gần thêm,” Anthony cảnh cáo bằng giọng lạnh lẽo và không đều.

Nàng rút khăn khỏi bao tay đẩy lên mũi. Rồi nàng nhìn qua chàng vào trong phòng.

Một người nằm ngửa mặt trên giường, chần đệm lộn tưng phèo quanh hông. Đầu hẳn có vẻ gì đó rất không ổn. Vỗ gối lạnh trắng ướt đầm máu.

Dường như có hình ảnh ma quỷ đang lung linh trong không khí trước mắt nàng. *Huân tước Gavin nhìn hệt thế này khi nằm chết trên sàn phòng ngủ của nàng.*

“Louisa?” Giọng Anthony sắc và thô bạo. “Bà sắp ngất đấy à?”

“Không.” Nàng vận sức trấn tĩnh lại. “Tôi không ngất đâu.”

Cánh tay người chết vận ngoéo ở khuỷu, nàng nhận ra thế, bàn tay để cách đầu không xa. Những ngón tay **sức** sống gập lại quanh báng **một** khẩu súng lục.

“Lạy Chúa,” nàng thì thầm. “Ông ta đã kết li đời mình.”

Anthony bước qua phòng rồi nhìn xuống tử thi.

“Chuyện trở nên thú vị rồi đây,” chàng nói.

Louisa choáng váng bởi vẻ dừng dừng đáng kinh ngạc trong giọng chàng. Anthony hồ như chỉ đang nhận xét về thời tiết. Nhưng khuôn mặt chàng, nàng nhận thấy, đã trở nên khắc nghiệt, đôi mắt lạnh như băng.

“Ý ông là sao?” nàng lập cập hỏi.

“Tôi tự hỏi xác suất cao đến đâu để hai tay trợ thủ của Hastings cùng tự tử trong có hơn hai tuần,” chàng nói.

CHƯƠNG 19

Chàng nhìn Louisa đang đánh mắt khỏi khung cảnh ghê rợn. “Bà có chắc mình không ngất chứ?”

“Tôi đã nói với ông rồi, tôi sẽ ổn.”

“Quay xuống lầu đi,” chàng nói nhỏ nhẹ. “Bà không cần phải ở lại trong phòng này đâu.”

Nàng không đáp lại gợi ý đó. “Quả thật ông ta phù hợp với những miêu tả trong nhật ký của các cô gái. Ông ta thực sự là một người hết sức điển trai. Và ông ta có vẻ chưa đến ba mươi.”

Anthony quay lại xem xét hiện trường kỹ hơn nữa. Viên đạn đã gây ra thương tổn khá nặng trong đầu Thurlow, khiến mái tóc vàng cao hất đầm máu, nhưng khuôn mặt hấn nhìn chung vẫn không bị ảnh hưởng. Đúng là hấn có những đường nét khiến phụ nữ phải ngoái nhìn.

Chàng quay lại phía Louisa. Nàng đang chăm chú nhìn một mảnh giấy trên mặt tủ ngăn cao ngang người.

“Ông Grantley có để lại thư không?” nàng khẽ khàng hỏi.

“Theo Fowler nói thì có.”

tới bàn, nhặt mảnh giấy lên rồi đọc lớn lá thư tuyệt mệnh.

“*“Tôi không thể chịu đựng sự sỉ nhục sẽ đến với mình. Tôi gửi lời xin lỗi tới gia đình.”*

“Sỉ nhục gì?” Louisa nhìn chàng. “Ông có nghĩ là ông ta ám chỉ các nợ nần cờ bạc không?”

“Trước đó, hấn đâu có vẻ lo lắng nhiều về chúng. Tại sao đến lúc này đột nhiên lại muốn tự tử?”

Nàng gật đầu. “Một câu hỏi xác đáng.”

“Đây không phải một vụ tự tử,” Anthony nói, nhìn quanh phòng.

“Tôi buộc phải đồng ý.”

“Tôi tự hỏi *có* phải Hastings đã trừ khử cả hai tay trợ lý của mình vì lý do nào đó không,” Anthony nói.

“Có thể ông ta *có* lý do phải sợ hãi họ. Có thể ông ta tin rằng họ đang âm mưu chống lại mình. Điều đó sẽ giải thích vì sao ông ta phải thuê hai tay vệ sĩ.”

“Phải.”

Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt dờ dẩn, u sầu. “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Tôi sẽ báo tin cho Fowler ngay. Ông ấy ắt muốn biết về những diễn biến này càng sớm càng tốt.”

Nàng tóm chặt bao tay bằng cả hai tay. “Vâng, tất nhiên.”

“Nhưng trước hết,” chàng nói, “tôi sẽ lấy xe đưa bà về. Không cần thiết phải để bà ở lại đây đến tận khi Fowler tới. Tôi có thể nói mọi chuyện mà ông ấy cần biết. Một thoáng nhẹ nhõm lướt qua mặt nàng trước khi nàng bình tĩnh lại. “Ông có chắc không?”

“Có.”

Nàng cụp mắt xuống. “Ông *có* định nhắc cho ông *ấy* biết về tôi không?”

“Tôi không thấy cần phải làm vậy.”

“Tôi chỉ muốn bảo vệ danh tính thật của I. M. Phantom mà thôi,” nàng tron tru nói.

“Tôi hiểu.”

Chàng đặt lại mảnh giấy lên tủ ngăn rồi quay qua phòng nắm lấy tay nàng. “Đi thôi, chúng ta phải đưa bà khỏi chốn này.”

Chàng dẫn nàng xuống nhà. Trong phòng khách, chàng dừng lại bên bàn để viết một tin báo ngắn.

“Ông có chắc ở đây mình sẽ an toàn không?” nàng hỏi. “Nếu kẻ giết người quay lại thì sao?”

Sự lo âu trong câu hỏi chạm đến chàng lúc không ngờ nhất. Nàng thực sự lo lắng vì chàng, chàng nhận ra, có khi còn sợ hãi cho chàng nữa.

“Kẻ giết người có thể là Hastings, cũng có thể không. Chàng gấp mảnh giấy lại. “Dù sao thì, tôi nghĩ hẳn sẽ không liều mà quay lại hiện trường tội ác của mình. Ít ra cũng không quay lại trước khi thì thể được tìm thấy và các tin đồn đã lan ra.”

“Làm sao ông biết chắc thế được?”

“Dù đó là ai thì hẳn ta cũng khá liều lĩnh khi *đến đây* thực hiện phi vụ này. Hẳn sẽ không ra tay lần nữa trừ phi bất khả kháng. Hiện giờ hẳn sẽ chỉ nghĩ đến sự an toàn của bản thân mà thôi.”

“Ông sẽ thật thận trọng, được không, ông Stalbridge?” nàng nói, bất chợt trông có vẻ rất lo ngại.

“Được,” chàng hứa, bỗng cảm động một cách bất thường. “Xe sẽ tới đưa bà về thẳng nhà. Tôi sẽ tới đón bà lúc tám giờ tối nay.”

Nàng cứng người. “Vì sao?”

“Cả hai chúng ta đều được mời đến buổi tiệc nhà Lorrington, bà nhớ chứ?”

Nàng nhún vai. “Tôi quên mất. Xin thứ lỗi, thưa ông, nhưng tôi không có tâm trạng dự bất kỳ lễ lạt xã giao nào tối nay.”

“Rất xin lỗi, Louisa, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên cùng nhau xuất hiện trước công chúng tối hôm nay. Điều thiết yếu là chúng ta phải xử sự như thể không có chuyện gì bất thường đã xảy ra.”

Nàng lưỡng lự rồi gật đầu bất đắc dĩ. “Tôi nghĩ là ông nói đúng. Trời đất ơi. Ông có nghĩ là Hastings cũng sẽ ở đó không?”

“Tôi không biết. Nhưng khách khứa sẽ đến rất đông. Nếu hẳn tới, tôi chắc chúng ta vẫn tránh mặt được.”

“Nếu về nhà bây giờ, tôi sẽ viết được một bản tường thuật về cái chết này cho ông Spraggett. Vẫn còn đủ thời gian để đưa lên *Điện báo chớp nhoáng* số ngày mai,”

Chàng suy tính chốc lát. “Một ý tưởng tuyệt vời. Dù không được gì khác thì nó cũng khiến tên giết người ngồi trên đồng lửa một khi đọc thấy rằng cảnh sát đang cân nhắc khả năng có kẻ nhúng tay vào.”

“Ngoại trừ việc họ không phải đang cân nhắc khả năng đó,” nàng nhận xét khô khan. “Thậm chí cảnh sát còn chưa biết là ông Thurlow đã chết.”

“Từ bao giờ những chi tiết vụn vặt như thế lại cản đường một thành viên can đảm của giới báo chí tường thuật lại sự việc?”

Nàng mỉm cười ranh mãnh. *Có vậy.* Tôi sẽ nhớ đưa vài ám chỉ về khả năng đây là một vụ sát nhân vào bài báo.” Nàng lưỡng lự. “Ông thực sự nghĩ rằng Hastings đã giết ông Thurlow, phải không?”

“Tôi nghĩ có khả năng là thế,” chàng bình thản chữa lại. “Chúng ta cần thêm thông tin.”

“Đó có vẻ là vấn đề chính của cuộc điều tra này: thiếu thông tin đến mức đáng sợ.”

Chàng buông tấm mạng xuống để nó lại phủ kín mặt nàng.

“Tôi sẽ không tranh cãi với bà về việc đó,” chàng nhẹ nhàng nói.

Chàng đưa nàng ra ngoài rồi để nàng vào trong xe. Khi nàng đã ngồi yên ổn, chàng đóng cửa đoạn đưa mảnh giấy vừa viết cho người xà ích.

“Sau khi đưa bà đây về nhà, anh hãy tới Scotland Yard và đưa tin này đến tận tay thanh tra Fowler nhé.”

“Vâng, thưa ngài.” Người xà ích cầm lấy mảnh giấy.

“Chỉ đưa cho *một mình* ông Fowler thôi đấy,” Anthony khẽ nhấn giọng. Chàng đưa cho người xà ích ít tiền. “Anh hiểu không? Kể cả phải chờ ông ta, anh cứ chờ.”

Người xà ích kiểm số tiền xong liền hồ hởi gật đầu. “Xin ông chớ lo. Tôi đảm bảo tin của ông sẽ đến tận tay ông Fowler.”

“Cảm ơn anh.”

Người xà ích quất dây cương vào mông ngựa. Chiếc xe lộc cộc lăn đi và gần như tức khắc bị nuốt chửng vào màn sương.

Anthony vào lại nhà Thurlow, lên cầu thang tới tầng trên. Càng lên cao, chàng càng phải vận sức buộc mình bước tiếp. Không khí chết chóc cũng dày đặc như sương ngoài đường phố.

Khi đã vào trong phòng ngủ, chàng đi tới bên tủ áo trước tiên. Đám quần và áo khoác đều là các mẫu mới nhất. Đồng sơ mi cắt may đều được giặt sạch sẽ và là thẳng thớm.

Có một hộp tư trang bằng da trong tủ ngăn. Bên trong là vài cặp khuy măng sét đắt tiền, một đồng hồ bỏ túi bằng vàng khắc hình bay bướm, và một ghim cà vạt đính ngọc trai. Bàn chải tóc và lược lưng bạc cùng lọ sáp tóc đặt gần hộp tư trang. Thurlow rất chịu khó chăm chút cho vẻ ngoài của mình.

Anthony đi tới giường quan sát tử thi lần nữa. Buộc mình phải bỏ qua phần máu me chết chóc, chàng tìm hiểu các chi tiết. Có vẻ như phần tóc và râu không dính máu của Thurlow được cắt tỉa theo phong cách thời thượng nhất. Áo ngủ thêu cả hoa văn.

Chàng bắt đầu lục sạo căn phòng một cách tỉ mỉ và trật tự, tìm ở những chỗ người ta thường giấu giếm các bí mật của mình. Chàng tìm thấy kết sắt sau một tấm ván giả trong tủ áo. Ổ khóa là loại thượng hạng, do một trong những nhà chế tác tài nghệ nhất Willenhall làm ra, nhưng nó không thể sánh được với chiếc Apollo. Mất chưa đến mười lăm giây chàng đã mở được cái kết này.

Trong kết chỉ có duy nhất một cuốn sổ. Những ghi chép bên trong, thoạt nhìn, cứ tưởng là những

món tiền lớn thu được nhờ đánh bạc. Tuy nhiên chỉ có năm mục. Ngày tháng từ gần ba năm trước. Mỗi khoản tiền lại có những chữ viết tắt đi kèm. Chúng trùng với tên viết tắt của năm cô gái đã bị dụ dỗ. Chàng nhận ra mình đang xem cuốn sổ ghi chép những món tiền Thurlow nhận được khi nộp các nạn nhân tổng tiền vào tay Hastings.

Chàng nhét cuốn sổ vào một cái túi rồi đứng lặng yên, nhìn quanh phòng lần cuối. Có gì đó hơi bất thường. Chàng lại ngẩng ngó các món đồ trong tủ áo, cố hiểu xem có gì không ổn. Nhiều vết nhòe khó nhận thấy trên lớp bụi mờ trên mặt tủ và một vài khăn tay gấp cẩn thận trong một ngăn kéo tủ là những thứ đặc biệt duy nhất. Sau khi không rút ra được kết luận gì, chàng quay xuống lầu.

Linh cảm lại mách bảo chàng lục lại bàn giấy lần nữa, kỹ càng hơn. Khi mở tập hóa đơn đã trả, chàng chợt hiểu ra điều bất ổn là gì. Đồng hóa đơn đều để lộn xộn. Mọi thứ khác trong nhà Thurlow đều được sắp xếp ngăn nắp, nhưng các hóa đơn lại bị nhét vào cặp không theo thứ tự nào. Cứ như đã có ai lục tìm chúng một cách vội vã rồi ẩn vào lại ngăn kéo.

Với nhận định đó, chàng tiếp tục cuộc tìm kiếm của mình. Sau khi làm xong xuôi, chàng đã nắm chắc kết luận.

Một lúc sau có tiếng xe ngựa lách cách dừng lại ngoài phố. Chàng tới bên cửa sổ, kéo rèm vừa đúng lúc nhìn thấy cái dáng lù lù như gấu của Harold Fowler bước ra khỏi cỗ xe thuê.

Chàng mở cửa trước khi Fowler kịp gõ.

“Tôi nhận được tin của ông, ông Stalbridge.” Fowler vào đến hành lang. Ông bỏ mũ và nhìn quanh với vẻ tò mò khắc kỷ của một người đã quen bị gọi đến vì những lý do không mấy vui vẻ. “Có chuyện gì thế?”

“Người thuê căn nhà này, Benjamin Thurlow, nằm chết trong phòng ngủ trên lầu. Có vẻ như, bởi tuyệt vọng vì những món nợ cờ bạc của mình, hắn đã tự bắn vào đầu. Có cả thư tuyệt mệnh. Tất cả các chữ đều viết hoa rất nắn nót.”

“Ông nói là viết hoa sao?” Hàng ria rậm rạp của Fowler giật giật. Đôi mắt rầu rĩ của ông sắc lại. “Cũng như thư của Grantley.”

“Phải.” Chàng trao lá thư cho Fowler. “Chữ viết hoa làm **người** ta khó so sánh nét chữ, nhưng tôi ngờ rằng Thurlow không viết thư này.”

Fowler đưa bộ móng dài cầm lấy lá thư rồi xem xét tỉ mỉ trong vài giây. Khi ngược lên, nét mặt ông thật u ám. “Tôi đồng ý với ông, thưa ông. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ chứng minh được rằng kẻ giết người đã viết thư này.”

“Còn một chuyện nữa,” Anthony nói. “Chuyện này cũng không *có* nào *chứng minh*, nhưng tôi *thề* rằng đã có ai lục soát các phòng ở đây trước khi tôi đến.”

“Tôi hiểu.” Fowler hơi nhúu mày. “Thông tin gì đã khiến ông đến đây hôm nay?”

“Tôi nhận được tin rằng Thurlow, cũng như Grantley làm việc dưới quyền của Hastings. Hồ như trước đây Hastings đã trả cho hắn những món tiền lớn vào nhiều thời điểm khác nhau. Tôi muốn nói chuyện với hắn.”

“Ông nghĩ là Hastings đã giết hắn, phải không?”

“Phải, tôi nghĩ có khả năng đó. Nhưng nó cũng không giúp tôi đến gần hơn việc tìm ra động cơ sát hại Fiona Risby. Và bây giờ một người nữa có thể giúp tôi tìm câu trả lời cũng đã chết.”

Khuôn mặt băng giá của Fowler dịu lại. “Tôi đã cảnh báo ông rồi, ông Stalbridge, xác suất tìm được bất cứ gì mới sau từng ấy thời gian là rất hiếm hoi, thực thế. Lời khuyên của tôi là để cô bé tội nghiệp được yên nghỉ.”

“Ông không hiểu được đâu,” Anthony nói. “Tôi mới là người không được yên nghỉ, thừa thanh tra. Tôi phải tìm ra vì sao cô ấy bị giết.”

“Theo kinh nghiệm của tôi chỉ có rất ít lý do dẫn *đến* giết người. Lòng tham, báo thù, một bí mật cần che giấu, và sự điên dại.”

CHƯƠNG 20

“Bà có sao không?” Anthony hỏi khẽ.

Louisa nhìn ra ngoài khu vườn sáng trắng. Đã gần nửa đêm. Đây đó những ngọn đèn lồng trang hoàng lấp ló. Bên phải là hình dáng lù lù của một nhà kính lớn bằng thép và thủy tinh. ằng sau họ, phòng khiêu vũ náo nhiệt lấp la lấp lánh. Tiếng cười lẫn tiếng nhạc tràn ra ngoài qua cánh cửa đôi mở rộng.

“Tất nhiên là không sao rồi,” nàng nói, cố chặn lại một cơn run rẩy nữa.

Nhưng sức ép phải vờ vui vẻ trong hai giờ qua bắt đầu đè nặng lên nàng. Nụ cười của nàng lạnh tanh. Nàng muốn trở lại quảng trường Arden để uống một ly brandy thật lớn. “Giờ chúng ta về ược chưa?”

“Sắp rồi,” Anthony hứa. Chàng nắm lấy khuỷu tay nàng. “Chúng ta đi một vòng nào.”

Ít ra giờ chúng ta cũng biết chắc Thurlow giúp Elwin Hastings làm loại việc gì,” lát sau nàng nói. “Hắn dụ dỗ các nạn nhân rồi ăn trộm thư từ nhật ký của họ mang đến cho Hastings.”

“Hắn là một con bạc khát nước. Điều đó nghĩa là hắn luôn cần những món tiền lớn để trả nợ nần. Hastings sẵn sàng trả hậu hĩnh cho các món đồ tổng tiền. Hắn là Grantiey lo việc thu tiền. Tôi không thể hình dung Hastings lại tự thân làm việc đó.”

Họ bước xuống các bậc thềm ngoài hiên rồi đi theo một lối mòn rải sỏi vòng quanh khu vườn được cắt tỉa tinh tế. Louisa nhận ra rằng họ không phải cặp trai gái duy nhất muốn lĩnh khỏi sức nóng và sự nhộn nhạo trong phòng khiêu vũ. Nàng nghe thấy những giọng rì rầm trong bóng tối. Một người đàn ông khẽ cười. Nếp váy màu nhạt của một người đàn bà khẽ lóe lên dưới ánh trắng trước khi biến mất sau hàng giậu.

Điều nàng không muốn làm nhất đêm nay là tham gia vũ hội, nhưng nàng hiểu lập luận của Anthony. Họ phải tiếp tục làm như không có gì bất thường đã xảy ra vào đêm đó. Xem ra Anthony không gặp mấy khó khăn, nhưng nàng đã phải chống lại một cơn hoảng loạn khó chịu

suốt cả chiều và tối nay. Thực tế là việc phát hiện xác Thurlow vào buổi sáng khiến thần kinh nàng rối loạn hơn nhiều so với nàng nhận thấy vào lúc đó.

Cảnh tượng vụ giết người đã mang trở lại nỗi kinh hoàng và sợ hãi của cái đêm rợn người hơn một năm trước ấy. Nàng không thể trục xuất hình ảnh cái ác của Gavin ra khỏi đầu. Nàng biết chắc đêm nay dù có thức khuya đến mấy hay uống bao nhiêu brandy thì khi về đến nhà, nàng cũng không tài nào ngủ được. Đó không hẳn là điều xấu, nàng nghĩ. Nếu quả thật ngủ được, chắc chắn nàng sẽ gặp ác mộng.

Anthony giữ nàng dừng lại gần lối vào nhà kính lớn. Các bức tường kính mờ đục dưới ánh trăng bạc.

“Ồ đây chúng ta sẽ được yên tĩnh,” Anthony nói khẽ.

Nàng thả mình xuống một băng ghế hoa cương. Chân váy xò rộng quanh mắt cá chân. Nàng nhìn màn đêm và lại **rùng mình lần nữa**.

“Bà lạnh à?” Anthony hỏi.

“Hơi hơi.” Nàng không thể nói với chàng cảnh tượng vụ giết người đã khiến mình rúng động ra sao. Chàng sẽ cho rằng nàng không đủ cứng rắn để tiếp tục cuộc điều tra. “Giờ chúng ta sẽ làm gì đây? Khi Victoria Hastings, Thurlow và Grantley, tất cả đều đã chết một cách gọn gàng, ta không còn đầu mối nào để lần theo nữa. Xem ra không còn ai có thể biết những bí mật của Elwin Hastings cả.”

Anthony đặt một bàn chân lên băng ghế cạnh nàng và tì cánh tay lên đùi. “Việc duy nhất chúng ta làm được là tiếp tục đặt câu hỏi.”

Nàng cố tập trung vào vấn đề. “Tôi chợt nhớ ra một nơi có thể biết một vài bí mật của Hastings.”

Chàng nhìn xuống nàng. “Nơi nào?”

“Nhà chứa mà ông ta lui tới hằng tuần.”

“Nhà Phụng Hoàng ư?” Cm lặng vài giây. Rồi **chạm gập đầu. “Một ý kiến thú vị đấy.”**

Nàng nhăn mũi. “Tôi hy vọng ông không định nói rằng ông muốn tự mình đặt hên ở đó để tìm cách nghiên cứu thêm giả thiết của mình.”

Chàng thoáng mỉm cười. “Tôi nghĩ cách đó sẽ không có ích gì đâu. Tôi khó mà thuyết phục được những người đàn bà làm ở đó tin tưởng mình trong thời gian ngắn ngủi như thế. Nhưng bà thì có vẻ đã chiếm được lòng tin của một người có quen biết vài người đàn bà đó.”

“Ý ông là Roberta Woods ở đường Swanton.”

“Đúng vậy.”

“Tôi sẽ nhờ bà ấy thực hiện vài điều tra kín đáo nữa.”

“Tuyệt vời. Trong lúc đó, tôi chỉ biết hy vọng cuối cùng mình sẽ nghe được tin tức gì đó từ Clement Corvus. Rõ ràng là ông ta biết rất nhiều về hoạt động kinh doanh của Hastings.”

“Tôi không thể tưởng tượng một trùm tội phạm lại muốn tiết lộ các hoạt động phi pháp của hắn cho chúng ta,” nàng nói.

“Để rồi xem.”

Nàng nhướn mày. “Ông thực sự nghĩ ông ta sẽ hồi đáp lại sao?”

“Có thể.”

“Vì sao ông ta phải làm thế?”

Anthony thoáng mỉm cười. “Bất kể ông ta kinh doanh cái gì, mà cũng có thể chính bởi cái thứ mà ông ta kinh doanh, nghe đồn ông ta rất trọng danh dự. Ngoài những điều khác, tôi được biết ông ta luôn thanh toán sòng phẳng các món nợ của mình.”

“Ai nói với ông nhiều điều về Corvus đến thế?”

“Thanh tra Fowler. Corvus và Scotland Yard quan hệ lâu dài với nhau.”

Lại là Fowler. Nàng cố ngăn một cơn rùng mình nữa. “Ông nghĩ rằng ông Corvus sẽ kết luận rằng ông ta mắc nợ ông vì những thứ trong tập giấy tờ ông đã yêu cầu Miranda đưa cho ông ta à?”

“Hoặc là thế hoặc là ông ta sẽ muốn hỏi thêm thông tin từ tôi. Trong chuyện này không có gì là chắc chắn cả.”

Nàng vòng tay ôm lấy mình. “Nếu những giả định của chúng ta là chính xác thì Elwin Hastings đã xuống tay không chỉ một mà có thể bốn lần: Fiona Risby, bà Hastings quá cố, Grandey và Thurlow. Thật khó tưởng tượng nổi lại có một kẻ tàn ác đến thế.”

“Rõ ràng việc giết người thường dễ dàng hơn sau lần đầu tiên,” Anthony nói.

Nàng phải trấn áp mình mới không nhảy bật dậy thét lên rằng chàng đã làm. Cho dù có biện hộ thế nào, giết người cũng là một việc kinh khủng sẽ ám ảnh người ta suốt cuộc đời.

Không hề báo trước, Anthony đưa tay xuống, bóp chặt khuỷu tay nàng rồi lôi nàng đứng dậy.

“Im nào,” chàng nói vào đôi môi nàng.

Nàng mở miệng định hỏi chàng nghĩ chàng đang làm cái gì vậy, nhưng chưa kịp thốt ra lời nào nàng đã thấy mình bị ép chặt vào ngực chàng. Miệng chàng áp lấy miệng nàng, cứng rắn không khoan nhượng.

Nàng lạnh người. Nàng đã quyết định rồi, nàng nghĩ. Tốt nhất là không nên có thêm nụ hôn nào cả. Nhưng ngay khi nhắc lại điều sáng suốt ấy cho mình, nàng cũng biết mình không ở trong tình thế *có* thể cưỡng lại sự cám dỗ đêm nay; thần kinh nàng đã quá rối loạn. Nàng mong mỗi được thiêu cháy mình trong ngọn lửa đam mê để quên đi những cảnh tượng chết chóc vẫn lần quất trong đầu nàng như những bóng ma kinh dị.

Nàng vòng tay quanh cổ chàng và áp mình vào ngực chàng. Rồi nàng nghe thấy những giọng nói râm rì khe khẽ qua màn đêm vọng đến. Một cặp tình nhân đang tới gần trên lối qua nhà kính. Một lần nữa Anthony lại hôn nàng để tạo ra cảm tưởng họ đang *có* một mối tình bí mật. Sự phát ý choán lấy nàng.

Nàng muốn chàng hôn nàng theo cách cho thấy chàng muốn thế.

Một người đàn ông khúc khích. “*Có vẻ như chúng ta phải tìm một lùm cây khuất nẻo khác rồi em yêu. Nơi này đã bị chiếm rồi.*”

Người đàn bà đáp lại bằng một lời thì thầm nghe không rõ. Louisa nhận ra những giọng nói nhỏ dần trong khi đôi kia di chuyển tới một góc vườn khác, nhưng nàng không còn để ý nữa. Tất cả những điều nàng nghĩ đến là cảm giác đôi tay Anthony đang ôm lấy mình. Cả người nàng nóng rực. Chẳng sao nếu cái hôn không chủ định bắt đầu như một hành động quyến rũ. Nó vẫn tạo hiệu ứng như một luồng sét giáng xuống đầu óc vốn đã mẫn cảm của nàng. Toàn thân nàng đang bốc cháy.

“Anthony,” nàng thì thầm thì trước miệng chàng.

Chàng thốt lên một tiếng rên khàn khàn. Đôi tay chàng siết chặt. Miệng chàng bỗng nhiên thô bạo đầy ham muốn. Bây giờ chàng đã thực sự hôn nàng. Cũng như nàng đang hôn chàng. Luồng điện đang nổ lách tách giữa hai người mạnh đến mức nàng cảm thấy có chút ngạc nhiên tại sao tóc nàng không dựng đứng lên. Đôi tay chàng di chuyển trên lưng nàng, khép lại dữ dội quanh thân áo ôm chặt lấy eo nàng.

Nàng thấy điên dại một cách khó giải thích, run rẩy vì ham muốn. Vướng trong lốc xoáy của một mãnh lực nàng chỉ lờ mờ hiểu được, nàng túm chặt lấy vai Anthony, như cả sự sống của mình ở đó, và hôn trả lại chàng.

Đang hôn n, chàng dừng lại ôm lấy mặt nàng giữa hai bàn tay. “Nhắc lại tên tôi đi.”

Trong ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn lồng gần đó, nét mặt chàng không phải của một người tình dịu dàng. Cái nàng thấy trên gương mặt chàng là một sự khát thèm trần trụi, thúc bách cũng ngang ngửa với nàng.

“Anthony.” Nàng rung mình nhưng lần này không phải vì rối loạn. Sự hồi hộp dội lên trong mạch máu nàng. “*Anthony.*”

Chàng rút hai tay khỏi mặt nàng xuống vòng lấy eo. Rồi chàng cúi xuống hôn vào cổ họng nàng. Miệng chàng ướt và thèm khát áp trên da. Có một lúc nàng cảm thấy rằng chàng. Một luồng phấn khích thống khoái khiến nàng nín thở. Đây chính là cái nàng cần. Cái *xúc* cảm choáng ngợp và tuyệt vọng này sẽ xé toang hình ảnh về hai cái đầu máu me của Thurlow và Gavin khỏi trí óc nàng, ít nhất là trong một lúc.

Anthony bế bổng nàng trên tay tới cửa nhà kính.

“Mở ra,” chàng thì thầm.

Nàng đưa tay xuống, tìm nắm đấm, và vặn cửa. Cửa bật tung, một luồng khí ấm và ẩm trào ra phủ lấy nàng. Nàng hít lấy mùi cây cối lá hoa và đất mới lật lên, những hương vị của cuộc sống chứ không phải là cái chết.

Anthony bế nàng qua ngưỡng cửa rồi đặt nàng đứng xuống gần một bàn thờ. Chàng đưa tay ra sau, đóng cửa rồi khóa lại. Rồi chàng quay sang kéo nàng sát vào mình lần nữa. Đôi tay chàng phóng tới những móc khóa trên thân áo nàng.

Nàng kinh ngạc khi nhận thấy những ngón tay chàng, vốn khéo léo và nhạy cảm đến thế khi vặn mở những ô khóa, lúc này lại đang run rẩy. Giờ nàng nghe được cả tiếng chàng thở. Nóng nẩy. Cấp bách. Khi chạm vào chàng, nàng thấy những cơ bắp trên vai dưới áo khoác chàng cứng đanh.

Hy vọng lại rộ lên trong nàng. Chàng từng yêu Fiona thương mến của mình, nhưng có lẽ trong trái tim chàng vẫn còn *chỗ dành cho một người đàn bà khác*.

Áo nàng tuột ra. Nàng hết sức cảm tạ bóng tối mịt mù đang vây lấy họ. Lớp vải áo lót mỏng mảnh là thứ duy nhất *che bộ ngực nàng*.

Chàng cái đầu xuống hôn cổ họng nàng. Ngón cái của chàng vân vê một núm vú, khiến từng hồi co giật chạy suốt người nàng. Nàng tóm chặt lấy vai chàng, muốn khám những sức mạnh và quyền lực nàng bắt gặp ở đó, muốn tìm hiểu chàng gần cận hơn, nhưng chàng không để nàng có cơ hội.

“Louisa, em không biết em đã làm gì tôi đâu. Tôi muốn em ngay bây giờ. Tôi cần em.”

Không báo trước một tiếng, chàng nhấc bổng nàng lên đặt xuống mép bàn thờ. Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Nàng không còn suy nghĩ được nữa. Mặt khác, suy nghĩ là điều nàng ít muốn làm nhất lúc này.

Chỉ trong chớp mắt, nàng biết miệng chàng đã thế chỗ bàn tay trên ngực nàng. Lưỡi chàng làm ẩm cả lớp vải áo lót.

Cảm giác rạo rực chộp lấy nàng. Nàng đan những ngón tay vào tóc Anthony. Khi răng chàng khép lại quanh núm vú, nàng thở dốc. Ngay lập tức, chàng ngẩng đầu bịt miệng nàng bằng một chiếc hôn ngọt thở nữa.

Chàng bắt được những lớp váy của nàng và đẩy lên đến quá đầu gối. Bàn tay chàng khép lại quanh đùi phía trên vớ dài của nàng, buộc chúng tách ra.

Mạch của nàng nhảy lên điên dại. Nàng vẫn còn đang làm quen với sự động chạm gần gũi đến đỉnh người của chàng thì chàng đã luồn những ngón tay qua đường may ở đũng trong quần lót viền ren của nàng. Sức nóng của lòng bàn tay chàng bỏng rẫy trên bộ phận kín đáo nhất của cơ thể nàng vừa mạo phạm đáng sợ vừa mê hoặc run người.

“Em muốn anh,” chàng thì thầm khản đặc. “Nói đi. Em muốn anh không kém gì anh muốn em.”

“Vâng.” Nàng bóp chặt tay trong mái tóc chàng. “Ồi vâng.”

Đầu nàng quay cuồng. Thê giới bên ngoài nhà kính không còn ý nghĩa gì nữa. Bị nổi đam mê chế ngự là thế này đây. Nàng sửng sốt trước cảm giác tốt cùng sung sướng. Các nhà tiểu thuyết và kịch gia nói đúng. Đó là lý do vì sao người ta lại lao vào những cuộc tình vụng trộm.

“Em mềm quá,” chàng nói trong lúc ve vuốt nàng. “Em làm anh phát cuồng lên.”

Nàng nhận ra chàng đang kéo khóa quần. Khi liếc xuống, nàng thoáng thấy bàn tay chàng đang nắm lại quanh thằng nhỏ của mình. Chàng rút từ một túi khác ra một khăn vuông trắng và bỏ rơi xuống mặt bàn cạnh nàng.

Thú vị, nàng định **thò** tay xuống chạm vào chàng, nhưng chàng đã kịp đẩy mình vào trong thân thể nàng lúc này đang tan chảy. **Sức** ần của chàng làm nàng thấy vô cùng, vô cùng dễ chịu. Nàng muốn hơn thế. Tuyệt vọng, nàng đòi chàng tới gần hơn nữa.

Chàng tóm lấy **mông** nàng và kéo nàng vào thân mình với một cú thúc mạnh duy nhất, hoàn toàn chìm ngập vào trong nàng.

Cơn đau lấn át cảm giác hưng phấn của nàng. Giật thót trước sự chuyển hóa đột ngột từ ham muốn không chịu nổi sang hiện thực không mấy dễ chịu, nàng thở dốc rồi hoàn toàn lặng yên.

“Chết tiệt.” Anthony cũng dờ người. “Em vẫn còn là trinh nữ.”

“À, quả vậy, nhưng thật tình em không thấy điều đó thì có vấn đề gì ở đây cả.”

“Cái quái gì khiến em không nói cho anh biết em vẫn còn trinh?”

Chàng có vẻ cuồng nộ. Chàng có quyền gì mà tức giận nàng? Nàng mới là người đang đau đớn.

“Vi em không nghĩ đó là việc của anh,” nàng nói, sự bực bội lại bắt đầu ngóc dậy.

“Làm sao em có thể nói là không phải *việc* của anh được?”

Cơn giận tràn qua nàng, làm nhẹ bớt một phần sự khó chịu của thể xác. “Thực tình, thưa ông, ông khó mà đòi hỏi *em* phải trình bày những chi tiết riêng tư của cuộc đời mình với một quý ông em hầu như không quen biết.”

Chàng nhìn xuống nàng với một vẻ mặt khác lạ. “Anh có thể nhắc nhở em rằng em đang giữa chừng làm tình với một quý ông mà em hầu như không quen biết hay không?”

“Chúng ta không phải đang làm tình,” nàng thô lỗ đáp, không muốn tự thú rằng riêng điều đó đang làm nàng khốn khổ. “Chúng ta đang tham gia một trò tình cảm vụng trộm.”

“Anh hiểu. Em là chuyên gia về những chuyện này?”

“Hẹn hò vụng trộm thì khác. Không ai bị bắt buộc phải thổ lộ những chuyện riêng tư của mình cho người tình.”

“Anh không thể tin được mình lại đang *được* em giáo huấn về chủ đề cư xử như thế nào trong một cuộc tình vụng trộm.”

Nàng chớp mắt. “Em nghĩ tốt nhất là anh nên, ừm, rút ra, thưa anh. Như anh thấy *đấy*, chúng ta không hợp với nhau.”

“Làm sao em biết được?” chàng nói, không hề tỏ ý muốn rút ra.

“Em tin rằng điều này đã quá rõ. Anh quá to so với e.”

“Anh nghĩ chúng ta vừa khít với nhau *đấy* chứ.”

Chàng bắt đầu nói lỏng khỏi nàng. Nàng nín thở.

Nhưng chàng dừng lại ngay trước cửa mình nàng rồi lại đẩy vào chậm chạp nhưng chắc chắn.

Nàng thở mạnh. “Em không nghĩ đây là một ý kiến hay đâu.”

“Cho phép anh được báo cho em hay, rằng em không phải chuyên gia về việc này đâu.”

Chàng hôn nàng thật sâu, bắt nàng im lặng trước khi có thể phản đối gì thêm.

Chàng lặp lại cử động đó, rút ra gần như hoàn toàn rồi lại xuyên sâu trở lại trong nàng. Cảm giác lúc này không hề đau đớn, nhưng cũng chẳng phải sung sướng. Nàng bị kéo căng đến nỗi khó mà thở được. Tuy thế, đó cũng không phải một cảm giác khó chịu.

Có lẽ là tất yếu, trí tò mò đáng bực của nàng lại quấy dậy, nén lại sự phiền lòng.

“Được thôi, nếu anh đòi hỏi,” nàng nói, cựa quậy chút ít để tìm cách thoải mái hơn. “Nhưng làm ơn nhanh lên.”

Anthony sửng lại, vẫn ngập trong nàng.

Nàng mở mắt và thấy chàng đang nhìn xuống nàng với một vẻ mặt khó hiểu. Ngượng ngùng, nàng đặt hai tay lên hai bên má chàng.

“Ôi trời, em không có ý xúc phạm anh,” nàng lo âu nói. “Cứ làm tiếp đi. Em sẽ không nói một từ nào nữa.”

“Anh có thể coi là em hứa điều đó không?”

“Chắc chắn rồi. Một khi đã đi đến nước này thì tốt hơn là chúng ta làm cho xong.”

“Hãy cẩn thận, tình nương yêu dấu. Nói chuyện tình cảm như thế sẽ khiến anh mềm lòng đến xiêu đáy.”

Nàng ngượng chín người. Nàng cũng tức điên lên nữa. Cảm giác lẫn lộn đó rất dễ bùng nổ. Nàng chộp lấy vai chàng, kéo lại gần hơn.

“Chết tiệt, Anthony. Tiếp tục đi.”

Chàng nói gì đó qua kẽ răng mà nàng không đoán được, nhưng cuối cùng bắt đầu cử động từng cú nhanh và chặt. Có vẻ như cơ thể nàng đã điều chỉnh theo chàng được rồi. Dù những cảm giác nàng đang nhận được không hề mê mụ như nàng từng chờ đợi, chúng cũng không quá đáng ghét.

Nếu Anthony thấy sung sướng vì chuyện đó, nàng có thể chịu đựng trò này.

“Chết tử chết tiệt.” Giọng chàng nghe như có vẻ khó khăn chàng mới thở được. “Đây là lỗi của em. Em đã tàn phá sự tự chủ của anh tôi nay.”

“Em có lỗi gì chứ? Anh định đổ lỗi cho em vì cái gì? Làm sao anh dám...”

“Em đã hứa không nói,” chàng nói, răng nghiến chặt. “*Chết dâm.*”

Lo sợ trước tiếng rên trầm hoang dại đi theo câu chửi thề, nàng mở mắt ra. “Anh có sao không?”

Chàng không trả lời. Trái lại, chàng chột giật người ra khỏi nàng rồi chộp lấy cái khăn tay. Chàng quấn lấy nó quanh đầu dương vật của mình.

Trong ánh sáng lờ mờ, nàng thấy mắt chàng đang nhắm nghiền lại. M chàng mở hé và nhếch **ra** trong một tiếng rên khẽ. Răng chàng nháng lên nguy hiểm trong bóng tối. Và rồi nó kết thúc. Chàng dựa người vào bàn thợ, thở nặng nhọc. Chàng không mở mắt.

“Chết tiệt,” chàng nói, lần này rất khẽ.

CHƯƠNG 21

Nàng chờ đợi, không rõ phải làm gì trong tình huống này. Các tiểu thuyết gia không đề cập đến những chuyện này trong những cuốn sách nàng đã đọc.

Lo ngại, nàng khẽ chạm vào chàng.

“Anthony?”

Chàng mở hé mắt.

Nàng rung mình bất an khi thấy ánh mắt chàng nhìn mình.

“Anh có ốm không?” nàng hỏi.

“Câu hỏi hay đấy.”

Chàng đứng thẳng dậy quay đi khỏi nàng, nhanh chóng sửa lại quần. Nàng nhảy xuống khỏi bàn thợ. Đo xem ra là một sai lầm. Đùi nàng yếu đến mức nàng phải tóm lấy cái bàn để giữ mình đứng vững. Nàng sửa lại váy áo với hai bàn tay vụng về, nhận thấy một cảm giác khó chịu rõ rệt giữa hai đùi.

“Thứ lỗi cho em,” nàng cộc lốc nói.

Chàng quay lại lần nữa, lạnh lùng đến đáng sợ và đã lấy lại tư thế. “Vì đã khiến cho tôi tưởng rằng em là một phụ nữ từng trải sao?”

“Không, bởi đã khuyến khích anh một vài phút trước. Mặc dù, để biện hộ cho mình, em phải thừa nhận mình đã mong đợi một kết quả có phần khác.”

“Chính xác thì em mong đợi những gì, hả Louisa?”

Nàng khua một bàn tay, mừng vì những bóng đêm trong lùm cây che giấu khuôn mặt đỏ bừng. “Em chắc là anh hiểu. Người ta được nghe đủ chuyện về sự phấn khích của những đam mê vụng trộm, không phải sao?”

“Anh không thể trả lời được.”

“Chắc hẳn anh không đọc nhiều tiểu thuyết.”

“Không.”

“Nhưng anh phải xem những vở kịch tuyệt diệu của em mình rồi chứ.”

“Trong kịch của con bé, các mối tình vụng trộm luôn kết thúc chẳng lành.”

“Không phải là chuyện đó.” Nàng suy ngẫm tìm lời cần thiết. “Vấn đề ở chỗ, dựa trên những gì đã đọc và xem trên sân khấu, em đã hình dung đến một trải nghiệm, ta hãy gọi là, siêu phàm hơn.”

“Siêu phàm,” chàng lặp lại không cảm xúc.

“Mọi đam mê bị cấm đoán đều được mô tả như thế, anh thấy đó.” Nàng thở dài. “Em nên nhận ra rằng không phải mọi đàn bà khắp nước Anh đều chạy đi tìm kiếm cho mình một chuyện tình vụng trộm là vì có lý do cả.”

“Đây là lần đầu tiên, Louisa. Lần đầu tiên bao giờ cũng rất lúng túng.”

Một ý nghĩ giáng xuống nàng. “Hừm.”

Chàng đỡ lấy cằm nàng bằng mép bàn tay và hát lên khiến nàng phải nhìn vào mắt mình. “Cái đó có nghĩa là gì?”

“Không có gì,” nàng vội vã nói.

“Với chuyện vừa phải trải qua thì anh nghĩ mình xứng đáng nhận được câu trả lời.”

“Được thôi, nếu anh đòi hỏi. Em chợt nhận ra rằng có thể vấn đề ở đây là anh, chứ không phải em.”

“Em đang đổ tội cho anh khiến em không đạt được cảm giác siêu phàm sao?”

“Không, không, tất nhiên không phải thế. Không phải hoàn toàn.” Nàng hắng giọng. “Tất nhiên không phải lỗi của anh nếu tạo hóa đã quyết định ban sự phồn t hời quá đà cho một bộ phận cơ thể nào đó của anh.” Nàng ngưng lại, suy nghĩ cẩn thận hơn. “Có lẽ một người nhỏ bé hơn...”

Chàng cúi lại thật sát nàng.

“Đừng bao giờ,” chàng nói, giọng nhỏ nhẹ một cách đe dọa, “nghĩ về chuyện đó.”

Nàng bước lùi lại thật nhanh nên vấp phải cái bàn thợ. “Bình tĩnh lại đi anh. Anh đang hơi bị kích động vào thời điểm này. Cả hai chúng ta đều vậy. Hôm nay là một ngày khó khăn.”

Chàng tiến sát vào khoảng không giữa hai người rồi đặt cả hai tay lên chiếc bàn đằng sau nàng, nhót nàng giữa hai cánh tay.

“Cho phép anh làm rõ điều này,” chàng vẫn nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng mà nguy hiểm đó. “Đây là lỗi của em, không phải của anh. Em lung lạc anh bằng cách giả trang làm bà góa. Em sắm vai đó quá tốt. Đáng ra em phải nói cho anh biết sự thực.”

“Ngớ ngẩn. Nếu em làm thế, anh sẽ không bao giờ hôn em, chứ đừng nói đến xâm hại em.”

“Em muốn bị xâm hại ư?”

“Phải, đúng thế.” Giận dữ và thất vọng lại trào lên trong nàng. “Đêm nay, em ở trong một tâm trạng muốn được xâm hại.”

Mắt chàng nhúu lại. “Có phải đây là quyết định tùy hứng của em trong khoảnh khắc đêm nay không?”

“Không hề.” Nàng hất cằm. “Tình cờ là dạo gần đây em đã nghĩ khá nhiều về chuyện đó.”

“Thật trùng hợp,” chàng nói. “Anh cũng thế.”

Nàng tảng lờ. “Tất nhiên trước tối nay, em vẫn hoàn toàn làm chủ được cảm xúc mình.”

“Tất nhiên.”

“Tuy thế, em lấy làm tiếc phải nói rằng những sự kiện tại nhà trọ của Thurlow đã khiến tâm trạng của em khá bất ổn.”

“Như thế nào?”

“Em không thể giải thích được. Em đã bút rút và nhộn nhạo trong người suốt cả chiều nay. Tim em hình như đập nhanh hơn lệ thường Dường như em không trấn tĩnh được đầu óc mình.”

Chàng tìm kiếm mặt nàng trong bóng tối. “Anh nghĩ là mình hiểu.”

“Khi anh hôn em vài phút trước, cứ như có một cơn bão đã nổ ra vậy. Em bất ngờ bị cuốn vào một cơn lốc xoáy cảm xúc mãnh liệt.”

“Nâng bổng trên ngọn gió nóng đam mê” chàng tận tình gợi ý.

“Vâng, chính thế.”

“Bị quăng quật trong cơn dông ham muốn đang gầm thét?”

Chàng hiểu thực. Nàng cảm thấy hơi lòng một chút.

“Đó chính xác là cảm giác em đang muốn miêu tả.” Nàng dừng lại trông đợi. “Đối với anh có như vậy không?”

“Chắc chắn là giống vậy.” Chàng ghé lại gần hơn. “Cho đến khi đám tuyết chết tiệt buông rơi.”

“Vâng, à, rõ ràng đây là một sai lầm nghiêm trọng. Em rất mong có thể về nhà, nếu anh không phiền. Em nghĩ mình cần một ly brandy thật lớn.”

“Anh cũng thế.”

“Anh bức bối phải không. Em không cho đó là lỗi của anh.” Một ý nghĩ đáng ghét chợt đến với nàng. “Anh sẽ không để sự việc không may này thay đổi những dàn xếp của chúng ta về cuộc điều tra chứ?”

Nàng phiền muộn thấy chàng không trả lời ngay lập tức.

“Không,” cuối cùng chàng cũng đáp. “Những thỏa thuận của chúng ta vẫn có giá trị, nếu em muốn thế.”

“Em muốn chứ,” nàng cam đoan.

“Tuy thế có một điều em cần cân nhắc trước khi đòi hỏi chúng ta tiếp tục hợp tác.”

“Điều gì?” nàng hỏi, hết sức cảnh giác

“Nếu chúng ta vẫn tiếp tục làm việc với nhau, chắc sẽ còn nhiều cơn bão long trời như lúc này.”

Bất kể mọi chuyện xảy ra vừa rồi, nàng lại thấy mạch mình đập rộn. Một luồng khí nóng chạy dọc sống lưng nàng. Nàng vận sức trấn áp nó, bình tĩnh lại, rồi duỗi thẳng vai.

“Chúng ta đều là những người có ý chí kiên cường,” nàng nói cương quyết. “Em tin rằng chúng ta sẽ làm chủ được mình.”

“Cứ nói cho mình thôi, Louisa.”

CHÀNG ĐƯA NÀNG ra khỏi nhà kính và quay lại vũ hội qua khu vườn. Louisa nhìn những ánh đèn trong phòng khiêu vũ lấp lánh. Con hoảng sợ lại bắn qua nàng.

“Chúng ta phải vào trong ư?” nàng lo âu hỏi.

Anthony tỏ ra thích thú. “Một trong những mẹo cho các chuyện tình vụng trộm, thừa tình nương, là khả năng đối mặt với thế giới và xử sự như không có gì bất thường đang xảy ra.”

Chàng nói đúng. Nàng hất cằm và duỗi thẳng đôi vai đã rất thẳng của mình.

“Khá lắm,” Anthony thì thầm vào tai nàng.

Ồn trời, không ai có vẻ quá chú ý đến họ. Họ đi qua căn phòng đông nghịt mà chỉ có vài cái gật đầu thân tình và mấy cái nhìn dò hỏi.

Khi ra đến hành lang chính, Anthony gọi xe của chàng. Họ bước xuống thềm cùng nhau. Một gia nhân giữa cửa mở. Sắp trốn thoát rồi, Louisa nghĩ. Nàng tự cho phép mình thở ra một hơi thận trọng.

Đúng lúc đó một cỗ xe khác đi tới, dừng lại ngay sau xe Anthony. Cửa mở ra. Một người mặc đồ trắng đen nhảy xuống vỉa hè. Anh ta loạng choạng đôi chút nên phải tóm lấy mép cửa mới đứng vững được.

Nhìn thấy Anthony, ngay lập tức khuôn mặt đẹp trai của anh ta nhăn nhó vì giận dữ.

“Chẳng phải là Stalbridge đây sao,” anh ta nói, chữ “s” líu lại. “Xem chừng đây là bà góa bé nhỏ ở quảng trường Arden tôi đã nghe nói nhiều đến gần đây. Anh không định giới thiệu tôi với quý bà đây ư?”

“Không,” Anthony nói. Chàng tiếp tục bước đi, chắn giữa nàng và người lạ mặt.

Louisa sửng sốt trước câu khước từ lạnh lùng đến nỗi nàng vấp phải bậc cuối. Nàng đã suýt ngã nhào nếu Anthony không kịp đỡ lại. Chàng đưa tay dẫn nàng vào trong xe.

“Julian Easton rất hân hạnh được biết bà, thưa bà Bryce.” Easton nhắc mũi tỏ vẻ hào hoa nhạo báng. “Tôi có nghe đồn rằng Stalbridge đang giải trí bằng một người đàn bà có phần kỳ khôi, nhưng đây là

lần đầu tiên tôi được thực mục sở thị ả chuột đồng.”

Anthony bước lại gần anh ta. “Đủ rồi đấy, Easton. Anh say rồi, và anh đang làm trò hề ở đây đấy.”

Easton phớt lờ chàng. Anh ta nhìn Louisa qua cửa sổ xe. “Chắc bà cũng nhận ra hấn đang lợi dụng mình chứ, bà Bryce. Bà chẳng phải loại người dành cho hấn, bà hiểu chứ. Các câu lạc bộ đều đồn rằng hấn đang phang vợ một người khác và giấu giếm chuyện đó bằng cách nấp sau váy bà.”

Anthony vẫn bước về phía anh ta. Cuối cùng Easton có vẻ nhận ra mình đang gặp nguy, nhưng đã muộn. Anthony di chuyển nhanh đến nỗi làm tất cả mọi người sững sốt, ngay cả Easton. Chàng tóm lấy tay áo khoác của Easton, đồng thời duỗi một chân ra. Chuyện chấm dứt trong nháy mắt. Easton ngã quỵ bất thành linh, đập sầm bần tọa xuống. Anh ta ngồi trên vệ đường, mặt mày ngo ngác.

“Quảng trường Arden,” Anthony nói với xà ích khi nhảy vào trong.

Xe lăn bánh ngay lập tức. Louisa nhìn lại phía bậc thềm nhà Lorington. Julian Easton vẫn còn ngồi trên vệ đường. Tức tối đã thế chỗ bối rối và ngạc nhiên trên mặt anh ta.

Nàng quay lại đối diện với Anthony. “Ông Easton là ai?”

“Bọn anh cùng trong một câu lạc bộ.” Giọng Anthony bình tĩnh đến bực mình.

“Rõ ràng là hai người không phải bạn của nhau.”

“Không,” Anthony nói. “Bọ không phải là bạn của nhau.”

Nàng gần như nghe thấy tiếng cửa đóng sập trên lối đi điều tra đó. Nàng thử một con đường khác.

“Anh vừa làm gì mà lại khiến chân anh ta sụp xuống đột ngột như thế?” nàng hỏi.

“Mẹo đó anh học được trên đường du ngoạn nước ngoài. Anh thấy nó khá hữu dụng trong nhiều trường hợp đấy chứ.”

Chàng chuyển sự chú ý sang khung cảnh ban đêm bên ngoài cửa. Chàng không nói thêm một lời nào đến tận khi chào tạm biệt nàng bên cửa.

“Anh rất tiếc em đã phải chứng kiến cảnh tượng với Easton,” chàng nói.

Chàng có vẻ u ám và mệt mỏi lạ kỳ. Niềm cảm thông dâng lên trong nàng. Nàng chạm vào một bên mặt chàng bằng những ngón tay đi găng.

“Không cần phải xin lỗi,” nàng dịu dàng nói. “Easton là kẻ có lỗi. Thời gian sau khi Fiona ra đi, anh đã phải chịu đựng quá nhiều rồi. Em mong chúng ta sẽ tìm được những câu trả lời anh tìm kiếm, Anthony.”

Nàng quay lưng, đi vào trong nhà.

CHƯƠNG 22

Nàng giật mình tỉnh dậy, bực tức vì mạch chạy dồn và cảm giác ngột thở quen thuộc vẫn đến cùng cơn mơ. Nàng hất chăn sang một bên rồi ngồi dậy, cảm thấy cần đi lại, cần cử động, gì cũng được miễn

là tiêu tán luồng năng lượng bệnh hoạn vẫn đến sau những hình ảnh trong mộng dữ.

Nàng đứng dậy, hơi nhăn mặt khi nhận thấy cảm giác mềm mại giữa hai chân. Những hồi tưởng về cuộc gặp trong nhà kính lại ập về, giúp nàng gạt những mảnh vỡ tồi tệ nhất của cơn mơ sang một bên nhưng lại làm trào lên một hàng lệ mới.

Nàng trườn lên đầu chiếc váy mặc ở nhà, sục chân vào đôi dép, rồi bắt đầu đi đi lại lại. Nàng đã làm gì đêm nay vậy? Làm thế nào nàng lại để mình rơi vào mối quan hệ gần gũi với người duy nhất có khả năng hủy diệt nàng? Một người là bạn với tay thanh tra Scotland Yard đã điều tra cái chết của Huân tước Gavin? Nàng đã nghĩ cái quái gì vậy chứ?

Nàng ngừng lại, biết mình hiểu rõ câu trả lời. Nàng đã phải lòng Anthony ngay từ giây phút đầu tiên ở vũ hội nhà Hammond khi chàng nhìn nàng như thể chàng biết rõ bí mật sâu kín của nàng. Nàng đã sẵn sàng để mất trái tim mình cho chàng. Nàng biết chắc điều đó như biết rõ tên mình vậy. Có thể bây giờ đã quá muộn.

Đừng nghĩ về tương lai. Tình yêu của mi đã bị nguyên rủa. Mi chẳng bao giờ có thể nói cho chàng biết sự thực về mình, và mi sẽ không đời nào lại kết hôn được với một người trừ khi mi tiết lộ bí mật cho người đó. Làm thế là không phải.

Không có nhà quý tộc nào trong Xã hội tầm cỡ như Anthony lại muốn cưới một kẻ sát nhân. Dù là gì nữa chàng cũng phải nghĩ đến tên tuổi gia đình mình.

Mà cũng chẳng đời nào chàng lại phải lòng nàng. Chàng đã chôn vùi trái tim theo Fiona Risby. Chắc chắn sẽ đến lúc chàng phải kết hôn – ở địa vị chàng điều đó là tất yếu – nhưng khi ngày đó tới chàng sẽ nhắm cao hơn chứ không phải một người đàn bà chẳng có thân thể cũng không của cải.

Hãy sống vì hiện tại và ở đây, tất cả những gì mi có với Anthony sẽ chỉ là thể mà thôi.

Nàng dừng lại giữa phòng, ngẫm nghĩ xem có nên làm một ly brandy nữa hay không. Ly rượu nàng uống sau khi Anthony đưa nàng trở về từ nhà Lorington quả là vô cùng hiệu nghiệm. Nàng nghĩ mình không thể ngủ đêm nay, nhưng rõ ràng là những sự kiện đầy kịch tính ban ngày và ban tối đã rút cạn sức lực hơn nàng tưởng. Một ly nữa có thể giúp nàng ngủ vùi thêm vài tiếng.

Nàng đến bên cửa sổ đứng nhìn ra trời đêm. Khung cảnh chỉ lờ mờ dưới ánh sáng đèn đường và một mặt trăng hiu hắt. Bên kia đường ngay đối diện cửa nhà số Mười hai là một hình hài trùm áo, mặt khuất sau một tấm mạng đen. Người đàn bà kia nhìn như một hồn ma báo oán vừa trôi ra giữa những tán cây sương phủ.

Bà góa đáng thương bị đẩy vào nghiệp ăn sương đã trở lại. Louisa rất ngạc nhiên thấy bà ta trở lại. Rõ ràng người đàn bà vẫn chưa biết rằng những khách hàng cần thứ hàng hóa của bà ta không hay lui tới góc này trong thành phố. Hoặc có thể bà ta quá sợ hãi không dám tới các khu tối tăm hơn. Hiển nhiên là bà ta ra đứng phố chưa lâu lắm.

Đột nhiên, Louisa quay người bước ra hành lang. Nàng rón rén xuống lầu đi vào phòng đọc. Bật đèn lên, nàng mở khóa một ngăn bàn giấy rồi lấy ra khoản tiền nhỏ mà nàng và Emma cất ở đó để dành cho những việc vặt trong nhà. Nàng nhét số tiền xu và vài tờ bạc vào một phong bì. Cầm bút lên, nàng viết nhanh một dòng địa chỉ lên mặt sau phong bì.

Ra đến hành lang chính, nàng mặc áo choàng, mở cửa trước, ló nhìn ra ngoài.

Người đàn bà mặc áo choàng đeo mạng đen vẫn còn đó, đứng trong một bóng cây. Bà ta đứng lặng phắc khi nhìn thấy Louisa bước xuống thềm trước đoạn dừng lại dưới ánh đèn đường.

“Chào buổi tối,” Louisa nhẹ nhàng nói.

Người đàn bà phản ứng cứ như một bóng ma vừa mở miệng với mình. Bà ta giật mình thon thót, lùi một bước, quay lại rồi bắt đầu rảo bước thật nhanh.

“Xin đợi đã.” Louisa vội vã đi theo. “Tôi không có ý gọi cảnh sát đâu. Tôi chỉ muốn cho bà ít tiền và một địa chỉ.”

Biết chắc là mình sẽ không được yên, người đàn bà dừng chân và quay lại, một con thú bị dồn vào thế cùng đang tự vệ.

Louisa dừng lại cách bà ta vài bước và chìa phong bì ra.

“Trong này có đủ tiền để bà sống hết tháng nếu chi tiêu dè sẻn. Có một địa chỉ ở mặt sau phong bì. Nếu đến đó nhờ giúp đỡ, bà sẽ được trợ giúp mà không bị hỏi han gì. Cơ sở này do một người phụ nữ quản lý, chỉ nhằm mục đích duy nhất là cứu mang những người đàn bà khác giống như bà.”

“Những người đàn bà khác giống như tôi?” Người kia cứng đờ lại.

“Những người đàn bà đã bị đẩy ra đường phố.”

“Làm sao cô dám ám chỉ tôi là một con điếm đường phố tầm thường? Cô nghĩ mình là ai cơ chứ?”

Những lời lẽ thốt ra trầm đục cơn giận bùng bùng. Giọng nói cho thấy một người đàn bà có giáo dục lớn lên trong tầng lớp quý phái.

“Tôi xin lỗi,” Louisa hoảng hồn nói. “Tôi không có ý xúc phạm.”

Không nói thêm lời nào, người đàn bà kia thoăn thoắt bước vào bóng đêm, những nếp áo choàng nhưng đen phất quanh mắt cá.

Louisa nhìn theo đến khi bà ta mất dạng. Khi người quả phụ đi rồi, nàng quay vào nhà, đóng cửa rồi khóa lại.

Nàng để phong bì lên bàn trong hành lang rồi lên lầu, lời nói của người kia còn văng vẳng bên tai. Cô nghĩ mình là ai cơ chứ?

Không phải vì người quả phụ đã dùng chính những lời lẽ mà Huân tước Gavin đã thốt ra vào cái đêm định mệnh năm ngoái. Suy cho cùng, câu đó cũng khá thông thường. Mà nghĩ mà nghĩ là ai cơ chứ? Người ta vẫn thường nói câu đó. Điều gây ra cơn ớn lạnh dọc sống lưng nàng là cơn điên giận run lên trong giọng người đàn bà ấy. Cứ như bà ta căm ghét mình. Nhưng làm sao lại thế được? Chắc chắn mình chưa hề gặp bà ấy trong đời.

Louisa Bryce tưởng bà là một con diêm đứng đường. Con giận dữ sục sôi nung bỏng các giác quan bà. Bà những muốn quay lại quảng trường Arden để giết con bé ngu xuẩn, nhưng dần dần trí sáng suốt đã chiến thắng. Bà bắt đầu hít thở thật sâu. Con tức tối thiêu đốt nguội dần. Bà sẽ xử trí Louisa Bryce vào thời điểm thích hợp.

Bà bước lẻ làng, đi về con phố có thể gọi được xe. Đêm xuống luôn gọi về ký ức.

Thuốc mê đã bắt đầu tan bớt, bà tỉnh dậy mà mất hết cảm giác về không gian và thấy nôn nao đôi chút. Bà chỉ hơi có cảm giác về chuyển động. Ban đầu bà không hiểu nổi. Sau rồi bà chợt nhận ra mình đang được mang đi trên cánh tay một người đàn ông. Bà không đủ sức cự quây. Có lẽ như thế lại tốt hơn. Một bản năng sâu xa nào đó mách bảo bà sẽ an toàn hơn nếu cứ vờ rũ rượi không sức sống.

Tuy thế, bà không thể cưỡng lại cái thôi thúc mở mắt ra nửa chừng. Cũng chẳng ích gì. Bà không nhìn thấy gì cả. Một tấm vải nặng chụp lấy khuôn mặt bà. Vải dày, bà nhận định. Bà chợt hiểu ra tấm vải bí bức đang quấn chặt lấy toàn thân mình. Bà chẳng thể cử động, kể cả nếu muốn.

Dẫu tấm vải đang trùm lấy mặt, bà vẫn ngửi thấy mùi ẩm ướt của sương mù và dòng sông. Sự kinh hoàng ập lấy bà.

Cái kẻ đang vác bà thở phì phò vì nặng nhọc. Bà muốn thét lên, nhưng không thể cất giọng được.

Một giây sau thì bà rơi, lao thẳng mình xuống. Đập vào nước cũng không khác gì đập vào một bức tường đá, tấm vải dầu chẳng che chắn được gì.

Bà cảm nhận rõ cái lạnh sâu thẳm thấu xương khi chìm xuống dưới làn nước. Tấm khăn liệm vừa quấn lấy bà rõ ràng không được cài chắc. Bà cảm thấy lớp vải đang tuột ra...

Phải rất lâu về sau, bà mới nhận ra vì sao Elwin lại không trói tay chân bà trước khi vớt qua cầu. Hắn muốn mọi người tin rằng bà đã tự tử. Mưu đó sẽ không có tác dụng nếu cổ tay cổ chân bà bị trói khi cái xác được lôi lên từ dưới lòng sông.

May mắn đã đến với bà đêm ấy. Vì đã bỏ chạy khỏi hiện trường ngay sau khi thủ tiêu được nạn nhân, Elwin không hề biết rằng đã có người chứng kiến hành động của hắn. Một lão tâm thần trú ngụ trong một túp lều xập xệ bên sông đã nhìn thấy cái bọc bồng nhùng lộn xuống dòng sông. Tò mò, lão đã chèo thuyền lại gần để xem có mót được gì giá trị.

Bà đã cố gắng quẫy đạp để nổi lên mặt nước, lấy làm mừng vì thời trẻ mình có học bơi. Đó là một khả năng hiếm thấy ở đàn bà. Ngay cả với khả năng đó, bà biết mình ắt sẽ chết chìm nếu không phải đang mặc váy ngủ đêm. Hắn đã tới đánh thuốc mê giữa lúc bà đang ngủ. Nếu bà mặc một trong những chiếc váy cầu kỳ khi lộn xuống sông, sức nặng của váy và coóc xê hắn đã kéo bà xuống đáy.

Thứ đầu tiên bà nhìn thấy khi nổi lên mặt nước là hình một chiếc thuyền nhỏ trên nền trời. Ai đó chìa ra cái mái chèo. Bà đưa cả hai tay chụp lấy.

Chút may mắn tiếp theo là vị cứu tinh của bà lại là một kẻ điên tự xưng mình nghe thấy tiếng người trời. Mọi người tránh xa lão ta, và ngược lại, lão cũng chẳng mấy khi nói chuyện với ai. Kết quả là

không ai biết lão đã kéo bà lên khỏi sông đêm ấy.

Kẻ điên kia, tin chắc bà là một sinh vật huyền diệu nào đó được trao cho mình trông giữ, đã đối xử với bà rất mực tôn kính. Lão bí mật chăm sóc bà cho đến khi bà hồi phục khỏi cơn hoảng loạn. Bà ở lại nhà lão vài tuần, nhờ lão nơi ăn chốn ở trong khi suy tính về tương lai và vạch ra kế hoạch.

Để đảm bảo an toàn, bà đã cẩn thận chuốc thạch tín cho lão đỡ người trước khi rời bỏ nơi trú ẩn. Suy cho cùng, bà không thể phó mặc cho sự tình cờ. Có quá nhiều thứ trên bàn cân. Không gì được phép đe dọa kế hoạch trả thù vĩ đại của bà...

Bà dứt dòng suy nghĩ về quá khứ. Có một cỗ xe vắng khách trên đường. Bà vào xe và cho người xà ích địa chỉ nhà mình. Những quý bà lo lắng cho tiếng tăm mình rất thận trọng không để người khác thấy mình ngồi xe thuê; loại xe đó đi rất nhanh và những đàn bà đi xe thuê được coi là cùng một giuộc. Tuy nhiên trong áo váy và chiếc mạng góa phụ, bà là một người không tên tuổi. Không ai quen biết từ thuở bà là vợ của Elwin Hastings có thể nhận ra bà.

Bà ngồi lại, bàn tay đi găng siết chặt lấy nhau thôi bạo. Làm sao Louisa Bryce lại dám cho rằng bà là một ả điếm rẻ tiền?

CHƯƠNG 24

Cỗ xe thuê đỗ trong bóng tối cuối con phố không tăm tối. Anthony ngồi trong xe. Chàng đã canh chừng cửa câu lạc bộ quý ông gần một giờ, chờ Hastings xuất hiện. Đã ba giờ sáng. Tin đồn mới nhất về cái chết của Thurlow hẳn đã bắt đầu loang đi rồi. Chuyện vẫn bùng lên trong các câu lạc bộ đầu tiên. Chàng muốn xem Hastings phản ứng thế nào trước tin đó.

Tuy chàng đến đây để theo dõi con mồi, ý nghĩ của chàng lại dồn hết về Louisa. Nàng những muốn có một trải nghiệm siêu phàm. Chàng đã làm mọi việc hỏng bét, và chẳng thể trách ai khác ngoài mình. Mặt khác, nàng lại cố tình lấy cái vỏ bọc góa phụ bí hiểm của mình ra để lừa chàng. Dầu thế, nếu chàng chịu bỏ ra lấy một phen kiểm chế thì hẳn đã nhận ra mình đang hôn một người thiếu kinh nghiệm.

Nhưng sự tự chủ không phải điều khiến chàng bận tâm đêm nay, ít nhất là sau khi chàng đã khởi đầu nụ hôn ấy trong vườn nhà Lorrington. Vào lúc đó, chàng đã thuyết phục mình rằng cái ôm chỉ để làm Louisa im lặng cũng như gây cảm tưởng rằng họ đang đan díu với nhau. Nhưng thực tế là, chàng đã thèm khát nàng từ phút đầu tiên giáp mặt.

Sự đáp ứng cuồng nhiệt của Louisa đã đẩy chàng đến mép vực của sự tự chủ, khiến lý trí lộn nhào. Nhận ra nàng cũng muốn chàng đã dẫn đến chàng một nỗi hoan lạc đột ngột và phấn khích không lời nào tả nổi. Trong những giây phút đảo lộn đầu tiên ấy, điều duy nhất chàng tập trung suy nghĩ được là tìm ra một nơi chốn vắng vẻ để họ có thể ở bên nhau.

Tuy vậy, khi ngẫm lại, chàng phải thú nhận rằng bàn thờ của người làm vườn có lẽ chẳng phải địa điểm lãng mạn nhất cho lựa chọn của chàng, và rõ là chàng đã quá hấp tấp. Ngay cả một người đàn bà từng trải cũng sẽ có một vài than phiền chính đáng trong hoàn cảnh đó. Một cô gái thiếu kinh nghiệm chỉ biết về đam mê thông qua tiểu thuyết tình cảm và sân khấu hoàn toàn có quyền thất vọng.

Cửa câu lạc bộ mở ra, cũng như vài lần trước trong bốn mươi lăm phút đó. Lần này Hastings xuất hiện. Một dáng dấp quen thuộc khoác áo choàng dài đến chân và cái mũ chóp thấy này giờ vẫn uể oải

tựa vào hàng rào liền đứng thẳng dậy, ném điều thuốc qua một bên, rồi tiến lên một bước.

“Ông sẵn sàng đi chưa?” Quinby hỏi.

“Gọi cho ta một cái xe,” Hastings học lên. “Ta vừa nhận được một tin. Chúng ta phải đi ngay lập tức.”

Anthony gõ nhẹ tay vào lưng xe chàng đang ngồi trong. “Trên đó còn thức không?”

“Có, thưa ngài,” người xà ích lẩm bẩm qua kẽ hở. “Chỉ đang chợp mắt một chút thôi.”

Quinby huýt sáo gọi xe. Một chiếc lặn tới rồi dừng lại trước thềm câu lạc bộ. Hai chủ tớ chui vào thật nhanh.>

“Tôi muốn anh đi theo xe đó cách một khoảng kín đáo,” Anthony nói với người xà ích. “Tôi không muốn người ở trong biệt thự chúng ta đang theo sau, nhưng cũng không muốn mất dấu họ. Anh sẽ được trọng thưởng nếu có thể bắt kịp xe kia.”

“Không có vấn đề gì, thưa ngài. Trong luồng xe cộ thế này, họ sẽ chẳng thể nhận ra đâu.”

Người xà xích quật nhẹ dây cương vào mông ngựa. Một cỗ xe bốn bánh chắc sẽ rất khó khăn mới lần theo được một chiếc khác qua những đường phố nhộn nhịp, nhưng chiếc xe thuê hai bánh cơ động, nhanh lẹ này dễ dàng luồn lách qua luồng xe.

Sau vài chỗ ngoặt, cỗ xe chở Hastings đi vào một khu dân cư cũ kỹ hơn, nơi các con phố đều chật chội và tối đèn, nhiều cửa sổ trong các tòa nhà tối mịt. Điểm sáng duy nhất là một quán rượu nhỏ phả ra một ánh đèn hắc ám.

Vì sao một người như Hastings lại liều lĩnh chui vào một trong những khu nguy hiểm của thành phố như thế này?

Xe của Hastings dừng lại trước quán rượu. Người xà ích của Anthony cho xe dừng lại cách đó một quãng.

Hastings và Quinby ra khỏi xe, không hề để ý tới xe của Anthony. Quinby thò một tay vào túi áo khoác rồi để yên ở đó. Đi đâu hắn cũng mang theo khẩu súng, Anthony nghĩ.

“Tin nhắn cho biết hắn sẽ gặp ta ở cuối hẻm này.”

Hastings dừng chân ở đầu một lối đi hẹp và tối dành cho gia nhân chia cắt quán rượu khỏi tòa nhà bên cạnh. “Thấp đèn đi, anh sẽ đi trước.”

Quinby không nói gì, nhưng vẫn thấp đèn, như được lệnh. Ngọn lửa soi sáng khuôn mặt khắc khổ của hắn. Anthony thấy hắn ngó quanh, đánh giá quang cảnh với cặp mắt bình tĩnh, tinh ranh. Hắn liếc tới cỗ xe còn lại. Anthony biết Quinby chẳng thể nào nhìn thấy mình trong bóng đen giày đặc trong xe, nhưng ánh mắt sắc soi vẫn làm tóc gáy chàng dựng lên.

Hiển nhiên sau khi đã kết luận rằng xe của Anthony không phải mối nguy trực tiếp nào, Quinby rút súng ra rồi dẫn Hastings vào con hẻm tối mịt.

Anthony thọc tay vào túi lấy ra vài đồng xu, trao cho người xà ích qua kẽ hở đằng sau xe.

“Đây là phần thưởng tôi đã hứa với anh”, chàng nói. “ Sẽ còn một món nếu anh vẫn còn ở đây khi tôi quay lại.”

Người xà ích thủ mấy đồng xu bằng một động tác nhanh lẹ thuần thục. “Tôi sẽ ở đây.”

Anthony ra khỏi xe, đi về phía đầu con hẻm mà Hastings và gã vệ sĩ đã biến vào. Khi đến nơi, chàng nhìn thấy ánh vàng mờ nhạt của ngọn đèn trong tay gã vệ sĩ ở tít đầu kia. Ba dáng người hiện ra trong ánh sáng, Quinby, Hastings và một kẻ thứ ba. Những giọng nói râm rì vọng tới, nhưng không thể nghe rõ họ đang nói gì.

Một giây sau, ánh đèn của tên vệ sĩ biến mất. Tiếng chân dội trên đá. Hastings, Quinby đang trở lại, bước rất nhanh.

Anthony ép mình vào bóng tối dày đặc bên một ngách cửa. Hastings gần như chạy bỏ ra khỏi hẻm, đằng sau là Quinby, trái với ông chủ, hẳn không hề có vẻ kích động.

Hastings chui vào trong chiếc xe đã đưa họ tới. Quinby vào theo. Người xà ích cho xe đi, lăn rất nhanh trên đường.

Anthony đợi thêm một lát. Rồi chàng rút khẩu súng lục mang theo mình ra khỏi túi và thận trọng đi vào con hẻm hẹp.

Ở tít đầu kia một chiếc đèn lồng bùng sáng, hắt bóng một người đàn ông lên tường. Hình người di chuyển rất nhanh về đầu kia con hẻm. Anthony đi theo, cố gắng không gây tiếng động nào trên sàn đá, nhưng người này chắc đã nghe thấy tiếng gì đó hoặc có thể chỉ là do căng thẳng. Hắn quay ngoắt lại và nhổ điều thuốc lá khỏi miệng mình.

“Ai đó?” hắn quát to. Hắn giơ cao đèn lồng, lộ mắt nhìn vào bóng tối. “Lại là ông nữa à, ông Hastings? Giờ thì ông muốn gì? Tui đã nói với ông mọi điều tui biết, tui thề.”

“Thế thì mi có thể nói với ta,” Anthony nói, bước ra ánh sáng để người kia có thể nhìn thấy khẩu súng. “Ta đảm bảo sẽ trả hậu hĩnh như hoặc hơn Hastings.”

Khuôn mặt gã kia méo xệch vì sợ hãi. “Này, này, ông không có cơ gì mà bắt tui.”

“Ta không định làm thế đâu. Khẩu súng chỉ là phòng ngừa. Ta có cảm giác đây không phải một khu dân cư tốt đẹp cho lắm. T mi là gì?”

Một khoảng im lặng ngắn.

“Ông nói là sẽ trả nhiều như Hastings thật chứ?” người kia hỏi về cảnh giác.

“Phải”. Anthony thò tay vào túi rút ra mấy đồng xu. Chàng ném xuống mặt đường đá. Những đồng xu nảy lên, xoay tít, và lóc lên dưới ánh đèn lồng. “Sẽ còn thêm nữa nếu mi trả lời các câu hỏi của ta.”

Người kia nhìn xuống những đồng xu về thăm dò. “Ông muốn biết gì?”

“Trước hết là tên mi.”

“Tui được gọi là Lén”

“Làm thế nào mà mi lại nhận được cái danh hiệu đó?”

Lên nhăn nhó cười, để lộ vài cái răng khuyết đôi chỗ. “Tui rất giỏi lên khắp nơi mà không bị phát hiện”

“Hastings thuê mi làm việc đó à?”

“Vâng, thưa ông. Tui là dân chuyên nghiệp, nếu có thể nói vậy, và công việc của tui được một số nơi rất khâm phục. Hastings bắn tiếng rằng ông ta muốn thuê một người có năng lực như tui. Trả giá hợp lý, thế nên chúng tui thỏa thuận với nhau.”

“Hastings yêu cầu mi lên tới những nơi nào vậy?” chàng hỏi.

“Không có gì phức tạp cả,” Lên nói. “Tui cần để mắt tới ông này. Xem ông ta đi những đâu. Ghi lại những người đến thăm ông ta, đại loại thế.”

“Địa chỉ của người đó là gì?”

“Phố Hasley. Nhưng ông không cần phải bận tâm tới tìm ông ta. Người ta đã mang xác ông ta đi hồi chiều rồi. Có vẻ như ông ta tự bắn vào đầu mình. Nghe đồn là do không trả được nợ cờ bạc.”

“Hastings có vẻ sợ hãi trước diễn biến ấy không?”

“Ông ấy đã biết về cái chết của ông Thurlow trước khi đến đây đêm nay. Nói là ông ấy đã nghe tin đồn ở câu lạc bộ. Ông ấy có vẻ sợ hãi, quả thế. Chắc là do thần kinh yếu.”

“Mi đã gửi một tin nhắn cho Hastings ở câu lạc bộ đêm nay.”

“Phải, tui có gửi. Tui hẹn ông ta để báo cáo lần cuối về chuyện ông Thurlow và nhận thù lao của tui.”

“Mi đã cung cấp cho Hastings thông tin gì?” Anthony hỏi.

“Không nhiều lắm. Như thường lệ, đêm qua ông Thurlow ở cả đêm trong động cờ bạc. Gần sáng nay ông ta mới về nhà trọ, say bí tỉ. Tui theo dõi ông ta vào trong nhà. Rồi tui về nhà. Đến hai giờ chiều nay, tui mới quay lại phố Hasley. Đoán là ông Thurlow chỉ sẽ ra khỏi giường vào giữa trưa, hoặc có thể muộn hơn, nên tui có nhiều thời gian.”

Lên tới sau khi cả chàng và Louisa đều đã rời khỏi nhà trọ của Thurlow, Anthony nghĩ. Tốt đấy chứ. Như thế nghĩa là Lên không nhìn thấy Louisa.

“Thế còn bà quản gia thì sao?” Anthony hỏi. “Bà ấy có ra ngoài trong lúc mi canh cửa nhà của Thurlow không?”

“Không. Bà ấy không ở đó. Hôm nay, bà ấy được nghỉ.”

“Thế mi làm gì khi tới phố Hasley chiều nay?”

“Tui nhìn thấy một cảnh sát ở cửa chính và rất nhiều người đứng trên phố quanh đó. Ai đó nói rằng có cả một ông ở Scotland Yard cũng đến, nên tui rời đó ngay lập tức. Tui có nguyên tắc không bao giờ xó rớ gần cảnh sát. Chẳng đem lại điều gì tốt đẹp cả.”

“Mi nghĩ có phải Thurlow đã tự tử vì nợ nần cờ bạc không?”

“Không có vẻ thế lắm,” Lên nói. “Đêm qua, ông ta thắng bạc và có tâm trạng rất vui vẻ khi về đến nhà. Chắc phải có lý do gì khác mới khiến ông ta kết liễu đời mình.”

“Mi giúp Hastings theo dõi hắn bao lâu rồi?”

“Không quá một hay hai ngày.”

“Có ai đến thăm hắn trong những ngày ấy>

“Nếu có thì họ cũng không đi qua cửa trước.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Suy luận thông thường thôi, thưa ông,” Lên nói. “Tui theo dõi nhà trọ của Thurlow từ bên kia đường. Từ đó không thể nhìn thấy cửa sau, phải không?”

Kẻ giết người đã đi vào bằng cửa sau. Anthony nghĩ. Có thể hắn đã đi theo Thurlow đêm qua hoặc có thể quen giờ giấc của Thurlow và biết rằng con mồi sẽ trở về nhà trọ trong cơn say mềm.

Thurlow lên giường, rồi bất tỉnh nhân sự do lượng rượu hăng đã nốc vào. Hăng là hăng chẳng bao giờ tỉnh dậy, chẳng bao giờ biết tên giết người đã ở trong phòng ngủ của mình.

Kẻ sát nhân đã đặt súng vào đầu Thurlow và kéo cò súng. Sau đó, sau đó hăng đã sửa sang hiện trường cho giống một vụ tự tử rồi bắt đầu lục lọi cẩn thận quanh nhà trước khi để lại thư tuyệt mệnh và ra bằng cửa sau.

Nhưng nếu Hastings đã thuê Lén tới canh gác Thurlow, Anthony nghĩ, đó là một lỗ hổng lớn lập luận rằng Hastings đã giết tay cờ bạc.

CHƯƠNG 25

“Rõ ràng, bà ta cảm thấy bị sỉ nhục hết mức khi con đề nghị giúp đỡ,” Emma nói. “Theo những gì con miêu tả thì bà ta đã từng là một người đáng kính được nuôi dạy trong giới thượng lưu. Hăng nhiên những mảng danh dự còn lại bị tiêu tán đã khiến bà ta từ chối lòng tốt và sự hào phóng của con.”

“Con nghĩ là bá nói đúng,” Louisa nói, nghĩ về cuộc đụng độ với bà điểm đêm qua. “Bà ta quả thật có tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm.”

Họ đang ngồi trong thư viện, uống trà. Ban mai trời trong trẻo, nhưng đầu chiều sương đã lần về, lẫn lút vào các đường phố quanh quảng trường Arden và đọng lại trong công viên nhỏ.

“Đó là một câu chuyện đáng buồn nhưng lại quá phổ biến.” Emma nhắc ấm trà lên. “Báo chí giật gân không ngớt đưa tin về những chuyện như vậy. Có bao nhiêu người dẫn một bà đáng kính phải ra đứng đường. Cái chết hoặc bệnh tật của chồng, phá sản, nợ nần, ly dị, không có gia đình – bất cứ nguyên nhân nào trong đó cũng đủ khiến người đàn bà qua một đêm là tay trắng.”

“Con biết,” Louisa đáp khẽ.

“Tất nhiên là con biết rồi, con yêu.” Emma nhướn mày. “Nhưng đừng quên rằng dù đã rơi vào cảnh quần bách đến hai lần khác nhau, lần nào con cũng gượng dậy đứng vững mà không cần nhờ đến đứng đường.”

“Con gặp may thôi.”

“Không phải,” Emma nghiêm giọng nói. “Đó hoàn toàn không phải là do may mắn. Con là một cô gái rất có tài xoay sở, con à. Khi cha con chết và các chủ nợ tịch thu tất cả ngoài tủ sách, con đã tự cứu mình bằng cách khởi sự kinh doanh. Sau sự việc hăng hùng với Huân tước Gavin, con lại tự vực dậy lần nữa bằng cách đổi tên, chế ra một chứng nhận nhân thân giả cho mình rồi hỏi việc ở một hãng môi giới. Chính sự khôn khéo và quả quyết của con, chứ không phải vận may, đã cứu con khỏi đường phố, Louisa. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Louisa mỉm cười mệt mỏi. “Bá lúc nào cũng là nguồn động viên tinh thần tuyệt vời, Emma à.”

Emma tỏ mò nhìn nàng. “Có gì khiến con phải bận tâm về người đàn bà gặp trong công viên đêm qua thế?”

“Con không biết thật sự là thế. Con không tin là bà ta đã ở lâu trong tình cảnh đáng thương hiện tại. Áo choàng của bà ta có vẻ là loại sang và rất thời trang, cả mạng lẫn găng tay cũng thế. Nếu biết mình

sắp rơi vào túng thiếu sau khi chồng chết, tại sao bà ta phải bỏ nhiều tiền vào đồ để tang kiểu cách như thế làm gì?”

“Có thể đến khi đám tang đã qua bà ta mới lường hết tầm cỡ khủng hoảng của mình. Với đàn bà vẫn thường thế mà. Chồng họ chẳng bao giờ nói chuyện tiền nong với họ. Các bà góa chỉ nhận ra tình thế thực của mình khi đã quá muộn.”

“Vâng. Mà về phương diện đó thì cũng chẳng thể làm được gì hơn.” Louisa đặt chén trà sang một bên rồi mở cuốn sổ nhỏ. “Nếu bá không phiền thì cho phép con hỏi thêm vài câu về Victoria Hastings.”

“Tất nhiên rồi.” Emma hơi nghiêng đầu dò hỏi. “Sao con lại để ý tới bà ta?”

“Ông Stalbridge ngờ rằng Hastings cũng giết cả bà ta như đã giết Fiona Risby. Con nghĩ rằng bởi chúng ta không gặp may khi đi tìm động cơ dẫn đến cái chết của Fiona, có lẽ là nên thử suy đoán vì sao Hastings lại giết vợ. Con cảm thấy có mối liên hệ nào đó giữa hai vụ sát nhân này.”

CHƯƠNG 26

Chiều hôm đó nàng theo con đường quen thuộc qua một công viên lớn tới hiệu sách Digby. Sương giăng đặc lại thành một biển lớn dường như không xuyên qua nổi, nhưng nàng lại rành đường.

Công viên thuộc về một mình nàng. Thời tiết hôm nay không dành cho tội tể thả diều hay các vú em bế cô chiêu cậu ấm.

Khi đã sang tới đầu bên kia công viên, nàng thấy đường phố chỉ hơi đông đúc. Xe ngựa và xe khách lừ lừ tiến qua màn sương như một đội thuyền ma kêu leng keng. Khách bộ hành không thấy mấy trên đường.

Nàng vội vàng qua đường vào đến hiệu sách, gồng mình chờ nổi sầu muộn giáng xuống và cơn rùng mình rất khế nhưng băng giá vẫn đến với nàng mỗi khi bước vào hiệu sách Digby. Hình ảnh những giá sách chất đầy úi cùng mùi bìa da lúc nào cũng khuấy động lại những hồi ức xưa và những sợ hãi gần đây.

Albert Digby, nhỏ thó, lưng khòm, bắt đầu hỏi, bỏ tờ Điện báo chớp nhoáng số ngày hôm nay mà ông ta đang sẫm soi xuống để nhìn Louisa, đội mắt cú liếc dưới vành mực kính. Như thường lệ, ông ta hết sức cau kính khi có khách hàng tới quấy quả mình.

“Ồ, hóa ra là Bryce.”

Nàng chọn Digby làm người săn sách cho mình bởi hai lý do. Thứ nhất vì ông ta là một chủ tiệm sách cực kì thông tuệ và quen biết hết sức rộng rãi trong số những nhà sưu tập. Lý do thứ hai nàng chọn hiệu sách Digby là vì nàng chưa bao giờ trực tiếp giáp mặt ông ta trong hai năm mở hiệu sách Barclay, thế nên ông ta không thể nhận ra nàng được.

“Chào buổi chiều, ông Digby.” Nàng đến bên quầy. “Tôi có nhận được tin của ông. Tôi rất mừng được biết cuối cùng ông cũng nắm được cuốn Aristotle của Woodson.”

“Không dễ gì tìm được đúng cái bản bà muốn. Nhưng tôi cũng lấy được nó về cho bà với giá thỏa

đáng, dù là chính tôi nói thế đi>

“Tôi rất trọng khả năng điều đình của ông, thưa ông Digby.”

“Phì, thằng con thừa kế của Glenning chẳng biết cái quái gì về sách, mà anh ta cũng chẳng thèm học hỏi. Anh ta chỉ cần bán tháo từng cuốn sách cha để lại là sung sướng rồi. Anh ta chỉ quan tâm đến mỗi khoản tiền nhận được khi ông cụ đi ngấm củ cải dưới đất.”

Digby biến mất dưới quây. Khi ngồi thẳng lên trở lại, ông ta cầm trong tay một gói bọc giấy nâu. Ông ta đặt xuống mặt bàn sứt sẹo rồi chậm chạp mở ra. Một cuốn sách bọc bìa da màu đỏ dần hiện ra.

Toàn thân nàng run lên vì hy vọng. Nhìn rất giống cuốn sách nàng cần. Nàng cầm sách lên, từ từ mở ra, và bắt đầu giở từng trang, gần như không dám hy vọng hơn.

Khi nàng nhìn thấy những ghi chú viết tay li ti, nàng biết chắc đó là cuốn sách của mình. Đó không chỉ là một cuốn Aristotle của Woodson, mà chính là bản nàng buộc phải bán đi năm ngoái, bản của cha nàng. Một trong hai cuốn nàng đã nhét vào vali trong cái đêm kinh hoàng ấy.

Nàng gấp sách, cô không để lộ sự phấn khích của mình. “Tôi mừng hết sức. Làm thế nào ông dò ra nó được?”

Ông già tỏ ra ranh mãnh. “Những người làm sách chúng tôi có cách riêng của mình, thưa bà Bryce.”

“Tôi hiểu. Còn về cuốn Milton...”

“Bà nên quên cuốn đó đi thì hơn. Tôi đã nói với bà rồi, người chủ mới nói rõ ràng rằng sẽ chỉ bán đi nếu được giá. Chỗ thân tình mà nói thì, bà Bryce ạ, bà không đủ tiền mua cuốn đó đâu.”

“Vâng, thế nhưng, tình thế của người ta cũng thay đổi như khi Glenning chết để lại cuốn Aristotle cho một người con không cần nó và cũng không biết giá trị của nó. Tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu ông thi thoảng nhắc lại với người chủ cuốn Milton rằng ông ta có một khách hàng rất quan tâm đến cuốn sách”

“Tôi sẽ làm như bà muốn, bà Bryce ạ, nhưng chỉ phí thời gian của tôi thôi.”

Nàng giữ nguyên nụ cười trên mặt. “Cảm ơn >

Nàng liếc sang tờ báo trên quây. “Tôi thấy ông cũng đọc tờ Điệp báo chớp nhoáng.”

Ông ta nhìn theo nàng và nhăn mặt. “Loại ba xu, cũng như cả lũ còn lại. Tất nhiên trừ tờ Thời báo. Nhưng tôi mua khi nào có bài của I.M.Phantom trên đó.”

“Tôi hiểu.”

“Một vụ thú vị về cái chết của một quý ông trẻ tuổi số hôm nay. Bề ngoài cho thấy ông ta tự tử. Có vẻ như nạn nhân mắc một khoản nợ cờ bạc khổng lồ. Nhưng I.M.Phantom nói đang có những đồn đại về chuyện đây có thể là vụ giết người. Điều này khiến người ta phải tự hỏi có bao nhiêu vụ giết người khác không được lật tẩy chỉ vì trông có vẻ như nạn nhân đã tự sát.”

“Phải, đúng thế.”

Nàng trả tiền cuốn sách rồi ra ngoài. Sương bây giờ đã dày đến mức khó mà nhìn được ra các vật

cây trong không gian công viên trải rộng. Nàng bứt rút tự hỏi liệu có nguy cơ lạc lối trong sương dày đến thế không. Nhưng nàng lo gì cơ chứ? Chỉ cần đi theo đúng đường, nàng sẽ ổn thôi.

Nàng qua đường rồi dẫn mình vào biển sương.

Nàng ước chừng đã đi được một phần ba quãng đường qua công viên thì nghe thấy tiếng giày nghiền khê lên đám sỏi sau lưng mình. Đôi tay bọc trong găng của nàng chột cồng lại. Một luồng điện cực nhỏ lướt qua gáy nàng, khiến mọi sợi lông tơ đều dựng lên.

Nàng dừng bước rồi quay ngoắt lại, mắt dõng khắp màn sương xám không hình thù. Chẳng thể nhìn thấy gì trong sương ngoài những đường nét mờ tối của những cái cây gần nhất. Nàng chăm chú lắng nghe vài giây, nhưng không có tiếng bước chân nào nữa.

Nàng lại bắt đầu đi tiếp, bước chân hồi hã. Nàng gần như phát hoảng, chuyện này ngớ ngẩn hết sức. Nàng có vấn đề gì vậy? Có người nào khác trên đường đằng sau nàng. Thế thì đã sao? Công viên này là của chung mà.

Nàng băng khoản không biết cảm giác nhột nhột này có phải là tín hiệu cho thấy thần kinh nàng bắt đầu suy giảm. Nàng phải kiểm chế lại.

Tiếng bước chân lại vang lên sau nàng. Mặc bài giáo huấn về tự chủ vừa răn dạy bản thân, nỗi lo sợ của nàng mỗi lúc một tăng lên. Từng phân bản năng nàng đang xúi giục nàng bỏ chạy, nhưng nếu là một người đàn ông đang theo gót và nếu hắn quyết định đuổi bằng được, chạy cũng chẳng ích gì cả. Vận một chiếc váy phòng, dù là một chiếc cắt theo những nguyên lý thiết kế váy vóc hiện đại nhất đi chăng nữa, nàng chẳng thể mong chạy thoát khỏi một người đàn ông mặc quần.

Nàng chột hiểu ra rằng bất kỳ kẻ nào ở sau nàng thì hắn cũng không thể thấy nàng rõ hơn nàng thấy hắn. Ý nghĩa đó vượt lên trên cơn triều sợ hãi đang dâng trào. Điều khôn ngoan lúc này là rời khỏi con đường sỏi, nấp trong lùm cây, để kẻ kia vượt qua. Nếu đó chỉ là một khách bộ hành vô tư khác thì sẽ chẳng hề gì. Còn nếu cái kẻ đằng sau nàng kia đang toan tính điều xấu, hắn hắn sẽ chỉ đồ rằng nàng vẫn ở phía trước và cứ thế đi tiếp. Dù thế nào thì nàng cũng sẽ được an toàn.

Nàng chạy ra khỏi con đường lần tới những bóng đen thẫm báo hiệu một rừng cây, tiếng chân nàng bị nuốt mất trong cỏ ướt. Khi tới được những gốc cây che chở, nàng quay lại nhìn về phía đường. Cái hình dạng ma quái của một người mặc áo choàng đen, mũ kép sụp xuống đầu bà ta, hiện ra giữa màn sương.

Người đàn bà choàng áo dừng lại như đang cố lắng nghe, và sau một quãng trống như vô tận, đột ngột quay lại rồi bước thoăn thoắt về phía mà bà ta đã đến. Bà ta biến mất trong biển sương gần như tức khắc.

Lousia đứng sững mất hồi lâu. Chắc chắn không thể là người nàng đã nhìn thấy ở quảng trường Arden đêm qua được. Áo choàng đen cái nào trông cũng giống cái nào. Nhưng nàng vẫn không rũ nổi ý nghĩ người quả phụ đường đường đã theo dõi nàng hôm nay.

Khi mạch đã chậm xuống tới một nhịp có vẻ như bình thường, nàng rời khỏi nơi ẩn náu giữa lùm cây, giẫm lại những bước về tới con đường sỏi, và lần nữa lại đi về phía quảng trường Arden.

Mới đi được vài bước, nàng lại nhìn thấy một hình người khác nổi lên giữa màn sương. Lần này là

đàn ông, mặc áo khoác màu xám đậm.

“Phu nhân Ashton nói nhiều phần chắc em sẽ quay lại bằng cách xuyên qua công viên,” Anthony nói khi đi về phía nàng. “Anh nghĩ nên tới đón em.”

Cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập nàng, tiếp đó là một cơn khoan khoái mê người. Chàng trông thật mạnh mẽ và rắn rỏi đến an lòng, và đầy quyền năng, con sói phong nh của nàng. Nàng chỉ muốn lao mình vào vòng tay chàng.

“Trời đất, anh khiến em giật mình đấy,” nàng nói, kìm lại những cảm xúc mãnh liệt trong mình.

Chàng ngưng lại trước mặt chàng, mày nhường lên. “Vô cùng xin lỗi. Trông em quả có chút rối loạn. Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu.” Nàng ngoài đầu nhìn lại. Không còn dấu vết gì của hình hài choàng áo. “Mới ban nãy, em nhìn thấy một người đàn bà, nhưng bà ta đi rồi. Không sao đâu, không có gì quan trọng cả.”

“Cho phép anh mang giúp em.” Anthony cầm lấy gói nàng đang cặp trong tay. “Phu nhân Ashton nói em đi sắm đồ. Theo anh thấy thì em đã mua được cuốn sách rồi.”

“Vâng.”

“Một tiểu thuyết diễm tình đầy những hẹn hò vụng trộm và tương tự?”

“Không phải.” Bực tức vì lời chọc ghẹo, nàng quắc mắt nhìn. “Anh đang làm cái gì ở đây vậy?”

Chàng nắm lấy tay nàng. “Sáng hôm sau, người đàn ông không tới thăm người phụ nữ thì không thể gọi là quân tử được.”

“Sáng hôm sau cái gì?” nàng hỏi, tâm trí vẫn đặt cả vào người đàn bà choàng áo.

Miệng chàng nhếch ra vẻ sảo nhào. “Em xéo nát trái tim anh, Louisa. Chắc chắn em không thể quên màn dạo giữa của chúng ta trong nhà kính nhà Lorrington sớm thế chứ?”

Hơi thở nàng nghẹn lại trong họng. Nàng cảm thấy sức nóng đang dồn lên má mình.

“Ồ, chuyện đó,” nàng nói giọng nửa như tắc thở.

“Cứ tiếp tục làm vậy đi, thừa tình nương, và tôi sẽ lún thẳng xuống đất sâu dưới sự bẽ bàng đang trĩu nặng lên mình.”

“Ôi Chúa ơi...”

“Đêm qua em gọi anh là Anthony. Anh thích vậy lắm.”

“Anh cam đoan với em, nếu mục đích của em là bắt anh cảm thấy tất cả sự nặng nề của thất bại thảm hại mình gây ra đêm qua thì không cần nói thêm lời nào nữa. Anh đã biết rõ mình đã làm hỏng hết như thế nào. Hôm nay, anh đến đây một phần là để xin em thứ lỗi.”

“Anh không nên tự trách mình,” nàng nói mau. “Em đã nghĩ rất nhiều về sự việc đó, và giờ đây em

thấy mình đáng phải gánh lời chê trách nhiều hơn.”

“Bởi em đã không cảnh báo anh rằng em thiếu kinh nghiệm trong lĩnh vực cụ thể này?”

Nàng quắc mắt. “Không, vì đã trông đợi quá nhiều vào cái việc ấy. Em nghĩ mình đã đặt quá nhiều lòng tin vào những miêu tả hoa mỹ của các tiểu thuyết gia và các vở kịch diễm tình. Tất cả những thứ hay ho vô nghĩa về choáng váng mê ly và xúc cảm siêu phàm đó. Lẽ ra em phải hiểu là hiện thực sẽ khác xa một trời một vực.”

“Theo ý anh, tốt hơn là em nên tạm hoãn phán xét về chủ đề này lại cho đến khi thực hiện thêm một vài thí nghiệm nữa.”

“Hừm.”

Chàng bóp cánh tay nàng chặt hơn. “Và anh phải đòi hỏi rằng những thí nghiệm đó chỉ được thực hiện cùng anh mà thôi.”

Vì lý do nào đó, thái độ đe dọa trong giọng chàng lại khiến nàng hào hứng. Có phải chàng đang ghen không?

“Tại sao?” nàng thân nhiên hỏi. “Rõ ràng về mặt khoa học thì tốt hơn là thí nghiệm với nhiều mẫu quý ông khác nhau.”

Chàng dừng bước, khiến Louisa cũng phải dừng lại theo.

“Em trêu trọc anh,” Anthony bình tĩnh nói.

“Tất nhiên là thế.”

“Đừng có làm thế. Khi nói về vấn đề này.”

“Được thôi.” nàng hơi mỉm cười.

“Nếu anh nói sai thì cứ sửa, nhưng đêm qua có cảm giác em không phản đối những cái hôn của anh.”

Nàng đỏ mặt. “Không. Riêng cái đó thì tương đối hài lòng.”

“Anh nhẹ mình khi nghe điều đó.”

Chàng luôn bàn tay ấm áp mạnh mẽ qua gáy nàng, mạnh tay kéo nàng sát lại mình rồi hôn nàng. Miệng chàng phủ lên các giác quan nàng một cơn tê say đắm. Sức nóng và sự phấn khích lại bùng lên trong nàng. Nàng vòng bàn tay còn lại qua cổ chàng và buông mình cho những cảm giác kích thích đang thổi bùng các giác quan nàng. Có lẽ nàng sắp nghiệm những cái hôn của Anthony.

Khi chàng buông nàng ra một giây sau, nàng cũng thấy như nghẹt thở, nhưng lần này không phải vì sợ.

“Em cần phải nói là, các tiểu thuyết gia có thể sai lầm về công đoạn cuối của sự việc,” nàng tuyên bố, hài lòng khôn tả. “Nhưng họ nói khá đúng khi viết về những khoái lạc của nụ hôn vụng trộm.”

Anthony lại mỉm cười bí ẩn. “Anh sẽ coi đây là dấu hiệu tiến bộ.” Chàng nắm lấy tay nàng và kéo

đi bằng băng trên đường. “Nhưng phải tạm hoãn các thí nghiệm tương lai lại thôi. Chúng ta có việc cấp bách hơn rồi.”

“Cuộc điều tra sao?”

“Cả cái đó nữa. Tiện đây, giờ anh đã có lý do rất thuyết phục để tin rằng Hastings không giết Thurlow.”

“Cái gì?”

“Hắn đã cử người theo dõi Thurlow. Anh nghĩ hắn sẽ không làm thế nếu định giết tên kia.”

“Trời đất ơi. Thế nghĩa là hoặc Thurlow thực sự kết liễu đời mình, hoặc...”

“Hoặc có kẻ khác đã giết hắn. Trước mắt anh nghiêng về giả thiết thứ hai, nhưng đầu tiên chúng ta phải giải quyết một lời mời cái đã.”

Nàng chặc một tiếng bức bối. “Lại một sự kiện giao tế chán ngắt nữa chứ gì?”

“Không. Anh không dám đảm bảo em sẽ thích sự kiện này, nhưng anh hứa nó sẽ không buồn tẻ đâu.”

“Anh đang nói thế?”

“Mẹ anh mời em tới dùng trà chiều mai.”

Nàng đứng sững lại, kinh hoàng tốt độ. “Mẹ của anh. Không thể có chuyện bà ấy muốn gặp em được”

“Đó là chuyện không tránh khỏi. Bà đã nghe đồn đại về chúng ta.”

“Nhưng chúng ta đang ở trong một cuộc tình vụng trộm. Các bà mẹ không bao giờ muốn mời đến nhà những người đàn bà đang có mối quan hệ vụng trộm với con trai họ.”

“Em chưa biết mẹ anh đâu.”

CHƯƠNG 27

Anthony đợi đến khi khách hàng duy nhất còn lại trong hiệu sách Digby rời đi rồi mới đặt cuốn tiểu thuyết đang vờ xem xét xuống và tới bên quầy.

Digby đang ngồi trên bàn. Ông ta không thèm ngẩng lên khỏi cuốn danh mục sách hiếm.

“Ông muốn gì?” ông càu nhàu.

“Tôi muốn mua một cuốn sách cho một người bạn quý vốn là khách quen ở đây,” Anthony nói. “Đây sẽ là món quà bất ngờ cho một dịp rất đặc biệt. Bạn tôi hiểu biết về sách quý hiếm, còn tôi thì lại không có kiến thức gì trong lĩnh vực này. Tôi nghĩ có thể ông giúp được tôi lựa chọn thứ gì đó mà bà ấy thực sự yêu thích.”

Digby khịt mũi rồi lật sang trang khác. “Bạn ông tên là gì?”

“Bà Bryce.”

Digby miễn cưỡng đặt cuốn danh mục xuống và thở hắt ra bức bối. “Tôi không có ý khiếm nhã, thưa ông, nhưng bà ấy quả là rầy rà phát điên lên được.”

“Nghĩa là sao?”

Digby vung tay, chỉ khắp các giá trong phòng. “Trong cửa hàng tôi chẳng có sách hợp cho bà ta cả. Bà ta chỉ đọc tiểu thuyết điểm tình. Tôi không bán cái loại đó. Tôi chỉ bán sách hiếm thôi.”

“Tôi tưởng bà ấy chủ động đến đây để tìm sách hiếm.”

“Chỉ có hai cuốn sách hiếm là quan trọng với bà ta. Cả hai đều khó kiếm kinh khủng,” Digby u ám nói. “Bà ta vô cùng kén chọn. Vô cùng đòi hỏi. Không chỉ là bản in đầu tiên nào cũng được, mà phải đúng bản in đầu tiên đó. Cả hai cuốn đều không có ở chỗ tôi.”

“Tôi nghĩ là ông đã gặp may mắn. Bà ấy cho tôi xem một bản cuốn sách về Aristotle ông đã lùng ra cho bà ấy.”

Hai hàng tóc mai Digby nhúc nhích thịnh nộ. “Lý do duy nhất khiến tôi thuyết phục được người chủ mới bán cho tôi là vì anh ta chẳng quan tâm gì đến sách hiếm cả. Chẳng biết giá trị của thứ mình có trong tay. Tôi không có may mắn thế với người chủ cuốn Milton. Ngay cả nếu thuyết phục nổi ông ta bán nó đi, ông ta cũng nói rõ rằng giá tiền vượt xa tầm bà Bryce.”

“Biết đâu nếu tôi nói chuyện với nhà sưu tập, tôi có thể thuyết phục ông ta bán nó cho tôi thì sao,” Anthony gợi ý. “Ông cho tôi biết tên người đó được không?”

Digby nhăn mày ngờ vực. “Thế này, bà Bryce thuê tôi tìm ra cuốn đó. Còn xoi tôi mới nhường mỗi hàng này cho ông, thưa ông.”

“Tất nhiên, tôi sẽ gửi ông một món hoa hồng thể hiện cho ghi nhận của tôi về sự trợ giúp quý báu của ông.”

Digby không có vẻ nhiệt thành. “Ngay cả khi tôi cho ông ta tên người sưu tập, ông cũng khó mà thuyết phục ông ta bán nó.”

“Tôi sẽ trả tiền hoa hồng cho dù có lấy được cuốn sách cho bà Bryce hay không,” Anthony hứa.

Đôi mày Digby vạch một hàng thẳng băng bên trên vành mục kính. “Tôi phải nhận được hoa hồng trước rồi mới cho ông biết tên người đó.”

“Tất nhiên,” Anthony nói.>

MỘT TIẾNG RUỒI SAU, Anthony được đưa vào một thư viện chất đầy sách và kệ sách đến nỗi chàng không nhìn ngay ra người chủ. Bà quản gia biến mất trước khi chàng có thể nhờ chỉ dẫn.

“Huân tước Pepper?” chàng hỏi căn phòng dường như không có người ở.

“Ồ đầu này, thưa ông,” một giọng cộc lốc vọng ra từ sau một kệ sách ngất ngưỡng. “Gần cửa sổ.”

Anthony luồn lách qua một mê cung sách đặt trên thảm rồi bước qua vài hàng kệ sách.

Một người vai bè, to con lưng lững đứng dậy sau một cái bàn gỗ gu khổng lồ. Quần áo của ông ta

bằng vải tốt nhưng lỗi một đén đáng buồn. Rõ ràng đã rất lâu rồi mái tóc và chòm ria đang ngả bạc của ông ta chưa được xén tỉa. Ông ta cười rạng rỡ, miệng lộ ra cái răng vàng.

“Ông Stalbridge, thật là hân hạnh được gặp ông.” Ông ta ra hiệu về cái ghế chất đầy những bộ sách bìa da. “Xin mời ngồi, mời ngồi. Nếu chúng ta may mắn, bà quản gia nhà tôi sẽ mang cho chúng ta ít trà.”

“Cảm ơn ông đã chịu gặp tôi gấp gáp thế này, thưa ông.” Anthony bung chồng sách trên ghế lên và nhìn người chủ nhà. “Tôi nên đặt ở đâu đây?”

“Cứ đặt xuống sàn chỗ nào cũng được.”

Nói thì dễ, làm mới khó, Anthony nghĩ. Cuối cùng chàng cũng tìm được một phần thảm chưa bị sách chiếm cứ và trút xuống gánh nặng của mình, rồi ngồi xuống ghế.

Huân tước Pepper cũng ngồi trở lại. “Ông thân sinh thế nào rồi, cậu trẻ?”

“Cha tôi rất khỏe, thưa ông. Ông gửi lời chào và nhắn tôi hỏi ông có còn hài lòng với chiếc kết sắt Apollo độc quyền của mình không.”

Pepper mỉm cười triu mến với cái kết khổng lồ đặt cạnh bàn. “Hài lòng tuyệt đối. Tôi đặt trọn niềm tin vào chiếc Apollo. Tuy nhiên có thể tôi sắp phải lấy thêm một cái nữa. Cái này đã đầy rồi.”

“Cha tôi sẽ rất mừng được biết điều đó.”

Chiếc Apollo là lý do khiến chàng vượt qua được cửa trước ngôi nhà trong thành phố của Pepper. Khi chàng nói cho cha biết tên người chủ cuốn Milton, Marcus đã nhận ra ngay lập tức. “Quen Pepper nhiều năm rồi. Cực kỳ mê sách.”

Pepper đan những ngón tay mập vào nhau trên mặt bàn. “Bây giờ thì, có chuyện gì về cuốn Milton của tôi vậy? Ông đã trở thành nhà sưu tập sách rồi sao, thưa ông?”

“Không,” Anthony nói. “Tôi muốn kiến nó cho một người bạn rất thân.”

“Tôi hiểu.” Pepper làm vẻ mặt ranh mãnh. “Thế này, tôi không chắc mình giúp được gì không. Cuốn sách đó là một trong những vật quý giá nhất mà tôi sở hữu. Thực tế là tôi cất nó trong chiếc Apollo.”

Đó là câu trả lời Anthony đã lường trước. Chàng lại ngồi xuống ghế và chuẩn bị lần theo thông tin thực mà chàng muốn.

“Tôi hiểu, thưa ông,” chàng nói. “Rõ ràng là tôi sẽ phải tìm món quà khác cho người bạn tôi.”

“Ông sẽ không tìm thấy bản in đầu tiên của đúng cuốn Milton đó ở tình trạng tốt đến vậy đâu,” Pepper kiêu hãnh nói. Ông gật đầu về phía cái kết. “Tôi mất nhiều năm mới giành được cuốn này.”

“Chỉ tò mò thôi, liệu ông có thể cho tôi biết ông tìm được nó bằng cách nào không?”

Vẻ thỏa mãn rạng ngời khiến mắt Pepper lấp lánh như hai viên kim cương. “Có lần tôi nghe đồn rằng nó nằm trong bộ sưu tập cá nhân của một nhà quý tộc tên là George Barcly. Hồi ông ta còn sống, tôi đã đến gặp một hay hai lần, nhưng ông ta không chịu bán.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đó là một câu chuyện khá buồn, tôi e là vậy. Barclay tự tử, để lại một khoản nợ khổng lồ. Thân thích duy nhất còn sống của ông ta là cô con gái. Cô ta buộc phải bán căn nhà và phần lớn đồ đạc, nhưng vẫn giữ lại được sổ sách của Barclay. Rất ít người biết điều này, nhưng cô gái trẻ dùng sổ sách đó để mở một hiệu sách nhỏ.”

Một cơn rùng mình do hiểu ra điều gì đó khiến Anthony ngồi sững. “Cô ta là chủ một hiệu sách? Liệu có tình cờ là hiệu sách Barclay không?”

“À, tôi thấy là ông cũng biết một phần câu chuyện đây. Chuyện thành ra tai tiếng khắp cả, tất nhiên, sau khi Gavin bị giết ở đó.” Pepper thả người ra sau ghế, lắc đầu buồn bã. “Thật là kinh hồn.”

“Án mạng ư?”

“Cả chuyện đó nữa. Nhưng tôi đang nói về sự thất thế và suy tàn của tiểu thư Barclay xuất thân từ một gia đình quyền thế lâu đời. Tôi dám chắc George Barclay hẳn phải trần trọc trong mồ khi nghĩ con gái mình phải hạ mình đến mức đi buôn bán.”

“Có vẻ như ông ta cũng không để lại cho cô ta nhiều lựa chọn,” Anthony bình thản nói. “Sau khi trả hết nợ cho bố, cô ta không còn mấy đường khác nữa.”

“Phải, tôi nghĩ đúng là vậy. Tuy thế, điều đó cũng thật đáng tiếc. Đáng ra một tiểu thư cần phải biết tự trọng hơn.”

Thế cô ta cần phải làm gì? Anthony nghĩ. Ra đứng đường? Vào một trại tể bần? Đâm đầu vào cuộc sống khốn nạn của cảnh nghèo nàn thanh lịch mà làm một nữ gia sư hay một thị nữ sao?

Chàng buộc mình phải nén lại cơn giận. Chàng đến đây để tìm kiếm thông tin, chàng tự nhủ, chứ không phải tìm kiếm tranh luận. “Xin ông tiếp tục câu chuyện, thưa ông. Tôi thấy chuyện khá cuốn hút.”

“Để tôi xem nào. Đến đâu rồi nhỉ? À, phải, hiệu sách Barclay. Nó nằm ở một khu khá nghèo túng của thành phố, nhưng tiểu thư Barclay lại biết rất nhiều về sách hiếm bởi cha cô đam mê sưu tập thể cơ mà. Cô ta dần có được một lượng khách hàng kha khá và tôi nghĩ rằng có lẽ đã bắt đầu có lời vào giai đoạn cuối. Nhưng rồi, tất nhiên, cô ta đã giết người tình của mình, Huân tước Gavin, sau đó tự tử.” Pepper đánh lưởi và hàm trên làm phát ra những tiếng chặc, chặc. “Bi kịch.”

“Ông có quen biết tiểu thư Barclay không?”>

“Không. Nhà Barclay không giao du trong Xã hội. Chưa bao giờ có dịp gặp cô gái cả.”

“Thế còn Huân tước Gavin thì sao? Ông có quen ông ta không?”

“Không biết nhiều. Tuy cùng trong một câu lạc bộ với tôi, nhưng hiếm khi tôi gặp ông ta. Theo như tôi nhớ thì ông ta khoái sách thể kỷ mười bảy. Không nhiều lắm.”

CHƯƠNG 28

Anthony xuống khỏi chiếc xe thuê, trả tiền cho xà ích, rồi đi lên các bậc của Bảo tàng Án mạng Rừng rợn Nhất J. T. Tuttington. Một tấm biển cũ hơn, đã gần mờ hẳn vẫn còn đó trên cửa: HIỆU SÁCH

Có tiếng chuông reo khi chàng mở cánh cửa lát kính.

Nội sảnh chỉ sáng lờ mờ. Trên các kệ vẫn còn vài cuốn sách. Những tầng giá sách cao nhất giăng đầy mạng nhện. Người duy nhất trong nhà là một phụ nữ trẻ ngồi sau quầy. Cô ta mặc chiếc váy giản dị và đội mũ trắng gọn gàng. Quan sát bộ cánh đắt tiền của Anthony xong, cô liền bỏ tờ báo ba xu đang đọc xuống.

“J. T. Tuttington phải không ạ?” Anthony lễ độ nói.

Cô gái cười khúc khích. “Đó là bố em, thưa ông. Tên em là Hannah Tuttington. Em trông bảo tàng khi bố không có ở đây.”

Chàng nghiêng đầu. “Rất hân hạnh được gặp cô, thưa cô Tuttington.”

Hannah Tuttington đỏ mặt vì lời chào lịch thiệp. “Em giúp gì được đây, thưa ông?”

“Tôi được biết nơi này là hiện trường một vụ án khét tiếng.”

Mắt Hannah mở to. “Quả thật là thế, thưa ông. Một sự kiện kinh khủng, đẫm máu. Một phụ nữ đã giết người tình của mình một cách lạnh lùng ngay trong nhà này. Ông có muốn tham quan cả một vòng không, thưa ông?”

“Có, xin cảm ơn.” Anthony lấy ra một đồng tiền trong áo khoác đặt lên quầy.

Hannah vò lấy đồng xu. “Lối này, thưa ông. Chúng ta sẽ bắt đầu từ cửa sau. Huân tước Gavin đẹp trai thường tới cửa này khi đến thăm cô ta giữa đêm tối.”

Cô ta nhanh nhẩu vòng qua quầy và dẫn đường tới đằng sau hiệu sách cũ.

Trước khi đi theo, Anthony liếc xem cô ta đang đọc gì. Trên bìa có hình vẽ ghê rợn về một người đàn bà nằm chết dưới chân cầu thang đá. Hình bóng đe dọa của một người đàn ông đứng trên đầu cầu thang, con dao rỏ máu trong tay. Nhan đề cuốn sách là: *Sự thật hoàn chỉnh về cái chết rùng rợn của cô gái điếm Frances Hayes*.

Chàng bước vào phòng đằng sau hiệu, không vội vàng, tiếp nhận cảm giác về nơi này.

“Tôi thấy là cô đã giữ được một số sách của người chủ cũ,” chàng nói, nhìn những thùng giấy đựng sách cũ xếp trong không gian chật hẹp.

“Chỉ còn lại vài cuốn thôi. Ngay khi tiếp quản cửa hàng, bố em đã bán gần hết rồi. Chỉ trong vài ngày đầu tiên sau vụ án, đủ loại người kỳ cục xuất hiện ở cửa đòi mua sách.

Chàng nhìn cô gái. “Cô nói kỳ cục là sao?”

Hannah nhú mắt. “Họ bảo với bố em rằng họ là nhà sưu tập. Ông không tin nổi là họ chấp nhận trả cái giá thế nào cho mấy quyển sách cũ xì này đâu. Ai mà tưởng tượng được có cả thị trường cho loại đó? Bố em cứ nghĩ chỉ một tháng là nhà em giàu to, nhưng một thời gian sau mấy người ấy không đến đây nữa.”

“Và cô còn lại mấy bộ này?” Chàng ra dấu về mấy thùng giấy.

Hannah sầu muộn nhìn chúng. “Đôi khi cũng có người mua một cuốn làm kỷ niệm chuyến tham quan, nhưng khách hàng của chúng em đâu chịu trả nhiều như đám sưu tập. Phần lớn sách giờ chỉ bán vài xu.”

“Cô có nhiều khách hàng đến xem không?”

“Không nhiều như mấy tháng đầu tiên sau vụ án.” Hannah thở dài. “Thật buồn là gần đây công việc hơi khó khăn. Bố em tìm mọi cách quảng bá cho bảo tàng, nhưng thời gian qua cạnh tranh gay gắt lắm. Có vẻ như không tuần nào là không có một vụ giết người hoặc tự tử ảm ỉ trên báo chí. Bố em đang tính sẽ chuyển hướng kinh doanh khác.” “Hửn là một quyết định khôn ngoan. Cho tôi biết thêm về vụ án đi.”

Hannah húng hắng lấy giọng thông thiết. “Nữ sát thủ là tiểu thư Joanna Barclay. Nàng đẹp lộng lẫy, với những lọn tóc quăn vàng và đôi mắt xanh khả ái. Người tình của nàng là Huân tước Gavin. Ông ta vô cùng điển trai và lịch thiệp.”

“Làm sao cô biết được ngoại hình của hai người đó?” Anthony hỏi.

Hannah chớp mắt vì bị ngắt lời. “Tất nhiên từ báo và các tạp chí ba xu. Em xin cam đoan, mỗi tình tiết đều là sự thật, thưa ông.”

“Hửn nhiên rồi. Xin tiếp tục.”

“Trong cái đêm xảy ra sự việc kinh hoàng, Joanna Barclay nghe thấy Huân tước Gavin điển trai gõ ba tiếng vào cửa sau.”

Hannah nắm chặt tay lại và gõ theo cách hiển nhiên là định làm ra vẻ dữ tợn.

“Làm sao cô biết là ông ta gõ ba tiếng?” Anthony hỏi. “Đó là mật hiệu của họ.”

“Nếu đó là mật hiệu, sao cô lại biết được?”

Hannah cau mày, lại bị lạc hướng vì câu hỏi. “Bố em đọc thấy mật hiệu ấy trong một cuốn ba xu.”

Anthony gật đầu. “Luôn luôn là một nguồn đáng tin cậy.”

Hannah lấy lại giọng bi ai. “Khi xuống lầu đón tình nhân đẹp trai của mình, tiểu thư Barclay chỉ mặc áo ngủ, váy và dép đi trong nhà.”

“Làm sao cô biết cô ta mặc gì? Hay cái đó cũng lấy báo chí giật gân?”

“Bố em nói khách hàng thích biết cặn kẽ chi tiết,” Hannah thổ lộ. “Nên em bịa ra một số chi tiết ấy mà thế câu chuyện nghe hấp dẫn hơn.”

“Cô đầu tư công sức quá.”

“Cảm ơn ông.” Hannah rất hài lòng. “Như em vừa *nói* nàng Joanna Barclay xinh đẹp đi xuống lầu, ăn mặc để chờ đón một đêm đam mê vụng trộm. Nàng mở khóa cửa này để đón người tình thanh lịch vào nhà.”

Anthony xem xét ổ khóa. Đó là một mẫu khá mới, thịnh hành cách đây chưa lâu. Điểm khiến chàng chú ý là những dấu vết trên tấm gỗ quanh nó. Có vài rãnh và lỗ đục. Chàng thấy dường viên một chiếc

cũ, lớn hơn nhiều.

“Cái ổ khóa này có lắp vào cửa thời điểm xảy ra án mạng không?” chàng hỏi.

“Không, thưa ông.” Hannah nhú mày, rõ ràng bối rối vì câu hỏi. “Khi thuê chỗ này, bố em phải lắp cái mới. Cái trước đồ bị phá vỡ rồi.”

“Cô biết vì sao nó bị phá vỡ không?”

Hannah lắc đầu, lúng túng. “Làm sao em biết được, thưa ông?”

“Bỏ qua đi.”

Hannah ho khẽ rồi lại tiếp tục câu chuyện. “Sau khi đưa người tình đẹp trai vào nhà trong cái đêm định mệnh ấy, Joanna Barclay tặng cho Huân tước Gavin một cái hôn vô cùng say đắm, rồi cầm lấy tay ông ta, dẫn lên lầu. Ông ta chẳng thể biết rằng mình đang leo lên tìm cái chết.

“Phải, tôi nghĩ là ông ta không có manh mối gì về số phận đang chờ mình,” Anthony đồng ý, ngắm nghía cầu thang.

Hãy đi theo em, thưa ông. Em sẽ chỉ tổ ấm tình yêu bí mật của họ cho ông xem.”

Hannah bắt đầu lên cầu thang dẫn tới các phòng phía trên lầu. Chàng đi theo, lắng nghe tiếng n kệt phát ra từ những bậc thang cũ.

Cô ta không xuống nhà mở cửa cho ông ta, cô ta nghe tiếng ông ta đập khóa, rồi nghe thấy tiếng bước chân ông ta leo lên cầu thang.

Lên đến trên cùng các bậc thang hẹp, Hannah vung tay chỉ một phòng khách nhỏ ấm cúng. Không có mấy thứ gọi là đồ đạc, Anthony nhận thấy vậy. Một cái ghế đọc sách, bàn, đèn, và một cái rương nặng trĩu. Có vẻ là một không gian nhỏ cô độc.

“Đồ đạc vẫn y nguyên như đêm án mạng, thưa ông,” Hannah cam đoan. “Như em vừa nói, Joanna Barclay dẫn người tình sau này chết vào chính phòng này, để ông ta ngồi **xuống, rồi rót một ly rượu vang cho ông ta.**”

Anthony nhìn lên bàn. “Tôi đâu thấy cái ly nào. Sao cô **lại biết là cô ta đã cho ông ta uống gì đó?**”

“Uống rượu vang là chuyện mà các người tình vẫn làm với nhau.”

Anthony gật đầu. “Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra thế.”

Hannah hạ giọng xuống thành một tiếng thì thầm kịch tính. “Một trận cãi cọ dữ dội xảy ra.”

“Cái đó cũng là cô nghĩ ra à?”

“Theo lý thì họ phải tranh cãi, thưa ông,” Hannah nhẫn nại giải thích. “Nếu không thì vì cớ gì cô ta lại giết ông ấy chứ?”

Một câu hỏi rất thông minh. Có ai nghe thấy tiếng la hét không?

Hannah thở dài. “Vào lúc ấy, chẳng có ai sống quanh đây cả.”>

“Họ cãi cọ về việc gì?”

“Theo các bản tin trên báo thì trận cãi cọ xảy ra bởi Huân tước Gavin cho tiểu thư Barclay biết ông ta sắp từ bỏ nàng vì một người khác.”

“Tại sao?”

“Tại sao à?” Hannah rõ ràng hết sức bối rối. “Tại sao à, tại vì ông ta đã chán nàng, em nghĩ thế. Nàng là người tình của ông ra cơ mà. Các quý ông thường hay chán người tình của mình. Ai cũng biết thế.”

“Xin tiếp tục.”

“Được rồi.” Hannah đứng thẳng lên rồi chỉ vào một cái cửa buồng rèm với một động tác kịch tính. “Joanna Barclay mời Huân tước Gavin thanh lịch vào phòng ngủ một lần cuối. Ông ta theo nàng vào đó mà không biết mình sẽ không còn sống mà trở ra.”

Anthony đi tới cửa, kéo rèm sang một bên. Có một bàn trang điểm nhỏ và tủ áo. Chăn đệm trên cái giường hẹp được lật lại và vò nhàu, chắc hẳn để minh họa một pha tình ái bão tố. Có những vệt bản màu nâu xỉn đã cũ trên thảm.

“Sau cái ôm siết nồng nhiệt cuối cùng, Huân tước Gavin ngủ thiếp đi,” Hannah giải thích. “Joanna Barclay dậy khỏi giường, nhặt que cời lửa mà ông thấy đặt cạnh áo ngủ đây, rồi đập vào đầu người tình của mình thật hung bạo.”

Một chiếc áo ngủ kín đáo bằng vải gai màu trắng, cổ viền ren thanh tú nằm vắt qua nửa *dưới* giường.

“Cô có thay chăn nệm không?” chàng hỏi.

“Không, thưa ông. Em đảm bảo mọi thứ trong phòng này đều y như bố em thấy khi mở bảo tàng này. Thỉnh thoảng em rũ chăn đệm, cái áo ngủ và phui bụi cho đồ đạc chỉ *có thể* thôi.”

Anthony đi đến bên giường, nhìn xuống. “Trên tấm chăn không máu. Cô đã giặt đi à?”

“Không, thưa ông.” Hannah cau mày. “Em không nhớ có máu trên chăn.”

“Hẳn là vì nó đã ở dưới thảm,” Anthony nói khề.

Hannah vật lộn với chuyện thiếu nhất quán này một lúc rồi tươi tỉnh lên. “Em nghĩ là Huân tước Gavin đã tỉnh dậy ngay trước khi cô ta đập và lăn từ giường xuống dưới thảm để né cú đánh nhưng vô ích.”

“Đó hiển nhiên là một giả thiết rất đáng tin.”

Chàng mở cửa tủ quần áo. Có hai chiếc váy bạc màu và một đôi giày ở trong.

Chàng trở lại phòng khách, ngồi xổm xuống cạnh cái rương. Có một ổ khóa chắc chắn, nhưng đã mở. Chàng mở nắp nhìn vào trong. Rương không có gì cả.

“Cô thấy những gì trong rương?” chàng hỏi Hannah. Cô gái cau có mặt mày ra vẻ tập trung hết mức.

Nếu có gì trong đó thì cũng biến mất từ trước khi bố em thuê chỗ này rồi. Sao ông lại hỏi thế?”

“Không có gì. Không quan trọng. Tôi chỉ tò mò thôi.

“Thế thì, vậy đó,” Hannah nói, “sau khi Joanna Barclay giết Huân tước Gavin một cách kinh khủng như thế, đầu óc nàng suy sụp. Nàng khóc lóc đặng cay.”

Joanna Barclay đã lắp một ổ khóa rất đặc tiền cho chiếc rương. Bất cứ thứ gì được cất bên trong cũng phải có giá trị rất lớn với cô ta. Khóa không bị đập. Nó được mở ra dưới tay một người hoặc là có chìa hoặc là biết cách phá khóa.

“Người ta nói cô ta tự tử,” Anthony vừa nhận xét vừa đứng dậy.

“Em đang nói đến phần đó đây.” Hannah nhún vai rất kịch. “Như em đang kể với ông, sau khi giết chết người tình điển trai của mình, Joanna Barclay rơi vào một cơn tuyệt vọng. Nàng đi ra sông, lao mình từ trên cầu xuống, và chết chìm. Người ta tìm thấy cái mũ lông chim kẹt vào một mẩu gỗ dạt.” “Nhưng người ta không tìm thấy cái xác.”

“Vâng, thưa ông, đúng thế.”

“Cảm ơn, cô Tuttington. Chuyến tham quan của cô đã cho tôi mở mắt nhiều điều.”

“Em rất mừng là ông thích, thưa ông.”

Một lúc sau, chàng rời khỏi Bảo tàng Tuttington mà vẫn băn khoăn ở trong rương đã có gì và tại sao một người có ý định kết liễu cuộc đời mình lại cất công mang theo những thứ đó. Chàng chợt nhận ra hơn một năm nay chàng đã ám ảnh vì những câu hỏi xoay quanh cái chết của Fiona. Những câu hỏi đó vẫn đòi được trả lời. Nhưng không hiểu vì sao bí ẩn về một người đàn bà khác mới là cái khiến chàng bận trí lúc này.

CHƯƠNG 29

Bản quyết toán tháng cho ra một con số đẹp, chứng tỏ **tháng này lại có khoản lãi ngon lành.** Madam Phụng Hoàng đặt bút xuống rồi đóng sổ lại. Những cái tiền của bà ta nhờ đồng vốn mà đám nhà đầu tư mới đưa vào đã đem lại kết quả như mong đợi.

Đã gần đến nửa đêm. Tiếng cười đàn ông khàn đục vọng lên từ đại sảnh tiếp tân bên dưới. Các nhà quý tộc đang vui thú với rượu sâm banh và brandy tuyệt hảo, với bánh tôm hùm, vịt quay và các món khai vị cùng rượu nhẹ dể tiền cũng là những thứ đã làm cho Nhà Phụng Hoàng trở thành nhà chứa sành điệu nhất London.

Không chỉ đồ ăn là thứ lôi kéo những quý ông giàu có gây đời đến đây hằng đêm. Madam Phụng Hoàng hiểu rằng điểm hấp dẫn chủ yếu là chất lượng của đám đàn bà sẵn sàng đem lại một hay hai giờ khoái lạc.

Những đàn bà phục vụ ở Nhà Phụng Hoàng không chỉ là gái đứng đường tầm thường. Họ đều sinh ra và lớn lên > các gia đình tử tế, và biết cách ăn mặc hợp thời. Phần lớn xuất thân từ tầng lớp thượng lưu, là những góa phụ hay các cô chưa chồng đơn độc giữa đời hoặc cố trả cho hết nợ chồng mình để lại. Tất cả đều có điểm chung: Họ đã phải vật lộn với nghèo khổ tận cùng vì lý do này hay lý

do khác. Họ *đã* chọn Nhà Phụng Hoàng thay cho đường phố hoặc dòng sông.

Ba tiếng gõ ngăn đập vào cửa.

“Vào đi,” bà ta nói và ngoảnh lại.

Cửa mở ra. Một cô gái trẻ xinh xắn, diện chiếc váy thắt **coóc xê chặt để làm nổi bật bộ nhũ hoa, nhún mình chào.**

“Khách hàng đã đến và đang được dẫn lên phòng, thưa Madam.”

“Cảm ơn Betsy. Cô về chỗ các vị khách của ta được rồi đây.”

“Vâng thưa bà.” Cô gái lại nhún chào lần nữa rồi biến mất.

Madam Phụng Hoàng đợi đến khi cửa đóng lại sau lưng cô gái rồi mới đi ngang phòng đến bên tủ sách.

Bà ta giật một cái cần giấu kín. Tủ sách xoay ngang, mở ra một lối đi hẹp chỉ có một cây nến tường thấp sáng lờ mờ. Bước vào trong rồi, bà ta đóng bức tường đằng sau lại.

Người chủ trước của căn nhà đã cho xây lối đi mật này bởi không muốn gặp lũ đầy tớ trên cầu thang chính hay các sảnh sang trọng. Những hành lang mật cho phép gia nhân đi lại khắp nhà mà không cản lối gia chủ hay khách khứa.

Người chủ cũ của nhà chứa đã tìm ra một công dụng khác cho các lối đi này. Sau khi trừ khử kẻ tiền nhiệm, Madam Phụng Hoàng đã nối tiếp truyền thống *đó*. Ở những điểm khác nhau **đọc** con đường, những lỗ nhỏ được đục lên tường, cho phép nhìn vào các phòng cạnh đó. Những khe hở ấy được nguy trang như các bức họa trên tường đối diện. Khách trong phòng không biết đôi khi mình đang biểu diễn mua vui cho những kẻ trả tiền mua lấy cái nhìn.

Chỉ những khách hàng thân thiết nhất mới được biết về cơ hội được ngắm nhìn kẻ khác tham gia vào các trò chơi tình dục. Lệ phí đắt cửa cổ, tất nhiên, nhưng đến giờ này trong số những người được mời chào sử dụng dịch vụ này chưa có ai từ chối trả.

Đi dọc hành lang một lúc, bà ta xuống một cầu thang chật chội. Bà ta đi theo một hành lang khác thêm lúc nữa rồi dừng lại trước một lỗ nhỏ trên tường.

Căn phòng ở bên kia tường được thấp sáng bằng đèn dầu đã vụn rất nhỏ. Bốn bức tường và trần nhà đều giăng màn nhung đen. Ngự giữa phòng là một chiếc giường, trùm những tấm lụa màu gỗ mun. Bốn chiếc cùm nhung đen lủng lẳng rủ xuống từ bốn cọc màn kiên cố.

Có một chiếc tủ tường bằng gương. Trong đó chứa vô số dụng cụ khác nhau, gồm roi da đủ kích cỡ và vài món đồ khá kỳ dị.

Trong lúc bà ta theo dõi, cửa phòng mở ra. Một hầu gái ăn mặc hờ hang dẫn người khách vào trong.

“Cô Justine ra lệnh cho ông cởi đồ, gấp gọn lại, rồi nằm xuống giường để chờ hồng phúc của cô,” cô hầu gái nói.

Người khách hớn hờ gật đầu. “Tôi hiểu.”

Cô hầu gái bỏ đi. Tiếng kim loại đập vào nhau khi cô ta khóa cửa lại.

Người khách cởi quần áo với vẻ hăm hở thấy rõ. Ông ta gấp đồ lại gọn gàng rồi bỏ vào ngăn kéo. Ông ta đã cương cứng hoàn toàn. Ông ta nằm úp mặt xuống giường.

Chìa khóa lại lạo xạo trong ổ. Cửa mở ra đưa vào một **người đàn bà cao, mặc váy đen nghiêm nghị, bờ eo xê chặt** cứng. Trông cô ta như một nữ gia sư.

“Anh có thể đứng lên cạnh giường,” người đàn bà nói bằng một giọng lạnh lùng, buồn chán.

“Vâng, thưa cô Justine.”

Người khách ngoan ngoãn đứng lên.

“Ra cái tủ đựng dụng cụ trừng giới lấy một cái roi lại đây. Lần này lấy cái lớn vào, ta nghĩ thế. Ta thấy rằng anh đã không gấp quần áo gọn gàng như anh phải làm. Anh đáng bị trừng phạt.”

“Vâng, thưa cô Justine.”

Người khách mở tủ lấy cây roi da.

“Hôn cái roi rồi đưa cho ta, sau đó đeo băng bột mắt vào.”

“Vâng, thưa cô Justine.”

Người khách tuân lệnh, áp môi vào tay cầm cây roi trước khi trao lại cho người đàn bà. Ông ta bước đến bàn, cầm lên một dải lụa đen, buộc quanh đầu mình che kín đôi mắt.

“Nằm lên giường, úp mặt xuống.”

“Vâng, thưa cô Justine.”

Người khách giơ hai tay mò mẫm tìm lối trở lại sau dải khăn đen. Khi ông ta đã vào vị trí cô Justine thong thả bước vòng quanh giường, tới mỗi cọc màn lại dừng lại để cùm chắc cổ chân cổ tay ông ta. Đoạn cô ta cầm cây roi lên.

Madam Phụng Hoàng ngoảnh mặt khỏi lỗ mở trên tường để quay trở lại cầu thang dẫn về phòng làm việc. Chẳng vui thú gì khi nhìn Elwin Hastings chịu sự trừng phạt của mình. Lão khốn này thích thú chuyên đó kia mà. Lão trả một đồng tiền cho việc đó.

Theo những hành lang mật, bà ta trở lại khu phòng riêng.

Chuyện làm ăn ở Nhà Phụng Hoàng hiện rất êm thấm, nhưng có một vấn đề mới hiện ra. Rõ ràng là cần phải làm gì đó với Louisa Bryce. À ta đang đặt ra quá nhiều câu hỏi.

Bà ta mở cửa căn hộ riêng của mình. Người ấy đang chờ, như bà ta đã trông đợi.

“Anh.” Bà ta mỉm cười lao vào vòng tay rộng mở.

Người này hôn bà tham lam, ngẫu nhiên. Những ngón tay hấn lần tới móc khóa váy bà. Vài phút sau hấn đã kéo bà ngã xuống nệm.

CHƯƠNG 30

Đó cũng chính là nhà hàng họ đã chọn lần đầu tiên cách đây hơn một năm khi bắt đầu cần gặp nhau bí mật. Theo thói quen, họ *tới* một bàn ở tít sau nhà hàng. Từ vị trí đó, cả Anthony và Fowler đều quan sát được cửa ra vào rất rõ.

Cái nơi nhỏ xinh này thuộc về một ông đầu bếp người Pháp và có món gà xốt vang không đâu bằng. Rượu vang phục vụ ở đây cũng toàn loại thượng hạng. Nhưng điểm hấp dẫn chủ yếu lại nằm ở vị trí của quán này - khuất trong một con hẻm nhỏ vô danh cách khá xa Scotland Yard. Ở đây, Fowler không phải lo sẽ đụng đầu đồng nghiệp nào đó.

“Từ năm ngoái, tôi đã nói với ông rằng vụ án mạng của Gavin và vụ tự tử của tiểu thư Barclay không có liên quan gì đến cái chết của tiểu thư Risby và bà Hastings cả,” Fowler nói. Ông xĩa nĩa vào một miếng gà.

“Tôi tin rằng ông nói đúng.” Chàng cần phải cẩn trọng với hướng điều tra này, Anthony nghĩ. Chàng với Fowler tâm đầu ý hợp vì mong muốn khám phá ra sự thật về cái chết của Fiona Risby, nhưng Fowler dường sao vẫn là một thanh tra. “Tuy nhiên, tôi cũng thấy ngạc nhiên là *quá* nhiều phụ nữ quyết định đâm đầu xuống sông Thames trong vòng chưa đầy một tháng. Ông biết gì về Huân tước Gavin?” Fowler khịt mũi. “Theo như *sở* chúng tôi thì thế *giới* này không *có* hấn càng tốt đẹp hơn. Tôi tin rằng bà vợ góa của hấn cũng vui lòng được rũ bỏ thằng ch khốn kiếp.”

Giọng điệu dửng dưng của Fowler khiến Anthony ngưng lại. Chàng từ từ hạ thấp cái nĩa xuống đĩa. “Khi chúng ta nói đến Gavin năm ngoái, ông không *có* những cảm xúc mạnh mẽ như thế về chuyện đó.”

“Tôi không có ý xúc phạm, thưa ông, nhưng lúc đó tôi còn chưa biết rõ ông.” Fowler cầm ly vang lên nhấp một ngụm nhỏ. “Nếu ông nhớ lại thì lúc đó chúng ta chỉ vừa gặp mặt. Tôi đã nói tất cả những điều tôi nghĩ là ông nên biết để chấp nhận rằng không có liên hệ nào giữa chuyện Gavin và cái chết của Fiona Risby.”

“Tôi hiểu. Bây giờ thì, tất nhiên, ông đã kích động trí tò mò của tôi. Tại sao ông lại hài lòng vì Gavin không còn trên đời này nữa?”

Đôi mày Fowler nhướn lên. “Ông có quen biết hấn ta không, thưa ông?”

“Quen biết sơ sơ thôi. Đôi lúc gặp ở các câu lạc bộ, nhưng chưa bao giờ là bạn bè.”

Fowler nhìn sang các bàn kê đó, để tin chắc không có ai. Ông ta hạ giọng. “Huân tước Gavin, nói thế nào nhỉ. không xa lạ gì đối với bộ phận điều tra án mạng ở sở chúng tôi.”

Anthony lạnh người. “Tôi chưa bao giờ nghe lời đồn đại nào tương tự thế.”

“Dĩ nhiên là chưa. Các sếp của tôi rất im hơi lặng tiếng về chuyện đó. Sẽ phải trả giá đắt nếu để lọt ra ngoài là chúng tôi *đã* kết nối tên tuổi hấn với một cuộc điều tra. Gavin sẽ nổi *đóa* lên. Tất cả những ai liên quan ở *sở* sẽ mất việc.”

“Tôi hiểu.”

“Ông không được kể lại bất kỳ chuyện gì tôi sắp nói với ông trong các câu lạc bộ, thưa ông.”

“Ông có thể nhận lời thề của tôi.”

Fowler gật đầu, hài lòng. “Tốt lắm. Vài tháng trước cái chết của Gavin, người chủ một cửa hàng gang tay vốn là một góa phụ trẻ đã quản lý cửa hàng sau khi chồng chết, đã bị cưỡng hiếp và đánh đập tới suýt chết. Cô ta được cô bé phụ việc tìm thấy trong tình trạng sốc nặng, bèn gọi ngay cho cảnh sát.”

“Nói tiếp đi.”

“Nạn nhân đã chỉ đích danh Huân tước Gavin là kẻ tấn công mình.”

Anthony sửng người. “Vụ đó tôi không đọc thấy gì trên báo cả.”

“Tất nhiên rồi.” Fowler hừ mũi. “Nó được lập liêm ngay. Ngoài các chuyện khác, cô chủ hàng gang tay không phải loại nhân chứng đáng tin cho lắm. Vào thời điểm đó, cô ta đang dan díu với một người có vợ, và người ta còn nghe thấy cô ca cãi nhau với nhân tình.”

Anthony đặt nĩa xuống. “Thế nên ai cũng cho rằng trong cơn ghen tuông gã nhân tình đã đánh đập cô ta và cô ta lại nêu tên Huân tước Gavin là kẻ tấn công mình chứ không chịu tiết lộ tên người tình.”

“Chính thế. Cuối cùng nạn nhân chịu một cơn suy sụp tinh thần thậm tệ nên thú nhận là đã bịa đặt chuyện Gavin tấn công mình.”

“Tất nhiên ông khẳng định bảo tôi là tự nhiên cô ta lại nghĩ ra cái tên Gavin để nói với các ông chứ?”

“Không. Ông ta là khách hàng của cô ta. Gavin đã mua hai đôi gang ở cửa hàng cô ta mấy tuần trước khi cô ta bị tấn công.”

“Ông có hỏi chuyện Gavin không?”

“Hắn từ chối yêu cầu xin gặp của tôi. Không có bằng **chứng trong khi đó nhân chứng duy nhất thì lại đổi ý về cáctình** tiết của sự việc, tôi chẳng làm gì được nữa cả.”

“Tôi cảm thấy câu chuyện không đùngở đó.”

“Không,” Fowler nói, mặt mày u ám, “Không dừng ở đó. Một tháng sau lại một người đàn bà sống độc thân bị phát hiện đã chết trong căn phòng bên trên cửa hàng. Cô ta bị cưỡng hiếp, đánh đập, và đâm đến chết.”

Anthony gạt đĩa sang bên, không còn ăn nổi nữa. “Báo chỉ có nhắc đến vụ án mạng đó. Theo như tôi nhớ thì không ai bị bắt cả.”

“Bởi vì không có chứng cứ nào. Nạn nhân không thể cho biết điều gì vì cô ta đã chết. Tuy nhiên, có rất nhiều **điểm tương đồng với vụ án trước khiến tôi phải bận tâm. Cuối cùng, tôi cũng tìm ra một nhân chứng nhìn thấy một người** nhân dạng tương tự Gavin vào cửa hàng một hai lần gì đó trong những ngày trước khi xảy ra vụ án, nhưng cái đó không đủ để kết luận điều gì.”

“Thế ông làm gì?”

Fowler xòe rộng một bàn tay. “Tôi muốn cắt cử một cảnh sát theo dõi Gavin một thời gian, nhưng các sếp e ngại Gavin sẽ phát hiện và khiếu nại.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Một tháng sau, một án mạng tương tự lại xảy ra.” Anthony nhướn mày. “Lại một cô chủ hiệu sống một mình nữa sao?”

“Phải. Lần này hàng xóm của nạn nhân kể lại là mấy tuần trước khi bị giết, cô ta đã tâm sự rằng có một quý ông đến mua hàng khiến cô ta sợ hãi. Cô ta nói ông này đã có những hành vi không đúng mực và có vẻ giận dữ khi bị cô ta cự tuyệt. Sau đó còn một vài sự việc nữa.”

“Như thế nào?”

“Ngoài những chuyện khác, cô chủ hiệu nhặt được một hình vẽ thô thiển bị đẩy vào dưới cửa nhà cô ta. Đó là bức hình một người đàn bà khỏa thân bị một con dao rạ người.”

“Thằng chó má,” Anthony khề nói.

“Một lần khác, cô ta lại tìm thấy con chuột chết trên giường. Đầu nó đã bị cắt rời. Tắm ga trải giường ướt đầm máu.”

“Tôi nghi là không có cách gì liên hệ các vụ đó với Gavin?”

Fowler lắc đầu. “Không hề.”

“Nói cho tôi về hiện trường cái chết của Gavin đi.”

“Khi nhận được thông báo là tìm thấy xác hắn trong phòng trên của Hiệu sách Barclay, tôi bèn đến đó ngay. Tôi tìm được thư tuyệt mệnh của tiểu thư Barclay.”

“Còn gì nữa không?”

“Một que cời sắt dính máu và tóc.”

“Chỉ thế thôi ư?”

“Còn một thứ nữa,” Fowler chậm chậm nói. Ông ta đặt nữa xuống với một động tác cẩn thận. “Cái này không được đưa lên báo bởi chúng tôi không nói cho cánh nhà báo biết. Tôi phát hiện một con dao trên sàn bên cạnh giường. Người ta vẫn có thể nói, tất nhiên, rằng sau khi đập đầu Gavin bằng que cời tiểu thư Barclay định dùng nó đâm hắn để chắc chắn hắn đã chết hắn.”

“Tôi hiểu là ông không tin vào khả năng này.”

“Phải, tôi không tin. Tôi có linh tính rằng con dao đã rơi khỏi tay Gavin khi tiểu thư Barclay đập que sắt vào đầu hắn.”

Hình ảnh Joanna Barclay chiến đấu với một gã đàn ông thủ dao để giữ lấy mạng mình khiến máu Anthony muốn đông lại. Chàng nhìn xuống và nhận ra mình đã siết tay thành nắm đấm. Rất cẩn thận, chàng duỗi các ngón tay ra.

“Hắn đến đó để cưỡng hiếp rồi hạ sát cô ấy,” chàng nói nhỏ.

“Tôi chắc chắn tình thế là như vậy. Tôi đã xem qua các biên lai và sổ kế toán của tiểu thư Barclay. Gavin đã mua ba cuốn sách của cô ta vào ba dịp khác nhau. Đồ là một phần thói quen của hắn, ông thấy đấy. Hắn chọn những người phụ nữ lẻ loi, không thân thích. Các cô chủ cửa hàng mà hắn nghĩ sẽ không ai nhớ đến, ít ra là không lâu. Những đàn bà xuất thân hèn kém, về thang bậc xã hội thì thấp hơn hắn nhiều.”

“Thằng khốn.”

“Một thằng khốn thần kinh bất ổn, tôi dám chắc thế,” Fowler nói. “Tôi đã đụng phải loại này rồi. Tôi nghĩ ban đầu hắn chỉ đánh đập nạn nhân, nhưng rồi đến lúc cái đó không đủ thỏa mãn dục tính bệnh hoạn của hắn nữa.”

“Thế nên hắn bèn giết họ.”

“Và chắc sẽ còn làm thế nữa nếu không có tiểu thư Barclay dừng hắn lại,” Fowler nói. “Theo ý tôi thì cô ta đã ban một ơn huệ lớn cho chúng ta khi gửi Gavin sang Thế giới Bên kia. Thật tiếc là cô ta không còn ở đây với chúng ta. Tôi đoán cô ta đã tự kết liễu đời mình vì sợ bị kết tội giết người.”

“Xét theo địa vị của cô ta so với Gavin thì sợ hãi như thế cũng không hề viển vông.” Chàng nhìn thẳng vào mắt Fowler ở bên kia bàn. “Chúng ta đều hiểu nếu gia đình Gavin quyết đòi tiểu thư Barclay phải bị treo cổ vì tội giết người, chắc hẳn họ sẽ thành công.”

Đôi mày rậm rạp của Fowler nhướng lên. “Đáng buồn là tiểu thư Barclay không thể biết rằng vợ Gavin chẳng yêu thương gì chồng mình và gia đình họ mừng thầm là hắn đã tiêu đời. Tôi nghĩ họ có lý do riêng để sợ hãi những cơn cuồng nộ của hắn.”

“Sao ông biết?”

“Tất nhiên, tôi đã nói chuyện với các gia nhân. Trước khi Gavin chết năm rồi, chuyện thay gia nhân ở nhà hắn chẳng khác gì cơm bữa.”>

CHƯƠNG 31

Anthony ra khỏi câu lạc bộ lúc quá nửa đêm một chút. Chàng ngưng lại một lát để cân nhắc cái lợi của việc huyết sáo gọi xe và rồi đổi ý. Sương mù đã khiến luồng xe cô bò chậm như rùa. Ngay cả những chiếc xe thuê hai bánh bình thường vốn nhanh như gió cũng buộc phải lờn đường thận trọng trong màn sương gần như không xuyên thủng được. Đi bộ sẽ nhanh hơn. Chưa kể, chàng suy nghĩ tốt nhất khi đi bộ, và đêm nay có nhiều chuyện phải nghĩ.

Chàng dựng cổ áo khoác lên và bắt đầu đi xuống bậc. Một chiếc xe dừng lại trên phố ngay trước mặt chàng. Một dáng người quen thuộc bước xuống, chân đi ngật ngưỡng. Julian Easton lại say như thường lệ. Thời điểm không thích hợp chút nào, Anthony nghĩ. Lẽ ra chàng nên rời câu lạc bộ từ năm phút trước.

“Stalbridge.” Julian tóm lấy tay vịn sắt của bậc thềm để đứng vững. “Về sớm thế à? Đừng có thấy tôi mà bỏ chạy chứ.”

“Tôi không chạy.”

Anthony bắt đầu đi xuống thêm. Julian bước tới trước mặt chàng, chặn không cho đi.

“Lại đi thăm viếng cô góa phụ nhỏ ở quảng trường Arden à?” Mặt Julian nhăn nhó cười cợt. “Nhớ cho tôi gửi lời hỏi thăm.”

Anthony đứng lại. “Anh đang cản đường tôi đấy, Easton. Tôi rất biết ơn nếu anh tránh ra cho.”

“Vội vàng đi gặp cô nàng, tôi hiểu.” Julian hơi lắc lư.

“Tôi không biết phải mất bao lâu thì cô nàng mới hiểu ra anh đang lợi dụng sự ngây ngô của cô ta.”

“Sao anh không vào trong làm một chai vang đỏ nữa?”

“Kể cũng bất công khi dùng cô nàng để che đậy việc đi lại với vợ một người khác, anh không nghĩ vậy hả?”

“Điều tôi nghĩ là anh nên giữ các suy nghĩ ấy cho mình thì hơn,” Anthony đáp khẽ.

“Việc gì tôi phải làm thế trong khi có bao nhiêu người háo hức được tháo gỡ bí mật này?” Julian có vẻ ranh qua giảo quyệt. “Thực tế là các câu lạc bộ ở St. James đều đang đánh cá với nhau. Thật lạ lùng là có không biết bao nhiêu quý ông đang sốt sắng muốn biết anh đang quất bà nào trong số vợ của họ trong khi nấp sau nếp váy quê mùa một cục của bà Bryce.”

“Tránh đường cho tôi, Easton.”

Mặt Easton nhăn nhúm lại vì điên tiết. “Tốt hơn mày đừng cò thử đánh ngã tao lần nữa, thằng đê. Bây giờ tao đi đâu cũng mang theo súng để tự vệ trước mày đấy.”

“Cẩn thận thì hơn. Trong tình trạng như hiện giờ, có khi anh lại bắn vào chân mình cũng nên. Giờ tôi phải lập lại là tránh đường cho tôi.”

“Còn lâu tao mới tránh.”

Anthony nắm lấy tay Julian và cúi anh ta qua bên. **Julian đập mạnh vào thanh vịn. Anh ta cuống cuống tóm lấy nó để** khỏi ngã nhào. Tới lúc anh ta đứng vững trở lại, **Anthony đã xuống tới chân thêm.**

Một cỗ xe khác dừng lại, nhả ra ba người mặc đồ dự tiệc tối. Họ quan sát cảnh đó với vẻ tò mò hết sức.

“Vợ của ai thế?” Julian hét văng lên, giọng cao vút vì điên giận. “Ông nào trong đám người dưới kia đang bị mày cầm sừng, hả Stalbridge?”

Anthony không quay lại. Chàng bước tiếp vào màn **sương.**

Đèn đường trải dài khắp khu vực này của thành phố. Những quả bóng chiếu ánh sáng lòa trước mỗi cửa nhà như những viên đá quý kỳ lạ, bùng sáng lên trong bóng tối. Nhưng trong những đêm sương mù như hôm nay, ánh sáng không chiếu được xa. Trên phố, những cỗ xe nhà và xe thuê hiện ra rồi biến mất. Tiếng vó ngựa chậm chậm *lộc lộc lộc* và tiếng bánh xe kin kít nghe xa vắng. Cứ như sương

mù cũng nuốt chửng âm thanh như đã nuốt ánh sáng.

Chàng nên báo trước cho Louisa về những món tiền đang được ghi vào những cuốn sổ cá cược trong các câu lạc bộ, chàng nghĩ. Chàng dừng lại ở góc phố, nhìn giờ. Nhiều khả năng nàng đã ngủ, nhưng chắc hẳn nàng sẽ vui lòng bị đánh thức bởi cái tin mới mẻ này. Nàng vẫn luôn nhắc nhở chàng họ đang hợp tác đầy thôi.

Chàng hình dung trông nàng sẽ ra sao vào cái giờ này, mặc áo ngủ và xỏ dép trong nhà, tóc chụp vào cái mũ nhỏ màu trắng hoặc có lẽ để xõa xuống vai. Mỉm cười, chàng rẽ vào gòc đường đi về phía quảng trường Arden.

Chàng không rõ lúc nào thì nhận thấy tiếng bước chân vang vọng sau mình. Có một vài khách bộ hành khác trên đường quanh câu lạc bộ. Nhưng khi chàng vào đến những vùng yên tĩnh hơn gồm các nhà dân và quảng trường, ngoài đường vắng người hơn hẳn.

Không chỉ là tiếng chân đi làm chàng bận tâm, mà là nhịp đi: Quá khớp với bước chân chàng, chàng nghĩ. Kẻ nào đang ở sau chàng thì cũng đang duy trì một khoảng cách nhất định giữa hai người. Chàng dừng lại để kiểm chứng, tiếng chân tiếp tục vang lên rồi đột ngột ngắt ngang. Chàng lại tiếp tục đi. Lại có tiếng chân bước theo.

Chàng rẽ vào một ngõ nữa rồi bước về quảng trường **Arden**. **Ánh sáng nhạt nhòa của đèn đường chiếu sáng cửa** các ngôi nhà, nhưng công viên nhỏ ở giữa chỉ là một khoảng trống tối đen không hình dạng.

Chàng dừng lại. Kẻ bám đằng sau cũng dừng theo. Chàng qua đường, nhằm đến công viên vô hình, khi chuyển hướng có cơ hội liếc nhìn qua bên phải một cách tình cờ. Một bóng người mặc áo choàng đội mũ cao đứng yên trên vệ đường.

Anthony vào đến công viên nhỏ, đi theo con đường sỏi. Ánh trăng vừa đủ sáng phản chiếu trong sương để thấy *những đường nét tối thẫm của các thân cây gần bên* và những đám đen lớn là các cây bụi.

Tiếng chân hồi hã vọng theo. Một phút sau, sỏi đường lạo xạo gần chàng.

Chàng bỏ áo choàng và mũ. Khi đến bên tượng nữ thần rừng ở giữa công viên, chàng phủ áo quanh đôi vai đá và đặt vững mũ lên đầu nữ thần.

Chàng đi ngang bãi cỏ lẫn vào bóng tối để ngắm nghía tác phẩm của mình. Ban ngày sẽ chẳng ai bị lừa được, nhưng lúc này trong ánh trăng và sương mù cái áo và mũ làm cho bức tượng nhìn khá giống một người đàn ông đang dừng chân để trút bỏ nỗi buồn.

Chàng đợi. Tiếng chân tiến đến nhanh hơn. Nghe có vẻ khá căng thẳng, như thể tên thợ săn sợ mình đã để mất con mồi.

Một dáng người tách ra khỏi bóng đen dày đặc dưới một bóng cây to lù lù. Người đó dừng lại cách bức tượng choàng áo vài bước. Hắn giơ tay lên, chĩa thẳng.

Anthony chỉ vừa kịp nhận ra bóng đen của một khẩu súng trong tay hắn thì nghe thấy tiếng lên cò súng lthể lẫn. Một giây sau, món vũ khí rú lên. Ánh sáng chói lòa. Có tiếng keng khi viên đạn đập vào

đá. Kẻ tấn công tại lên cò bắn tiếp. Lần này khi mũ và áo không chịu rơi xuống đất, hắn xem chừng đã mất bình tĩnh. Hắn lộn lại rồi bỏ chạy theo con đường sỏi.

Anthony nhào ra khỏi bóng tối. Nghe tiếng chân thỉnh thoảng sau lưng, hắn dừng lại, quay ngoắt, lên cò và bắn tiếp lần nữa, nhắm bừa vào đêm.

Không có gì ngạc nhiên khi viên đạn đập bộp vào thân cây gần đó. Tuy nhiên, Anthony cũng hiểu ra rằng đuổi theo có lẽ không phải hành động khôn ngoan nhất nên làm. Chàng cũng mang theo súng, nhưng không thể cứ thế bắn bừa vào những người chưa biết là ai. Miễn cưỡng, chàng dừng chân ở rìa công viên, nhìn con mồi biến mất vào đêm. Máu dồn trong huyết quản chàng.

“Khôn kiếp.”

Không phải không cố chú ý đến mấy phát súng vừa rồi. Những tiếng la hoảng sợ dội lên từ các cửa sổ phòng ngủ quanh quảng trường.

Chàng quay lại tượng nữ thần lấy mũ và áo. Náu mình trong bóng đêm càng sâu càng tốt để tránh bị những người đang ngó ra từ các cửa sổ nhìn thấy, chàng băng qua công viên để sang đường.

Chàng không nên gặp nàng lúc này, chàng nghĩ. Tuy thế, chàng vẫn leo lên các bậc thềm nhà số Mười hai. Chắc nàng muốn nghe báo cáo tình hình. Nàng là một phòng viên kia mà. Và chàng muốn gặp nàng biết nhường nào.

Chàng không phải đập miếng gỗ cửa. Cửa đã giật mở ra trước khi chàng kịp đưa tay lên. Louisa đứng đằng sau, lo âu ngó ra sau cặp kính. “Trời đất ơi, cò chuyện gì thế? Em nghe thấy tiếng súng. Chạy ào xuống nhà rồi nhìn ra cửa sổ, em thấy ông băng ngang đường sang đây. Ông có sao không? Ông đang làm gì ở đây? Ông bị cướp tấn công à?>

Nhìn thấy nàng, tâm trạng chàng hừng khởi ngay lập tức. Chàng đã đoán đúng, chàng nghĩ, hài lòng một cách lạ lùng. Trông nàng thật vô cùng kêu gọi trong áo ngủ và dép đi trong nhà. Câu hỏi cốt tử của đêm nay đã được trả lời. Khi ngủ nàng buông xõa tóc.

CHƯƠNG 32

“Trời đất ơi, hắn bắn hai viên đạn xuyên thủng áo ông.” Louisa nhìn chăm chăm, khiếp đảm vào phần lưng áo. “Ông có thể bị giết rồi đây.”

“Chỉ trừ việc tôi không mặc áo lúc đó.” Anthony đi ngang phòng đọc tới bàn rượu rồi cầm bình lên. Chàng ngắm Louisa giơ áo lên trước ánh sáng, kiểm định lại rằng, phải, người ta có thể nhìn xuyên qua cái lỗ trên áo. Chàng thấy cảm động vô cùng vì sự lo lắng đến giận dữ của nàng, nhưng đầu óc thiếu logic của nàng khiến chàng mỉm cười. “Tôi đã nói với bà, lúc đó chiếc áo khoác trên vai bức tượng.”

“Ông ấy nói đúng đấy, con yêu,” Emma hiền từ nói. “Ông Stalbridge đã giải thích cho con rằng ông ấy không mặc áo khi ông ấy, hay đúng hơn là khi cái áo, bị bắn.”

“Vấn đề không phải ở chỗ ấy.” Louisa quăng áo lên lưng ghế rồi xoay mình lại đối mặt với Anthony. “Vấn đề là ông không nên liêu lĩnh như thế. Đêm hôm mà lại một mình đi trên phố. Ông nghĩ cái gì vậy chứ, thưa ông? Chàng nuốt thêm một ngụm brandy rồi mới hạ ly xuống. “Tôi có cảm tưởng

rằng nơi này là một khu dân cư tử tề.

“Đúng thế, nhưng không có nghĩa là người ta cứ đi loăng quăng bất kể giờ nào để chưng mặt ra mời chào mấy tên cướp đường phố.”

“Người bắn vào áo tôi không phải là cướp,” chàng thần nhiên nói.

Cả Louisa và Emma đều nhìn chàng.

“Ông nói thế nghĩa là sao?” Louisa hỏi nhỏ.

“Tôi đoán gần như chắc chắn đó là Hastings.” Chàng ngừng lại suy nghĩ. “Mặc dù tôi cũng cho rằng đó có thể là Easton.” Chàng lắc đầu. “Tôi nghĩ là Easton quá say không thể đi theo tôi trong màn sương, chứ đừng nói chuyện nhắm trúng đích mà bắn. Tuy nhiên, vì không dám chắc điều này, tôi đã không bắn trả.”

“Trời đất ơi,” Louisa kêu lên, mắt mở lớn. “Ông mang theo súng ư?”

“Tôi mua hồi còn ở miền Tây nước Mỹ. Ở đó, súng là thứ đồ khá thông dụng. Sau cái chết không báo trước của Thurlow, có lẽ khôn ngoan hơn cả là mang nó theo mình. Chàng nhún vai. “Dù tôi chẳng có lấy cơ hội bắn trúng mục tiêu đang chạy đêm nay, lại trong màn sương mù như thế. Một trong những điều tôi học được khi du lịch ở miền Tây hoang dã là súng lục thiếu chính xác đến tột cùng ở khoảng cách gần.”

“Trời đất ơi,” Emma nói. “Tình hình này đáng ngại hết sức.”

“Sao ông lại nghĩ đó là Hastings?” Louisa gặng hỏi. Anthony suy nghĩ một lúc. “Chiều cao giống. Cách di chuyển có vẻ gì đó hao hao. Tôi nghĩ là hắn đã đi theo tôi từ câu lạc bộ để chờ thời cơ.”

“Thời cơ có thể sát hại ông đấy.” Louisa sụp người vào ghế, ghê tởm. “Lạy trời đất. Hắn biết chúng ta đang điều tra.”

“Không chắc,” Anthony nói. “Tôi nghĩ có khả năng hắn đã luận ra tôi là người đã lấy sợi dây chuyền cùng các vật tổng tiền trong két. Cho đến giờ thì hắn chỉ biết đến thế, nhưng cũng là quá đủ để hắn trở nên sợ hãi điên cuồng. Hắn không cách nào biết được tôi định làm gì với những vật chứng tổng tiền hay sợi dây.”

Đôi mày Louisa nhíu vào nhau. “Thế sao đêm nay ông lại tới đây muộn thế?”

“Tôi muốn cảnh báo bà rằng có vài vụ cá cược không hay chút nào đang diễn ra trong các câu lạc bộ.”

Emma nhìn lên, mắt đánh lại vì lo lắng. “Cá cược chuyện gì?”

Anthony nắm chặt tay quanh ly rượu. “Dân đánh bạc đang cá xem người phụ nữ có chồng mà có vẻ như tôi đang có quan hệ thân mật là ai.”

Emma nhíu mày. “Tôi nghĩ mọi người đều tin rằng ông và Louisa đang có quan hệ tình cảm với nhau.”

“Easton đang tuyên bố rằng tôi dùng một quỹ bà ngây thơ, tức là Louisa, để giấu giếm vụ dan díu

với vợ một quý ông nào đó,” chàng bình thản giải thích.

“Thật nực cười,” Louisa chen vào ngay. “Khó mà coi tôi là một quý bà ngây thơ được.”

Anthony nhìn nàng. Emma cũng vậy. Cả hai đều không nói gì.

Louisa hếch cằm lên. “Tôi là một phóng viên cơ mà.” Từ khoe mắt, Anthony liếc thấy Emma ngược lên trần nhà rồi cúi xuống uống một ngụm brandy ra trò. Chàng bắt chước y hệt.

“Chúng ta quay lại vấn đề cấp thiết hơn ấy chính là vụ bắn súng được không?” Louisa quắc mắt đe nẹt, nói.

“Chắc chắn rồi.” Chàng nghiêng đầu. “Tôi nghĩ hoàn toàn có thể nói rằng đây là một dấu hiệu tốt.”

“Một dấu hiệu tốt?” Louisa thở gấp. “Có kẻ vừa định ám sát ông đấy.”

“Và kẻ đó đã thất bại.” Anthony cân nhắc tính logic của tình thế. “Hắn chộp bừa lấy thời cơ và làm hỏng mọi sự. Lần sau, hắn sẽ thận trọng hơn bởi hắn biết tôi sẽ canh chừng từ giờ.”

“Lần sau” Lúc này, Louisa tỏ ra còn hơn cả hoảng kinh.

“Tươi tỉnh lên, hỡi tình nương.” Chàng nhăm nháp chút cảm giác khoái trá vừa ập qua mình. “Tôi tin rằng việc của chúng ta đang có tiến triển.”

“Làm sao ông coi suýt bị giết trong công viên là tiến triển được?” nàng gặng hỏi, giận điên,

Emma ném cho Anthony một cái nhìn suy tính. “Nếu ông nghĩ đúng, rằng Hastings là kẻ định giết ông đêm nay, tôi nghĩ hoàn toàn có thể nói rằng ông đã khiến hắn hoảng loạn. Hắn là hắn phải sợ hãi lắm, thật thế, thì mới liều giết một người nhà Stalbridge.”>

Chàng lắc cho phần rượu trong ly sóng sánh. “Tôi hy vọng là thế. Những kẻ sợ hãi thường phạm lỗi.”

CHƯƠNG 33

“Em phải nói với chị rằng cả nhà em nhẹ cả người khinghe tin đồn về chị và Anthony,” Clarice hớn hờ kể.

Louisa vấp phải một hòn đá nhỏ trên đường. Hơi loạng choạng, nàng suýt để tuột cây dù khỏi tay trước khi đứng thẳng lại được.

“*Nhẹ cả người?*” nàng cố thốt ra mấy lời đó, biết rằng miệng mình có lẽ đang há hốc trông vô cùng thiếu đẹp mắt.

Nàng cùng Clarice đang dạo quanh khu vườn rộng lớn đằng sau ngôi nhà lớn của gia đình Stalbridge. Anthony ở lại trong nhà cùng cha mẹ.

Đây không phải lần đầu Louisa bối rối vì phát ngôn ca thành viên gia tộc Staibridge. Chuyện này đã tiếp diễn từ lúc Anthony hộ tống nàng vào phòng khách trang nhã của gia đình một giờ trước và giới thiệu hai bên.

Mọi chuyện không diễn ra như nàng đã lường trước. Mặc dù Anthony cam đoan điều ngược lại, nàng đã cẩn thận chờ đợi sự chê trách khác nghiệt. Tuy nhiên, nàng lại được chào đón bằng một sự nhiệt tâm khiến người ta luông cuống. Chẳng ai có vẻ gì là kinh sợ vì những lời đồn đại rằng nàng đang đan dúi với Anthony. Cũng chẳng ai biểu lộ chút gì choáng váng khi biết nàng là phóng viên cho tờ *Diệp báo chớp nhoáng*. Ngược lại, ông bà Stalbridge và Clarice tỏ ra hết sức ân cần và tử tế. Họ có vẻ quý mến chứ không ghét bỏ nàng.

Phát hiện cả bà Stalbridge và Clarice đều là tín đồ cuồng nhiệt của phong trào phục trang hợp lý lại là một bất ngờ thú vị nữa. Thế nhưng, nàng nghĩ, vì sao nàng phải trông đợi rằng các thành viên gia đình của Anthony sẽ có chút nào kém bất thường hơn chàng? Emma đã báo trước cho nàng nhà Stalbridge được coi là một ổ lập dị, từng người một.

Tất nhiên, nàng vẫn cẩn trọng. Có một quá khứ đen tối, nàng không thể cho phép mình trở nên quá gần gũi với bất kỳ ai được. Dầu vậy, nàng cũng không thể không mến Clarice ngay tức thì. Đã lâu lắm rồi nàng mới có một người bạn tầm tầm tuổi mình. Khi người ta mang theo mình một bí mật kinh khủng thì việc lèo lái qua đại dương tình bạn là một công cuộc đầy bất trắc.

“Ai ai cũng mừng khi thấy anh Anthony quan tâm đến chị bởi cả nhà đã phải lo lắng vì anh ấy quá nhiều rồi,” Clarice giải thích. “Năm ngoái, sau khi vợ chưa cưới ra đi, anh ấy cứ bị ám ảnh là chiấy bị sát hại. Điều đó ảnh hưởng đến tâm trạng anh ấy hàng tuần lễ. Cả nhà em ai cũng lo lắng lắm, thật đấy.”

“Tôi hiểu.”

Clarice lơ đãng vắn vắn cây dù. “Cả nhà cứ nghĩ anh ấy đã vượt qua được sự ám ảnh đó sau khi buộc phải bỏ dở án tra năm ngoái, nhưng khi anh ấy đột ngột khởi động lại vài tuần trước thì mọi người nhận ra anh ấy vẫn mê man với giả thiết là Fiona bị hạ sát. Rồi mọi người nghe đồn đại về hai người. Cha mẹ em bắt đầu tràn trề hy vọng. Thực tế là, em cũng thế.”

“Ôi trời div>

“Giờ thì sau khi đã có cơ hội chứng kiến tận mắt hai người với nhau, rõ ràng là tin đồn ấy đúng, thế nên cả nhà ai cũng vui mừng được biết chị hôm nay *đấy*. ”

“Tôi không chắc là hiểu được lý lẽ của cô,” Louisa thận trọng nói. “Mối liên hệ của tôi với anh trai cô đúng ra là dựa trên một thỏa thuận công việc. Như anh ấy đã giải thích với cả nhà, tôi đang hỗ trợ việc điều tra của anh ấy. Khi tất cả xong xuôi, tôi sẽ viết một bản tường trình cho tờ *Diệp báo chớp nhoáng*. ”

“Vâng, tất nhiên.” Clarice trao cho nàng một nụ cười âm áp. “Em tin đó sẽ là một bài báo xuất sắc. Nhưng cũng rõ ràng là chị và anh Anthony đã có mối quan hệ hết sức thân mật với nhau, và cả nhà rất đổi vui mừng. Thật sung sướng khi thấy anh ấy nhìn một người đàn bà nào đó như khi nhìn chị.”

Louisa thở dài. “Mọi người lo ngại rằng trái tim ông ấy tan vỡ vì cái chết của Fiona. Giờ mọi người lại tin rằng nhất ông ấy cũng cho phép mình khuấy khỏa với một người đàn bà khác, nhưng tôi thực sự nghĩ rằng mọi người không nên vội vã kết luận gì về những tình cảm ông ấy dành cho tôi.”

“Dở hơi.” Clarice cười lớn. “Chẳng có lời giải thích nào hiển nhiên hơn cho tâm trạng tươi sáng của anh ấy.”

“Có thể gần đây ông ấy vui vẻ hơn bởi nghĩ mình đã đến gần lời giải cho cái chết bí ẩn của Fiona.”

“Cũng có thể là một phần, nhưng em vẫn ngờ rằng chị là nguyên nhân chính làm cho tinh thần anh ấy phần chần hẩn lên.”

“Tôi thì chắc chắn không nghĩ thế,” Louisa yếu ớt cãi.

“Thôi nào, bà Bryce. Chị không tin vào chính mình sao. Em cam đoan với chị, nếu không phải mê chị, anh trai em sẽ chẳng bao giờ đưa chị tới đây dùng trà với cha mẹ đâu.

Louisa đứng sững lại, thất kinh. “Tôi cam đoan là anh trai cô không hề yêu tôi.”

“Không sao đâu, bà Bryce. Chị không phải giả bộ với gia đình này. Chúng em không giống hầu hết những người giao du trong Xã hội. Trong nhà này, ai cũng rất thẳng thắn.”

“Xin thứ lỗi, nhưng tôi e rằng những vở kịch ly kỳ cô viết cho nhà hát Olympia đã tác động đến trí tưởng tượng của cô.

Clarice gật đầu có phần luyến tiếc. “Em thừa nhận mình có thấy ý tưởng về các cuộc tình ái vụng trộm là rất thú vị. Mỗi vở kịch em đều đưa vào ít nhất một đôi.

“Tôi đã xem vài vở kịch của cô. Mặc dù vở nào cũng đều hay đến tuyệt diệu, tôi không thể không để ý rằng các mối tình vụng trộm luôn kết thúc chẳng lành.”

Clarice nhăn mặt. “Chỉ là vì khán giả và giới phê bình đòi hỏi loại kết cục đó. Chị phải nhớ rằng, bọn họ ai ai cũng rất hào hứng muốn được thưởng thức cái kịch động của những chuyện tình vụng trộm trên sân khấu, nhưng lại nghĩ chỉ có thể thanh minh cho sự hoan lạc của mình nếu các chuyện tình đó dẫn đến kết cục không có hậu.”

“Tôi hiểu.” Louisa hít thật sâu rồi lại bước đi chậm chậm trên lối sỏi. “Trong các tiểu thuyết cũng vậy thôi.”

“Đúng vậy. Các ước lệ văn học và đám phê bình còn thể gây rất nhiều hạn chế cho nghệ thuật,” Clarice nói về thông thái.

“Cô có nghĩ rằng nếu các ước lệ và đám phê bình không tồn tại, mình sẽ viết được một vở kịch hay cuốn sách có chuyện tình vụng trộm mà kết thúc có hậu không?”

“Tất nhiên là có rồi,” Clarice đáp.

Louisa dừng lại lần nữa nhìn nàng.

“Thế ư?” m hồ hỏi. “Nó sẽ kết thúc thế nào?”

Clarice huơ tay. “À, thì tất nhiên là cặp tình nhân sẽ kết hôn rồi.”

“*Hừm.*”

Clarice nhướn mày. “Chị không thích cái kết đó à?”

“Tôi thấy logic của cô có vấn đề đấy.”

“Vấn đề gì?”

“Nếu cặp rình nhân kết hôn thì quan hệ đó không còn vụng trộm nữa, phải không?”

Clarice cau mày. “Em hiểu ý chị. Mặc dù thô hỏn nhân vẫn là cái kết có hậu hay nhất có thể xảy ra trong môi quan hệ vụng trộm, không phải sao?”

“Có lẽ vậy.”

Và trong trường hợp của nàng, đó là một cái kết bất khả, Louisa nghĩ.

ANTHONY ĐỨNG BÊN CỬA sổ, tay chấp sau lưng. Cha mẹ chàng mỗi người đứng một bên. Cả ba cùng theo dõi Louisa và Clarice tản bộ quanh vườn.

“Hai đứa nó xem ra hợp nhau lắm,” Marcus lên tiếng. Trông ông có vẻ hài lòng. “Ta phải nói, ta thích cái bà Bryce của con đấy. Một người đàn bà trẻ rất thú vị.”

“Con đã nói với cha rằng cô ấy có hơi bất thường mà,” Anthony nói.

Marcus cười khùng khục rồi vỗ vai chàng. “Quả con có nói thế, và ít khi con miêu tả được bà nào mà lại chính xác hơn thế.”

“Hai đứa nó đi dạo trong nắng với cây dù gấp lại trông giống một bức tranh khá đẹp mắt, phải không?” Georgiana nhận xét. Bà ném cho Anthony một cái liếc xéo. “Bà Bryce của con ở góa lúc còn khá trẻ, đúng không nhỉ?”

“**Có** vẻ là thế,” chàng thận trọng đáp.

“Con bé tạo dựng cho mình một nghề nghiệp hay đấy,” Marcus nói. “thảo nào nó và Clarice ăn ý với nhau **nhanh thế. Chúng nó cá rất nhiều điểm chung mà.**”

“Tôi tự hỏi chúng nói chuyện gì với nhau ở ngoài đó,” Georgiana nói. “Không biết là chuyện gì, nhưng xem chừng cả hai đều rất tập trung vào đề tài ”

“Làm vườn, chẳng hạn,” Anthony gợi ý, mặc dù chàng không tin điều này.

Về căng thẳng trong dáng điệu đôi vai của Louisa báo động với chàng rằng cuộc trò chuyện đã nghiêng về hướng riêng tư.

CHƯƠNG 34

Một giờ sau, Anthony đưa nàng về nhà. Ngồi trong xe, sự im lặng của nàng khiến chàng khó xử, nhưng mọi cố gắng gợi chuyện đều thất bại. Dường như Louisa đang chìm đắm trong suy nghĩ.

Không có ai ra mở cửa trong khi họ lên các bậc thềm ngôi nhà. Chàng thấy Louisa rút chìa khóa trong bao tay ra. Chàng cầm lấy chìa khóa của nàng mở cửa. “Mọi người đâu cả rồi?”

“Hôm nay là ngày nghỉ của gia nhân.” Louisa đi vào hành lang trước, gỡ các dây buộc mũ mềm. “Emma thì ở buổi họp của Hội Làm vườn. Phải mấy giờ nữa mới có người trở về.”

Chàng bước theo nàng vào hành lang. “Anh hiểu rồi.”

Khi chàng đã vào nhà, nàng nhìn như thể không rõ phải làm gì với chàng bây giờ.

“Anh có muốn vào phòng đọc không?” nàng hỏi.

Chàng hớn hờ ngay tức khắc. “Cảm ơn em.”

Nàng treo mũ lên móc quần áo rồi dẫn chàng đi dọc hành lang. “Em nghĩ chúng ta nên xem lại các chi tiết của *cuộc* điều tra. Em đã nghĩ về một số thông tin mà em nhận *được* từ trước khi chúng ta hợp tác với nhau.”

Có vẻ chàng đang hy vọng quá nhiều. Nàng mời chàng vào phòng đọc không phải bởi muốn ở gần chàng. Nàng muốn bàn luận về cái cuộc điều tra khốn kiếp.

“Tất nhiên,” chàng nói. Chàng theo nàng bước trên hành lang rồi vào tới phòng đọc. “Nhưng trước hết anh có một câu hỏi cho em.”

“Câu hỏi gì vậy?” nàng hỏi, đi ngang căn phòng nhỏ đến bên bàn.”

“Em với Clarice đã ở ngoài vườn khá lâu. Hai người nói chuyện gì với nhau vậy?”

“Em gái của anh đáng yêu lắm.” Louisa ngồi xuốngbàn. Nàng gõ kính ra rồi lấy khăn lau lau. “Em rất thích cô*ấy*.”

“Anh mừng vì điều đó.” Chàng bước đến đứng trước bàn và nhìn xuống nàng. “Nó cũng có vẻ rất mến em, nhưng đó không phải câu trả lời mà anh cần. Nó gặng hỏi em về mối quan hệ của chúng ta, phải không?”

“Ngược lại, dường như cô ấy nghĩ đã biết đích xác giữa chúng ta có những chuyện gì.”

Chàng khoanh tay lại. “Cha mẹ anh cũng đã đi tới một kết luận tương tự.”

Nàng đẩy lại gọng kính trên mũi đoạn nhìn chàng bằng vẻ ngờ vực sâu sắc. “Anh đã nói gì với họ?”

“Như chúng ta đã nhất trí với nhau, anh một mực nói rằng chúng ta chỉ có thỏa thuận công việc mà thôi.”

Nàng nhăn mặt. “Họ không tin anh, phải không?”

“Không tin.”

“Em gái anh cũng không tin dù em đã có giải thích cho cô ấy. **Họ đều nghĩ chúng ta đang vụng trộm với nhau.**” “Anh đã báo trước với em rằng mọi người trong nhà anh đều khá thẳng tính. Và họ cũng thông minh lắm đấy.”

“Chà, em nghĩ chúng ta phải nhìn vào khía cạnh tích cực của vấn đề,” Louisa nói, ngồi thẳng người lại. “Nếu các thành viên trong gia đình anh cũng nghĩ rằng chúng ta đang quan hệ gần gũi với nhau thì có nghĩa là màn kịch nhỏ của chúng ta quả thực đã thành công, anh có nghĩ thế không?”

Chàng quyết định không trả lời câu hỏi đó bởi đã thấy tinh thần mình bắt đầu bốc nóng.

Nàng hắng giọng. “Điều em muốn nói là nếu ngay cả người thân của anh cũng tin rằng chúng ta *có*

quan hệ tình ái, thì Hastings chắc cũng sẽ tin như vậy, và đó là điều quan trọng, phải không?”

Chàng vẫn tiếp tục ngắm nhìn nàng, không nói gì cả. Nàng quắc mắt. “Đừng có nhìn em như thế.”

“Như thế nào?”

“Em không biết.” Nàng khua tay. “Cứ như anh sắp vồ lấy em không bằng. Anh đang nghĩ cái gì vậy?”

Chàng bỏ tay ra, áp hai bàn tay vào mặt bàn, rồi cúi về phía nàng. “Anh đang nghĩ,” chàng bình tĩnh đáp, “rằng kết luận của gia đình anh là sự thật không hơn không kém. *Cđang* quan hệ vụng trộm với nhau.”

“Em nói thể nghĩa là thể quý nào?”

“Anh phải thừa nhận rằng quan hệ của chúng ta khá là phức tạp.”

Thế là đủ. Một gã đàn ông chỉ có thể chịu đựng được đến thế. Chàng đứng thẳng dậy, đi vòng quanh bàn, rồi đưa tay xuống lôi nàng đứng dậy khỏi ghế.

“Anh đồng ý với em rằng có một số điều về mối quan hệ giữa chúng ta đúng là hơi khó giải thích,” chàng nói, “nhưng riêng về khía cạnh này thì không. Chúng ta *đang* có quan hệ với nhau, Louisa.”

“Vâng, phải, em nghĩ ai cũng có thể nói thế, theo nghĩa đen của từ đó...”

“Theo *mọi* nghĩa của từ đó.”

Nàng đỏ mặt. “Có lẽ chúng ta nên trở lại chủ đề cuộc điều tra. Như em vừa nói, có vài ý nghĩ em muốn chia sẻ với anh.”

“Anh có ý này hay hơn.”

Nàng lại chớp mắt, mắt mở to. “Ý gì?”

Chàng nhấc bổng nàng trên tay rồi quay người đi về phía cửa.

“Ôi trời ơi.” Nàng tóm chặt vai chàng. “Anh nghĩ anh đang làm cái gì thế? Anh đang đem em đi đâu vậy?”

“Lên lầu.” Chàng xoay nàng bước qua cửa rồi ra hành lang. “Chắc hẳn phải có một cái giường đâu đó trên ấy.”

“Chắc chắn *đó* thì liên quan gì đến...?” Nàng ngắt ngang vì chợt hiểu ra. “Chắc chắn là anh không định...?”

“Làm tình với em trên một cái giường mềm mại? Phải, chính xác là anh đang định làm thế.” Chàng bắt đầu lên cầu thang.

“Giữa ban ngày ban mặt?”

“Em nói Phu nhân Ashton và gia nhân vẫn vắng mặt trong vài giờ nữa, phải không?”

“Vâng, nhưng...”

“Vậy thì chúng ta phải lợi dụng lúc họ vắng mặt.”

“Chắc là anh đang nói đùa.”

“Tại sao không? Các tình nhân vụng trộm đều làm như thế.”

“Không phải. Mọi người đều biết họ hẹn hò bí mật vào ban đêm trong vườn sáng trăng và những nơi tương tự.”

“Chúng ta đã thử phương án đó rồi,” chàng nói. “Không hoàn toàn thành công, nếu em còn nhớ.”

Nàng mở miệng định trả lời câu đó, nhưng rõ ràng là đã đổi ý. Đôi mày nàng chụm lại vẻ lo ngại.

“Anh không nên mang em lên cầu thang. Anh sẽ làm mình đau *cơ* đấy.”

“Rất *có* thể, nhưng nếu thế cũng đáng đời anh.” Chàng vẫn đi tiếp. Chiếu nghỉ đã gần hiện ra trước mặt.

Nàng ngần ngừ. “Không phải là em khá nặng khi cần mang lên cầu thang sao?”

“Phải, đúng là em rất nặng, thực tế thế.” Lên tới chiếu

nghỉ rồi, chàng phải dừng lại hít mấy hơi thật sâu. “Nhưng chắc là bài thể dục này sẽ có ích cho anh. Phòng nào là phòng em đây?”

“Phòng đầu tiên bên phải.”

“Anh gặp may rồi. Anh sẽ không phải mang em đến tận cuối hành lang.”

“Thật tình, anh có cần phàn nàn về chuyện này nhiều đến thế không? Các tình lang trong kịch và tiểu thuyết chẳng bao giờ than thở cả.”

“Anh đồ rằng các tác giả đã lơ mấy phần đó đi. Bất lợi cho buôn bán mà.”

Cửa phòng ngủ nàng để hé. Chàng lấy chân đẩy cho mở hẳn, bung gánh nặng của mình vào trong, rồi đặt nàng lên cạnh giường.

Louisa mặt đỏ bừng, mắt sáng ngời lên. Nhẹ nhàng, chàng tháo đôi kính trên mũi nàng, đặt xuống chiếc bàn cạnh giường. Mọi thứ trong người chàng đang thít lại dưới sức nghiền của dục vọng.

“Mắt em màu hồ phách,” chàng nói dịu dàng. “Thật lạ thường.”

Nàng giật mình. “Cảm ơn,” nàng lễ độ nói. Nàng hơi nheo mắt để quan sát chàng kỹ hơn. “Mặt anh là một phối hợp màu rất mê hồn giữa xanh lá và vàng kim.”

Chàng mỉm cười, rồi bắt đầu gỡ từng chiếc cặp ghim trên tóc nàng. Những búp tóc đen mịn như lụa lăn xuống bờ vai. Tới lúc gỡ xong chàng đã cương cứng hết cả. *Và mình thậm chí còn chưa cởi đồ cho nàng.*

“Ngay từ lúc mới gặp em, anh đã muốn nhìn em như thế này rồi,” chàng nói.

Nàng cò về bồi rồi. “Không có kính ư?”

Chàng bật cười. “Để xõa tóc xuống.”

Chàng lột áo khoác rồi vắt qua ghế. Chàng nhìn nàng quan sát mình trong lúc tháo cà vạt. Vẻ mê mải của nàng làm chàng thích ra trò.

Chàng nhìn ra cửa sổ. Cửa mở ra phố và công viên nhỏ giữa quảng trường. Không ai nhìn vào trong phòng được, chàng kết luận. Không cần phải kéo rèm. Chàng cứ yên tâm mà ngắm Louisa khỏa thân trong ánh chiều tà ấm áp.

Chàng áp mặt nàng trong hai bàn tay và hôn nàng, lần này thật chậm, chú ý quyến rũ nàng, chứ không phải để thỏa mãn mình.

“Anthony?”

“Đây là phần em thích, nhớ chưa? Những cái hôn ấy.”

“À. Phải. Đúng.” Nàng thốt ra một tiếng khe khẽ trông chờ đầy nữ tính và hé đôi môi mình đón chàng.

Chàng cử động miệng thật nhẹ nhàng một lúc, nếm vị môi nàng nhưng không thúc đẩy nàng. Khi chàng cảm thấy nàng run lên và nhũn xuống áp vào mình, chàng đưa hai tay xuống những dây buộc trước ngực váy nàng. Thật chậm, chàng tháo thân váy ra, tuột xuống hai bên vai nàng, từ đầu đến cuối vẫn bắt giữ miệng nàng trong miệng mình.

Một cơn choáng váng thêm khát đâm xuyên qua chàng khi cảm thấy những ngón tay nàng trên mặt áo mình. Nàng lần mò mắt một giây mới mở được chiếc sơ mi. Rồi chàng cảm thấy đôi tay nàng trên ngực mình, những ngón tay trượt qua lớp lông xoăn. Sự tra tấn ngọt ngào muốn phi tung cả sự tự chủ của chàng.

Chàng hôn lên họng, lên ngực để khiến nàng phân tán. Khi đầu nàng ngã xuống vai chàng và mi mắt chom chớp rồi nhắm lại, chàng quay lại với nhiệm vụ đang làm dở. Cuối cùng, chàng cũng giải thoát được nàng khỏi chiếc váy chỉ để lại trên người nàng chiếc áo lót mình mỏng, quần lót, tất dài và đôi giày.

Chàng lại áp miệng lên miệng nàng lần nữa, xâm nhập rất từ tốn. Khi lưỡi nàng chạm vào lưỡi chàng vẻ ham muốn, thăm dò, chàng không thể ngăn tiếng gầm trầm đục cuộn lên từ trong mình. Dường như phản ứng của chàng làm nàng thêm dạn dĩ. Nàng siết chặt tay trên vai chàng. Chàng đẩy sâu chiếc hôn.

Khi rốt cuộc cũng nhả miệng nàng ra, chàng thay môi nàng đã ướt và mọng lên. Chàng đưa đầu ngón tay lần theo nếp môi nàng. Nàng hơi lắc người đáp lại. Da nàng ẩm và mềm đến lạ lùng dưới tay chàng.

Chàng ngả người xuống và giật tấm chăn lại. Rồi chàng đưa tay nắm lấy hai bên hông Louisa, nhắc bổng nàng lên khỏi thành lũy tròn là tấm váy vừa rơi xuống rồi đặt nàng lên giường.

Hình ảnh nàng nằm đó, mái tóc đen xõa tung trên nếp gối trắng, đôi môi hơi hé mở, mắt nhắm hờ khao khát là bức tranh gợi dục mê hồn nhất chàng được chứng kiến từ trước đến nay. Chàng ngạc nhiên tự hỏi sao mình không lên đỉnh ngay tức thì.

Chàng bắt mình bước lùi lại đủ lâu để thoát ra khỏi đồng quần áo của chính mình. Khi đã xong chàng lưỡng lự, chờ một dấu hiệu chấp thuận.

Nàng tỉ một khuỷu tay nhôm dẩy, lần mò quanh chiếc bàn đầu giường. Tìm thấy cặp kính rồi, nàng đeo vào, nhìn lên chàng với vẻ ngỡ ngàng.

“Ôi trời ơi,” nàng nói, rõ ràng là rất lúng túng. “Dẫu đã biết đêm rồi là anh lớn hơn nhiều những bức tượng đàn ông khỏa thân em từng thấy, nhưng em không nhận ra lại lớn đến như vậy.”

Chàng không rõ nên phản ứng thế nào. “Anh không nghĩ mình lại được so sánh với một pho tượng cơ đấy,” cuối cùng chàng nói.

Nàng bắt đầu cười khúc khích, rồi chuyển thành cơn cười ngặt nghèo. Nàng bụm tay che lấy miệng. Mắt nàng sáng ngời.

Một cơn khao khát và hồi hộp mê nữa lại ập lên chàng. Chàng lấy chiếc khăn lạnh mới giặt là

tình tươm trong túi quần ra rồi bước tới bên giường.

Chàng cúi xuống, gỡ kính nàng ra lần thứ hai rồi đặt lên bàn. Cúi người bên giường, chàng gỡ b trước hết là một chiếc boots đi bộ cao gót nhỏ rồi đến chiếc kia, để cả hai lẫn xuống thảm. Chầm chậm, chàng vuốt tay dọc một bắp chân tròn đáng yêu và mềm mại của nàng, lột bỏ nịt tất và tất dài theo. Rồi chàng tháo nốt bên tất còn lại.

Chàng hạ người xuống giường bên cạnh nàng. Nàng hít vào một hơi thở gấp, toàn chân run rẩy khi chàng kéo áo lót khỏi người nàng, nhưng khi chàng cúi đầu hôn vào hai đầu vú căng cứng nàng thốt ra một tiếng rên giục giã. Móng tay nàng cắm xuống vai chàng, rồi bấu chặt vào lưng chàng.

Chàng di chuyển thật chậm trên cơ thể nàng, nếm nấp nàng, để nàng dần quen với những đụng chạm của mình. Khi đôi chân nàng bắt đầu động đậy không yên và nàng vặn mình, cố đến với chàng gần hơn, chàng lột nốt chiếc quần lót. Nàng rụt lại khi thành lỹ cuối cùng che chở sự e lệ rơi mất. Nhìn lên, chàng thấy đôi mắt nàng nhắm nghiền lại, nhưng nàng không tỏ ra là mình sẽ rút lui.

Nàng đưa tay xuống giữa hai người, nhẹ vòng lấy hông chàng. Con ham muốn choáng óc suýt nữa kết liễu chàng ngay tại đó.

Chàng luồn những ngón tay qua hình tam giác loãn xoắn mềm mại ở đỉnh cặp đùi nàng rồi lần tìm trọng tâm. Nàng đã trơn ướt, ấm nóng và phồng lớn. Chàng nhẹ nhàng ve vuốt nàng, tìm đến cái gờ nhạy cảm. Khi chàng chạm tới nó, nàng gần như bay bổng khỏi giường.

“Anthony”

Móng tay nàng cắm sâu vào da bắp tay chàng.

Chàng khơi gợi cho tới khi nàng quặn quai dưới uy chàng và ra sức ấn mình vào cõ tay chàng mạnh hơn nữa. Rồi chàng luồn hai ngón tay vào thật sâu, móc ngược lên.

Louisa thở gấp và siết tay lại quanh hông chàng. Chàng nhìn xuống nàng. Nàng đã hoàn toàn vượt ra ngoài mọi sự kiềm giữ hay do dự, mắc trong cơn cuồng nhiệt đam mê của chính mình. Chưa bao giờ có người đàn bà nào đẹp hơn nàng, chàng nghĩ.

Chàng luồn vào giữa hai chân nàng. Trước khi nàng ịp nhận ra chàng định làm gì, chàng đã áp miệng lên nàng, tặng nàng một cái hôn gần gũi nhất.

“Cái gì thế?” nàng lắp bắp. “Ôi không, không được.”

Giờ đã hoảng loạn, nàng cố ngồi dậy và lùi ra sau. Chàng tóm được hông nàng, kéo nàng nằm lại vào chỗ cũ, và khi đã ghi được nàng ở đó, chàng lại vuốt ve nàng bằng lưỡi mình. Hương vị cơ thể nàng là một thứ mê được chàng sẵn sàng giết người để có được.

Ngón tay nàng quặp lại trong tóc chàng.

“Anthony?”

Chàng nhận thấy tín hiệu khi cơ thể nàng căng ra và biết sắp có chuyện gì xảy ra trước khi nàng biết. Chàng đưa cả ngón cái vào rồi nhẹ ve vuốt nàng.

“Trời đất ơi,” nàng rên rỉ. “Trời đất ơi. *Anthony*. ”

Không còn lời nào nữa. Sự thăng hoa đã cướp lấy nàng. Suýt nữa nó cũng cuốn cả chàng theo.

Chàng xoay sở luôn lại được vào trong người nàng, buông mình vào sức nóng bùng đang siết chặt nàng trước khi những vòng sóng nhỏ xíu của cơn thăng hoa tan mất. Nàng quần lấy chàng, đập tan những nỗ lực tự chủ cuối cùng.

Cơn lên đỉnh trào dâng chỉ sau vài cú thúc, Chàng chỉ vừa kịp **lôi** mình ra **khỏi** đường hầm nhỏ ấm áp **của Louisa** phun vào chiếc khăn tay.

Khi đã xong chàng đổ sập vào đồng gối, cảm *thấy* **thanh** thản hơn bao giờ hết kể từ cái đêm Fiona già thế.

CHƯƠNG 35

Louisa chậm chậm nổi lên khỏi lòng biển êm đềm khoan khoái mà nàng đã trôi dập dờn trong đó. Nàng cựa mình, đưa một tay ra, lần mò trên chiếc bàn đầu giường. Những ngón tay rớt cuộc cũng nắm được cặp kính. Nàng đeo kính lên rồi nhìn xuống qua thành giường.

Chiếc áo lót nằm thành một đồng bóng bênh trên thảm. Nàng vớt nó lên rồi trùm qua đầu mình.

Cảm thấy đã phần nào ra dáng thùy mị hơn, nàng ngồi dậy giữa đồng chiếu chần rồi quan sát Anthony. Chàng nằm sấp, xoắn chân tay, mặt quay về phía nàng trên gối. Mắt chàng nhắm lại, mái tóc đen rối bù. Những bắp thịt căng gân trên lưng chàng nhìn rất mềm mại, gợi cảm, và mạnh mẽ đến run người. Nàng mê mẩn cái cảm giác được sức nặng của chàng đè lên, nghiêng mình xuống đệm giường.

Nàng đưa tay ra vuốt nhẹ nhẹ vai chàng, không muốn khiến chàng thức giấc.

“Lần sau anh phải nhớ mang theo vài lá thư Pháp mới được,” Anthony nói vào chiếc gối.

Nàng giật nảy, rút tay lại cứ như vừa chạm phải mặt lò nóng.

“Em cứ tưởng anh còn ngủ,” nàng nói.

“Gần như thế.” Chàng không mở mắt. “Em làm anh mệt lả.”

“Lá thư Pháp là cái gì?” nàng hỏi, vô cùng tò mò. Chàng mở mắt rồi mỉm cười, cái nụ cười chậm rãi, mời mọc. “Bao cao su.”

Nàng thấy mặt mình hồng lên. “Em hiểu.”

“Cái kỹ thuật mà anh vẫn dùng đến lúc này không hoàn toàn đáng tin cậy.”

“Ồ.”

Má nàng càng nóng thêm. Là một người phụ nữ và bây giờ lại can dự vào chuyện hẹn hò vụng trộm, nàng sẽ phải làm quen với những cuộc trò chuyện thông thường về những điều riêng tư như thế, nàng tự nhắc mình.

“Thế nào?” chàng hỏi, chăm chú nhìn nàng.

Nàng nhìn lại chàng, ngạc nhiên. “Thế nào cái gì cơ?” Chàng lặn qua nằm ngửa lên rồi khoanh tay lại sau đầu. “Đó có phải một trải nghiệm đáng hài lòng hơn không?”

Giờ thì mặt nàng đang đỏ bừng bừng đến mức nàng ngạc nhiên mình không đốt cháy cả tấm chăn.

“Quả có thế.” Nàng hắng giọng. “Giờ thì em hiểu tại sao các mối tình vụng trộm lại được ưa chuộng đến vậy.”

“Ha.”

Chàng không có vẻ dễ chịu như một phút trước.

“Anthony?”

“Gì cơ?”

“Có điều này em muốn hỏi anh lâu rồi. Một điều rất riêng tư. Dù sao em cũng hiểu nếu anh không muốn trả lời.” Chàng rút một tay dưới đầu ra, kéo nàng nằm xuống trên người mình. “Chuyện gì thế?”

Nàng khoanh tay trên ngực chàng và tỉ cầm lên đôi tay. “Em có nghe lời đồn về những gì xảy ra giữa anh và vị hôn thê ngay trước khi cô ấy chết.”

Miệng chàng nhả lại thành một nụ cười không vui. “Anh không ngạc nhiên chút nào. Với đồng báo chí giật gân, mớ tạp chí ba xu, và những chuyện đàm tiếu trong Thế giới Lịch duyệt, phần lớn London đều biết những lời đồn đó.”

“Có điều nào trong đó là đúng không? Có phải là anh đã định hủy bỏ hôn ước bởi bắt gặp cô ấy đang trên giường với một người đàn ông khác?”

Chàng im lặng lâu đến nỗi nàng nghĩ chàng sẽ không trả lời.

“Phải,” cuối cùng chàng lên tiếng. “Tuy nhiên, anh chưa nói chuyện đó với ai cả. Anh không đồn đó bắt nguồn từ đâu. Anh chỉ đoán rằng cái kẻ anh bắt gặp tình tự với cô ấy đã kể lại với người khác, và rồi người này lại đi gieo rắc tin đồn.”

“Nói chung những mối tình vụng trộm chẳng bao giờ hoàn toàn bí mật cả.”

“Đúng thế.”

“Chắc là anh từng yêu cô ấy lắm.”

Chàng ngồi bật dậy, vắt chân qua thành giường, rồi đứng lên. “Tình yêu dành cho Fiona đã chết vào cái ngày anh bắt gặp cô ta với tình nhân.”

Nàng cảm thấy đau nhói vì thương cảm. “Chuyện đó với anh chắc kinh khủng lắm.”

“Sau này ngẫm lại, anh nghĩ cô ấy đã định cho anh biết về vụ việc theo cách đó.” Chàng băng qua phòng nhặt đồ lót và quần áo của mình lên. “Cô ấy không đủ can đảm để nói thẳng với anh sự thật, nhưng anh nghĩ trong thâm tâm cô ấy muốn anh biết rằng mình đã yêu một người khác. Bằng cách riêng của mình, cô ấy muốn trung thực với anh trước khi kết hôn.”

“Em không hiểu. Nếu yêu người khác rồi, sao cô ấy không nói với anh?”

Cô ấy không dám làm điều đó. Chàng kéo quần lên, gài khóa lại. “Gia đình cô ấy sẽ thất kinh. Họ vô cùng hài lòng với cuộc hôn nhân này. Cả gia đình anh cũng thế. Đó là thành tựu của nhiều năm gắn bó giữa cha mẹ hai bên.”

“Nói cách khác, Fiona phải chịu rất nhiều áp lực mới chấp nhận được cuộc hôn nhân này.”

“Chuyện đó cũng bình thường thôi mà.” Chàng gài áo sơ mi bằng những ngón tay nhanh nhẹn và buồn bã. “Không kể đến tất cả những vở kịch và tiểu thuyết đã tạo cảm hứng cho em, chúng ta đều biết rằng phần lớn các cuộc hôn nhân đều dựa trên tiền tài, của cải, và quan hệ xã hội của gia đình.”

“Phải.” Tiếc nuối băng khuâng lướt qua nàng. “Em

nghĩ đó là lý do vì sao kịch và tiểu thuyết lại khiến người ta say mê đến thế. Quả là khoan khoái khi ngẫm nghĩ về lý tưởng của tình yêu đích thực.”

“Anh thì lại không biết điều ấy,” chàng lạnh lùng nói. “Anh không phải ái mộ viên của thứ giải trí kiểu đó.”

Nàng mỉm cười chứ không nói gì.

Đang mặc áo, chàng ngừng lại để tóm lấy một cốc màn. Chàng nhìn xuống nàng với một vẻ mặt dửng dưng.

“Em thấy thế là buồn cười à?” chàng hỏi.

“Một chút.” Nàng co đầu gối lên và vòng tay quanh gối. “Anh thích nói gì về tiểu thuyết với kịch thì tùy, thực tế vẫn là anh sở hữu một tâm hồn lãng mạn của một người hùng đích thực.”

Chàng nhìn nàng cứ như thể nàng vừa tuyên bố là mình biết bay.

“Em đang nói cái quái gì vậy?” chàng hỏi rất nhẹ nhàng.

“Đó là nguyên do khiến anh quyết tâm tìm lại công bằng cho Fiona,” nàng giải thích. “Mặc cho cô ấy đã yêu người đàn ông khác, tình yêu của anh dành cho cô ấy vẫn vẹn nguyên.”

Chàng bóp chặt cốc màn. Mắt chàng nheo lại. “Để anh nói điều này cho rõ ràng, Louisa. Anh lao vào cuộc truy lùng này không phải bởi tan nát cõi lòng vì mất Fiona.”

Câu đó làm nàng im bất vài giây.

“Không ư?” nàng hỏi thận trọng.

“Đừng có nhầm lẫn; anh chỉ quan tâm đến cô ấy thôi.”

Anh biết cô ấy từ hồi còn đi học. Cô ấy là vợ chưa cưới cũng là bạn của anh. Dĩ nhiên là anh thấy phải có trách nhiệm tìm cho ra kẻ đã giết cô ấy, nhưng không phải là tình yêu vĩnh cửu dành cho cô ấy đã đẩy anh vào cuộc kiếm này. Đừng có cố biến anh thành một người hùng lãng mạn.” Nàng lắc đầu, hoàn toàn không tin nổi. “Thế thì tại sao anh lại phải điều tra về những chi tiết quanh cái chết của cô ấy?”

“Khi bắt đầu công việc này h một năm về trước, anh cần phải tìm ra có phải quả thật cô ấy tự tử vì anh sắp tuyên bố hủy hôn.” Những lời lẽ phát ra cứ như chúng vừa được nghiền qua đá tảng. “Bây giờ thì em đã hiểu chưa? Anh cần phải biết rằng có phải chính anh là nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô ấy, có phải quả thật cô ấy không chịu nổi nỗi nhục bị hắt hủi.”

“Anthony.”

“Anh không phải là người hùng, Louisa. Bây giờ khi đã biết rằng đúng là cô ấy bị giết, anh lại cần phải tìm ra có phải chính vì lỗi của anh mà cô ấy bị đặt vào tình thế nguy hiểm hay không.”

“Làm sao lại là lỗi của anh được?”

“Anh không biết. Có thể ý định từ hôn của anh đã khiến cô ấy làm điều mà bình thường ra cô ấy sẽ không dám làm. Có thể cô ấy đã lâm vào tuyệt vọng, tất cả những gì anh biết là cô ấy là vợ chưa cưới và cũng là bạn của anh. Anh cần biết chuyện gì đã xảy ra đêm hôm ấy.”

“Thôi đi. Thôi ngay,” Thất kinh, nàng vươn mình dậy khỏi giường rồi lúng túng đứng dậy. Nàng nắm lấy tay chàng, níu lại cứ như chàng sắp bị một luồng nước lũ cuốn đi mất. “Nghe em nói cho kỹ đây. Đúng là có vẻ như Fiona đã bị sát hại, như anh đã nghi ngờ. Nhưng cho dù sự thực là như thế hay sau này phát hiện ra cô ấy đã tự kết liễu đời mình, *anh cũng không phải người có lỗi.*”

“Em không hiểu đâu. Cô ấy rất ngây thơ. Cô ấy không có kinh nghiệm sống gì cả.”

“Dẫu có ngây thơ hay không nhưng nếu cô ấy đã lao mình xuống sông vì sợ mang nhục do một vụ đính hôn bất thành thì đó là lựa chọn của cô ấy. Nếu cô ấy có vướng vào một tình huống nguy hiểm nào đó, thì cũng không phải do lỗi của anh.”

“Cô ấy chịu áp lực nặng nề lắm, không chỉ từ gia đình cô ấy và gia đình anh mà cả từ Xã hội nữa.” Chàng thở hắt ra một hơi, tiếng thở nghe như đã được kìm nén từ những tầng sâu thăm thẳm trong linh hồn chàng. “Không ai biết cô ấy bất hạnh đến thế. Giá mà cô ấy đã nói gì đó với anh...”

“Cô ấy đã tự liệu đi yêu một người đàn ông khác. Nàng ngưng lại khi một nghĩ chợt đến trong đầu. “Chuyện này lại dẫn đến một chuyện khác. Nếu đã yêu người khác, chẳng phải cô ấy sẽ kết hôn với người đó sau khi dứt bỏ cuộc đính hôn với anh sao?”

“Đó chính một trong những điều khiến anh không tin cô ấy đã tự sát,” chàng thừa nhận, “Mọi bằng chứng đều cho thấy người tình quả có yêu thương cô ấy. Người đó chưa có vợ, nên hoàn toàn có thể kết hôn với cô ấy.”

“Có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy?”

“Anh ta đổ lỗi cho anh đã gây ra cái chết của cô ấy và căm ghét anh đến tận hôm nay.”

“Julian Easton ư?” nàng lặng lẽ hỏi.

Đôi mày Anthony nhướng lên. “Làm sao mà em đoán ra được?”

“Rõ ràng là anh ta căm uất anh vô cùng.”

“Anh ta chưa bao giờ dám đưa ra lời cáo buộc thẳng thừng nào bởi không có bằng chứng. Hơn nữa,

anh tin rằng anh ta cũng thận trọng bởi không muốn để tên mình bị lôi kéo vào những lời đàm tiếu. Gia đình Fiona sẽ hết sức phẫn nộ nếu anh ta làm hoen ố tên tuổi cô ấy bằng cách rêu rao rằng anh ta đã dan díu với cô ấy ngay trước khi cô ấy kết hôn.”

Nàng hơi nghiêng đầu suy tư. “Em hơi do dự khi phải nói ra điều này, nhưng anh nghĩ xem liệu có phải Easton làm hại cô ấy không?”

“Không.” Chàng luồn tay qua mái tóc. “Anh đã xem xét khả năng đó ngay. Hành tung của anh ra đêm ấy đã được vài người chứng nhận rất chắc chắn. Anh ta có ra khỏi phòng khiêu vũ vài phút, nhưng rồi trở lại gần như tức khắc. Sau đó, anh ta về cùng bạn bè rồi đi thẳng tới câu lạc bộ. Anh ta ở lại đó, chơi bài đến tận sáng. Thi thể Fiona được đưa lên bờ vào khoảng đó. Chắc chắn anh ta không đủ thời gian để sát hại cô ấy rồi thủ tiêu tử thi.”

“Nhưng Easton đang cố tình xui khiến mọi người tin điều xấu về anh.”

“Anh ta tin rằng cô ấy quả đã tự tử, và kết tội anh đã đẩy cô ấy đến nước đó. Nuôi dưỡng những lời đàm tiếu là cách trả thù của anh ta>

Nàng nghĩ về cảnh tượng trên con phố trước nhà Lorrington. “Thực tế là, em nghĩ có thể anh ta cũng đang kết tội chính mình.”

Anthony cau mày. “Ý em là sao?”

“Nếu yêu cô ấy, bởi muốn trốn tránh cảm giác tội lỗi vì đã không bảo vệ được người mình yêu, có thể anh ta đang tìm cách thuyết phục chính mình và mọi người xung quanh rằng anh là thủ phạm.”

Anthony nhún vai và buộc xong nút áo cuối cùng. “Anh chỉ biết một điều là anh ta căm ghét anh.”

“Anh ta không có quyền biến anh thành vật thế thân,” nàng tuyên bố. “Như thế là không công bằng. Chuyện này đã trở nên chằng chéo một cách hết sức bi kịch.”

Miệng chàng nhếch xuống vẻ chế giễu. “Rõ ràng Easton và Fiona đã trở thành nạn nhân trong bàn tay uy quyền của một cuộc tình vụng trộm. Theo như cách nhìn của em, đâu còn cuộc phiêu lưu mạo hiểm nào nữa.”

“Anh hiểu nhầm em rồi,” nàng đánh giọng nói. “Đam mê vụng trộm hiển nhiên có uy lực mạnh mẽ, nhưng tất cả chúng ta đều có đủ sức mạnh để kháng cự lại một khi đã lựa chọn làm thế.”

“Vậy bây giờ đây lại là một *lựa chọn*, phải không?” Lòng mày chàng nhướn lên. “Không còn là một uy lực áp chế của tự nhiên?”

“Đừng chế nhạo em. Em đang nói chuyện rất nghiêm túc.”

“Anh có thấy vậy.”

“Cảm thấy ai đó hấp dẫn là một chuyện. Quyết định hành động tuân theo hấp lực đó và chủ động gây ra những tai vạ liên đới lại là một chuyện hoàn toàn khác. Đó là lựa chọn của Fiona. Và anh cũng không liên quan gì tới lựa chọn đó.”

Chàng nhìn nàng một cách lạ lùng, nhưng nàng không bao giờ biết chàng sắp nói gì bởi đúng lúc đó

nàng nghe thấy tiếng một cỗ xe lăn trên phố.

“Trời đất ơi, mấy giờ rồi?” ăng hốt, nàng liếc đồng hồ. “Năm giờ rưỡi. Ôi giờ, hẳn đó là Emma rồi.”

Chàng nhướng mắt. “Em có chắc không?”

“Có. Anh phải đi ngay. Emma không được phép thấy chúng ta ở cùng với nhau trong khi em đang ăn mặc hở hang thế này. Nhanh lên.”

Chàng thò tay lấy đôi giày. “Em sẽ nhận ra rằng đây là một trong những bất lợi lớn của chuyện tình vụng trộm. Người ta phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi.”

Nàng giật chiếc váy trên mắc xuống. “Anh không thể ra bằng cửa trước được, Emma sẽ nhìn thấy mất. Anh phải ra cửa sau rồi đi qua vườn.”

Chàng nhặt áo khoác lên. “Anh rất ghét phải nói chuyện này, nhưng mũ của anh vẫn còn ở hành lang trước.”

“Chết giẫm, em quên khuấy mất mũ của anh. Chúng ta phải ra lấy thôi.” Nàng chạy ào ra cửa.

Chàng có vẻ thích thú khi thấy nàng thốt ra mấy lời lẽ thô tục đó, nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo.

Nàng hồi hả xuống lầu, Anthony theo sát đằng sau. Ngoài đường, cỗ xe đã dừng lại.

Nàng giật mũ của Anthony trên bàn hành lang rồi quăng cho chàng.

“Đi ngay,” nàng khẽ ra lệnh.

Chàng dễ dàng bắt được cái mũ bằng tay trái. “Một câu hỏi cuối trước khi anh đi, Louisa.”

“Không hỏi han gì cả. Không kịp đâu.” Nàng ra dấu xua Anthony đi một cách tuyệt vọng. “Anh phải đi ngay. Emma có thể mở cửa bất kỳ lúc nào đấy.”

“Anh rất cần phải có câu trả lời này,” chàng cảnh báo nhưng cũng bắt đầu đi xuống hành lang ra phía cửa sau, tay mang theo mũ và áo khoác.

“Lạy trời lạy đất, anh nói nhỏ thôi,” nàng nói, hấp tấp chạy cheo s>

Anthony mở cửa sau ra và đứng lại trên ngưỡng cửa, Chàng quay lại.

“Câu hỏi của anh là, không biết em có cảm nhận được gì gần như siêu phạm buổi chiều nay không?” chàng hỏi.

Nàng phát hoảng vì sự chậm trễ. “Vì Chúa, bây giờ không phải lúc nói về những chuyện như thế.”

“Anh sẽ không đi chừng nào chưa có câu trả lời.” “Vâng, vâng, đó là một trải nghiệm siêu phạm tuyệt diệu. Đúng y như các văn sĩ đã tả. Bây giờ thì anh đi ngay đi.”

Chàng mỉm cười, hôn nàng lần nữa, rất nhanh, rất uy quyền lên môi, rồi rời chân.

Nàng nghĩ mình nghe thấy chàng huýt sáo trong vườn.

Nàng đóng cửa khế khàng hết sức có thể rồi lao vọt lên cầu thang sau nhà chật hẹp, về lại phòng ngủ, nàng đóng cửa, đoạn bắt đầu vuốt phẳng giường.

Nàng sẽ nói với Emma rằng chiều nay mình vừa chợp mắt, nàng quyết định vậy. Cái đó sẽ giải thích tại sao giường nhàu nhĩ và tại sao nàng lại mặc váy trong nhà.

Nàng nhìn trong gương và phát hoảng thấy mình đỏ tía và tóc tai rũ rượi. Không còn kịp vắn róc lên rồi. Cửa dưới nhà mở. Louisa chộp lấy cái mũ ngủ trắng, chụp lên đầu, nhét hết tóc vào trong. Rồi nàng lao mình lên giường.

Một lúc sau, Emma lên lầu và gõ nhẹ lên cánh cửa. “Con đang ngủ đấy à, con yêu?”

“Vâng,” Louisa đáp. “Chiều nay quả là mệt kinh khủng. Con sẽ kể hết với bá khi nào con xuống nhà, chốc nữa thôi.”

“Ta rất mong chờ được nghe những tình tiết về buổi gặp gỡ của con với nhà Stalbridge đây. Cứ thông thả. Ta phải đi thay váy đã.” Tiếng chân của Emma lui dần trên hành lang về phía phòng bà.

Rùng mình nhẹ nhõm, Louisa ngồi dậy. Nàng vẫn còn thở quá gấp. Suýt chút nữa thì.

Nàng chậm chạp đứng dậy, đi ra tủ váy áo. Một dải lụa đen thẫm vắt vẻo trên lưng ghé đập vào mắt nàng: cà vạt của Anthony. Giật thột, nàng nhặt lên, cuộn lại chặt cẩn thận, rồi cất vào ngăn kéo.

Suýt chút nữa, thật thế. Cảm ơn trời là Emma đã không mở cửa phòng. Những quan hệ vụng trộm quả là kích thích, nhưng rõ ràng cũng rất căng thẳng thần kinh.

ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU chàng phải trốn ra qua cửa sau, Anthony nghĩ trong khi đi lên bậc thềm nhà mình. Cuộc đời quả đã trở nên thú vị hơn từ khi gặp Louisa Bryce.

Cuộc giã từ bất thường dẫn đến một sự thay đổi khá khó khăn trong nhịp đi, nhưng đừng hòng chàng sẽ lẫn lút trong các ngõ hẻm và vườn sau vĩnh viễn. Tuy thế, ký ức về Louisa nồng nhiệt, run rẩy đến ghê tởm khi nàng lên đỉnh trong tay chàng bù đắp lại rất nhiều điều, kể cả việc tẩu thoát hơi mất mặt của chàng.

Chàng biết tinh thần mình đang thư thái, bất chấp cuộc điều tra chưa tiến triển thêm chút gì. Không chỉ là cuộc hoan lạc nồng nhiệt khiến tâm trạng chàng phấn chấn hơn, chàng nghĩ. Đó là vì Louisa một mực khẳng định rằng, bất kể những chuyện gì đã xảy ra với Fiona, chàng cũng không phải người có lỗi.

Được gia đình chàng trấn an như vậy là một chuyện: lúc nào họ cũng sát cánh bên chàng. Được Louisa bào chữa cho chàng nhiệt tình như thế lại là một chuyện hoàn toàn khác. Trong một lúc giữa ánh nắng và bóng râm trong phòng ngủ của nàng, với mùi vị nàng vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi, chàng thậm chí đã cho phép mình tin nàng nói đúng.

Cửa mở ra vừa đúng lúc chàng tìm chìa khóa.

“Ông đã về, thưa ông,” bà quản gia nói. “Có một lá thư vừa mới gửi đến ông lúc trước.”

“Cảm ơn bà Taylor.” Anthony đi vào hành lang.

Lá thư đặt trên chiếc đĩa bạc. Anthony cầm lên rồi xé ra. Cảm giác hài lòng choán lấy chàng khi

nhìn thấy chữ ký của Miranda.

... Tôi mời ông và bà Bryce tới gặp người bạn thân của tôi vào mười giờ tối nay.

Clement Corvus đã cắn câu.

CHƯƠNG 36

Miranda Fawcett đường hoàng ngự trên ghế dài bọc vàng. Louisa nghĩ trông bà còn kịch hơn lệ thường nữa trong chiếc váy dài khá thanh lịch bằng lụa màu thanh thiên nhật và nhung xanh tím than. Ngọc trai lóe lên trên ngón tay, ôm vòng lấy cổ, và lấp lánh trong tóc bà.

“À, cô đây rồi, Louisa, cô bạn thân mến.” Bà mỉm cười triu mến và vẫy một bàn tay đầy nhẫn. “Ngồi xuống đi.” Bà quay sang Anthony. “Thật sung sướng được gặp ông lần nữa, thưa ông. Tôi rất mừng là ông rảnh rồi tối nay. Tôi nhận ra mình báo tin cho ông khá gấp gáp.”

Anthony cúi xuống hôn tay bà. “Rất hân hạnh. Tôi trông đợi được gặp người bạn thân của bà.”

“Ông Corvus đã ở đây rồi.” Miranda nháy mắt. “Ông ấy đang đợi trong cánh gà, thực thế. Ông bạn thân mến này đã ở bên tôi lâu đến nỗi tôi e rằng ông ấy đã học được giá trị của việc ra sân khấu.”

Louisa ngồi lên một trong những chiếc ghế phủ xa tanh rồi chỉnh kính trên mũi. “Bà thật quá tốt khi sắp xếp cuộc gặp này.”

Miranda cười khúc khích. “Tôi đảm bảo với cô, ông Corvus cũng háo hức muốn gặp ông Staibridge sau khi đọc những giấy tờ hai người đã gửi lại tôi.”

Một người đàn ông cất tiếng từ ngưỡng cửa. “Quả thế, thưa ông, tôi vô cùng mong ngóng được quen biết với ông.”

Louisa ngoảnh đầu lại chỉ thấy một người thấp đến kinh ngạc nhưng rất rắn rỏi. Mặc dù ông ta không cao hơn nàng là mấy, một luồng khí hăm dọa lịch lãm toát ra từ ông ta không thể nhầm lẫn. Người ta gọi Clement Corvus là “Vua Quạ” không chỉ vì cái tên, nàng nghĩ. Một cơn ớn lạnh chạy qua nàng.

Tóc ông ta ngày xưa chắc cũng đen nhánh. Giờ thì tóc bạc trắng đến ngớ ngàng. Ông ta cạo nhẵn râu ria và mặc bộ vest cắt may cực tinh t>

Anthony nghiêng đầu, tỏ ý thừa nhận Corvus là kẻ ngang tầm. “Chào ông.”

Khóe mắt Corvus khẽ nheo lại. Louisa cảm nhận ông ta hài lòng với thái độ kính trọng của Anthony.

“Còn đây là bà Bryce, mà anh biết rõ là I. M. Phantom,” Miranda nói. “Bà Bryce, đây là ông Corvus.”

Corvus bước tới bên Louisa rồi trịnh trọng cúi hôn tay nàng. “Bà Bryce. Rất vinh hạnh được biết bà. Tôi hết sức ái mộ những tác phẩm của bà.”

“Cảm ơn ông, thưa ông.” Nàng mỉm cười. “Đêm nay, tôi mới là người được vinh hạnh gặp ông. Cuối cùng, tôi cũng có cơ hội bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với những lời cổ vũ sau hậu trường

mà tôi vẫn luôn ngờ là ông đã chỉ bảo cho trong một vài trường hợp.

Corvus mỉm cười khoan dung. “Miranda sẽ nói với bà rằng tôi vô cùng thích thú được hỗ trợ cho một phóng viên can trường đến thế.”

Miranda cười lớn. “Ý của Clement thực sự là, tất nhiên, ông ấy luôn hài lòng được giúp I. M. Phantom thay ông loại trừ một địch thủ làm ăn nào đó tình cờ lại giao du trong Xã hội.”

Có một vẻ lạnh lùng lóe lên trong đôi mắt đen của Corvus. “Em yêu, không phải cạnh tranh là điều khiến tôi khó chịu. Suy cho cùng tôi là một nhà kinh doanh. Tôi thích cuộc chơi này. Nhưng tôi phải thừa nhận mình dành ngoại lệ đặc biệt cho một số quý ông củ thể, những kẻ quyết định tham gia mấy trò kinh doanh đáp ứng những thú vui đốn mạt nhất, hoặc những kẻ chuyên lợi dụng những người không ở trong giới của mình. Những quý ông kiêu đó không bao giờ mơ tới chuyện hạ mình mời một người xuất thân như tôi vào nhà uống một ly brandy, nhưng lại không ngần ngại nhúng tay vào những loại công việc tôi còn không muốn vậy.”

Đôi mày Anthony nhướng lên. “Tôi đồng ý, thói đạo đức giả đôi khi trở nên khá trơ trẽn trong một số trường hợp.

“Chắc chắn là như thế trong vụ bê bối Bromley và vụ lừa đảo mỏ vàng California,” Corvus nói. “Tôi có được phép mời ông một ly brandy không, thưa ông? Miranda chỉ mua loại ngon nhất thôi đấy.”

“Bởi vì em mua cho anh uống, Clement,” Miranda nói khẽ.

Corvus mỉm cười. “Cảm ơn, em yêu.” Ông ta không rời mắt khỏi Anthony.

“Brandy có vẻ là ý kiến tuyệt vời đấy,” Anthony nói.

Corvus đi ngang phòng tới một cái bàn nhỏ. Ông ta bật nút khỏi một cái bình rồi rót ra hai ly brandy.

Ông ta mang hai ly rượu quay lại qua phòng, tiếng chân chìm đi trong tấm thảm dày, rồi đưa một ly cho Anthony. Hai người nhìn nhau đăm đăm. Hai kẻ thợ săn đang đánh giá lẫn nhau, Louisa nghĩ.

“Chúc sức khỏe ông, thưa ông,” Corvus nói.

Anthony nâng cốc làm cử chỉ khẽ chào. “Và ông nữa, thưa ông.”

Louisa nhìn hai người đàn ông uống hết một phân rượu. Khi hạ ly xuống, Corvus có vẻ thêm hài lòng. Nàng cảm nhận Anthony lại vừa vượt qua một cuộc kiểm tra nhỏ.

“Mời ông ngồi xuống, thưa ông,” Corvus nói. Đợi đến khi Anthony đã yên vị trên một chiếc ghế trong phòng, ông ta mới ngồi xuống.

“Tôi hiểu lý do ông mời chúng tôi đến đây đêm nay là bởi ông nghĩ những giấy tờ đó chứa thông tin có ích, Anthony nói.

Corvus nghiêng đầu. “Như ông biết thì hiển nhiên là tôi đã nghĩ như vậy.”

Anthony nhún vai. Tôi cũng có chút ít kinh nghiệm nhờ việc quản lý tài sản gia đình.

“Tôi có biết điều đó.” Corvus cười khùng khục. “Thực tế là, nghe đồn ông đã đơn thương độc mã giữ nhà Staibridge khỏi lao vào cảnh phá sản.”

“Có vẻ như bởi tôi là kẻ duy nhất trong nhà không hề có thiên hướng nghệ thuật đối với bất kỳ ngành nào,” Anthony nói, “nói chung tôi bị kẹt lại với công chuyện tài chính. Tôi đủ hiểu biết để phát hiện một thỏa thuận lừa đảo>

Corvus lắc ly rượu. “Tự trung, tôi phản đối chuyện lừa đảo. Điều đó ít khi dẫn đến giao dịch thành công lâu dài. Nhưng tôi đặc biệt thấy căm ghét chuyện đó khi chính mình lại là nạn nhân được nhắm tới.”

Một bên khóe miệng Anthony nhếch lên. “Tôi hiểu.”

“Tôi mắc nợ ông, thưa ông, và tôi tin là ông cũng biết điều đó. Tôi muốn ân oán phân minh.”

“Tôi có nghe nói thế.”

Corvus gật đầu. “Tôi cũng đoán đây là nguyên do. Tôi sẽ không làm cả hai chúng ta phải ngưng bằng việc hỏi làm thế nào một nhà quý tộc như ông lại biết về những thói tục kỳ dị của cá nhân tôi. Chúng ta hãy đi thẳng vào công việc. Ông đã thi ân rất lớn cho tôi. Làm thế nào tôi đền đáp ông được đây?”

“Bà Bryce và tôi có vài câu hỏi về Elwin Hastings,” Anthony nói. “Liệu ông có vui lòng trả lời hay không?”

“Tất nhiên, nếu tôi trả lời được.” Miệng Corvus mím lại vì căm ghét. “Nay hắn đã toan tính lừa tôi, tôi không còn phải dành cho Hastings lòng trung thành thường lệ như tôi vẫn dành cho những người làm ăn với tôi.”

Louisa cúi người tới, vẻ chăm chú. “Liệu tôi có được phép hỏi vì sao ban đầu ông lại quyết định làm ăn với Hastings hay không?”

Corvus nhấp rượu. “Hơn một năm trước, tôi được mời tham dự một trong những quỹ đầu tư của hắn. Việc đó mang lại lợi nhuận khá hậu hĩnh. Dĩ nhiên, tháng trước, khi hắn tới gặp tôi với một cơ hội đầu tư tương tự, tôi đã đồng ý ngay.”

Anthony có vẻ bị lôi cuốn. “Ông đầu tư chung với Hastings vào khoảng thời gian vợ ông ta chết à?”

“Phải, mặc dù bà Hastings vẫn còn sống vào thời điểm đó.” Corvus uống chút rượu rồi hạ ly xuống. “Tất nhiên tôi chưa gặp bà ta lần nào. Hiển nhiên là vì tôi không giao du cùng tầng lớp xã hội với họ. Mọi giao dịch của tôi đều là với Hastings và cánh tay phải của hắn là Grandey. Chủ yếu là với Grantley, tôi phải nói thế. Hắn là kẻ trung gian. Tôi có cảm giác Hastings lo ngại muốn bị bắt gặp cùng với tôi.”

“Dĩ nhiên là ông có biết Fiona Risby được thông báo là đã tự tử vài ngày trước bà Hastings và với cùng một cách thức,” Anthony nói.

“Tôi biết rằng vị hôn thê cũ của ông chết vào đúng tuần đó, thưa ông. Xin nhận lời chia buồn của tôi. Cả hai cái chết đều được báo chí giật gân khai thác kỹ lưỡng mất vài ngày.” Corvus ngừng lại.

“Tất nhiên cho chúng khi chúng biến khỏi trang nhất bởi vụ án mạng Huân tước Gavin.”

Louisa ngồi thật yên, gần như không dám thở. Chẳng ai buồn đưa mắt về phía nàng.

“Tôi có những nguyên do để tin rằng tiểu thư Risby không tự tử,” Anthony nói.

Corvus nhướn một bên mày rậm. “Thế ư?”

“Tôi hết sức nghi ngờ rằng cô ấy bị Elwin Hastings sát hại. Nếu đúng như vậy, tôi nghĩ hoàn toàn có thể giả định tiếp rằng hắn cũng đã giết vợ mình. Sự trùng hợp khi hai người đàn bà nhảy xuống sông trong khoảng thời gian ngắn như thế là hơi khó tin.”

Sự tò mò lạnh lẽo khiến mắt Corvus sáng lên. “Đó là một giả thiết rất thú vị. Ông có bằng chứng nào không?”

“Có.” Anthony nói. “Khi phát hiện những giấy tờ đó, tôi cũng tìm thấy bằng chứng rõ ràng kết tội Hastings trong cái chết của tiểu thư Risby,”

“Tôi hiểu,” Corvus nhìn Louisa. “Tôi đồ rằng bà tham gia vào cuộc điều tra này vì muốn viết về cái chết bí ẩn của hai người phụ nữ ấy phải không?”

“Đúng thế.” Nàng đẩy kính trên mũi cao hơn. “Ông Stallbridge và tôi đều đang theo đuổi sự thực của vụ này.”

Mắt Miranda mở lớn. “Một cuộc điều tra án mạng. Thật thú vị làm sao.”

“Có một thanh tra ở Scotland Yard cũng đặt ra nghi vấn về những gì xảy ra đêm ấy,” Anthony nói, “Cấp trên buộc ông ta phải ngừng điều tra, nhưng ông ta vẫn sẵn sàng hành động nếu tìm được bằng chứng không thể chối cãi về cái tội l của Hastings.”

“Tôi e rằng bằng chứng là thứ tôi không thể cung cấp cho ông.” Corvus ngả người trên ghế. “Tôi chỉ có thể nói những điều tôi biết. Khoảng chừng hai tuần trước, Hastings có gọi cho tôi để yêu cầu tôi cấp cho hắn ta hai vệ sĩ có súng. Tôi đã trợ giúp hắn.”

“Tất nhiên với một cái giá rất cao,” Miranda làm bộ nói với khán giả.

Mắt Corvus đánh lại. “Quan hệ giữa tôi và Hastings dựa trên những quyền lợi chung về kinh doanh, chứ không phải tình bạn. Nói thế nào thì hắn cũng giàu có, và không từ chối trả khoản tiền tôi đòi cho người của tôi. Thực ra là hắn có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều sau khi có họ bên mình. Tôi cảm thấy hắn căng thẳng một cách rõ rệt.”

“Chúng tôi có gặp một tên vệ sĩ ở nhà hắn trong một buổi vũ hội đêm vừa rồi,” Louisa nói.

“Có, tôi biết.” Corvus tỏ vẻ thích thú. “Quinby, tay vệ sĩ mà ông bà gặp, đã báo cáo lại chuyện đó cho tôi cùng với việc một vài mòn đồ biến mất khỏi cái két sắt Apollo độc quyền. Nó không biết chắc đã bị mất cái gì bởi Hastings không chịu nói. Tất nhiên, khi Miranda đưa tôi những giấy tờ đó, tôi đã có linh cảm về chuyện này.” Ông ta nhìn Anthony. “Trước khi chúng ta tiếp tục, tôi cũng có một câu hỏi, nếu ông không phiền.”

Anthony nghiêng đầu. “Tất nhiên.”

“Còn có gì biến mất khỏi kết nữa?”

“Những món đồ Hastings đã dùng để moi tiền của một vài quý bà cao tuổi, giàu có.” Anthony nói.

“Tổng tiền à.” Corvus lại nhướn mày. “Tôi không hề biết rằng Hastings lại can dự vào cái thứ đó.” Ông ta ngừng lại. “Tôi có thể hỏi chuyện gì đã xảy ra với những món đồ tổng tiền được không?”

“Chúng đều được hoàn trả bí mật cho những người chủ hợp pháp.”

Một nụ cười chạy quanh miệng Corvus. “À, tất nhiên rồi.”

Anthony xoay xoay cái ly giữa hai lòng bàn tay, “Ông có biết vì sao Hastings cần hai vệ sĩ ấy không? Theo như tôi thấy, những ngày gần đây hắn không hề đi đâu mà không có chúng. Rõ ràng là hắn lo sợ cái gì đó.”

“Hắn có nói với tôi rằng người điều hành công việc cho hắn, Phillip Grantley, đã chết trong hoàn cảnh mà hắn thấy là khả nghi,” Corvus nói. “Mặc dù theo báo chí thì Grantley đã tự tử.”

Louisa nhìn ông ta. “Nhưng Hastings không tin điều đó.”

Corvus suy nghĩ một chút. “Tôi thấy rằng hắn hy vọng phán quyết tự tử là đúng, nhưng vì lý do nào đó hắn vẫn còn ngờ vực. Một điều thú vị là khi mới đây hắn được biết Thurlow cũng đã kết liễu đời mình, hắn đâm ra hoảng loạn. theo lời Quinby và Royce thì là vậy.”

“Cả Grantley và Thurlow đều làm việc cho hắn. Anthony nói. “Ban đầu chúng tôi cho rằng Hastings đã hạ thụ cả hai kẻ đó. Tuy nhiên bây giờ e không phải vậy.”

Corvus gật đầu. “Tôi đồng ý. Tôi có thể nói với ông rằng Hastings thực sự kinh hoàng trước cả hai cái chết. Chắc chắn hắn có cảm giác chính mình cũng đang bị đe dọa. Đó là lý do hắn cần vệ sĩ.”

“Nếu ngẫm cho kỹ,” Louisa nói, “Hastings có nhiều lí do để lo âu. Suy cho cùng hắn là một kẻ tổng tiền. Có lẽ hắn sợ một trong các nạn nhân của mình đã dò ra Grantley và Thurlow và rồi tiếp theo sẽ nhắm tới hắn.”

Corvus gật đầu. “Đó là một suy luận hết sức hợp lý, thưa bà Bryce. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu đó chính là điều hắn đang nghĩ.”

“Hắn nhiên điều này giải thích được nỗi sợ của Hastings,” Anthony nói. “Nhưng tôi không nghĩ kẻ giết người là một trong số các nạn nhân bị tổng tiền. Hắn lựa chọn họ một cách rất khôn ngoan. Đó đều là những bà lão chỉ đang cố gắng bảo vệ cho đám con cháu trẻ dại, yếu đuối của mình.”

Miranda ném cho chàng một cái nhìn tinh quái. “Đừng bao giờ đánh giá thấp đàn bà, thưa ông.”

“Xin hãy tin tôi, tôi không hề có thói quen đó,” Anthony thành thật đáp. “Nhưng không hiểu sao tôi cứ nghĩ rằng những quý bà cụ thể này không thể nghĩ ra những phương kế cần thiết để lần ra Grantley và Thurlow. Cũng khó tưởng tượng một ai trong số họ kiếm được một khẩu súng lục, học được cách bắn, sau đó lén vào chỗ trọ của những kẻ này rồi ra tay với chúng.

Louisa nhìn chàng. “Tôi vừa nghĩ ra một điều. Có thể một trong những bà đó đã thuê người giết Grantley và Thurlow.”

Corvus nhìn nàng hứng thú. “Thuê sát thủ để giết hai quý ông có vẻ ngoài đáng trọng là một sự việc có phần hơi phức tạp hơn bà nghĩ, thưa bà Bryce. Cứ tin tôi đi nếu tôi nói rằng những yêu cầu theo kiểu đó sẽ được đề cập với tôi.”

Một cơn run rẩy khẽ chạy qua nàng. “Tôi hiểu.”

“Tôi buộc phải đồng ý với ông Stallbridge,” Corvus từ tốn nói, “Tôi không tin rằng có ai trong số các nạn nhân tổng tiền đã giết Grantley và Thurlow hoặc trả tiền cho kẻ khác giết chúng. Vấn đề là, những kẻ tổng tiền khôn khéo thường không tìm cách bóp nặn các nạn nhân mà có thể trở nên nguy hiểm. Bà phải tìm theo hướng khác thôi.”

“Thêm một câu hỏi nữa nếu ông không phiền.” Anthony hỏi nhỏ.

Corvus lịch sự chờ.

“Ngoài ông ra, có bao nhiêu người biết rằng cả Grantley và Thurlow đều làm việc cho Hastings?”

Corvus ngẫm nghĩ điều gì đó khá lâu. “Tôi đặt nhiệm vụ cho mình là phải tìm hiểu càng nhiều càng tốt về Hastings trước khi bắt tay làm ăn với hắn. Tôi biết về Grantley ngay từ đầu bởi hắn nắm giữ những chi tiết về liên minh đầu tư. Nhưng tôi không biết gì về Thurlow cả. Nếu ông không hỏi Mirada về khả năng Hastings có những tay chân khác và cung cấp những miêu tả sơ bộ, tôi nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ chạm mặt hắn. Thực tế là, tôi phải đào xới khá sâu mới phát hiện được có chút liên hệ giữa Thurlow và Hastings.”

“Nói cách khác,” Anthony nói, “đường dây giữa Grantley, Thurlow và Hastings không phải chuyện phổ biến.”

“Đúng thế,” Corvus cam đoan nghiêm túc “Không hề phổ biến chút nào.”

CHƯƠNG 37

Một lúc sau, Anthony đỡ Louisa vào cỗ xe ngựa thuê. Nàng ngồi xuống, xếp lại váy, nhìn chàng thả mình xuống ghế đối diện. Dưới ánh sáng của ngọn đèn trong xe, mặt chàng hằn lên những nét đáng sợ.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” nàng khẽ hỏi.

“Bất kể ai giết Grantley và Thurlow thì cũng phải biết quan hệ của chúng với Hastings,” chàng nói.

“Vâng. Rõ ràng Hastings cũng đang đi đến kết luận đó bởi hắn sợ rằng mình đang gặp họa.” Nàng ngân ngừ. “Có thể kẻ giết người là ai đó đã bị hắn lừa đảo trong một vụ làm ăn.”

“Trong trường hợp đó, kẻ giết người sẽ biết Grantley, nhưng xác suất để hắn cũng biết cả Thurlow là bao nhiêu? Ngay đến Corvus cũng không biết mối quan hệ giữa Thurlow và Hastings, mà đây là ông ta còn tìm hiểu kỹ trước khi bắt đầu giao dịch với hắn rồi đấy.”

Nàng thở dài. “Và tại sao phải giết họ làm gì? Chẳng phải cái người bị lừa đảo sẽ tìm thẳng đến Hastings hay sao?”

“Hạ sát một người ở địa vị Hastings sẽ gây ra điều tiếng khủng khiếp. Báo chí sẽ cày xới mất nhiều tuần. Ngay cả nếu kẻ giết người dàn dựng thành công như một vụ tự tử đi nữa cũng sẽ thu hút rất nhiều

sự chú ý. Có thể kẻ đó không muốn liêu.”

“Phải.” Nàng lưỡng lự. “Chỉ là các vụ giết người này không có ý nghĩa.”

“Anh không chắc điều đó.” Anthony khoanh tay rồi duỗi dài chân. “Anh chợt nhận ra rằng khi hạ sát Grantley và Thurlow, kẻ sát nhân đã trừ khử được hai người biết nhiều nhất về những thủ đoạn kinh doanh bất chính của Hastings.”

“*Hừm?*”

Chàng khẽ mỉm cười. “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Rằng nếu em quyết tâm triệt hạ một người m liêu lĩnh giết hấn, em có thể suy tính đến việc thanh toán những kẻ hấn cần đến để điều hành công việc cho mình.”

“Nhưng em sẽ không dừng ở đó,” Anthony nhẹ nhàng nói. “Nếu em quyết tâm triệt hạ hấn. Nếu em nghĩ đúng, Hastings vẫn còn gặp nguy hiểm.”

“Được thôi. Chúng ta hãy tiếp cận vấn đề theo hướng khác,” nàng quả quyết nói. “Có bao nhiêu người biết khá tường tận về công việc làm ăn của hấn đồng thời lại có lý do muốn triệt hạ hấn?”

“Ý em là, ngoài anh ra?” chàng nói tỉnh khô.

Nàng đỏ mặt. “À, vâng. Ngoài anh ra, thưa anh. Và ngoài những nạn nhân tổng tiền già cả.”

Chàng suy nghĩ một lúc. “Như em nói thì có thể một trong những kẻ bị hấn lừa đảo đã quyết tâm rửa hận.”

Đáng ra nàng phải dừng lại ở đó. Nếu có chút lý trí, nàng sẽ không nói thêm một lời nào nữa, nhưng xem chừng nàng không kìm được mình. Anthony đang thềm muốn một câu trả lời. Nàng cũng muốn. Nàng buộc phải liêu.

“Danh sách nghi phạm của chúng ta,” nàng nói, lựa chọn lời lẽ thật cẩn thận, “sẽ chỉ bao gồm những người vừa biết tường tận về những việc làm ăn bất chính của Hastings và những người có lý do muốn giết chết hai kẻ trợ giúp hấn trong những hoạt động lén lút đó.”

“Và là một danh sách khá ngắn ngủi, như em nói, nhưng nếu Clement Corvus không thể đưa ra một ứng cử viên nghi phạm nào, anh nghĩ là chúng ta không thể tìm ra ai cả.

“Em nghĩ đến một người đấy,” nàng khẽ nói.

“Ai?”

“Người vợ đã chết.”

CHƯƠNG 38

Nàng hết sức sửng sốt vì Anthony không gạt bỏ ý kiến này ngay. Ngược lại chàng ngắm nhìn nàng, tò mò một cách nghiêm nghị.

“Điều gì khiến em nghĩ Victoria Hastings có thể can dự vào những chuyện này?” chàng hỏi bằng

giọng bình thường.

“Tất nhiên em không biết chắc được,” Louisa vội đáp. “Đó chỉ là linh tính mơ hồ đã dần dần hình thành trong đầu em mà thôi. Em đã định nói với anh lúc chúng ta trở về quảng trường Arden sau khi dùng trà với gia đình anh chiều nay, nhưng chúng ta bị sao nhãng vào chuyện khác, nếu anh còn nhớ.”

Chàng nở nụ cười từ tốn và quái ác “Cứ yên trí Louisa, anh nhớ từng chi tiết của vụ sao nhãng rất đối xứng suông vừa rồi.”

Nàng đỏ mặt và có thêm can đảm nói tiếp câu chuyện. “Em tự hỏi không biết chúng ta có nên điều tra giả thiết rằng có thể Victoria Hastings vẫn còn sống.”

“Được thôi. Chúng ta hãy xem xét giả thiết của em.

Thứ nhất cứ cho là bà ta còn sống, tại sao bà ta lại muốn giết Grantley và Thurlow?”

“Em không biết.” Louisa xòe rộng hai bàn tay đi găng. “Nhưng anh phải thừa nhận rằng bà ta là một trong số ít người có thể biết rằng cả hai người đó đều rất quan trọng với Hastings.”

Anthony im lặng một lúc. Rồi chàng nghiêng đầu. “Nói tiếp đi. Anh đang nghe đây.”

Nàng thò vào bao tay lấy ra cuốn sổ nhỏ. Mở đến trang có tiêu đề VH nàng lướt qua vài chi tiết ngắn mà mình đã viết vào.

“Điều khiến em chú ý ngay từ đầu là thi thể Victoria chưa được tìm thấy.”

“Các vụ chết chìm đôi khi vẫn thế mà.”

“Vâng, em biết, nhưng anh phải thừa nhận rằng như thế vẫn để ngỏ khả năng bà ta còn sống.”

“Nếu thế bà ta sẽ phải may mắn kinh khủng, và bà ta còn phải biết bơi nữa. Đàn bà ít người có khả năng đó.”

Louisa nhìn thẳng vào mắt chàng. “Victoria Hastings biết bơi.”

Anthony nhìn nàng với vẻ tò mò ngày càng tăng. “Làm thế quái nào mà em biết được?”

“Emma nói cho em đấy. Em đã nói chuyện với bà về Victoria khá lâu. Anh thấy đấy, Emma cũng biết bơi. Bà vô tình có nói đến chuyện Victoria Hastings là người đàn bà duy nhất bà đã gặp trong Xã hội cũng biết bơi như mình.”

“Thú vị đây. Tuy thế, ngay cả khi Victoria biết bơi, cũng phải tính đến sức nặng của bộ váy và quần áo lót sẽ lôi bà ta xuống đáy sông.”

“Anh chỉ đang giả dụ là Hastings quăng bà ta xuống sông, nhưng nếu bà ta tự dàn dựng vụ tự tử thì sao?”

Điều đó khiến chàng ngừng lại. “Điều gì khiến em nghĩ tới chuyện này?”

Lúc này nàng phải hết sức thận trọng. Nàng chẳng thể bảo chàng rằng nàng nghĩ tới khả năng đó bởi chính nàng đã dàn dựng cái chết của mình, và rằng chủ yếu nàng lấy gợi ý từ bài báo về vụ tự tử của Victoria Hastings vì thi thể không được tìm thấy.

Nàng làm một cử chỉ mà nàng hy vọng là thật tự nhiên. “Ôi, em nghĩ đó là do bao nhiêu kịch và tiểu thuyết về các bà vợ và ông chồng mất tích rồi lại xuất hiện vào cuối truyện nói rằng mình đã sống sót thần kỳ sau một năm mò dưới nước hay một thảm họa nào khác.”

“Và vì thế phá tan khả năng về một cái kết có hậu cho cặp tình nhân đang hẹn hò vụng trộm,” Anthony nhận xét.

Nàng đỏ mặt, nhìn xuống cuốn sổ. “Vâng, à, nói tiếp, một trong những người em có phỏng vấn trước khi hợp lực với anh là cô hầu gái của Victoria. Elwin đã sa thải cô ta sau khi Victoria mất tích.”

“Em lần ra cô hầu gái à? Anh thật ấn tượng đấy. Quả là hết sức thông minh.”

“Cảm ơn.” Nàng đọc các ghi chép. “Tất nhiên em chỉ quan tâm đến những thông tin về ông Hastings tại thời điểm đó, nhưng em cũng ghi lại vài điều cô hầu nói về bà chủ cũ.”

“Cô ta nói gì?”

“Tên cô gái là Saily. Sau khi mất ở dinh thự nhà Hastings, cô ta được thuê về chỗ Phu nhân Mounthaven, phu nhân đã cho phép em nói chuyện với cô ta. Sally nói với em rằng nhiệm vụ cuối cùng trước khi cô rời nhà Hastings là gói ghém hết quần áo đồ đạc của Victoria đem cho tế bần. Cô ta có nói thứ duy nhất bị thiếu trong đồ đạc của Victoria là một chiếc áo ngủ.”

“Điều này có vẻ đi ngược lại giả thiết của em là bà ta tự dựng lên cái chết của mình. Chắc chắn một người quyết tâm biến mất sẽ không ra ngoài ban đêm mà chỉ mặc mỗi áo ngủ.”

“Nhưng nếu bà ta đã lập mưu cho vụ tự tử giả này từ rất lâu rồi thì sao? Bà ta sẽ đủ thời gian kiếm một chiếc váy khác mà không cho cô hầu biết. Bà ta có thể giấu nó đi đến lúc cần dùng. Khi bà ta biến mất, bỏ lại toàn bộ quần áo ở nhà, người chồng sẽ dễ tin rằng bà ta đã lên một cơn chấn động thần kinh, bỏ ra ngoài sông, rồi nhảy xuống.”

“Em đã suy nghĩ về chuyện đó khá nhiều, phải không?”

Nàng ngần ngại, lại phải lựa chọn từ ngữ cẩn thận hết mức. “Cả anh lẫn Emma đều đồng ý rằng Victoria Hastings không phải loại người dễ gì mà tự tử.”

“Đúng.”

“Emma nói Victoria luôn tạo cho bà ấn tượng về một người đàn bà vô cùng quả quyết, vô cùng cứng rắn. Bà lấy làm ngạc nhiên khi thấy báo chí nói rằng bà Hastings thường xuyên yếu thần kinh và bị trầm cảm.”

“Rõ ràng là Hastings đã loan truyền những lời đồn,” Anthony nói. “Cô hầu còn nói thêm gì nữa?”

“Thông tin hay ho nhất mà cô ta nói là Hastings và Victoria bàn bạc về chuyện tài chính rất nhiều. Cô ta nói bà chủ cũ rất thông minh về những chuyện đó, và ông Hastings luôn lắng nghe lời khuyên của bà.”

Anthony cứng người lại. “Em nói đúng. Điều này rất gây tò mò. Không có lời đồn nào anh nghe được trong các câu lạc bộ lại nói rằng bà ta liên quan mật thiết đến việc dàn xếp các liên minh đầu tư

của ông ta.”

“Chà, chẳng ai trông mong các quý ông ở Thế giới Lịch duyệt lại có lúc nào nghĩ rằng một phụ nữ lại tài giỏi về chuyện tiền b>

“Không cần phải nhắc nhở anh rằng đôi khi đàn ông khá đui mù trước những khả năng của các quý bà.” Anthony ngồi thụt sâu hơn vào góc ghế, vẻ trầm tư. “Vào thời điểm Hastings và Victoria thành hôn, có tin đồn Hastings đang sắp phá sản, nhưng sau đám cưới chỉ vài tháng, tình hình tài chính của hắn có vẻ vượng lên rất nhiều. Hắn bắt đầu dựng lên các liên minh đầu tư thành công rực rỡ.”

Một ý nghĩ chợt đến với Louisa. “Các mưu đồ tổng tiền cũng hình thành vào thời điểm Victoria còn sống.” “Nhưng nếu Victoria là người đặt ra những phương sách tài chính khôn ngoan đó,” Anthony kiên nhẫn nói, “tại sao bà ta lại biến mất và bỏ lại tất cả, kể cả tiền của mình? Anh vẫn cho rằng hắn đã giết bà ta.”

“Có thể anh nói đúng, Louisa thừa nhận. “Nhưng vì sao hắn lại giết bà ta một khi bà ta đã tạo ra đồng tài sản mới cho hắn chứ?”

“Có thể hắn tự cho rằng không còn cần đến bà ta nữa. Em có biết thêm gì từ cô hầu không?”

Nàng lật một trang sổ nữa rồi nhìn xuống những gì mình đã viết. “Cô ấy có nói mình và các gia nhân đều được cho nghỉ vào cái đêm bà Hastings biến mất.”

“Chắc chắn cái đó tạo thuận lợi cho một số người,” Anthony nói. “Thế là hết à?”

Louisa hắng giọng. “Chà, còn một điều nữa.”

“Điều gì?”

Nàng hít một hơi dài chuẩn bị tinh thần tiết lộ điều tiếp theo.

“Sally ám chỉ rằng đời sống tình cảm của ông bà Hastings vô cùng *bạo liệt*, theo như cô ta gọi thì là vậy,” nàng nói, cổ tỏ ra nghiêm nghị và sành sỏi.

Mày Anthony nhướng lên. “Bạo liệt?”

Louisa đập đánh tách quyền sổ lại. “Rất khó hình dung điều này, nhưng rõ ràng là cần đến một cây roi da.”

“Anh hiểu rồi.” Giọng Anthony đến đáng ngờ.

Nàng thoáng nhìn lên thì thấy chàng đang quan sát mình với một vẻ thích thú. Sức nóng dòn lên má nàng. “Theo những thông tin em nhận được từ Roberta Woods, Elwin Hastings không hề đánh mất sự thích với những cây roi. Thực tế thì đó là loại dịch vụ hắn đòi hỏi trong chuyến viếng thăm hằng tuần đến Nhà Phượng Hoàng.”

“Anh nghĩ rằng chúng ta cần thêm thông tin về Nhà Phượng Hoàng.”

“Vâng.”

Anthony lại rơi vào im lặng, nhìn nàng trong bóng tối.

“Anh đang nghĩ gì vậy? một lúc sau nàng hỏi.

Chàng từ tốn mỉm cười, đôi mắt thăm lóng lánh. “Rằng em quả là người phụ nữ hết sức phi thường.”

“Ồ” Nàng không biết phải phản ứng thế nào. “Chà, anh cũng là một người khá phi thường đấy.”

“Chúng ta thật là hợp nhau, em không nghĩ vậy sao?”

Nàng hứng khởi hẳn lên, “Chắc chắn sự hợp tác của chúng ta đang tiến triển rất tốt.”

Lại thêm một quãng im lặng nữa, Nàng nhìn xoáy vào chàng, vẻ lúng túng.

“Anh đang nghĩ gì thế?” nàng hỏi khi không thể chịu đựng sự hồi hộp thêm được nữa.

“Anh đang nghĩ là anh đã mua một vài lá thư Pháp trên đường từ quảng trường Arden về chiều nay.”

Mặt nàng đỏ bừng lên, “Em hiểu rồi.” Sự tò mò đã thắng nàng. “Ừm. người ta có thể mua thứ đó ở đâu?”

“Cũng như người ta đi mua sách.” Chàng cười rất tươi, “Trong cửa hàng ấy.”

“Em biết rồi.” Nàng nhú mào, kinh ngạc. “Quả thật có những cửa hàng chuyên bán loại đồ đó ư?”

“Có. Cửa hàng đặc biệt này chào bán những công cụ đảm bảo mang lại sự hài lòng cho các quý ông trong các cuộc tình kín đáo có nhu cầu giữ bí mật.”

“Thật là thú vị biết chừng nào.”

“Anh thấy ngạc nhiên là em lại không chép thông tin đó vào cuốn sổ nhỏ kia.”

“Ý kiến tuyệt vời. Cảm ơn anh đã nhắc nhở em.” Nàng bắt đầu thò vào bao tay.

Chàng khẽ cười, đưa tay qua ghế bên kéo nàng lên lòng mình.

“Trước khi em làm thế, anh đề nghị chúng ta thử nghiệm món hàng anh vừa mua,” chàng nói vào miệng nàng. “Tất nhiên chỉ để chắc chắn rằng nó hoạt động ngon lành.” Một luồng phấn khích trào qua nàng. Nàng chạm bàn tay đi găng vào bên má chàng.

“Trong xe ngựa ư?” nàng thì thầm.

“Tại sao không? Anh biết chính xác rằng xe ngựa là một nơi khá quen thuộc của các tình nhân vùng trộm.” Chàng kéo mình hai bên cửa sổ xuống. Bóng tối âm áp mời mọc phủ lên hai người. Miệng chàng chụm lại trên môi nàng, quyến rũ, thúc bách và đòi hỏi.

Nàng cởi bỏ găng tay rồi đến áo sơ mi của chàng.

Các lá thư Pháp hiệu nghiệm đúng như quảng cáo.

“Cứ nghĩ xem sẽ tiết kiệm được bao nhiêu thời gian giặt là khăn tay của anh,” một lúc sau Louisa nói.

CHƯƠNG 39

“Xin lỗi đã làm phiền cô với một lá thư nữa, bà Bryce.” Roberta Woods rót trà vào cái cốc thành đầy. “Nhưng cô có nói mình muốn được thông báo về bất kỳ điều gì thú vị liên quan đến ông Hastings và các chuyến thăm Nhà Phụng Hoàng của ông ra.”

“Đúng thế, Roberta, xin đừng xin lỗi. Tôi rất vui được nhận thư của chị.” Louisa lấy sổ và bút chì từ trong bao tay ra rồi đặt xuống bàn. “Chị biết được điều gì vậy?”>Họ đang ngồi trong một phòng khách bé xiu ở tầng trên căn nhà nhỏ đường Swanton. Đã giữa buổi chiều, và không khí vào thời điểm này hơi tĩnh lặng. Khi trời chưa tối, những cô gái đường phố hiếm khi xuất hiện. Tiếng xoong nồi lạnh canh nhẹ từ dưới bếp vọng lên, nơi bà bếp và các phụ bếp đang bận rộn nấu bữa cơm chiều.

Roberta là một người đàn bà khỏe mạnh và sống động, từ đầu đến chân đều đầy ắp nguồn sinh lực hăm hở và sự quyết đoán của một người hoạt động xã hội tận tụy. Bà đặt mấy cái cốc xuống bàn rồi ngồi xuống trước mặt Louisa.

“Một người đàn bà tự xưng tên là Daisy xuất hiện ở đây ngay trước bình minh hôm nay,” bà nói. “Cô gái tội nghiệp trông thảm thương hết sức. Cô ấy làm việc ở Nhà Phụng Hoàng. Vài ngày trước, một khách hàng đã đánh cô ấy thừa sống thiếu chết.”

“Ôi trời ơi. Cô ấy có cần bác sĩ không?”

“Cô ấy từ chối không muốn gặp bác sĩ. Nói rằng mình không đủ tiền trả. Tôi bảo cơ sở này sẽ trả chi phí thuốc men cho, nhưng cô ấy vẫn từ chối. Tôi thấy rõ là cô ấy hoảng sợ chết khiếp.”

“Sợ kẻ đã đánh đập cô ấy ư?”

“Không, đây mới là phần thú vị.” Mắt Roberta nheo lại. “Cô ấy sợ bà chủ nhà chứ.”

“Madam Phụng Hoàng?”

“Phải.”

“Cô ấy có nói vì sao không?”

“Có vẻ như Daisy đã gần như bị bán cho mục chủ từ tay một trong những chủ nợ của người chồng quá cố.”

Những ngón tay Louisa bóp lấy cây bút chì. “Không phải lần đầu chúng ta nghe câu chuyện thương tâm ấy từ một người đàn bà làm ở Nhà Phụng Hoàng, phải không?” “Phải,” Roberta đồng ý, giọng lạnh như băng. “Không phải lần đầu. Dù sao thì, Daisy tin chắc mục chủ sẽ nổi cơn tam bành nếu phát hiện ra một trong các cô gái của mình đã bỏ chạy trước khi kiếm đủ tiền hoàn trả món nợ bà ta đã bỏ ra mua, tạm hiểu như vậy.”

“Nói tiếp đi.”

Roberta uống thêm trà rồi lại đặt cốc xuống. “Sáng nay Daisy đã bỏ chạy khỏi Nhà Phụng Hoàng vĩnh viễn. Cô ấy cầm theo một va li nhỏ, và tới đây mong được giúp đỡ. Cô ấy nói nghe đồn ở cơ sở này có người sẵn sàng trả tiền để nghe thông tin về một trong những khách hàng của Nhà Phụng

Hoàng. Elwin Hastings.”

“Chị có cho cô ấy chút tiền không?”

“Có. Rồi tôi gửi cô ấy đến hăng môi giới. Cô ấy sẽ được an toàn ở đó, ít nhất là vào lúc này. Người ta sẽ giấu kín tên tuổi cô ấy.”

“Daisy đã nói gì về Hastings?”

“Không nhiều lắm, nhưng có thể cô sẽ hứng thú đấy. Sau khi bị đánh đập, Daisy không thể làm việc kiếm ăn trong mấy ngày vừa qua. Cô ấy được phân công quét dọn cho đến khi lành hẳn, và được ra lệnh tránh xa tầm mắt các khách hàng. Một trong những nhiệm vụ của cô ấy là kỳ cọ bồn tắm riêng của Madam Phụng Hoàng hằng ngày.”

“Và?”

“Chà, ngày hôm qua, trong khi đang làm việc, cô ấy nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa Madam Phụng Hoàng và tình nhân.”

Louisa ngẩng lên. “Bà chủ nhà chứa có tình nhân?”

“Rõ là thế. Daisy đang cọ rửa trong phòng tắm vào lúc đó. Cô ấy không nghe được hết mọi điều, nhưng cũng nghe thấy tên Elwin Hastings.”

“Họ nói gì về ông ta?”

Daisy chỉ nghe được các phần rời rạc của cuộc nói chuyện, nhưng cô ấy nói rõ ràng là Madam Phụng Hoàng và tình nhân đang cãi cọ về Hastings. Madam Phụng Hoàng muốn đợi thêm ít lâu để làm việc gì đó. Người tình mù ta nói cần phải làm ngay tức khắc.”

“Làm gì?”

Roberta khua tay về phía lòng. “Chỉ thế thôi, Daisy không biết thêm gì cả. Tất cả những điều cô ấy nói với tôi là Madam Phụng Hoàng và tình nhân cãi nhau về thời điểm cần phải làm việc gì đó với Hastings. Cô ấy nói cuộc cãi cọ khá gay gắt.”

Louisa ghi chép thêm chút nữa rồi ngồi lại, suy tính các khả năng. “Cô ấy có nói ai thuyết phục ai không?”

Roberta nhăn mặt. “Tất nhiên là Madam Phụng Hoàng. Daisy nói mù ta cứng đầu cứng cổ lắm. Không ai dám trái lời mù ta, kể cả nhân tình. Theo Daisy nói thì hẳn làm bất cứ thứ gì Madam Phụng Hoàng sai bảo.”

Louisa cầm cốc lên uống thêm trà. “Daisy có biết tên gã người tình này không?”

“Cô ấy nói không ai biết tên hẳn cả. Hẳn đến rồi đi qua cửa bếp, không phải qua cửa chính, và luôn luôn dùng cầu thang cho người làm. Các gia nhân được lệnh phải đưa hẳn vào nhà bất cứ lúc nào hẳn đến.”

“Hẳn đến bao lâu một lần?”

“Đó là một trong những điểm thú vị Daisy đã nói với tôi,” Roberta lặng lẽ nói. “Có vẻ như gã người tình thường gặp Madam Phụng Hoàng trong khu phòng riêng những lúc Hastings đang được phục vụ.”

Louisa gõ đầu bút chì xuống bàn. “Cô ấy miêu tả hấn thế nào?”

“Nói hấn cũng khá điển trai, nếu cô thích loại người mát lạnh. Tiện thể nói thêm là Daisy không ưa loại người đó. Tóc sẫm màu. Lúc nào cũng mặc áo choàng khi đến thăm mụ chủ.”

“Cái đó có thể khớp với cả ngàn người. Còn có gì nữa không?”

“Còn một điều nữa,” Roberta nói. “Daisy nói hấn đeo một chiếc nhẫn rất tinh xảo. Vàng khảm mã não.”

Louisa nín thở. Rồi nàng viết cái tên thật cẩn thận vào trong sổ.

Quinby

CHƯƠNG 40

Nàng vội vã trở lại quảng trường Arden, cố phân tích những điều mình vừa được biết. Dĩ nhiên cũng có thể chẳng có ý nghĩa gì ngoài những điều hiển nhiên. Nên hiểu thế nào chuyện Quinby đang đan díu với Madam Phụng Hoàng? Theo Daisy nói thì hấn bắt đầu lui tới Nhà Phụng Hoàng vài tháng trước. Như thế nghĩa là hấn đã gặp Madam Phụng Hoàng trước khi trở thành vệ sĩ cho Hastings.

Có gì bất thường về quan hệ giữa Quinby và mụ chủ nhà chứa? Suy cho cùng, Quinby cũng là một kẻ đẹp trai, nếu người ta không ngại đôi mắt bò sát kia. Madam Phụng Hoàng có nhiều lý do để thấy hấn hấp dẫn và ngược lại. Hai kẻ này đúng là ngư tù ngư mã tầm mã.

Cửa nhà số Mười hai mở ra trước khi nàng kịp lấy chìa.

“Chào bà đã về, thưa bà Bryce.” Bà Galt lùi lại. “Có một bức thư nữa cho bà. Thư vừa đến cách đây vài phút. Tôi đã đặt lên bàn của bà rồi.”

“Cảm ơn bà Galt.”

Louisa tháo dây chiếc mũ mềm rồi treo lên móc. Nàng đi ra hành lang xuống phòng đọc, lột găng tay ra.

Phong bì trắng nằm trên tập giấy thấm. Nàng cầm lên, xé bao, rồi đọc mẩu thư vắn tắt viết bằng nét chữ ngay ngắn.

Tôi đã lấy được quyển Milton với giá phải chăng. Tuy nhiên, một khách hàng khác cũng rất muốn mua nó và chắc chắn sẽ trả cao hơn. Tôi sẽ chờ bà tới lấy sách đến năm giờ chiều nay. Nếu không nhận được tin bà, tôi sẽ thông báo cho người khách kia.

Tr.tr.

Digby

Digby chết tiệt. Ông ta lại muốn giao cuốn Milton đúng chiều nay khi nàng có bao nhiêu việc cần giải quyết. Nàng nhìn qua cây đồng hồ đứng ở góc nhà. Đã bốn giờ ba mươi. Nếu nàng đi ngay lập tức thì có thể tới hiệu sách Digby lúc năm giờ, lấy cuốn sách, rồi về nhà khoảng năm giờ rưỡi. Sau đó, nàng vẫn còn đủ thời gian nhắn cho Anthony biết những phát hiện mới. Nàng quay lại hành lang, kéo căng lên tay. “Bà Galt?” Bà quản gia từ trong bếp xuất hiện, chùi tay vào tạp dề. “Có chuyện gì thế thưa bà?”

“Tôi lại phải ra ngoài đây.” Louisa ra cửa trước rồi lấy cái mũ mềm khỏi móc. “Thư của Digby. Ông ta tìm thấy cuốn sách mà tôi đang muốn mua quá. Tôi sẽ quay lại khoảng năm rưỡi là muộn nhất.”

“Được ạ thưa bà. Bà nên mang theo áo khoác. Bà cẩn thận kẻo nhiễm lạnh đấy ạ.”

“Bà nói đúng.” Louisa lấy áo khoác xuống, choàng qua vai. “Tôi đang chờ ông Stalbridge đến thăm. Nếu ông ta đến, bà nhắn với ông ta đợi tôi.”

Nàng chộp lấy cái bao tay rồi lao khỏi cửa.

CHƯƠNG 41

Nàng tới cửa hiệu sách Digby rồi bước vào trong ngôi nhà tối tăm. Không thấy có khách hàng. Digby cũng không ngồi ở chiếc bàn sau quầy.

“Ông Digby?”

Không ai đáp lại. Cửa sang phòng sau đóng.

Nàng đợi một lát. Vẫn không thấy ai xuất hiện, nàng đi ra sau quầy, gõ vào cửa trong.

“Ông Digby? Ông có trong đó không? Tôi đến lấy quyển Milton đây. Vẫn chưa đến năm giờ. Nếu ông bán cuốn sách cho người khác khác rồi là tôi bực mình lắm đấy.”

Không có tiếng động nào đằng sau cửa.

Nàng bóp bàn tay đi găng vào nắm đấm cửa rồi xoay thật nhẹ. Cửa bật mở vào trong, dẫn tới một căn phòng tối ám, không đèn, vô cùng bừa bộn. Sách chất thành chồng trên cái bàn thợ. Hòm và hộp lớn nhỏ khắp nơi. Có một súc giấy nâu lớn và cặp kéo trên bàn.

Thoang thoang mùi gì đó, hơi ngòn ngọt khiến nàng nhăn mũi. Nàng cố đoán xem là mùi gì thì nhìn thấy đôi giày to sụ thò ra sau một thùng giấy mở. Đôi giày thò ra từ dưới một cặp chân mặc quần dài màu nâu.

“Ông Digby. Chuyện gì thế?”

Nàng chạy ào vào phòng đi qua thùng giấy. Digby nằm xoải chân tay, úp mặt xuống sàn. Mắt ông ta nhắm lại. Không thấy có máu ở đâu cả. Có thể ông ta đã lên cơn nhồi máu hoặc trụy tim.

Nàng ngồi xổm bên cạnh ông ta, bỏ một chiếc găng ra, tìm mạch đập trên cổ Digby. Nàng nhẹ cả người khi phát hiện ông ta vẫn còn thở, mặc dù rất khẽ, và mạch đập vẫn đều, dù hơi chậm. Nàng bắt đầu nói cả vạt cho ông ta.

Tiếng ván sàn kêu kết đặng sau nàng. Tất cả báo động chỉ có chừng ấy trước khi một cánh tay đàn ông mạnh mẽ chộp lấy người nàng rồi nhấc bổng lên. Nàng há miệng định thét thì một vuông vải lớn nhàu nát - một khăn tay đàn ông hoặc khăn lau - đã áp vào mũi và miệng nàng, buộc nàng phải thở qua miếng vải. Mùi chloroform ngòn ngọt bủa vây, khí của nó xâm ngạt mũi và ngập đầy phổi nàng. Con vầng vát muốn nhấn chìm các giác quan nàng. Nàng quấy đạp điên cuồng, chỉ để nhận ra hai tay mình đã bị bóp chặt bên sườn.

Nàng đá lấy đá để, bàn chân đập vào một thùng giấy khiến nó đổ nhào. Nàng thử lại lần nữa. Lần này có một tiếng bịch khá dễ chịu đi đôi với tiếng chửi thề giận dữ khi gót ủng đi bộ của nàng khua trúng da kẻ tấn công nàng.

“Con mụ chết tiệt,” Quinby lầm bầm, Hấn siết chặt nàng hơn. “Mày tốn công hơn là giá trị của mày. Nếu có quyền, tao đã cắt cổ mày và thế là xong.”

Con vầng vát càng đè nặng hơn. Nàng thấy toàn thân mình ấm lên. Ruột gan quặn lại. Nàng đã nghe ở đâu đó rằng chloroform thường có tác dụng trong vài phút đầu, có khi nhanh hơn, quá nhiều sẽ gây chết người. Còn rất ít thời gian.

Nàng thôi cào cào tay Quinby rồi thỉnh linh rữ xuống, hy vọng hấn sẽ tưởng thuốc mê đã có tác dụng, nhưng kẻ bắt cóc hiển nhiên không định liêu lĩnh. Hấn thắt miếng vải kinh tởm thật chặt ngang mũi và miệng nàng.

Giờ thì nàng hầu như không còn suy nghĩ được. Mọi thứ đều rất mù mờ. Nàng chỉ lơ mơ nhận thấy mình còn phải làm gì đó trước khi bất tỉnh.

Quinby lôi nàng qua phòng, rõ ràng là đang nóng lòng muốn đem nàng ra khỏi hiệu sách. Nàng cảm thấy sức nặng của cái bao tay lủng lẳng dưới sợi nhung mảnh được buộc vào cổ tay mình. Nàng lúc lắc bàn tay một cách yếu ớt, mong rằng nếu Quinby có để ý, hấn cũng chỉ cho động tác đó là báo hiệu cuộc vùng vẫy của nàng đã sắp đến lúc chấm dứt.

Điều cuối cùng nàng nghe được là tiếng cửa mở ra. Nàng vẫy tay nhẹ nhẹ. Dường như các giác quan sắp ngủ yên của nàng cảm nhận được sức nặng của bao tay khi nó tuột đi, nhưng nàng không dám chắc. Bóng tối và mùi chloroform kinh khiếp nuốt lấy nàng.

CHƯƠNG 42

“Bà nói thế là sao, bà ấy vẫn chưa về ư?” Anthony lấy chiếc đồng hồ vàng khỏi túi để xem giờ. “Đã gần sáu rưỡi. Bà ấy muộn mất một tiếng rồi.”

“Vâng, thưa ông Stalbridge, tôi biết điều đó.” Miệng bà Galt dẫu ra chê trách. “Tôi nhận thấy giờ giấc của bà Bryce thất thường lắm. Thêm nữa, bà ấy có thói quen ra ngoài mà không cho ai biết rõ rằng bà ấy đi đâu hoặc lúc nào sẽ quay về. Ít ra lần này bà ấy cũng nói mình đến hiệu sách Digby.”

Tra hỏi bà Galt chỉ vô ích. Chàng quan sát hành lang. Mũ và áo khoác của Louisa không có đây. Điều này chỉ thông báo cho chàng rằng nàng không có nhà. Cái đó thì chàng đã biết.

“Bà nói bà ấy nhấn tôi đợi à?” chàng hỏi.

“Vâng thưa ông. Lúc về đến nhà sau khi ghé qua đường Swanton, bà ấy đã nói gì đó về việc muốn nói chuyện với ông càng sớm càng tốt.”

Điều đó khiến chàng chú ý. “Chiều nay bà ấy đến đường Swanton à?”

“Vâng thưa ông.” Bà Galt khụt khịt. “Tôi không biết vì sao bà ấy phải tới đó lắm thế. Cho tiền những người làm việc tể bần thì cũng tốt thôi, nhưng một quý bà đúng đắn không cần thiết phải tự mình tham gia mấy việc đó.”

“Cảm ơn, bà Galt. Cảm ơn sự giúp đỡ của bà. Tôi sẽ ra ngoài tìm bà Bryce.”

“Tôi chỉ có thể nói là chúc ông may mắn, thưa ông.” Bà Galt mở cửa ra.

Chàng bước xuống thêm, nghĩ về hướng đi tiếp theo. Đêm đang đổ xuống rất nhanh. Chàng không thích cái ý nghĩ rằng Louisa đang ở ngoài đường, đầu đó, chỉ có một mình.

Chàng sẽ bắt đầu ở chỗ Digby. Có thể ông bán sách sẽ biết chút gì về chuyện nàng định đi đâu sau khi rời hiệu sách.

CHƯƠNG 43

Louisa tỉnh dậy với cái đầu hơi nhức nhối và một mùi ẩm ướt thường khiến người ta nghĩ đến tầng hầm và những nơi chìm dưới đất. Nàng đang nằm trên một bề mặt rắn và lạnh. Nỗi kinh sợ tràn qua nàng.

Mình đang ở trong nhà xác. Lạy thánh thần, mình chết rồi.

Không, không phải thế. Chắc chắn là nếu đã chết nàng sẽ không cảm thấy khó chịu thế này. Tất nhiên, trừ phi nàng đã rơi thẳng xuống địa ngục vì tội lỗi sát nhân của mình.

Nàng mở mắt ra. Bóng tối rất gần, đen thẫm bao quanh nàng, nhưng vẫn có những sọc ánh sáng trên tường. Những vệt ánh sáng nhìn khá sắc nét, không hề nhòe nhoẹt. Tốt. Nàng vẫn còn đang đeo kính. Đò là một bằng chứng nữa cho thấy nàng vẫn còn đang ở cõi người.

Nàng cố lục lại vài ký ức mạch lạc có thể giải thích cho tình trạng hiện thời. Một hình ảnh về Digby nằm sõng sượt trên sàn lướt qua óc nàng. Nàng chợt nhớ lại cảm giác kinh hoàng khi bị một bàn tay thép bóp chặt trong lúc nàng quẫy đạp kháng cự.

“Con mụ chết tiệt.” Là giọng của Quinby. Sau đó, mọi thứ đều tối mịt.

Nàng thận trọng ngồi dậy, ấn kính chặt hơn trên sống mũi. Ôn trời cơn đau đầu không trở nặng hơn. Tuy thế ruột gan nàng vẫn chộn rộn. Nàng từ từ hít vào mấy hơi dài. Làm vậy xem ra đ>

Thời gian trôi qua đã bao lâu rồi? Nàng lập cập đứng dậy, quay một vòng, cố phân tích các chi tiết của quang cảnh xung quanh. Luồng sáng gắt rất mờ của một ngọn đèn luôn qua ba chấn song sắt trong lỗ trống trên một cánh cửa gỗ nặng. Nàng ở trong một không gian hẹp có một trần cong thấp. Không có cửa sổ. Một buồng trữ đồ từ xưa, nàng kết luận, hoặc bí phòng của một nữ tu. Dựa theo phân đá và công trình nề, nơi này phải có từ thời Trung cổ.

Không mong đợi gì nhiều, nàng đến bên cửa thử xoay nắm đấm. Nắm đấm không xoay. Cảm thấy chất sắt lạnh dưới ngón tay mình, nàng nhận ra mình đã đánh mất một chiếc gang. Nàng lờ mờ nhớ lại mình đã tháo gang để kiểm tra mạch của Digby.

Lỗ trống trên cửa đặt ngang tầm mắt. Nàng ngó ra giữa chấn song và thấy mình đang nhìn vào một căn phòng đá cổ xưa, trần thấp. Ngọn đèn là nguồn sáng duy nhất đặt trên cái bàn thấp ở chính giữa căn phòng bên ngoài. Chỉ vừa đủ sáng cho nàng nhìn thấy cánh cửa đóng trên một bức tường và cái miệng tối sẫm của cầu thang đá hẹp, các bậc đã mòn, ăn vào bức tường đối diện.

Nàng chuẩn bị quay đi khám phá căn xà lim thì nghe tiếng vọng mơ hồ của giày da trên mặt đá. Một luồng sợ hãi nữa lại ập lấy nàng. Có ai đó đang xuống cầu thang. Nàng nhìn thấy trước tiên mép váy của một bộ đồ đen thanh lịch và một đôi ủng đen đi đường rất kiểu cách.

Người đàn bà kia xuống đến bậc cuối cùng liền đi vào phòng chính. Vật cuối cùng trong phục trang của bà ta, một chiếc mũ đen nhỏ, ngự trên suối tóc vàng óng. Chiếc mạng đen dày che phủ khuôn mặt bà ta.

Louisa hít một hơi thật sâu. "Victoria Hastings, có phải không? Hay tôi nên gọi là Madam Phụng Hoàng?"

Người đàn bà thoáng dừng lại, giật mình vì đã bị nhận ra. Rồi bà ta chậm chậm lướt qua sàn đá đến bên cửa xà lim. Lạnh lùng, bà ta đưa một bàn tay đeo găng đen lên, vuốt mạng lên vành mũ. Victoria có một khuôn mặt thiên thần, Louisa nhận xét, nhưng cái ánh bệnh hoạn, tàn độc trong đôi mắt xanh dương của bà ta lại là của ác quỷ.

"Ta rất tiếc khi buộc phải bắt cóc cô," Victoria nói, "nhưng cô chỉ có thể trách cứ chính mình. Quả thật cô đã tới quá gần sự thật, bà Bryce. Hay ta nên gọi là I. M. Phantom?"

CHƯƠNG 44

Tám biển ĐÓNG CỬA đứng đưa trước cửa sổ hiệu sách của Digby. Anthony bỏ qua để tìm cách mở cửa. Cửa khóa. Chàng lấy dụng cụ phá khóa lúc nào cũng mang trong ủng ra rồi bắt tay vào việc. Sau mười giây, chàng đã vào được bên trong cửa hàng tối tăm.

Tiếng chuông reo lên khi chàng mở cửa.

"Ai đó?" một giọng lo lắng cất lên từ phòng nào đó trên tầng, "Về đi. Cửa hàng nghỉ hết ngày hôm nay."

Anthony bước qua cửa hàng rồi ngừng lại ở chân cầu thang.

Digby nhìn xuống. Trông ông ta có vẻ căng thẳng. "Xin lỗi đã đột nhập vào đây," Anthony nói. "Tôi là Stalbridge. Tôi tin là ông vẫn còn nhớ tôi. Tôi đã đến đây vì quyển Milton."

Digby liếc xuống chàng. "Tôi nhớ khá rõ. Ông đang làm gì ở đây vậy?"

"Tôi đang tìm bà Bryce. Ông có gặp bà ấy không?"

"Đội ơn Chúa, hôm nay thì không. Tôi có quá đủ rắc rối rồi."

"Chiều nay, ông đã gửi thư cho bà ấy cơ mà."

"Tôi không làm chuyện đó."

"Ông có chắc chắn không, thưa ông?"

"Tất nhiên là chắc rồi." Digby cau mặt. "Tôi không có lý do gì để gửi thư cho bà ta cả."

"Ông có chắc là bà ấy không tới đây quăng năm giờ chiều nay không?"

"Tôi vừa bảo ông là bà ấy không tới đây còn gì. Giờ thì làm ơn đi cho, thưa ông. Tôi đang không được khỏe cho lắm.">"Ông ốm ư?"

"Bây giờ thì không." Digby đặt tay lên mày, nhìn có vẻ lo lắng. "Ít nhất tôi cũng không nghĩ thế."

Mới rồi có hơi đau một chút thôi. Không biết có chuyện gì nữa. Chắc là té xỉu. Tỉnh dậy trên sàn phòng sau. Tốt nhất là lên giường nằm.”

"Ông bị bất tỉnh một lúc sao?"

“Phải. Nửa giờ hay chừng đó là nhiều nhất. Vậy thì sao?"

“Mấy giờ thì ông tỉnh lại?"

"Thế này, tôi đâu có nhìn đồng hồ.” Digby vung tay ra về cái bản. “Tôi đoán là quanh quẩn sau năm giờ.”

"Tôi ngắm nghía một vòng phòng sau của ông được không, ông Digby?"

“Vì sao?" Nét mặt Digby nhăn lại hết sức nghi ngờ.

“Tôi quan ngại cho sự an nguy của bà Bryce.”

“Thế thì ông phải đi tìm nơi khác thôi. Tôi đã bảo ông, hôm nay bà ta không đến đây rồi cơ mà.”

“Tôi chỉ vào một lát thôi,” Anthony cam đoan với ông ta.

Chàng bước vào phòng sau của cửa hiệu rồi bật đèn lên.

“Này ông kia,” Digby kêu âm lên từ trên cầu thang. “Ông không thể cứ thế xông vào mà lục tung được.”

Anthony tảng lờ ông ta, quan sát căn phòng bừa bộn mà trong lòng có cảm giác về một tai họa đang gần kề. Một thùng sách nằm lật nghiêng. Nhìn như thể nó vừa bị đá đổ. Chàng tới gần thùng sách, dừng lại khi nhìn thấy cái găng tay trên sàn. Một cơn lạnh như băng siết lấy ruột gan chàng. Chàng nhặt găng lên.

“Ông cầm cái gì đó?" Digby hỏi từ ngưỡng cửa. “Nhìn như một cái găng tay phụ nữ.”

“Đúng một cái găng tay phụ nữ.”

“Sao nó lại ở đây?" Digby trông vừa cái kinh vừa hoang mang. “Tôi là người duy nhất đi vào phòng này cơ mà.”

“Câu hỏi rất hay.” Anthony dò dẫm qua đồng thùng liền bắt được một cái khăn nhàu nát. “Có phải của ông không, Digby?"

Digby miễn cưỡng tới gần hơn để nhìn cho rõ. “Không. Tôi không mang khăn khổ thêu thừa trang trí thế này. Đây là kiểu của một quý ông nào đó.”

Một mùi thoang thoang, ngọt phả lên từ cái khăn. Không phải nước hoa, Anthony nghĩ. Chàng mất một giây mới xác định được là mùi gì. Khi nhận ra, một cơn kinh hoảng suýt nhấn chìm chàng.

“Tôi tin rằng mình đã biết cái gì gây ra cơn ngất của ông chiều nay, Digby,” chàng nói. “Ai đó đã chụp thuốc mê ông.”

“Quý bắt nó đi, ông chắc chứ?"

Anthony định trả lời thì nhận ra cái bao tay. Nó ở trên sàn gần cửa ra hẻm.

Khối băng bên trong chàng nở ra, máu trong mạch đông cứng lại. Chàng nhặt chiếc bao tay lên. Cuốn sổ và cây bút Louisa mang theo khắp nơi vẫn còn ở trong.

Chàng nghĩ đến nhận xét của bà Galt về chuyến thăm của Louisa tới đường Swanton. Chàng thò vào bao cay, lấy cuốn sổ ra rồi mở đến trang gần nhất.

Thứ đầu tiên chàng thấy là cái tên Quinby. Bên cạnh đó là mũi tên chỉ sang một tên khác: *Madam Phụng Hoàng*.

HAI MUỐI PHÚT SAU, chàng gõ cửa sau ngôi nhà nhỏ trên đường Swanton.

Một người đàn bà nét mặt nghiêm khắc nhìn chàng qua một cửa sổ lưới sắt.

“Các quý ông không được phép vào nhà này,” bà nói.

“Tên tôi là Stalbridge. Anthony Stalbridge. Tôi là bạn thân của bà Bryce. Tôi tin rằng bà ấy đang gặp nguy hiểm. Tôi cần bà giúp đỡ.”

CHƯƠNG 45

Louisa lùi lại hai bước, tránh khỏi luồng sáng chiếu vào qua lỗ trống trên cửa và đứng hẩn trong bóng tối xà lim. Nàng cũng có thể ra về bí ẩn chứ, nàng nghĩ.

“Tôi cho rằng bà có mục đích nào đó khi đưa tôi đến đây,” nàng nói.

Victoria bước lại gần cửa hơn, nhìn vào qua chấn song. “Ta e rằng sẽ lại có thêm một vụ tử bất hạnh nữa trên sông Thames. Lần này nạn nhân sẽ là người bà con hết sức xa xôi và kém hấp dẫn của Phu nhân Ashton từ thôn quê lên. Đáng buồn thay.”

“Bất cóc tôi là bà đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi đấy,” Louisa nói. “Ông Scalbridge sẽ không hài lòng đâu.”

“Cho tới khi Stalbridge đoán ra chuyện gì thì đã quá muộn để hẩn có thể làm được gì. Dù sao đi nữa, ta cũng ngờ rằng hẩn sẽ chẳng ưu sầu quá mức về chuyện cô lừa trần, kể cả nếu hẩn có đoán ra sự thực.”

"Bà có vẻ hết sức tự tin về điểm đó."

Nụ cười của Victoria là hiện thân của sự cao ngạo và chắc chắn. "Ta tự tin về điểm đó bởi vì, không giống như cô, ta hiểu hẩn. Một khi hiểu được một gã đàn ông, một khi biết được đâu là cái hẩn ta khao khát nhất, hẩn sẽ nằm dưới sự kiểm soát của cô."

“Sao bà lại nghĩ là mình hiểu ông Stalbridge? Theo ông ta nói, hai người chỉ biết nhau qua loa ở một vài sự kiện giao tế.”

Victoria tóm chặt một chấn song cửa. “Ta nói ta hiểu được hẩn khao khát điều gì. Hẩn ám ảnh chuyện trả hận cho cô nàng Fiona yêu dấu. Cô thấy đấy hẩn đã ngờ vực từ đầu rằng cái chết của con bé

không phải là tự tử.”

“Ông ấy nghĩ đúng, phải không?”

Victoria mỉm cười lạnh tanh. “Phải. Và chẳng mấy chốc, ta sẽ ban cho hắn điều hắn vẫn muốn nhất. Kẻ sát hại Fiona. Cứ yên tâm là chuyện Stalbridge lo lắng cho tính mạng cô chỉ hoàn toàn vì cô có ích cho việc theo đuổi mục tiêu của hắn mà thôi. Một khi cô chết còn hắn đã có được câu trả lời, cô sẽ không còn giá trị cho hắn nữa.”

“Hastings đã giết Fiona, phải không?”

“Có sự trợ giúp của ta.” Victoria nhún khẽ đôi vai thanh mảnh. “Bọn ta không còn lựa chọn nào khác. Đêm ấy, con nhỏ đụng phải bọn ta trong vườn nơi diễn ra vũ hội. Ta chẳng biết cái gì xui khiến nó đi ra ngoài. Có lẽ muốn một ngụm khí trong lành. Dù sao đi nữa thì nó cũng nghe lỏm được Hastings và ta tranh cãi với nhau. Chuyện cãi cọ là về các tình tiết của kế hoạch tổng tiền ta đã vạch ra. Việc đang tiến hành thuận lợi, nhưng Elwin muốn mở rộng hơn nữa.”

“Tổng tiền những bà cao tuổi đó là ý đồ của bà ư?”

“Tất nhiên. Tất cả những kế hoạch đã mang lại lợi nhuận màu mỡ như vậy cho Hastings đều do một tay ta bày ra.” Khuôn mặt Victoria méo xệch đi vì căm giận. “Nhưng thằng ngu ấy đã tự cho rằng hắn là bộ não thông minh chỉ đạo toàn bộ các mối làm ăn. Sai lầm của ta là cho phép hắn tự lừa dối chính mình. Hắn đã đi xa tới mức kết luận rằng hắn không cần ta nữa.”

“Bà đã làm gì Fiona?”

“Khi nghe thấy tiếng động nhỏ bên kia hàng rào, ta biết ngay là có ai ở đó và rằng chắc chắn ả ta đã nghe đủ nhiều để khiến bọn ta phá sản. Bọn ta không thể để cho nó sống sót. Ta vòng lại qua rào cây để nói chuyện thật tử tế với con bé, như thể không có gì đáng ngại cả. Hastings vòng tới sau lưng rồi đập cây ba toong vào gáy nó.”

“Ôi trời ơi,” Louisa khẽ thốt lên.

“Khi con bé bất tỉnh rồi, bọn ta đưa nó ra ngoài cổng vườn rồi bỏ lại trong hẻm, tiếp đó trói lại và bịt miệng bằng chính các món đồ trên người nó. Bỏ nó ở đó quả là hết sức liều lĩnh, nhưng bọn ta không nghĩ ra được phải làm gì khác. Chúng ta trở lại phòng khiêu vũ, gọi xe, và ra về như thể không có chuyện xảy ra.”

“Sau đó quay lại để mang cô ấy ra sông?”

“Elwin lo phần đó. Hắn lấy một chiếc áo choàng của ta rồi quay lại hẻm tìm tiểu thư Risby. Con bé vẫn còn bất tỉnh chết. Hắn lấy áo choàng bọc nó lại.”

“Làm sao ông ta đưa cô ấy ra khỏi hẻm để đến sông được?”

“Cô phải biết rằng Hastings là một người đàn ông cao lớn. Tiểu thư Risby đáng vóc khá nhỏ bé. Elwin chỉ cần vắt nó lên vai rồi vác ra khỏi hẻm như vác một bịch than. Khi ra đến phố, hắn gọi một xe khác.”

“Ông ta giải thích thế nào về cô gái cho xà ích được?”

Victoria mỉm cười. “Đơn giản thôi. Hắn giải thích rằng người đàn bà đi với mình là một con điếm đã phục vụ hắn và rồi ngất xỉu vì uống quá nhiều rượu. Vì lòng trắc ẩn, hắn muốn đưa cô nàng yên ổn về nhà trọ gần con sông. Xà ích chẳng hỏi han gì cả.”

Louisa rùng mình. “Nhưng Hastings đã phạm sai lầm. Ông ta không thể cưỡng nổi sự cảm dỗ của sợi dây chuyền Fiona đã đeo đêm hôm đó. Ông ta tháo nó ra trước khi quăng cô ấy xuống sông.”

Victoria cười lớn. “Cô không nên đổ tội cho Eiwin vì đã lấy sợi dây. Ta đã tháo sợi dây ấy trên cổ tiểu thư Risby khi bỏ nó lại trong hẻm. Chẳng ai lại để một món nữ trang quý giá như vậy chìm xuống sông. Tất nhiên vì ta còn định đính lại mấy viên đá vào một món đồ thời thượng.”

“Tôi hiểu vì sao bà và Hastings lại giết Fiona Risby, nhưng vì cớ gì bà phải bày ra màn biến mất rồi trở lại với tư cách bà chủ nhà chứa? Chẳng phải như vậy có phần xuông dốc sao?”

Nhanh hơn cả một con rắn độc lúc đón mỗi, khuôn mặt xinh đẹp của Victoria đã chuyển thành một bộ mặt phần nộ.

“Cô khủng à?” bà ra rít lên. “Cô nghĩ là ta *muốn* như thế này sao? Ta đã *yêu* hắn. Cô có hiểu không? Elwin là thằng đàn ông duy nhất trên đời này ta tin tưởng. Ta cứ nghĩ bọn ta cùng một nòi, bọn ta sinh ra là dành cho nhau. Ta dạy cho hắn mọi điều cần biết về quản lý tiền nong và về con tham lam chi phối hầu hết lũ người. *Tất cả mọi điều.*”

Louisa nhận ra mình đang nín thở. Victoria đã mấp mé bên lề một mép vực nội tâm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” nàng khẽ hỏi. “Đó là lúc tên khốn kiếp chắc mẩm rằng hắn không còn cần đến ta nữa. Ta nghĩ việc giết Fiona Risby đã mang lại cho hắn cảm giác có quyền lực. Đã giết người một lần rồi, hắn thấy lặp lại việc đó chẳng có gì khó khăn cả. Mấy ngày sau, hắn tìm đến ta trong lúc ta đang ngủ. Hắn dùng chloroform. Ta tỉnh dậy quá muộn nên chỉ có thể vùng vẫy một cách yếu ớt. Hắn đè ta xuống trong khi kết thúc công việc.”

“Nhưng bà vẫn sống.”

“Ấy là do may mắn và số phận đã cứu ta đêm ấy. Khi rơi xuống sông, ta đã nửa phần hồi tỉnh. Ta biết bơi, và lại đang mặc áo ngủ chứ không phải cả đồng váy vóc và coóc xê. Ta được kéo lên khỏi sông nhờ một gã loạn trí có túp lều gần bờ.”

“Bà đã làm gì?”

Victoria mím miệng và cau mắt lại. “Ta đã sống sót. Ta vốn rất giỏi việc đó, bà Bryce ạ.”

“Có, cái đó thì tôi thấy.”

“Gã đàn ông ta là một thứ sinh linh màu nhiệm nào đó đã được gửi tới hắn. Hắn chăm sóc ta rất tận tình. Hồi phục rồi, ta bắt đầu lập ra các kế hoạch.”

“Tại sao bà không xuất hiện và báo cho nhà chức trách chuyện xảy ra là xong?”

Victoria cất tiếng cười khinh miệt. “Chắc hẳn bà không ngây ngô đến thế chứ, bà Bryce. Ta không có bằng chứng nào về việc Elwin đã muốn giết ta. Cô cũng biết rõ như ta là nhà chức trách rất mau

chống nhảy tới kết luận rằng mọi đàn bà, dù là vợ hay không, đi tố cáo một quý ông tầm cỡ Hastings đều đang mắc chứng cuồng tưởng.”

Ký ức về những đợt khủng bố tinh thần tàn nhẫn của Huân tước Gavin trước khi giáng đòn cuối cùng khiến Louisa rùng mình. Từ khi đó, nàng đã biết rằng nếu mình đi báo nhà chức trách họ sẽ chỉ coi nàng đang mắc chứng cuồng tưởng của đàn bà.

“Phải,” nàng nói. “Tôi hiểu điều đó.”

“Khá khảm ra thì ta cũng bị nhốt vào một trại thương điên. Tất nhiên khả năng còn lại, cao hơn rất nhiều, là Elwin sẽ thử giết ta thêm lần thứ hai.”

“Vì thế bà quyết định lánh mặt đi.”

“Và ta dàn dựng cuộc trả thù.”

“Tôi thấy ngạc nhiên là bà không kết liễu Hastings cho xong.”

"Ta đã nghĩ đến chuyện đó nhiều lần, nhưng làm thế thì quá dễ dàng. Ta muốn hấn khốn khổ. Ta khao khát được thấy hấn bị thiêu trong một ngọn lửa dai dẳng. Ta muốn thấy hấn phải chứng kiến sự hủy diệt đồ xuống đầu hấn chậm chậm, không cách nào tránh được.”

“Bà đã giết người chủ trước của Nhà Phụng Hoàng phải không?”

Nét mặt méo mó của Victoria giãn ra trở lại đẹp đẽ như thường lệ. “Trừ khử bà ta để giành lấy việc quản lý nơi này không có gì khó khăn cả.”

“Một quý bà giao du với những bậc thượng lưu nhất trong Thế giới Lịch duyệt lại học được cách điều hành nhà chứa từ đâu vậy?”

Victoria tỏ vẻ thích thú lạnh lùng, “Ồ, bà Bryee, bà không đoán được ư? Ta rành việc điều hành nhà chứa bởi ta đã được nuôi dưỡng trong môi trường đó.”

Louisa trở mắt nhìn bà ta. “Bà từng là gái điểm sao?”

“Gã cha dượng đã bán ta cho nhà chứa khi ta mới mười hai tuổi. Quả thực ta đã học việc khá thành thạo. Đến năm mười tám tuổi, ta đã điều hành nơi đó. Ta gặp Hastings năm hăm hai. Hấn là một khách hàng. Tám tháng sau, bọn ta kết hôn vì ta thuyết phục được hấn rằng ta sẽ giúp hấn trở nên giàu có. Ta đã giữ lời hứa của mình, nhưng tên khốn thì lại thất hứa.”

“Bà đã theo dõi và rình mò tôi mấy ngày vừa rồi,” Louisa nói.

“Ta nghe đồn ai đó đang dò hỏi những người đàn bà đến cơ sở của bà Woods ở đường Swanton về Nhà Phụng Hoàng. Ta nghĩ tốt nhất là tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra. Thử tưởng tượng xem ta ngạc nhiên thế nào khi phát hiện cô là phòng viên của tờ *Điện báo chớp nhoáng*.”

Louisa không biết phải nói gì. “Bà là một người đàn bà kỳ lạ, Victoria.” Nàng liếc mắt lên vòm trần cong. “Tôi đang ở đâu đây? Bên trong nhà chứa mới của bà sao?”

“Phải. Chào mừng đến với Nhà Phụng Hoàng. Ta cam đoan với cô rằng từ lúc ta tiếp quản nơi đây, lợi nhuận đã tăng lên đáng kể.”

“Tôi không thể tin được bà lại tự nguyện trở về thế giới này.”

Victoria thốt ra một tiếng khinh miệt. “Thế mà ta cứ tin là cô có quan điểm cởi mở hơn về chuyện đó cơ đấy. Thực tế là ta cần có tiền để trả thù. Trong trường hợp cô vẫn chưa nhận ra, hầu như không một người đàn bà nào thiếu quan hệ gia đình hay một ông chồng giàu lại có thể làm ra của trong thời đại được gọi là hiện đại của chúng ta.”

“Có khó khăn gì khi dụ dỗ Hastings tới đây không?”

“Không hề.” Victoria lại mỉm cười. “Suy cho cùng, hơn ai khác, ta biết rõ sở thích của hắn. Ta đã nói với cô, một khi hiểu được những điều mà thằng đàn ông thèm muốn hơn tất cả tức là cô đã nắm được hắn trong tay.”

“Tôi đoán bà sẽ giết ông ta?”

“Phải. Đúng ra là ngay đêm nay. Ban đầu ta không định thi hành sớm thế. Ta muốn Elwin phải khôn khổ về tiền nong trước. Ta đã triển khai kế hoạch này nhiều tháng rồi. Ta e là cái liên minh đầu tư mà hắn rất tự hào sắp tiêu vong rồi. Hắn sẽ mất tất cả. Tất nhiên rồi hắn sẽ tự tử. Sau đó, ta sẽ xuất hiện với tư cách người quả phụ đau khổ. Với số tiền lãi thu được từ Nhà Phụng Hoàng, ta sẽ giành lại vị thế xứng đáng của mình trong Xã hội.”

“Bà đã vạch ra liên minh đó sao?”

“Tất nhiên. Ta dùng Grantley để điều khiển các bước đi và dẫn dụ Elwin vào tròng.”

“Khi không cần đến Grantley nữa, bà giết hắn.”

Victoria nhún vai. “Ta nghĩ làm thế là tốt nhất.”

“Còn về Thurlow thì sao? Tại sao bà lại giết hắn?”

“Hắn phát hiện bộ mặt thật của ta ở Nhà Phụng Hoàng này. Hóa ra một con nhãi ở đây đang phục vụ hắn để kiếm thêm. Con bé đã nói gì đó khiến hắn bắt đầu ngờ vực đã tìm cách lọt vào trong nhà chứa bằng cách giả vờ làm khách làng chơi. Hắn lên lên lầu rình rập ta. Hắn nhìn thấy ta lúc không đeo mạng và nhận ra ta ngay.”

“Rồi hắn làm gì?”

“Thằng ngu đó tìm cách tống tiền ta. Hắn đe dọa sẽ cho Elwin biết rằng ta còn sống.”

“Thế nên bà đã đến nhà trọ, đợi hắn về nhà đêm đó, rồi bắn chết hắn.”

“Thurlow có mặt mũi hết sức đẹp trai, nhưng ta e rằng đầu óc hắn không sáng sủa lắm.”

“Bà định giết Elwin Hastings bằng cách nào?” Louisa hỏi.

“Như ta vừa nói, cô và Stalbridge đã khiến ta phải hành động sớm hơn đã định.” Rõ ràng Victoria khá thịnh nộ vì chuyện này. “Thế nên tối nay Elwin sẽ lên cơn đau tim trong khi đang được phục vụ ở Nhà Phụng Hoàng như mọi tuần.”

“Làm thế nào bà có thể làm giả cơn đau tim được?”

“Có mấy ai mà không biết chỉ cần một lượng chloroform nhất định là đủ để tìm ngừng đập.”

“Và rồi tôi rơi xuống sông, có phải không?”

“Ta e là thế. Cô sẽ để lại một lá thư sâu thẳm nói rằng trái tim cô đã thuộc về ông Stalbridge và rằng cô nhận ra mỗi tình sẽ chẳng đi đến đâu bởi sự khác biệt về tầng lớp xã hội. Đàn bà lúc nào chả lao đầu xuống sông bởi những cuộc tình vụng trộm. Thật lạ lùng, phải không?” Victoria lắc đầu. “Ta không bao giờ hiểu vì sao lại có người muốn chết vì tình yêu, nhưng cô thì đúng là thế đấy.”

“Ông Stalbridge sẽ không tin đâu.”

“Bà Bryce thân mến ời. Cô thực ra vẫn chưa hiểu được bản chất của đàn ông đâu. Ta đã nói với cô, Stalbridge chỉ quan tâm đến cô bởi nghĩ cô có thể giúp hắn hạ thủ Hastings thôi. Cứ tin ta đi, một khi biết Hastings đã chết, hắn sẽ hài lòng vì cuộc săn của mình đã kết thúc. Không có lý do gì khiến hắn thấy bắt buộc phải điều tra cái chết của cô cả. Cô không quan trọng đối với hắn, thế thôi.”

“Cô hoang tưởng rồi.” Victoria ngừng lại. “Cô biết không, ta quả có tiếc vì buộc phải giết cô.”

“Bà thực lòng mong tôi sẽ tin điều đó sao?”

“Đúng là thế. Ngoài cái nhìn ầu trĩ đến phát gớm của cô về đề tài Anthony Stalbridge, cô là một người đàn bà khá thú vị. Ta khâm phục những thành tựu của cô với tư cách phóng viên. Vào hoàn cảnh khác, hắn ta sẽ rất vui mừng được quen thân hơn với cô. Ta tin chắc chúng ta sẽ có nhiều điều để chuyện trò.”

“Tôi khó mà tin điều đó.”

Victoria lờ đi. “Tiếc thay, vì những nỗ lực báo chí của mình, cô đã trở thành vật cản của ta. Rõ ràng là những tìm hiểu của cô đang ngày càng đưa cô đến gần sự thật. Không sớm thì muộn cô cũng sẽ nhận ra tên tuổi thật của ta. Buồn thay, cô đã lâm vào cùng một tình cảnh như Fiona Risby. Ta e rằng cô đã biết quá nhiều. Sau khi Hastings chết, ta khó mà lấy lại vị thế trong Xã hội và tạo ra những cơ hội đầu tư mới cho các quý ông trong Thế giới Lịch duvet nếu một phóng viên của tờ *Diệp báo chớp nhoáng* lại biết rằng bà quả phụ sâu não hóa ra là một cự tú bà.”

CHƯƠNG 46

Marcus chống tay vào hông và nheo mắt nhìn lên, xem xét những cửa sổ sáng đèn trên tầng cao nhất của Nhà Phụng Hoàng.

“Con có tin chắc là con bé ở trong đó không?” ông hỏi.

“Không,” Anthony nói, “nhưng đó có vẻ là khả năng cao nhất. Thực tình là, ngoài nơi này con không biết phải tìm ở đâu khác.”

Hai cha con chàng đang đứng trong hẻm sau nhà chứa. Cả hai đều ăn mặc thô kệch lối thợ thuyền, ấy là đồng đồ vừa vội mua trong một cửa hiệu trên phố Oxford. Mũ chóp thấp kéo sụp xuống mắt. Đằng sau họ là một con ngựa và xe kéo. Đêm tối bao trùm lên cảnh vật.>

Chàng hiểu quá rõ rằng kế hoạch của chàng, như đã vạch ra, chỉ có thể gọi là tuyệt vọng, nhưng

chàng không nghĩ ra được cách giải quyết nào khác cho tình huống này và bản năng mách bảo chàng rằng thời gian không còn nhiều. Chàng không cho phép mình nghĩ ngợi quá nhiều về khả năng Louisa có thể đã chết rồi; làm thế chàng sẽ phát điên lên mất.

“Xác suất cao là chúng sẽ không để tù nhân ở tầng trệt,” chàng nói. “Như thế thì quá lộ liễu. Roberta Woods nói với con rằng nhà chứa được xây trên nền một tu viện cổ và vẫn còn lại vài phòng ở tầng hầm. Một khi có hỗn loạn thì con sẽ bắt đầu từ đó.”

“Ta sẽ đi từ trên tầng cao nhất xuống,” Marcus nói.

“Chúng ta sẽ gặp nhau ở khu bếp.”

Marcus nhìn chàng. “Chúng ta sẽ làm gì nếu không tìm thấy con bé?”

“Con không định tay không mà đi ra đâu,” Anthony thản nhiên nói. “Trường hợp xấu nhất con sẽ mang theo Madam Phụng Hoàng hoặc Quinby theo cùng. Con ngờ rằng ít nhất một trong hai kẻ đó có thể nói cho con sự thật.”

Marcus nhướn đôi mày rậm. “Đó là giả sử hãn hoặc mù chịu nói chuyện với con.”

Anthony co duỗi các ngón tay trái. “Một trong hai sẽ nói.”

Marcus quan sát chàng một lúc rồi thở hắt ra. “Được lắm. Ta đã sẵn sàng làm việc của mình ngay khi con ra tín hiệu.”

“Bây giờ,” Anthony nói.

Marcus thò tay vào sau xe kéo, lục lọi dưới tấm bạt. Ông lôi ra một cái giỏ đựng bốn chai dán nhãn một loại brandy rất đắt tiền. Không nói một tiếng, ông bước về phía cửa vào dành cho người làm của nhà chứa.

Anthony thấy cửa mở ra. Một người đàn bà vẻ hớp hoải xuất hiện.

“Tôi mang rượu brandy tới đây, Madam Phụng Hoàng gọi cho các vị khách đặc biệt tối nay,” Marcus nói, bắt chước khá chuẩn giọng một người ở tầng lớp thợ>

Người đàn bà cau mày. “Không ai nói gì với tôi về chuyện giao rượu brandy cả.”

Marcus nhún vai. “Nếu bà không muốn nhận rượu thì cũng không phải việc của tôi. Ông chủ tôi nói cuối tháng này sẽ tính tiền mấy cái chai đó. Có khi bà ấy cũng không nhận ra là đã trả tiền cho chỗ rượu brandy không bao giờ đến nơi.”

Người đàn bà do dự rồi hé cửa rộng ra. “Được thôi. Ông mang rượu vào phòng tiếp tân. Chắc Beth sẽ biết phải làm gì với chúng.” Marcus biến vào trong nhà.

Anthony nhìn đồng hồ. Chẳng phải đợi lâu chàng đã thấy những dấu hiệu khói đầu tiên xuất hiện, len lỏi ra từ một cửa sổ mở hé ở tầng trên cùng. Tiếng la hét báo động rõ lên gần như tức khắc.

“*Cháy.*” Tiếng kêu vang lên từ đâu đó trong nhà chứa.

Mặc dù khó nhận ra làn khói trong màn đêm. Anthony biết rõ rằng nó sẽ nhanh chóng tràn ngập các

hành lang trong ngôi nhà, khiến mọi người hoảng hốt.

Chỉ một chốc sau, người bắt đầu túa ra qua cửa bếp vào trong hẻm, tiên phong là các đầu bếp với đám phụ bếp mặc tạp dề. Theo sát họ là ba cô hầu gái mặc đồng phục thiếu vải. Tất cả đều chạy đi chạy lại rầm rập, lớn tiếng quát nhau và chĩa mắt nhìn lên những cột khói đang cuộn cuộn tỏa ra qua các cửa sổ tầng trên cùng.

"Ai đó phải gọi cứu hỏa ngay," người đầu bếp lên tiếng.

"Madam Phụng Hoàng không muốn làm các vị khách phải xấu mặt đâu," một cô hầu đẩy đà vội chen vào. "Có một vài quý ông vô cùng quan trọng ở trong đó."

"Tôi nghĩ là bà ấy không để nhà cháy sập xuống đâu," một người khác quặc lại.

"Tôi nghĩ là bà chủ sẽ chạy ra nhanh thôi," cô hầu nói. "Chúng ta phải để bà ấy quyết định sẽ làm gì."

Khói lại tuôn ra từ một cửa sổ khác. Thêm nhiều tiếng thét vang lên trong đêm.

Anthony đi về phía cửa ra vào cho th. Không ai nhìn chàng hay chất vấn khi chàng vào trong tòa nhà.

Roberta Woods đã vạch ra sơ đồ đại khái của nơi này dựa trên miêu tả của một người đàn bà chỉ được biết dưới tên Daisy. Ban tối chàng đã nghiên cứu nó, cố gắng suy nghĩ theo tư duy của một kẻ bất cóc.

Khi cần giấu một tù nhân thì nơi đầu tiên nghĩ tới là tầng hầm cổ. Theo người đàn bà trẻ vừa rời bỏ nhà chứa này. Madam Phụng Hoàng đã cấm gia nhân đi xuống tầng hầm trừ khi được lệnh.

Chàng đi theo một hành lang, tìm cánh cửa mở ra cầu thang đi xuống tầng hầm. Một người đàn ông trung niên đáng quen thuộc chạy vượt qua chàng, mặt đỏ bừng và lo sợ. Cái áo sơ mi mở phanh và cà vạt không thắt bay tung đằng sau. Anthony hụp đầu xuống rồi xoay mặt vào tường, nhưng không cần phải sợ Bá tước Pembray nhận ra chàng. Rõ ràng Pembray chỉ chăm chăm, mong thoát nạn.

Theo những gì Anthony từng nghe được về Phu nhân Pembray đáng sợ, thì đó có vẻ là việc khôn ngoan. Bà đại phu nhân này sẽ phạt ý ghê gớm nếu tên tuổi ông chồng xuất hiện trên báo về vụ hỏa hoạn trong một nhà chứa khét tiếng.

Thêm hai gã đàn ông ăn mặc sơ sài và ba ả đàn bà mặc váy mỏng tang gần như trong suốt chạy qua Anthony. Chẳng ai để ý đến chàng.

Chàng tìm thấy cửa dẫn xuống hành lang chính mà Daisy đã chỉ. Cửa khóa, như đã được báo trước. Chàng lôi bộ đồ nghề phá khóa ra rồi bắt tay vào việc.

CHƯƠNG 47

Những tiếng la hét báo động lờ mờ từ xa xa khiến Louisa đứng bật dậy. Nàng tới bên cửa xà lim, nắm lấy chấn song. Tiếng ủng dội lên trên sàn đá.

Quinby, vận áo choàng, hiện ra từ bóng tối cầu thang. Trong ánh đèn lồng chớp chờn, nàng thấy

khuôn mặt hần hần thành những nét u tối và cương quyết.

Một tay, hần nắm một vòng khóa sắt lớn kiểu xưa; tay kia cầm một khẩu súng lục.

“Cái gì thế?” nàng hỏi. “Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Có một vụ cháy ở đâu đó trên kia. Chúng tao không thể liệu để cho đội cứu hỏa tìm thấy xác mày ở đây được. Sẽ có quá nhiều câu hỏi đặt ra. Mày sẽ đi với tao. Mày sẽ xuống sông bây giờ thay vì sau này.”

Hần thọc chìa vào ổ rồi vặn khóa. Cánh cửa cũ kỹ miễn cưỡng mở ra, nghiêng kèn kẹt trên bản lề.

Một thoáng hy vọng nhen lên trong Louisa. Đám cháy sẽ gây hỗn độn và rối loạn. Biết đâu nàng sẽ có cơ hội lôi kéo sự chú ý của người khác hay thậm chí trốn thoát.

Cửa mở toang. Quinby nhét súng vào túi áo khoác rồi thò tay vào xà lim. Bàn tay hần nắm lấy bắp tay Louisa.

“Nhanh lên,” hần ra lệnh, giật tay nàng. “Không có thời gian nán ná đâu.”

“Tôi tin rằng ông không định bắt tôi chạy trong cái váy này,” nàng nói. “Cái đó gần như là không thể. Ai cũng biết nếu bắt một người phụ nữ bước đi quá vội, chân cô ta sẽ vướng vào các nếp váy.”

“Nếu mày ngã xuống thì tao sẽ lôi mày,” hần chửi thề. “Tùy mày chọn. Đừng có tưởng mày có thể la hét. Chẳng ai nghe thấy mày đâu.”

Lời đe dọa yếu ớt của nàng thế là đi tong. Việc duy nhất nàng còn làm được là đi theo hần để chờ cơ hội. Nàng đưa tay xuống, tóm lấy tà váy bằng cả hai tay rồi kéo lên đến đầu gối.

Tay Quinby bóp lại khiến tay nàng đau nhức. Hần kéo nàng tiến tới. Nàng ỉu xiu khi nhận ra hần định đưa nàng đi qua cánh cửa của bức tường phòng ngoài, chứ không lên cầu thang. Bản năng mách bảo nàng đây chắc hẳn chẳng phải điều tốt đẹp.

Quinby lôi nàng đi qua phòng ngoài rồi lại ấn một chìa khóa sắt vào ổ khóa cũ kỹ gắn trên cửa. Cửa mở ra chậm chậm, đằng sau là một đường ngầm bằng đá. Louisa nghe thấy những âm thanh chít chít nho nhỏ. Chuột, nàng nghĩ. Một mùi hôi lợm ruột phả ra từ bóng tối.

“Chắc hẳn ông không định đi vào đó mà không có đèn chứ,” nàng nói.

Quinby ngừng lại, bối rối. Hần thốt ra một câu chửi tục rồi quẳng vòng khóa nặng xuống sàn. Vẫn bóp chặt tay Louisa, hần quay lại bàn lấy chiếc đèn lồng. Hần vừa chạm vào nó thì giọng Anthony rên lên từ cầu thang.

“Thả cô ấy ra, Quinby.”

Quinby phản ứng lại ngay. Hần ghì một tay quanh cổ họng Louisa và cùng lúc xoay người lại để đối đầu với Anthony.

Lưng Louisa áp chặt vào ngực Quinby. Hần đang dùng nàng làm lá chắn sống. Nàng thấy hần đã rút súng ra. Nòng súng không chĩa vào Anthony. Nó đang chĩa vào thái dương nàng.

Nàng nhìn Anthony. Chàng đứng ở đầu cầu thang trong đôi ủng nặng nề và quần áo thô kệch. Cả chàng cũng đang cầm súng.

“Lùi lại,” Quinby rít lên, “nếu không tao sẽ bắn thủng đầu nó. Tao thề là tao sẽ làm.”

“Để cô ấy đi, Quinby, và tôi sẽ không ngăn anh đi ra qua đường hầm đó,” Anthony nói nhỏ.

“Nó sẽ đi cùng tao,” Quinby nói. “Bỏ súng xuống không là nó chết tức thì.”

“Anh không cần cô ấy,” Anthony nói, bước lại gần cái bàn gỗ. “Dù anh đã tham gia việc gì ở đây thì cũng đều kết thúc rồi. Anh được quyền đi rồi đấy.”

“Đứng lại ngay,” giọng Quinby rung lên trong cơn giận dường như dao động, “nếu không óc nó sẽ bắn tung tóe lên tường kia.”

“Được thôi.” Anthony dừng lại bên bàn.

“Bỏ súng xuống sàn rồi đá cho xa mày ra,” Quinby ra lệnh.

“Cô ấy chỉ làm anh chậm lại thôi,” Anthony nhẹ nhàng nói, “và anh cần phải chạy cho toàn mạng, bởi Clement Corvus biết rằng gần đây anh đã hai lòng với hai người chủ. Ông ấy không hài lòng chút nào đâu.”

“Quý bắt mày đi, Stalbridge.” Mặt Quinby tối sầm lại vì điên giận. “Tao là chủ của chính mình.”

“Đáng tiếc cho anh, Corvus lại không hoàn toàn nhìn nhận như thế,” Anthony nói, “và tôi ngờ rằng Madam Phụng Hoàng cũng không nốt. Bọn họ đều chỉ coi anh là đầy tớ thôi, Quinby. Không hơn không kém.”

“Tao không phải đầy tớ của đứa chết tiệt nào hết,” Quinby vặc lại. “Cha tao là một nhà quý tộc, thẳng chó đẻ ả. Có thể tao đẻ ra trong đồng bùn, nhưng dòng máu của tao cao quý hơn Clement Corvus và không thua gì mày. Chuyện cha tao không bao giờ thấy nên lấy mẹ tao chẳng thay đổi cái chó gì cả.”

“Anh trở thành người tình của Madam Phụng Hoàng từ bao lâu rồi?”

“Từ rất lâu rồi,” Quinby nói vẻ đắc thắng. “Cô ấy sẽ cưới tao.”

“Thế quái nào mà anh lại muốn lấy một tú bà? Anthony hỏi, chỉ tỏ ra đôi chút tò mò.

“Madam Phụng Hoàng là Victoria Hastings,” Louisa nói.

Anthony nhướng mày. “À ra thế.”

Quinby mỉm cười lạnh tanh. “Tao cưới để tiến thân, Stalbridge. Tao biết Xã hội sẽ không đời nào chấp nhận tao, nhưng sẽ chấp nhận con cái và cháu chắt tao.”

“Tôi sẽ không trông cậy vào lời hứa của Victoria Hastings nếu tôi là ông,” Louisa cảnh cáo hẳn, “và rõ ràng bà ta không có vẻ ưa làm một người mẹ hiền.”

Quinby cười khẩy. “Cô ấy yêu tao. Cô ấy cần tao. Cô ấy sẽ cưới tao.”

“Anh không thực sự tin như thế, phải không?” Anthony hỏi. “Nếu thật thế, anh đúng là thằng ngốc.”

“Người ta nói một nhà quý tộc đổ máu cũng nhanh như một gã con hoang.” Quinby chìa súng vào Anthony. “Hãy xem điều đó có đúng không.”

Louisa nghe tiếng động kinh sợ khi kim loại siết vào nhau. Quinby đã lên cò súng. Chắc hẳn đã nhận ra rằng Anthony sẽ không bao giờ bắn nếu nòng còn chắn đường. Nỗi kinh hoàng siết lấy nòng. Tất cả diễn ra quá nhanh. Nòng làm điều duy nhất có thể nghĩ ra. Nòng hụp người lùi xuống.

Quinby vẫn đang dồn toàn bộ chú ý vào Anthony. Sự lệch trọng tâm đột ngột khiến hắn mất cảnh giác. Theo phản xạ hắn càng siết chặt tay vào cổ họng Louisa, khiến nòng bị nghẹt. Cùng lúc đó hắn bước mau vài bước, cố gắng giữ thăng bằng và điều chỉnh lại cánh tay, nhưng sức nặng của Louisa cùng với những nếp váy lung thụng của chiếc váy nòng mặc lớn hơn hắn tưởng. Quinby ngã khụy xuống, kéo Louisa ngã theo. Cơn đau ập đến nòng khi vai nòng đập phải nền đá rắn.

Khẩu súng găm lên đến đ đốc tai nòng. Nòng mơ hồ nghe tiếng viên đạn đập vào đá.

Anthony sáp lại rất nhanh. Chàng phóng ra một chân đi ủng, đá văng khẩu súng khỏi tay Quinby. Món vũ khí trượt qua sàn.

Quinby găm gù rồi thả Louisa để chộp lấy mắt cá chân Anthony bằng cả hai tay. Hắn vặn chàng một cách hung bạo. Anthony ngã sấp xuống, nằm đè lên người Quinby.

Louisa lẩn mình tránh khỏi đó. Nòng nghe thấy những tiếng thụp nặng nề phát gôm khi nắm đấm thui vào da chít.

Nòng nhắc người đứng dậy, chạy tới chỗ khẩu súng gần nhất. Có thêm tiếng bước chân vang lên từ trong cầu thang đá. Nòng nhận ra mình sẽ không với kịp khẩu súng. Ngay cả nếu bằng cách nào đó nòng tới được thì nòng cũng không rõ bắn nó thế nào.

Nàng chuyển hướng, nhặt vòng khóa sắt mà Quinby đánh rơi xuống sàn, rồi chạy vụt về phía cầu thang. Nàng áp sát lưng vào một bên thành tường đá.

Chân một chiếc váy đen và mũi một đôi ủng da dê đen kiểu cách xuất hiện ở đầu cầu thang. Victoria dừng lại ở bậc thang cuối nhìn hai người đàn ông đang vật lộn sinh tử. Một khẩu súng lục nòng ngắn lóa lên trong bàn tay đi găng đen.

Hiểu ra sự tình ngay lập tức, bà ta liền bỏ qua Anthony và Quinby, quay về phía cửa xà lim dề ngo.

“Ra thôi, bà Bryce. Ngôi nhà đang cháy đây. Chúng ta phải đi ngay thôi.” Bà ta lên cò khẩu súng, chìa vào lối cửa xà lim. “Cô có nghe thấy không? Ra đây ngay. Chắc chắn cô không muốn bị thiêu chết>

Khi không thấy động tĩnh gì trong xà lim, Victoria bước khỏi cầu thang rồi tiến lên.

Louisa bật ra khỏi tường và lao tới tuyệt vọng, lấy hết sức vung vòng khóa nặng.

Vào giây phút cuối, Victoria cảm thấy có chuyển động sau lưng nên dợm quay mình, nhưng đã muộn. Cái vòng khóa đập vào đầu bà ta ngay phía trên tai phải. Một đầu gối quỵ xuống, bà ta ré lên vì đau. Máu trào ra ở phần đầu, nhưng bà ta chưa sụp hẳn. Mắt điên đảo vì tức giận, bà ta bắt đầu hướng nòng súng về phía Louisa.

Không nghĩ ra được cách nào khác, Louisa giáng thêm đòn nữa. Victoria nằm soài trên mặt đá. Lần này bà ta không cử động.

Cũng như Huân tước Gavin.

Louisa quay ngoắt lại. Hai người đàn ông vẫn đang vật lộn điên cuồng. Nàng thấy Quinby đang rút một con dao ra. Nàng chạy bổ tới hai người, nhưng Anthony, rõ ràng đã nhận ra mối nguy mới, liền gỡ ra và lâu xa khỏi Quinby.

Quinby nhôo đứng dậy và lao tới, gươm lưỡi dao lên chực đâm. Bàn tay Anthony siết lại quanh báng khẩu súng lục. Chàng nhắm, lên cò, rồi bắn. Quinby giãy lên man rợ, xoay nhào ra sau. Hắn đập thẳng vào tường. Con dao rơi xuống đất.

“Đồ khốn.” Quinby nhìn trừng trừng Anthony, sự căm ghét không che giấu lộ lộ trên từng đường nét khuôn mặt hắn. “Mày đã làm hỏng mọi chuyện. *Mọi chuyện.*”

Hắn đưa tay kia tóm lấy bên vai bị thương, lật người lại, rồi lao đi vào trong bóng tối đường hầm.

Căn phòng trở nên vô cùng tĩnh lặng. Louisa tới bên Anthony.

“Em có sao không?” Anthony hỏi. Con hừng hực sau cuộc chiến vẫn còn trong mắt chàng.

“Không sao,” cuối cùng nàng thì thầm. “Còn anh?”

“Không sao.” Chàng đứng dậy nhìn >

Louisa cũng nhìn theo. Máu bắt trên mái tóc vàng của Victoria và đọng thành vũng trên sàn. Lần nữa hình ảnh của Huân tước Gavin, máu me và chết ngắc, lại hiện lên trước mặt, khiến ruột gan nàng quặn lại. Nàng cố lấy hơi. Nàng không thể lặn ra ồm lúc này, nàng tự nhủ. Chưa được.

“Bà ta chết chưa?” nàng cũng thốt ra được một câu.

“Anh không biết.”

Anthony bước ngang phòng rồi ngồi thụp xuống bên Victoria.

“Bà ta còn sống,” chàng nói lớn. “Em không giết chết bà ta đâu.”

Lòng dạ Louisa bình yên lại một cách diệu kỳ. Nàng hít vào thật mạnh. “Còn Quinby thì sao?”

“Bây giờ hắn là vấn đề của Clement Corvus.”

Anthony xé một dải vải khỏi váy trong của Victoria để trói hai cổ tay bà ta. Chàng cũng làm tương tự với hai mắt cá.

Nhưng lại thêm một tiếng bước chân khác vọng lên từ phía cầu thang, lần này là tiếng ủng nặng nề. Louisa co người quay ngoắt tại để hướng mặt về phía đầu cầu thang. Anthony chếch nòng súng lên.

Marcus Stalbridge xuất hiện. Ông cười rạng rỡ khi nhìn thấy Louisa. “À, ta thấy là con đã tìm được cô bé rồi. Vậy chúng ta đi được chưa? Cảnh sát và đội cứu hỏa sắp đến nơi rồi. Tốt nhất đừng để ai

thấy bà Bryce của chúng ta đi ra từ một nhà chứa.” Ông nháy mắt với Louisa. “Tất nhiên, nếu tình huống có nảy sinh thì chẳng phải là chúng ta không xử lý được.”

“Áo khoác của em,” Louisa nói. “Nó ở trong xà lim.”

Anthony biến mất vào căn buồng hẹp. Khi chui ra, chàng cầm áo của nàng trong tay. Chàng thắt nó lại quanh vai nàng, che kín từ cổ xuống tận mũi chân. Chàng chỉnh lại cái mũ để che hết khuôn mặt nàng.

“Đi thôi em yêu,” chàng dịu dàng nói. “Đã đến lúc phải rời khỏi chốn này rồi. Anh nghĩ là ở đây đã quá đủ nhạo rồi, ngay cả đối với một phóng viên can trường như em.”

Em yêu. Chỉ là một cách nói thôi, nàng tự nhủ, chân hời hả bước lên cầu thang theo sau Marcus. Không có thời gian để ngẫm nghĩ về hai thứ âu yếm nhỏ nhoi đó.

Khí họ lên tới một hành lang trống trơn, Louisa nhìn thấy một luồng khói trắng dày và ngạc nhiên thay lại không mùi, đang vờn vờ một cách quái dị trong không khí.

“Cháu không thấy có tí lửa nào,” nàng nói.

“Đó là bởi vì không có.” Marcus khúc khích cười. “Các nhà quản lý rạp Olympia không muốn có khói thật, cháu thấy đấy, nên ta phải tiếp cận vấn đề hơi vòng vèo một chút.”

“Cháu không hiểu,” Louisa nói.

“Ta sẽ giải thích sau.”

“Cha đưa cô ấy ra xe đi,” Anthony nói. “Con muốn xem xét khu phòng riêng của Madam Phụng Hoàng trước khi nhà chức trách đến.”

Chàng nần ná lại vừa đủ để hôn chặt mạnh lên miệng Louisa. Trước khi nàng kịp thắc mắc, chàng đã biến mất vào một cầu thang.

“Đi thôi, cháu yêu,” Marcus nói.

Ông hỏi nàng bước ra qua cửa dành cho thợ để đi vào một màn đêm tràn ngập hỗn loạn và la hét. Không ai trong số những người đứng ngoài con hẻm chú ý đến họ.

Vài phút sau, Marcus dẫn nàng vào một con đường gần đó. Một cỗ xe đóng kín đang chờ. Cửa xe bật mở. Một người phụ nữ choàng áo ló ra.

“Nhanh lên,” Clarice nói, giọng đầy phấn khích. “Chúng ta phải đưa chị ra khỏi đây ngay, bà Bryce. Chúng ta không muốn liều để chị bị nhìn thấy trước mắt báo chí. Chị biết các phóng viên đó như thế nào khi gặp một câu chuyện giật gân và bê bối liên quan đến những người giao du trong Xã hội rồi đấy.”

Kinh ngạc, Louisa chui vào trong xe. Khi ngồi xuống, nàng Clarice không chỉ có một mình. Georgiana Stalbridge ngồi trên ghế đối diện với nàng. Cả bà nữa cũng trùm kín từ đầu đến chân trong cái áo choàng kín mít.

“Cảm ơn Chúa cháu đã an toàn,” Georgiana nói. “Chúng ta lo cho cháu quá đổi. Cháu có bị thương

ở đâu không, cháu yêu?"

"Dạ không," Louisa cũng mở lời được. "Cháu ổn cả. Thật đấy ạ."

"Thật nhẹ cả người," Georgiana nói. Bà nhìn sang Marcus khi ông chui vào trong xe. "Anthony đâu?"

"Ở lại đằng sau để xem xét một vòng trước khi cảnh sát tới," Marcus nói. "Chúng ta sẽ gặp lại nó ở nhà."

Chiếc xe lộc cộc lao đi.

Louisa lần lượt nhìn Clarice, Georgiana và Marcus. Trong khoảng chật hẹp tối tăm của cỗ xe không đèn thật khó mà nhìn ra xúc cảm trên mặt họ.

"Cháu không hiểu," nàng nói với Georgiana. "Tại sao bác và Clarice phải đến đây? Cháu biết chắc là Anthony cảm thấy có nghĩa vụ phải tới giải cứu cháu, và bác trai Stalbridge thật tử tế đã giúp đỡ anh ấy, nhưng chắc chắn không cần liều lĩnh để bác và Clarice có thể bị bắt gắp gần Nhà Phụng Hoàng đến thế này."

Georgiana vờ sang vỗ vào tay nàng. "Trong khi vợ tương lai của Anthony đang gặp nguy biến, Clarice và ta sao có thể ở yên trong nhà được. Ở gia đình này, chúng ta luôn sát cánh bên nhau."

Vợ tương lai của Anthony. Thât kinh, Louisa nhìn bà trân trân. "Cháu e rằng đã có sự hiểu lầm tai hại ở đây."

"Em tin chắc là không phải như vậy," Clarice nói, hờn hờ một cách không giấu giếm. "Bây giờ thì chúng ta sẽ về thẳng nhà rồi thư thả nhấp brandy trong khi chờ anh Anthony về."

CHƯƠNG 48

Cánh cửa cuối hành lang vẫn đóng. Mọi chiếc cửa còn lại đều mở toang sau khi nhân viên và khách hàng tháo chạy. Anthony dừng lại trên chiếu nghi. Chàng định lên thẳng tầng trên cùng nơi có khu phòng riêng của Madam Phụng Hoàng, nhưng cánh cửa đóng đã khiến chàng chú ý.

Chàng đi dọc hành lang rồi dừng lại. Siết chặt khẩu súng, chàng đứng tránh về một bên và thử vặn nắm đấm. Nắm xoay dễ dàng trong tay chàng. Chàng đưa mũi giày đẩy cửa mở ra, đứng tránh tầm đạn bắn. Không có phát súng nào vọng ra từ trong phòng. Ngược lại có một tiếng sột soạt hoảng hốt, tiếp đó là một tiếng rên rỉ sốt ruột.

Chàng nhìn vào trong. Bốn bức tường đều phủ nhung đen. Một chiếc tủ tường bằng gương chứa đủ các loại roi da và những dụng cụ kỳ dị đặt ở một góc phòng.

Elwin Hastings nằm úp mặt xuống một cái giường trải kín lụa đen, cổ tay cổ chân đều bị cùm vào cọc màn. Ông ta hoàn toàn trần như nhộng. Miệng bị bịt bằng một miếng giẻ. Khi nhìn thấy Anthony, vẻ nhẹ nhõm liền thay thế nỗi sợ trong mắt ông ta. Ông ta lại rên lên ư ừ.

Anthony đi tới giường tháo bỏ miếng bịt mồm.

Elwin phun ra giận dữ. "Stalbridge. Không nhận ra anh trong bộ đồ đó. Anh đang làm cái quái

gì...? Thôi bỏ qua. Tôi tưởng *mụ ta* đang quay lại để giết tôi. Cởi trói cho tôi. Nhanh lên đi. Tôi nghe tiếng hét. Cái nhà này đang cháy.”

“Nhà không bị cháy,” Anthony nói.

“Dù sao thì tôi cũng phải biến khỏi đây. Anh không hiểu được đâu. Mụ ta định giết tôi.” Ông ta dùng lại, cuối cùng cũng nhận ra khẩu súng trong tay Anthony. “Cái đó để làm gì?”

“Mới đây thôi, tôi đã gặp bà vợ cũ của ông và tình nhân của bà ta. Tình hình đã trở nên khá phức tạp.”

Mắt Elwin mở lớn. “Anh đã gặp Victoria?”

“Phải. Cảnh sát sắp đến đây. Có một ông tên Fowler ở Scotland Yard sẽ muốn nói chuyện với ông. Hẳn ông còn nhớ Fowler đúng không? Ông ta là người đã điều tra vụ tự tử của cả vợ ông lẫn Fiona Risby. Tôi được biết là ông không có tinh thần hợp tác lắm khi ông ấy định hỏi chuyện ông lần gần đây nhất.”

Mắt Elwin mở lớn. “Th này, tôi không biết anh đang nói chuyện gì, Stalbridge, nhưng anh phải giúp tôi.”

“Tại sao tôi phải làm thế?”

“Tổ sư nhà nó, làm sao anh có thể hỏi tôi một câu như thế được? Chúng ta đều là những nhà quý tộc. Các nhà quý tộc có nghĩa vụ phải bảo vệ lẫn nhau.”

“Thật kỳ lạ là tôi lại không cảm thấy cái nghĩa vụ đó đối với ông, Hastings. Trách nhiệm duy nhất của tôi ở đây là giành lại công lý trong vụ sát hại Fiona Risby, và đó là việc tôi sẽ làm.”

“Có điên mới nghĩ là anh có thể chứng minh tôi đã giết cô ta.”

Anthony thò tay vào túi chiếc áo vest thô rút cái túi nhung đen ra. Chàng mở túi để sợi dây chuyền nhà Risby tuột vào bàn tay mình. Những viên đá quý lấp lánh như lửa dưới ánh sáng chòm nến trên tường.

Miệng Elwin há hốc vì choáng váng. “Vậy là tao nghĩ đúng. Mày là tên kẻ cắp đó.”

“Cứ tạm cho là tôi đã lấy nó về để cất giữ được an toàn. Tôi đã đợi đến thời điểm thích hợp để nó được tìm ra. Đêm nay là thời điểm phù hợp, tôi nghĩ thế.”

Chàng thả món nữ trang lại vào túi rồi kéo căng sợi dây thắt miệng.

“Mày làm cái gì thế?” Elwin ré lên.

Anthony không trả lời. Chàng đi ngang phòng đến nơi cái áo khoác dạ tiệc của Elwin đang treo trên móc tường rồi thả túi dây chuyền vào túi áo.

“Không được tích sự gì đâu, đồ khốn,” Elwin ré lên. “Tao sẽ bảo với cảnh sát là mày đã cho vào đó. Đó sẽ là lời chứng của hai nhà quý tộc đối chọi với nhau. Chúng sẽ không điều tra xa hơn.”

Anthony mỉm cười. “May thay chúng ta vẫn còn có phán quyết của báo chí giật gân nữa. Thử nghĩ

xem chuyện này sẽ được trưng ra thế nào trên đồng báo chí ba xu. Bà vợ được coi là quá cố của ông lại là kẻ điều hành một trong những nhà chứa tai tiếng nhất London, còn ông thì được tìm thấy trần truồng trong cái nhà đó. Thêm nữa, ông lại kiếm lời từ cái chôn nhor nhuốc>

“Ngậm cái miệng khôn kiếp của mày lại.”

“Tôi nghĩ chúng ta có thể dự đoán rằng khi cảnh sát đến nơi, bà Hastings đệ nhất sẽ hết sức vui lòng được cáo buộc ông đã mưu tính sát hại bà ta năm ngoái. Cộng thêm việc phát hiện sợi dây chuyền của một người đàn bà quá cố khác trong tay ông thì tôi nghĩ chúng ta có thể tin chắc mà kết luận rằng cán cân dư luận sẽ ngã về phía công lý.”

“Thằng chó đẻ. Mày không thể làm thế được.”

“Ngay cả nếu cảnh sát không kết tội sát nhân đối với ông, ông vẫn là một kẻ bỏ đi rồi, Hastings. Ít nhất ông sẽ buộc phải rút lui về nông thôn. Các câu lạc bộ sẽ không chịu nhận ông. Chẳng có nữ chủ nhân nào trong Thế giới Lịch duyệt gửi thiệp mời cho ông nữa đâu. Và bây giờ khi đã có thể chứng tỏ ông một dạ hai lòng, cô vợ mới của ông sẽ được toàn quyền rời bỏ ông. Tôi được biết ông nội cô ta là một nhà kinh doanh tài giỏi đã làm hết mình để bảo vệ quyền lợi tài chính của cô cháu gái trước khi kết hôn. Khi Lilly ra đi, cô ta sẽ mang theo toàn bộ của thừa kế của mình.”

“Sao mày dám đe dọa tao?” Nét mặt Elwin cau có. “Lẽ ra mày đã chết rồi. Mày có nghe tao nói không? Đáng lẽ mày đã chết vào cái đêm tao đi theo mày từ câu lạc bộ về nhà và suýt chút nữa đã bắn thủng người mày. Nếu không phải vì màn sương và cái trò đùa của mày dùng áo khoác...”

Harold Fowler xuất hiện bên ngưỡng cửa, một cảnh sát theo sau.

“Ông Crawford, nhớ ghi chép lại những phát biểu của ông Hastings liên quan đến việc ám sát bất thành đối với ông Stalbridge,” Fowler nói.

"Vâng, thưa thanh tra." Viên cảnh sát lấy tập giấy bút ra khỏi túi.

Anthony nhìn sang Fowler. "Tôi thấy là ông đã nhận được thư của tôi."

“Phải. Chúng tôi đợi đến khi thấy cha ông rời khỏi nơi này với một người đàn bà trẻ trùm áo khoác, như ông đã đề nghị.”

Elwin nhìn trân trân Fowler, mắt lộ vẻ tuyệt vọng. “Tôi có thể giải thích mọi chuyện.”

“Sẽ c rất nhiều thời gian để giải thích, thưa ông.” Fowler nhìn sang Anthony. “Tôi cũng muốn có vài lời với cả ông nữa.”

“Tất nhiên.” Anthony nghiêng đầu. “Tôi sẵn sàng phục vụ ông, thưa thanh tra. Ông cũng có thể mong được trao đổi với bà Victoria Hastings quá cố. Lần cuối cùng tôi gặp, bà ta đang bắt tỉnh nhân sự trong tầng hầm. Nếu may mắn thì bà ta hiện vẫn còn ở đó.”

Đôi mày rậm của Fowler dựng lên. “Tôi hiểu rồi. Chuyện này có vẻ hơi rối rắm.”

“Không,” Anthony nói. “Thực ra nó rất đơn giản. Ông đã nói đúng, thanh tra ạ. Nếu là chuyện giết người, chỉ có vài động cơ thôi. Lòng tham, báo thù, một bí mật cần che giấu, và sự điên dại. Trong trường hợp này, hình như có chút gì của cả bốn điều đó.”

CHƯƠNG 49

Hai ngày sau, Louisa ngồi bên bàn đọc bản tường thuật trên tờ *Diệp báo chớp nhoáng*. Như thường lệ, ông Spraggett đã chọn một tiêu đề thích hợp thu hút sự chú ý của đông đảo các tầng lớp độc giả. Một vài tiêu đề là khác, Spraggett là loại người không bao giờ dùng một tiêu đề giật gân đơn lẻ nếu hai hoặc ba cái mới gọi là đủ.

VỤ ÁN MẠNG RỪNG RỌN NHẤT TRONG XÃ HỘI THƯỢNG LƯU. TÌNH TIẾT ĐÀM MÁU TRONG NHÀ CHỨA. THÀNH VIÊN THẾ GIỚI LỊCH DUYỆT BỊ BẮT GIỮ. NGƯỜI VỢ MẤT TÍCH TRỞ VỀ TỪ NĂM MỒ DƯỚI NƯỚC.

Tác giả I. M. Phantom

Thế giới Lịch duyệt choáng váng khi được biết ông Elwin Hastings mới bị bắt giữ với cáo buộc giết chết một quý cô trẻ tuổi tên là Fiona Risby năm ngoái và âm mưu sát hại người vợ đầu, Victoria Hastings, lâu nay vẫn được cho là vụ tự tử.

Nhà chức trách đã phát hiện ông Hastings trong một nhà chứa. Một sợi dây chuyền đáng giá từng thuộc về nạn nhân bị sát hại, tiểu thư Risby, nằm trong số tài sản của ông ta lúc đó. Người vợ, Victoria Hastings, từ lâu được tin là đã chết, cũng có mặt tại nơi này.< />

Quý độc giả sẽ kinh ngạc hơn nữa khi biết rằng bà Hastings lại là người sở hữu cơ sở tai tiếng trên đường Swanton được biết đến với tên Nhà Phượng Hoàng. Chồng bà ta là một trong những người bỏ vốn đầu tư và là một khách hàng thường xuyên của nhà chứa.

Khi được phát hiện, bà Hastings đang bị choáng và chảy máu từ một vết thương trên đầu. Theo như chẩn đoán của bác sĩ, bà đang chịu một chấn thương thần kinh trầm trọng. Khi đối mặt với ông chồng, bà ta lên cơn điên dữ dội. Bà kết tội ông Hastings đã mưu đồ sát hại mình bằng cách ném xuống sông. Bà nói rằng sự sống sót của mình chỉ dựa vào vận may nhỏ nhất.

Bên cạnh vợ chồng Hastings, một người đàn ông khác được cho là cũng có dính líu tới các hoạt động tội phạm đã xuất hiện ở hiện trường. Người này biến mất trước khi nhà chức trách có thể tra hỏi...

CÓ AI ĐÓ đập miếng gỗ cửa ở cửa trước. Louisa bỏ báo xuống lắng nghe tiếng bà Galt bước ra hành lang chính. Cửa mở ra. Nàng nghe thấy giọng Anthony.

“Không cần đâu, bà Galt. Tôi sẽ tự đi vào phòng đọc.”

“Tôi đi nhóm lò đun ấm vậy,” bà Galt nói.

Louisa lắng nghe tiếng chân Anthony đi về hướng phòng đọc. Cảm giác rộn ràng quen thuộc trộn lẫn giữa mong ngóng và hồi hộp thắc lầy ruột gan nàng. Chàng đi vào căn phòng ấm cúng, cặp một gói gì đó dưới tay.

“Chào ngày mới, em yêu,” chàng nói, đi qua phòng đến bên bàn. “Anh không làm phiền em chứ?”

“Không,” nàng nói nhanh. “Em chỉ đang đọc báo sáng thôi.”

“Anh đoán là bản tường thuật xuất sắc của I. M. Phantom về những phi vụ sát nhân gần đây trong Xã hội Thượng lưu.”

“Quả đúng là thế.”

“Những chuyện gây sốc.” Chàng đặt cái gói lên mặt bàn, đưa tay xuống, nhắc bổng nàng lên khỏi ghế. “Cực kỳ gây sốc, nhưng lại khá cuốn hút người ta>

Chàng hôn nàng thắm thiết. Nàng vòng tay qua cổ chàng và buông mình áp lấy chàng. Khi cuối cùng chàng cũng buông nàng ra và nhìn xuống, với vẻ cuồng nhiệt quen thuộc trong ánh mắt, nàng đỏ mặt đẩy kính lên cao hơn trên mũi.

“Anh có nhận thêm được tin gì của ông Fowler không?” nàng hỏi, ngồi trở lại thật nhanh.

Chàng thở hắt ra rồi ngồi xuống một chiếc ghế đọc sách. “Đây có vẻ như là một trong những khó khăn lớn nhất nảy sinh khi người ta dính líu vào mối quan hệ vụng trộm với một thành viên của giới báo chí.”

Nàng nhú đôi mày. “Anh đang nói cái gì thế?”

Chàng dang rộng đôi tay. “Những tin tức, đồn đại và đàm tiếu mới nhất luôn được ưu tiên hơn.”

“Ha. Anh thừa biết cái đó không phải là sự thật. Anh hôn em trước khi em kịp hỏi về cuộc gặp với Fowler.”

Chàng giơ một ngón tay. “Chỉ vì anh đã học được rằng phải hành động nhanh chóng một khi đối tượng là em.”

Nàng khoanh tay trên bàn. “Vậy thì?”

“Anh nghĩ rằng mọi chuyện sẽ không kết thúc êm xuôi như hai ta hy vọng đâu, nhưng dù sao cũng sẽ có một chút công lý.” Anthony duỗi chân, và thả mình thoải mái trong ghế. “Vẫn chưa có tin tức gì về số phận Quinby, nhưng Fowler cũng không quá lo lắng. Ông ấy có nói riêng với anh rằng ông ấy tin chắc là Clement Corvus sẽ chăm lo đến Quinby.”

Nàng nuốt nước bọt. “Trời ơi.”

Mắt Anthony đanh lại. “Em đừng mất công thương cảm cho Quinby làm gì. Hắn bắt cóc em mà không hề ghê tay. Hắn biết rõ Victoria Hastings định quăng em xuống sông. Thực tế là mẹ ta sẽ cần đến hắn để thực hiện việc đó.”

“Vâng, em cũng biết là thế. Song vẫn cảm thấy có chút thương xót tên này. Chắc hẳn thấy khủng khiếp lắm vì phải sống cả cuộc đời bị tước bỏ mọi đặc quyền lẽ ra là của mình, chỉ cần cha hắn thừa nhận hắn.”

“Em mềm yếu quá rồi đấy, em à. Còn Quinby, nếu khôn ngoan thì hắn đã không chọc giận Clement Corvus.”

“Thế vợ chồng Hastings thì sao?”

“Theo Fowler thì chúng vẫn đang tố cáo lẫn nhau và trưng ra các bằng chứng tội lỗi của nhau. Trong lúc đó, bà hai nhà Hastings nghe đồn đã về nhà cha mẹ đẻ và đang chuẩn bị trình đơn ly hôn với lý do chồng mình sống đa thê. Ông nội cô ta đã cắt hết mọi khoản tiền chu cấp cho Hastings. Để xoa dịu vụ tai tiếng, có lời đồn rằng Lilly sắp được kết hôn lặng lẽ, chóng vánh với một người đàn ông trẻ do cô ta tự chọn. Anh ngờ rằng đó chính là anh chàng cô ta đã dẫn lên phòng ngủ vào cái đêm anh mở két của Hastings.”

“Em thấy mừng cho cô ấy. Còn về Hastings thì sao?”

“Theo chuyện vẫn trong các câu lạc bộ thì Hastings sắp tiêu đời rồi. Tất nhiên quỹ đầu tư đã tan thành cám cỏ. Ngay cả nếu không tự treo cổ, hắn cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, bị cấm cửa vĩnh viễn trước thế giới duy nhất có ý nghĩa với hắn.”

“Xã hội.”

“Phải.”

“Em tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Victoria Hastings.”

“Fowler tin rằng Victoria đang điên loạn và chắc sẽ bị đưa vào nhà thương điên.”

“*Hừm.*”

Anthony nhướn mày. “Em không cho là bà ta loạn óc à?”

“Em sẽ không đánh giá thấp khả năng bà ta diễn vai đó để cứu lấy mạng mình.”

“Anh bảo đảm với em, nếu tỉnh trí mà bị nhốt vào nhà thương điên thì số phận bà ta còn tệ hơn cả cái chết.”

Nàng rùng mình. “Em không nghi ngờ điều đó.”

“Còn một chuyện nữa cần báo cáo,” Anthony nói nhỏ.

“Vâng?”

“Ôi trời. Có chuyện gì không?”

“Anh ta trầm lắng, lại còn xin lỗi anh nữa. Em nói đúng đấy. Có vẻ như anh ta tự trách mình vì cái chết của Fiona. Cô ấy đã ra vườn để gặp anh ta cái đêm cô ấy chết. Họ hẹn hò nhau, nhưng cô ấy vấp phải vợ chồng Hastings trước khi Easton ra với cô ấy. Khi anh ta đến nơi đã hẹn, cô ấy không có mặt ở đó.”

Louisa thở dài. “Thật là bi thảm.”

“Anh chỉ có chừng ấy việc cần báo cáo thôi,” Anthony nói. “Anh đề nghị hai ta chuyển hướng cuộc nói chuyện sang một đề tài khác thú vị hơn.”

Nàng tò mò nhìn sang chàng. “Đề tài gì vậy?”

“Tất nhiên đề tài hai ta.”

Nàng chớp mắt, sững người, rồi vội vàng bỏ kính ra. “Em cũng định nói với anh về đề tài đó.” Nàng rút khăn tay khỏi túi và bắt đầu lau lấy lau để một vết mờ tưởng tượng trên một mắt kính. “Em sợ rằng gia đình anh đã có ấn tượng rất không may và cực kỳ sai lầm về chuyện hai chúng ta.”

Chàng áp mười đầu ngón tay vào nhau. “Cả nhà nghĩ rằng anh sắp cưới em.”

“Vâng, em biết.” Nàng chỉnh lại kính trên sống mũi và ngược nhìn chàng. “Đêm vừa rồi, em đã cố đính chính sự hiểu lầm đó trên đường từ Nhà Phụng Hoàng về, nhưng không ai chịu nghe em.”

Chàng mỉm cười. “Dần dần em sẽ nhận ra là mọi khi đã tin chắc chuyện gì, các thành viên trong gia đình anh thường bướng bỉnh hết sức. Cái đó anh e là một tính cách gia đình.”

Nàng ngồi dịch lên trước, khá bứt rứt. “Cái này khó xử quá, Anthony. Em không yên tâm được khi để cả gia đình anh tin vào một lời nói dối rành rành như thế.”

“Vậy ta hãy biến nó thành thực tế.”

“Anh đang nói cái gì thế?”

Chàng nhắc người khỏi ghế, đi vòng qua bàn, rồi lại kéo nàng đứng lên lần thứ hai.

“Anthony, làm ơn, anh không thể giải quyết vấn đề này bằng cách hôn em được.”

“Anh yêu em, Louisa.”

Nàng cảm thấy như mặt đất đã rơi rụng dưới chân mình. “Cái gì cơ?”

“Anh yêu em,” chàng nhắc lại, lần này dịu dàng hơn. “Cái đó khó tin đến thế cơ à?”

Nàng cố gắng lấy hơi. “Nhưng chúng ta mới chỉ quen nhau chưa lâu, và nhiều điều anh còn chưa biết chắc chắn sẽ khiến anh thay đổi cái nhìn về em.”

“Thực tình anh không tin điều đó.” Chàng nắm đôi bàn tay nàng, hôn lên những ngón tay. “Anh sẽ để em có đủ thời gian để yêu anh. Anh chỉ yêu cầu có một điều là em hãy hứa sẽ suy nghĩ cẩn thận về lời cầu hôn của anh.”

“Em không cần thời gian,” nàng nói mà không kịp suy nghĩ. “Em yêu anh. Chỉ có điều hôn nhân là chuyện không thể xảy ra.”

Chàng buông tay nàng ra, cầm gói đồ trên bàn lên đưa cho nàng. Do dự, không biết phải làm gì khác, nàng bắt đầu tháo dây buộc với những ngón tay run rẩy.

“Anh biết là em thích thú cái ý tưởng về một mối tình vụng trộm,” chàng nói khi nhìn nàng tháo lớp giấy gói màu nâu. “Anh thừa nhận mình không thể đảm bảo hôn nhân sẽ mang lại nhiều kích thích đến như thế, nhưng theo ý anh thì đó là một tình thế dễ chịu hơn rất nhiều.”

“Không, thật đấy, không phải đâu,” nàng nói, cố cưỡng lại không cho nước mắt trào ra. “Không thể dễ chịu hơn đâu.”

“Cứ nghĩ xem, chúng ta sẽ có thể cùng chung giường ấm ban đêm thay vì phải chấp nhận ghé đá trong vườn và những giây phút đánh cắp. Hằng ngày, chúng ta có thể ăn sáng với nhau trong khi cùng

thường thức những bài báo sắc sảo của em trên tờ *Diệp báo chớp nhoáng*.”

“Anthony, thôi đi. Anh không biết mình đang nói gì đâu.” Cái bọc đã được mở ra. Nàng sững nhìn, choáng người trước cuốn sách bọc da *Địa đàng đánh mắt* của Milton. “Ôi, Anthony.”>

“Đừng lo,” chàng nói. “Anh không thò từ kết của Pepper đâu. Ông ấy đồng ý nhả nó ra. Đơn giản chỉ là tìm ra cái giá thích hợp.”

Nàng đưa những đầu ngón tay chạm vào bìa da bê lốm đốm. Những giọt nước mắt thiêu bỏng mắt nàng. “Em không biết phải nói gì.”

“Hãy nói rằng em sẽ lấy anh, em yêu à. Anh đoán rằng tất cả những khó khăn mà em mừng tượng về gia đình anh sẽ biến mất.”

Nàng cảm thấy một cơn đau quặn bên trong mình, siết chặt trái tim. Nước mắt trào ra rơi lã chã xuống má. Nàng giật kính xuống, chộp lấy khăn tay, và bắt đầu chùi như điên như dại. Nàng đã biết giây phút này đang đến gần, nàng tự nhắc nhở mình như vậy. Chỉ có điều nàng đã mong có thêm thời gian.

“Vấn đề với các cuộc tình vụng trộm là chỗ đó.” Nàng bỏ khăn xuống và nhìn chàng qua hàng nước mắt. “Chúng chẳng thể kết thúc có hậu.”

“Quy tắc nào cũng có ngoại lệ.”

“Đây không phải lúc có thể phá vỡ quy tắc.”

“Vì sao?”

“Em có một bí mật trong quá khứ, đáng sợ đến nỗi nếu biết, anh sẽ phát hoảng lên mất. Em không thể để anh đưa em vào gia đình anh được. Như thế là không phải.”

Chàng làm vẻ mặt thú vị. “Anh không thể hình dung em lại có một bí mật tầm vóc đến thế.”

Nàng không nên nói ra điều gì, nàng nghĩ. Nếu có chút lý trí, hay có chút khôn ngoan tự bảo toàn nào, nàng sẽ ngậm miệng lại và đuổi chàng đi. Nhưng nàng yêu chàng. Nàng không thể để chàng ra đi với một lời nói dối.

“Anthony, em chính là người phụ nữ đã giết chết Huântrúc Gavin.”

“Phải, anh biết,” chàng đáp hết sức tự nhiên. “Bây giờ, về lời đề nghị của anh...”

Nàng nhìn chàng, miệng há hốc. Có lẽ nàng đã nghe nhầm, nàng nghĩ.

“Anh *biết* sao?” nàng cố gắng lắm mới thốt ra được.

“Vài ngày trước, anh đã suy luận ra vậy.” Mắt chàng lấp lánh vẻ sốt ruột thích thú. “Giờ thì chúng ta trở lại với lời đề nghị của anh được chưa?”

“Anh không hiểu.” Nàng lùi về sau ghế, bấu lấy thành ghế chặt đến mức các móng tay cắm cả vào lớp gỗ. “Anthony, em đã đập vỡ đầu ông ta bằng que cời lửa. Ông ta là một nhà quý tộc hết sức thanh thế.”

“Có vẻ như không ai nhớ nhưng hẳn lắm. Anh có ấn tượng là, mặc dù họ chưa bao giờ gặp em, bà quả phụ của Gavin và những người khác trong gia đình hẳn thầm biết ơn em đấy. Chưa nói đến những cô chủ hiệu khác đã được cứu thoát nhờ hành động của em. Gavin là một kẻ tàn ác.”

“Đó không phải là vấn đề chính. Em sẽ bị truy cứu tội *sát nhân*. Nếu cảnh sát tìm ra em, em sẽ bị treo cổ. Cứ nghĩ xem sẽ tai tiếng đến mức nào.”

“Em không bị truy cứu tội sát nhân đâu. Theo cảnh sát được biết thì em đã tự tử, nhớ chưa.”

“Nhưng...”

“Vụ đó đã khép lại rồi. Không có ai truy tìm em đâu, em yêu à.”

“Nếu ngày nào đó có ai nhận ra em thì sao?”

“Khó có chuyện đó lắm, nhưng kể cả trường hợp ấy xảy ra anh và gia đình sẽ vui lòng khai man tên tuổi của em. Kết hôn với anh rồi, em sẽ trở thành người thuộc dòng họ Stalbridge. Cả nhà sẽ bảo vệ người của gia đình mình.” Chàng từ tốn mỉm cười, vẻ thấu hiểu. “Cứ tin anh là không kẻ nào sẽ dám nghĩ đến chuyện nói trái lời gia đình anh đâu.”

“Quả đúng là thế,” Emma lớn tiếng từ ngưỡng cửa. “Louisa, con yêu, ta tin rằng ta đã nói với con từ khi bắt đầu chuyện này là nhà Stalbridge có thể quyết định làm ngõ Xã hội phần lớn thời gian, nhưng Xã hội không thể làm ngõ họ. Gia đình này có đủ tiền của và quan hệ để trở thành bất khả xâm phạm. Con sẽ được an toàn trong đó.”

Louisa nhìn sang bà. Đốm hy vọng nhỏ âm ỉ vẫn khóa chặt sâu thẳm bên trong chột bùng lên thành một ngọn lửa chói lọi.

“Ôi, Emma,” nàng nói, “bà nghĩ như thế thật ư?”

Emma cười khúc khích. “Ta tin rằng sau khi đã trở thành một quý bà có gia đình rồi, con vẫn có đủ thời gian giúp ta hoàn thành hồi ký, tất nhiên là thế. Chúng ta chỉ vừa mới đến phần hấp dẫn nhất, nếu con còn nhớ.”

“Dĩ nhiên rồi,” Louisa nói, mỉm cười mơ hồ.

Khẽ cười, Emma nháy mắt rồi biến mất trong hành lang.

Louisa quay lại phía Anthony. “Anh có chắc đây là điều anh muốn hay không?”

“Đây không chỉ là muốn hay không muốn.” Chàng ôm nàng lại gần. “Anh cần em, em yêu à. Em và anh là hai nửa của một chỉnh thể. Anh tin rằng chúng ta sinh ra để dành cho nhau.”

Niềm vui tràn ngập nàng. Nàng choàng tay qua cổ chàng thật chặt.

“Vâng,” nàng chỉ nói vậy.

“Chào mừng em bước vào gia đình Stalbridge.”

Miệng chàng áp lấy miệng nàng. Nàng buông mình vào một tình yêu mà nàng biết sẽ đưa cả hai người an toàn tới tương lai.

END